

Giới thiệu Một Mình Yêu Anh

Một truyện tình cảm thời xưa tiêu biểu của nữ tác giả mà mình thích nhất – Julia Quinn. Romancing Mr. Bridgerton nằm trong loạt series Bridgerton Chronicles, về một gia đình sang trọng, danh giá có tám người con. Mỗi người được đặt tên theo thứ tự A-B-C cho đến H, mỗi truyện là một mối tình của họ. Nhân vật chính của Romancing là người con thứ ba, Collin Bridgerton, mà mình nghĩ là thú vị nhất. Truyện còn tiết lộ một bí mật xuyên suốt cả ba tập trước, và còn chứa một thông điệp khá ý nghĩa nữa.

Hình của Damgaard . Đóa hồng dù héo tàn thì tình em vẫn còn đó.

Bạn đang đọc truyện *Một Mình Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mở đầu

Tháng Tư gần đến trước ngưỡng cửa, và cùng với nó là một mùa dạ hội mới ở Luân Đôn. Các cửa tiệm quần áo trong thành phố chứa đầy những Bà Mẹ Tham Vọng và Thiếu Nữ Cập Kê, truy lùng chiếc áo dạ hội có ma lực tạo nên khác biệt giữa hôn nhân và ở giá.

Con mỗi của họ – những chàng công tử độc thân – ngài Colin Bridgerton lại một lần nữa nằm đầu bảng danh sách những người chồng trong mộng, mặc dù chàng vẫn chưa trở về từ sau chuyến du lịch ra nước ngoài gần đây. Chàng không có tước vị, đúng thế, nhưng chàng có dư về đẹp, gia tài, và, như bất cứ ai đã từng sống ở Luân Đôn một giây phút biết là, sức hấp dẫn.

Nhưng vị công tử Bridgerton đã đạt đến lứa tuổi ba mươi ba vẫn chưa hề quan tâm đến bất cứ tiểu thư danh giá nào, và không có lý do gì để dự đoán năm 1824 sẽ khác hơn với năm 1823 về phương diện này.

Có lẽ là những Thiếu Nữ Cập Kê – và có lẽ quan trọng hơn là những Bà Mẹ Tham Vọng – tốt hơn hết nên săn mồi ở nơi khác. Nếu ngài Bridgerton đang mong muốn tìm kiếm một người vợ, chàng che giấu ước mơ đó rất kỹ.

Một khác, không phải đó chính là thử thách mà một cô gái thích nhất hay sao?

LADY WHISTLEDOWN'S SOCIETY

Mở đầu

Ngày Sáu, tháng Tư, năm 1812 – chính xác hai ngày trước lần sinh nhật thứ mười sáu – Penelope Featherington biết yêu.

Cảm giác đó là, nói tóm trong một từ, chấn động. Trời đất rung chuyển. Tim cô nảy bật lên. Khoảnh khắc ấy làm cô quên cả thở. Và cô khá thỏa mãn tự nói với mình, người đàn ông trong mộng – chàng Colin Bridgerton độc nhất vô nhị – cũng cảm thấy chính xác như vậy.

Ồ, không phải về phần tình yêu. Anh chắc chắn đã không yêu cô vào năm 1812 (cũng như những năm 1813, 1814, 1815, hoặc là – ồ, mắc dịch, cũng không yêu đến tận năm 1816-1822, và nhất định không ở năm 1823, khi mà anh du lịch ra nước ngoài hầu hết thời gian.) Nhưng trời đất của anh rung chuyển, trái tim anh nhảy bật lên, và Penelope không chút nghi ngờ biết là hơi thở của anh cũng bị ngưng luôn. Hết mười giây dài.

Ngã ngựa thường gây ra điều đó cho người ta.

Câu chuyện xảy ra như thế này:

Cô đang đi dạo trong công viên Hyde cùng với mẹ và hai người chị khi cô nghe có tiếng ầm ầm dưới chân (xem ở trên: khúc về trời đất rung chuyển). Thấy mẹ không ngoảnh đến mình (bà ít khi chú ý tới cô), Penelope lên đi một chút để xem là chuyện gì. Những người còn lại đang nói chuyện say mê với nữ tỳ tước Bridgerton và tiểu thư Daphne, người chỉ vừa mới bắt đầu mùa thứ hai ở Luân Đôn, nên họ làm như không nghe thấy tiếng động ầm ầm. Gia đình Bridgerton là một gia đình danh giá, và cuộc đối thoại với họ nhất định không được làm ngơ.

Penelope vừa vòng qua một góc cây khổng lồ, thì cô nhìn thấy hai người đang phóng ngựa đến hướng cô, chạy nước đại hết tốc lực không cương hay bất cứ từ gì mà người ta gọi những kẻ ngu ngốc trên lưng ngựa không quan tâm đến an toàn của họ. Penelope nghe tim mình đập mạnh (thật là khó mà duy trì nhịp đập bình thường khi chứng kiến một cảnh kịch động như thế, và hơn nữa, việc này cho phép cô nói là tim mình nhảy bật lên giây phút cô biết yêu.)

Rồi, trong một trò đùa không giải thích được của số phận, ngọn gió đột ngột thổi mạnh và hất tung cái mũ choàng của cô (trong sự thất vọng của mẹ mình, cô đã không cột chặt vì cái ruy băng chèn dưới cằm cô) bay thẳng lên trên không, rồi splat! rơi vào mặt một trong hai kỵ sĩ.

Penelope hít mạnh (quên cả thở!), và người đàn ông rớt khỏi ngựa, roi thẳng vào vũng bùn gần đó một cách hết sức là thiếu trang nhã.

Cô chạy nhanh đến, không nghĩ ngợi, miệng hét lên tiếng gì đó để hỏi thăm anh có làm sao, nhưng cô đồ rằng âm thanh nghe không khác gì một tiếng thét

bị bóp nghẹn.

Anh, tất nhiên, sẽ giận dữ với cô, bởi vì cô đã làm anh ngã khỏi ngựa, và làm anh lấm lem bùn – hai điều chắc chắn làm bất cứ quý công tử nào cũng phải nổi lửa. Nhưng khi cuối cùng anh đứng lên được, tay gạt bùn khỏi quần áo, anh đã không mắng nhiếc cô. Anh cũng không châm chọc cô, không hét lớn, và cũng không cả liếc nhìn cô trừng trừng.

Anh cười.

Anh cười.

Penelope không có nhiều kinh nghiệm với tiếng cười của đàn ông, và những gì ít ỏi mà cô biết không phải là tốt lành gì. Nhưng đôi mắt người này – một màu xanh lục thiết tha – đầy tiêu ý khi anh chùi một đốm bùn đang đậu trên má và thốt, “Ồ, tôi thật vụng về quá, phải không?”

Và chính trong khoảnh khắc ấy, Penelope biết yêu.

Khi cô tìm được giọng nói của mình (cô đau đớn chú rằng, đã qua hết ba giây sau khoảng thời gian mà một người có trí tuệ phải trả lời), cô nói, “Ồ, không, em mới là người nên xin lỗi! Cái mũ bay khỏi tóc em và...”

Cô ngưng lại liền khi nhận ra anh đã chẳng nói gì đến việc xin lỗi cả, và không việc gì phải phản đối anh.

“Không có gì đâu,” anh nói, mỉm cười thú vị nhìn cô. “Anh – ồ, chào em, Daphne! Không ngờ em cũng ở công viên nữa.”

Penelope xoay mình lại và thấy mình phải giáp mặt với Daphne Bridgeton, đang đứng cạnh mẹ cô, người nhanh chóng rít lên, “Con làm gì thế, Penelope Featherington?” và Penelope không thể nêu được cả trả lời nào, *Không gì*, bởi vì tai nạn thật sự hoàn toàn do lỗi nơi cô, và cô vừa tỏ ra là một con ngốc trước mặt một người rõ ràng – xét theo nét mặt của mẹ – là một công tử gia độc thân hào hoa.

Không phải mẹ nghĩ rằng cô có cơ hội với anh. Nhưng bà Featherington có hi vọng cao cho hai con cô gái lớn của bà. Hơn nữa, Penelope vẫn còn chưa “ra mắt” trong xã hội thượng lưu.

Nhưng nếu bà Featherington dự định mắng cô thêm, thì bà không thể làm được nữa, bởi vì điều đó đòi hỏi bà phải rời sự chú ý khỏi gia đình Bridgeton danh giá, trong đó, Penelope nhanh chóng nhận ra, gồm cả chàng trai hiện đang lấm lem bùn đất.

“Hi vọng con trai bà không bị thương,” bà Featherington nói với nữ t tử tước Bridgeton.

“Không sao hết,” Colin chen vào, lập tức bước sang bên một cách thuận thực trước khi Quý phu nhân Bridgeton vồ lấy anh với sự quan tâm của người mẹ hiền.

Những lời giới thiệu được trao ra, nhưng phần còn lại của cuộc nói chuyện không quan trọng, phần lớn bởi vì Colin đã nhanh chóng và chính xác nhận định bà Featherington là một trong những bà mẹ mai mối. Penelope không ngạc nhiên khi anh vội vàng tính cách tháo lui.

Nhưng mọi thiệt hại đã xảy ra. Penelope đã khám phá ra một lý do để mơ.

Đêm hôm ấy, lúc ôn lại buổi gặp gỡ lần thứ một ngàn trong đầu mình, cô chợt nhủ rằng sẽ lãng mạn hơn nếu cô có thể nói rằng mình đã yêu anh khi anh hôn tay cô trước khi mời cô nhảy, đôi mắt chàng lấp lánh sự gian tà khi nắm tay cô hơi chặt hơn mức lễ giáo cho phép. Hay là có thể xảy ra khi chàng kỵ sĩ phi ngựa qua cánh đồng hoang, cơn gió (như đã đề cập ở trên) không cản trở khi chàng (hay, nói cách khác, con tuần mã) phi lại gần hơn, và sự quan tâm duy nhất (của chàng, không phải của tuần mã) là được đến cạnh nàng.

Nhưng không, cô phải đi yêu Colin Bridgeton khi chàng ngã xuống ngựa và rơi tồm vào vũng bùn. Thật bất thường và chẳng lãng mạn chút nào, nhưng trong một cách nào đó cũng thật là qui luật công bằng, bởi vì không gì có thể đơm hoa kết trái từ việc ấy.

Tại sao lại phí phạm sự lãng mạn lên một mối tình không được đáp lại? Tốt hơn là cứ giữ các cuộc làm quen trên thảo nguyên rộng lớn cho những người thật sự có tương lai ở cùng nhau.

Và nếu có một điều mà Penelope biết rất rõ, ngay cả vào khi ấy, tại tuổi mười sáu trừ hai ngày, là tương lai của cô sẽ không có bóng Colin Brigerton làm chồng.

Đơn giản chỉ vì cô là loại con gái không bao giờ hấp dẫn được người con trai như anh, và cô e rằng sẽ mãi mãi là như thế.

Vào ngày Mười tháng Tư, năm 1813 – chính xác hai ngày sau sinh nhật thứ mười bảy – Penelope Featherington chính thức ra mắt xã hội thượng lưu Luân Đôn. Không phải là ý muốn của cô. Cô đã van xin mẹ cho cô chờ thêm một năm nữa. Cô ít nhất nặng hai stones hơn trọng lượng tiêu chuẩn, và khuôn mặt vẫn còn một xu hướng kinh khủng là phát triển mụn bất cứ khi nào cô hoảng hốt, nghĩa là cô *lúc nào* cũng có mụn, bởi vì không gì trên thế giới làm cô sợ hơn là các buổi dạ hội ở Luân Đôn.

Cô cố nhắc nhở mình là sắc đẹp chỉ là bề ngoài, nhưng điều đó không giúp được những lúc cô tự mắng mình bởi cái tật không biết nói chuyện với mọi người. Không còn gì tệ hơn là một cô gái vừa xấu mà lại còn không có cá tính. Và trong năm đầu tiên trong thị trường hôn nhân, nàng Penelope chính xác là như thế. Một cô gái xấu xí và không – ồ, thôi được rồi, cô phải giữ cho mình chút mặt mũi – rất ít cá tính.

Tận sâu trong tâm khảm, cô biết cô là ai, một con người thông minh, tốt bụng và có khiếu hài hước. Nhưng chả biết thế nào mà trong quãng đường từ tìm đến miệng, cá tính của cô lại đi lạc mất, và cô thấy mình hay nói nhiều điều không thích hợp hoặc, thường thì, hoàn toàn không nói gì hết.

Mọi chuyện còn tệ hại hơn khi, mẹ Penelope không cho phép cô tự chọn trang phục. Vì thế, những khi không khoác màu áo trắng thiết yếu cho các cô gái trẻ (dĩ nhiên là không hợp với màu da cô chút nào hết), cô bị ép phải bận tuyền một màu vàng, đỏ, hay cam, tất cả đều làm cô trông rất kinh khủng. Có một lần Penelope gợi ý màu xanh lục, bà Featherington đã đặt hai tay lên cái hông tròn trịa và tuyên bố rằng màu xanh lục quá là sên.

Màu vàng, bà Featherington tuyên bố, là màu *vui vẻ*, và một cô gái *vui vẻ* sẽ chớp được một đấng ông chồng.

Penelope ngay tại lúc đó quyết định tốt nhất là không nên tìm hiểu những gì đang diễn ra trong đầu mẹ mình.

Như thế, Penelope thường thấy mình phục trang toàn màu vàng, cam và thỉnh thoảng màu đỏ, mặc dù những màu đó không những làm dáng cô trông rất chi là không vui vẻ, mà còn hoàn toàn tái đi do đôi mắt nâu và mái tóc ửng đỏ của cô. Cô không thể làm gì được, nên cô quyết định ráng chịu đựng và nhả răng cười, còn trong trường hợp cô không thể nhả răng được thì cô sẽ nhất quyết không khóc.

Cô có thể tự hào chú rằng, cô đã không bao giờ khóc.

Nếu những chuyện trên còn chưa đủ, năm 1813 là năm mà một nhân vật bí ẩn (và thần thoại), Lady Whistledown, bắt đầu phát hành nhật báo *Society Papers* ba lần mỗi tuần. Tờ báo một trang này ngay lập tức trở thành đề tài nóng hổi. Không ai biết được Lady Whistledown là ai, nhưng người nào cũng có phán đoán của mình. Trong nhiều tuần – không, nhiều tháng – liền, Luân Đôn không xôn xao về đề tài nào khác. Tạp chí được đưa đến từng nhà miễn phí trong vòng hai tuần – chỉ đủ để làm cả giới thượng lưu sinh ghen – rồi đột nhiên không còn đưa nữa, thay vào đó là những cậu bé bán báo đòi thu lệ phí với giá trên trời là năm xu một tờ.

Nhưng đến lúc ấy, không ai có thể sống mà không có những liều tin lá cải mỗi ngày, và mọi người đều mở hầu bao ra.

Một người phụ nữ (hay là, theo vài người đoán mò, người đàn ông) ở đâu đó đang trở nên giàu sụ.

Điều làm *Lady Whistledown's Society Papers* khác biệt với những tờ báo đưa tin đồn trước đây là tác giả thật sự điểm mặt chỉ tên những người được nhắc đến. Không có việc giấu giếm điểm điểm sau những từ viết tắt như Ngài P— hay Phu nhân B—. Nếu Lady Whistledown muốn viết về ai, nàng sẽ chỉ đích danh người đó.

Và khi Lady Whistledown muốn viết về Penelope Featherington, nàng viết thật. Sự xuất hiện đầu tiên của Penelope trong Lady Whistledown's Society Papers diễn ra như thế này:

Bộ y phục tai quái của tiểu thư Penelope Feathering làm cho cô nàng bất hạnh trông không khác gì một trái cam chín rục.

Một lời châm chọc đau đớn, chắc chắn rồi, nhưng không có gì sai sự thật cả.

Lần thứ hai xuất hiện trong tờ báo cũng không khá hơn.

Không ai nghe thấy tiểu thư Penelope Featherington nói gì, ở thảo nào! Cô gái tội nghiệp dường như chết chìm trong làn sóng dâng ten của áo.

Không phải, Penelope e rằng, những lời làm tăng tiếng tăm của cô.

Nhưng mùa dạ hội cũng không phải hoàn toàn là thảm họa. Vẫn có vài người mà cô có thể nói chuyện được. Thái phu nhân Bridgerton, hơn bất cứ ai, thích cô và Penelope nhận ra cô có thể nói với vị tử tước phu nhân xinh đẹp những điều mà cô không thể mơ tới nói với mẹ mình. Qua thái phu nhân Bridgerton mà cô gặp Eloise Bridgerton, người em gái của hoàng tử trong mộng Colin. Eloise cũng vừa tròn mười bảy tuổi, nhưng mẹ nàng đã khôn ngoan cho nàng lùi ngày ra mắt lại một năm. Mặc dù Eloise thừa hưởng dư giả về đẹp và sự quyến rũ của họ nhà Bridgerton.

Và trong những bữa trưa Penelope ngồi trong phòng khách màu xanh kem của nhà Bridgerton (hay, thường xuyên hơn, ở trong phòng ngủ của Eloise, nơi hai cô gái cười đùa khúc khích, và nghiêm túc bàn tán về mọi thứ xảy ra dưới ánh mặt trời), cô thấy mình thỉnh thoảng được tiếp cận với Colin, chàng đang ở lứa tuổi hai mươi hai, và vẫn chưa rời khỏi gia đình đến nhà riêng.

Nếu Penelope đã yêu anh từ trước, thì không có gì so sánh được với cảm giác của cô sau khi thật sự quen biết anh. Colin rất dí dỏm, sôi nổi, và chất hài hước táo bạo của anh có thể làm cho các thiếu nữ ngây ngất, nhưng mà hơn cả...

Colin Bridgerton rất tốt.

Tốt. Một từ nhỏ bé ngốc nghếch. Nghe có vẻ tẻ nhạt, nhưng bằng cách nào đó mà nó hoàn toàn thích hợp để miêu tả anh. Anh luôn có điều thú vị để nói với Penelope, và khi cô cuối cùng thu hết can đảm để đáp lại (ngoài những lời chào đơn giản và tạm biệt), anh thật sự lắng nghe. Điều đó càng làm cho cô dễ dàng nói chuyện hơn vào lần sau.

Vào cuối mùa, Penelope xét rằng Colin Bridgerton là người đàn ông duy nhất mà cô có thể trò chuyện đường hoàng được.

Đây là tình yêu. Ô, đó là tình yêu yêu yêu yêu yêu yêu yêu yêu yêu yêu yêu. Những từ trùng lặp ngu ngốc, có lẽ, nhưng đó chính là những gì Penelope nguyền ngọac trên một tờ giấy đắt tiền, bên cạnh những từ, “Bà Colin Bridgerton” và “Penelope Bridgerton” và “Colin Colin Colin.” (Tờ giấy này đã bị thủ tiêu

ngay giây phút Penelope nghe có tiếng giày vang lên trong hành lang.)

Thật là tuyệt diệu khi người ta yêu – ngay cả chỉ là yêu thầm – một người tốt. Làm người ta cảm thấy mình rất khôn ngoan.

Dĩ nhiên, không có thiệt hại gì khi Colin, cũng như tất cả chàng trai họ Bridgerton, sở hữu vẻ tuấn tú siêu nhiên. Mái tóc hạt dẻ nổi tiếng nhãn hiệu Bridgerton, miệng rộng và tươi tắn của dòng họ, đôi vai rộng, chiều cao sáu tấc, và trong trường hợp của Colin, đôi mắt màu xanh lục chết người nhất từng điểm tô trên khuôn mặt bất cứ ai.

Loại mắt ám ảnh giấc mơ người thiếu nữ.

Và Penelope mơ, mơ, và mơ.

Tháng Tư năm 1814 đón chào Penelope trở về Luân Đôn tham dự mùa dạ hội thứ hai, và mặc dù cô thu hút lượng người cầu hôn bằng năm ngoái (zero), mùa năm nay, nói thật tình, cũng không tệ lắm. Cô đã gây xuồng gần hai stones, và có thể gọi mình là “tròn tròn xinh xinh” thay cho “mập lùn tròn vo.” Tuy vẫn không phải là độ gây lý tưởng của những thiếu nữ thời thượng, nhưng đủ để sấm toàn bộ y phục mới.

Bất hạnh thay, mẹ cô lại lần nữa khăng khăng chọn màu vàng, cam và thỉnh thoảng màu đỏ. Lần này, Lady Whistledown viết:

Tiểu thư Penelope Featherington (người ít rỗng tuếch nhất trong chị em nhà Featherington) vận bộ áo màu vàng chanh để lại vị chua lè trong miệng người ta.

Ít nhất cũng ngụ ý cô là người thông minh nhất trong gia đình, tuy rằng lời khen có kèm theo cú đá đều theo sau.

Nhưng Penelope không phải người duy nhất bị bình luận gia chua cay đó chú ý. Cô nàng Kate Sheffield tóc đen cũng bị ví như hoa thủy tiên biết nói trong bộ áo màu vàng nhạt, và Kate cuối cùng đã kết hôn với Anthony Bridgerton, anh cả của Colin và còn là một vị tử tước gia!

Vì thế mà Penelope tiếp tục ôm mộng.

Well, cũng không hẳn. Cô biết Colin sẽ không cưới cô, nhưng ít nhất anh cũng nhảy với cô tại mỗi buổi vũ hội, và anh chọc cô cười, rồi thi thoảng cô lại chọc anh cười. Như thế đã là đủ rồi.

Cuộc đời Penelope cứ trôi qua như thế. Cô tham dự mùa vũ hội thứ ba, rồi thứ tư. Hai người chị, Prudence và Philippa, cuối cùng cũng tìm được đức phu quân và đi nơi khác. Bà Featherington cứ nuôi hi vọng là Penelope sẽ tìm được người nào đó, bởi vì cả Prudence và Philippa phải qua hết năm mùa mới bẫy được chồng, nhưng Penelope biết rằng mình phải chịu số độc thân. Thật không công bằng để kết hôn với người khác, trong khi cô vẫn tha thiết yêu Colin. Và có lẽ, ở một góc xa xôi trong tâm trí – nơi xa nhất, giấu sau những động từ tiếng Pháp mà cô chưa từng học thuộc, và những con số học chưa từng sử dụng – cô vẫn còn giữ một tia hi vọng mong manh nhỏ nhoi.

Cho đến ngày hôm đó.

Đến bây giờ, bảy năm sau, cô vẫn gọi buổi hôm ấy là ngày đó.

Cô đã đến nhà Bridgerton chơi, như thường lệ, thưởng trà với Eloise, mẹ bạn ấy, với các chị em gái. Chỉ vài hôm trước khi anh trai của Eloise, anh Benedict, cưới chị Sophie, chỉ là anh ấy không biết chị thật sự là ai, và – à, điều đó cũng không quan trọng, ngoại trừ đó là một trong những bí mật vĩ đại của thập niên trước mà Lady Whistledown cũng không sao “bật mí” được.

Dù sao đi nữa, cô đang bách bộ qua hành lang sân trước, lắng nghe tiếng chân khua lộp cộp trên nền đá hoa. Cô vừa chỉnh lại vạt áo choàng và chuẩn bị đi bộ về nhà mình cũng ở gần đó (chỉ cách một góc đường) và nghe có tiếng người. Tiếng đàn ông. Tiếng anh em nhà Bridgerton.

Đó là ba anh lớn của nhà Bridgerton: Anthony, Benedict, và Colin. Họ đang say sưa trong cuộc nói chuyện của các ông, loại chuyện gẫu mà họ thường bày đặt than thở rất nhiều, và trêu chọc lẫn nhau. Penelope thường thích quan sát anh em nhà họ tương tác theo kiểu này; như một *gia đình*.

Penelope nhìn thấy ba anh em đứng trước cổng, nhưng cô không thể nghe tiếng họ nói đến khi cô tới gần ngưỡng cửa. Để chứng thực cho những thời điểm sai lầm thường xảy đến trong suốt đời cô, giọng nói đầu tiên mà cô nghe thấy chính là của Colin, và lời nói không phải từ tế.

“... và em chắc chắn sẽ không lấy Penelope Featherington!”

“Oh!” Tiếng kêu buột ra khỏi miệng trước khi cô kịp nghĩ, giọng ré lên xuyên qua không khí như một tiếng huyệt lạc điệu.

Ba anh em Bridgerton quay nhìn cô với ba gương mặt kinh hoàng y như nhau, và Penelope biết chắc chắn rằng mình vừa bước vào khoảng năm phút khủng khiếp nhất đời.

Cô không nói gì hết trong một thời gian dài như vĩnh hằng, rồi, cuối cùng, với nét tôn nghiêm mà cô chưa bao giờ mơ là mình có, cô nhìn thẳng vào Colin và nói, “Em chưa từng hỏi anh phải lấy em.”

Gò má anh chuyển từ màu hồng sang đỏ ửng. Anh há hốc miệng, nhưng không có âm thanh phát ra. Đó là, Penelope nghĩ với niềm vui gượng gạo, có lẽ là lần duy nhất trong đời anh không biết phải nói gì.

“Và em chưa bao giờ...” Cô nuốt nước miếng khó khăn. “Chưa bao giờ nói với ai em muốn anh lấy em.”

“Penelope,” Colin cuối cùng cũng cất tiếng được, “Anh xin lỗi.”

“Anh có gì để xin lỗi đâu,” cô đáp.

“Không,” anh nhấn mạnh, “Anh có. Anh đã làm tổn thương em, và...”

“Anh đâu có biết em ở đây.”

“Tuy là vậy...”

“Anh sẽ không lấy em,” cô nói, giọng rất xa xôi và xa lạ ngay cả với chính tai cô. “Không có gì sai với điều đó. Em sẽ không lấy anh Benedict của anh.”

Benedict rõ ràng đã cố ý không nhìn hai người, nhưng chàng ngay lập tức đứng thẳng người khi nghe những lời đó.

Penelope nắm chặt tay. “Anh ấy đâu có tổn thương gì khi em tuyên bố là em sẽ không lấy anh.” Cô quay lại Benedict, ép mình phải nhìn thẳng vào anh. “Có phải không, ngài Bridgerton?”

“Dĩ nhiên không,” Benedict nhanh chóng trả lời.

“Vậy là ổn rồi,” cô nói dứt khoát, kinh ngạc vì chỉ một lần trong đời, những từ ngữ hoàn toàn đúng thoát ra khỏi miệng mình. “Không có ai bị thương tổn hết. Bây giờ, xin các anh thứ lỗi, em phải về nhà.”

Cả ba quý ông ngay lập tức dẫn ra nhường đường cho cô, và cô đã có thể thoát thân, nếu Colin không bất thành linh thốt, “Em không có tỳ nữ sao?”

Cô lắc đầu. “Nhà em chỉ cách một góc đường thôi.”

“Anh biết, nhưng...”

“Để anh đưa em về,” Anthony nói tron tru.

“Không cần thiết đâu, thưa ngài.”

“Nghe anh đi,” anh nói, thanh âm rõ ràng không cho cô có sự lựa chọn.

Cô gật đầu, và hai người bọn họ bước xuống đường. Sau khi đi qua khoảng ba căn nhà, Anthony nói trong một giọng kính trọng lạ thường, “Cậu ta không biết em ở đó.”

Penelope thấy khóe miệng mình mím lại – không phải vì giận dữ, chỉ là một cảm giác hết sức mệt mỏi, buông xuôi. “Em biết,” cô trả lời. “Anh ấy không phải là hạng người nhẫn tâm. Em đoán mẹ anh đã thúc hối anh ấy cưới vợ.”

Anthony gật đầu. Thái phu nhân Bridgerton nổi tiếng với sứ mệnh nhìn thấy mỗi đứa con mình được kết hôn hạnh phúc.

“Bác thích em,” Penelope nói. “Mẹ anh đó. Em e là bác không thể thấy xa hơn. Nhưng mà việc bác có thích cô dâu của anh Colin hay không vốn không quan trọng.”

“À, anh sẽ không nói *thế*,” Anthony ngẫm nghĩ, nghe không có vẻ gì là một vị tử tước đáng sợ và đáng kính trọng mà giống một đứa con ngoan hơn. “Anh sẽ không vui nếu cưới một người mà mẹ anh không thích.” Anh lắc đầu kính phục. “Một sức mạnh của thiên nhiên.”

“Mẹ hay là vợ anh?”

Anh suy nghĩ khoảng nửa giây. “Cả hai.”

Họ cùng đi bộ vài phút, và rồi Penelope thốt lên, “Colin nên đi xa.”

Anthony nhìn cô tò mò. “Xin lỗi?”

“Anh ấy nên đi thật xa. Du lịch. Anh còn chưa sẵn sàng để kết hôn, và mẹ anh sẽ không thể ngăn được thói quen ép buộc anh ấy. Bác có ý tốt...” Penelope cắn môi hoảng hốt. Cô hi vọng vị tử tước sẽ không nghĩ là cô thực sự đang phê bình thái phu nhân Bridgerton. Đối với cô mà nói, thì không còn một quý bà nào vĩ đại hơn trong Anh Quốc.

“Mẹ tôi lúc nào cũng có ý tốt,” Anthony mỉm cười thấu hiểu. “Nhưng có thể em nói đúng. Có lẽ Colin nên đi xa. Chú ấy thích du lịch lắm. Mặc dù chú chỉ mới trở về từ Wales.”

“Vậy sao?” Penelope lịch sự nói khẽ, như là cô không biết một tí ti gì về việc anh đã đi Wales.

“Đây rồi,” anh gật đầu trả lời. “Đây là nhà em phải không?”

“Dạ. Cảm ơn anh đã tiễn em về.”

“Là hân hạnh của anh.”

Penelope đứng nhìn Anthony đi về, rồi cô vào trong nhà mà khóc.

Ngày hôm sau, bài viết dưới đây xuất hiện trong Lady Whistledown’s Society Papers:

La, có nhiều chuyện sôi động đã xảy ra trước bậc thềm nhà Thái phu nhân Bridgerton trên đường Bruton!

Đầu tiên, là ta trông thấy cô Penelope Featherington trong sự hiện diện của không phải một, hay hai, mà là BA anh em nhà Bridgerton, một chiến công dường như không thể đạt được của cô gái đáng thương, nổi tiếng là không được ai mời nhảy. Tiếc thay (hay như đã dự kiến) cho tiểu thư Featherington, khi cô rời khỏi, là trong tay của tử tước gia, người đàn ông duy nhất trong bọn đã có vợ.

Nếu tiểu thư Featherington bằng cách nào đó lôi được một chàng Bridgerton đến nhà thờ, chắc chắn sẽ là kết thúc của thế giới mà chúng ta đã biết, và bốn tác giả, phải thú nhận là sẽ còn không biết đầu đuôi trong thế giới ấy, và sẽ bị buộc từ chức ngay tại chỗ.

Dường như ngay cả Lady Whistledown cũng hiểu cảm tình vô vọng của Penelope với Colin.

Năm tháng lại trôi qua, và thế nào đó, không nhận ra, Penelope không còn là một tiểu thư tìm chồng nữa, mà cô thấy mình ngồi cùng chỗ những bà nhũ mẫu, quan sát người em gái Felicity – chắc chắn là người duy nhất trong bốn chị em Featherington được diễm phúc có cả vẻ đẹp mỹ miều và mỹ lực – đang vui hưởng mùa dạ hội Luân Đôn.

Colin đối với việc du lịch nước ngoài ngày càng phát sinh hứng thú và bắt đầu dành nhiều khoảng thời gian bên ngoài Luân Đôn; dường như cứ vài tháng là anh lại đi. Khi về, chàng luôn dành cho Penelope một điệu nhảy và một nụ cười. Bằng cách nào đó, nàng đã có thể giả vờ như chưa có gì xảy ra, chàng chưa bao giờ công khai sự chán ghét của mình với nàng giữa thanh thiên bạch nhật, và giấc mộng của nàng chưa từng tan vỡ.

Và khi chàng ở thành phố, không thường lắm, họ dường như đã hòa giải thành một tình bạn đơn thuần, không thân thiết gì lắm. Đó là tất cả mà một cô gái già gần hai mươi tám tuổi có thể mơ đến, phải không?

Tình đơn phương không bao giờ dễ dàng, nhưng ít nhất Penelope Featherington cũng đã quen rồi.

...

Stone: đơn vị đo lường của Anh Quốc, tương đương 14lbs, hay 6.4 kg

Bạn đang đọc truyện *Một Minh Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-2

Các bà mẹ mới mai đều nhất

loạt cao hứng – công tử Colin Bridgerton đã trở về từ Hy Lạp!

Cho những độc giả đáng

mến (và vô tri) vừa mới đến thành phố năm nay, Mr. Bridgerton là người thứ ba

trong chuỗi tám người con thân thoai của dòng họ Bridgerton (vì vậy mà chàng tên

là Colin, bắt đầu với chữ C; sau Anthony và Benedict, và trước Daphne, Eloise,

Francesca, Gregory, và Hyacinth.)

Mặc dù tam công tử

Bridgerton không có tước vị và chắc sẽ không bao giờ có (chàng đứng thứ bảy

trong những người thừa kế chức tước Bridgerton, sau hai con trai của vị tước đương thời, anh trai Benedict, và ba người con trai), chàng vẫn là một trong những con mồi sáng giá của mùa này, bởi gia tài, khuôn mặt, vóc dáng, và hơn hết là, *mỹ lực*.

Tuy nhiên, thật khó

đoán được chàng có chịu khuất phục hôn nhân vào mùa này hay không; chàng chắc chắn đã quá tuổi kết hôn (ba mươi ba), nhưng chưa bao giờ lộ sự quan tâm mật thiết với tiểu thư danh giá nào, và vấn đề càng phức tạp hơn khi chàng có một thói quen kinh khủng là rời Luân Đôn trong tích tắc, đi tìm một nơi kỳ thú nào đó.

“Con xem này!” Portia Featherington hét. “Colin Bridgerton đã về!”

Penelope ngừng khâu vá và ngược lên. Mẹ cô đang nắm chặt tờ

báo *Lady Whistledown's Society Papers*

mới nhất theo cách mà Penelope đang nắm, nói không ngoa, một sợi dây thừng khi đang bị treo lơ lửng trên một tòa nhà cao. “Con biết,” cô khẽ nói.

Portia cau mặt. Bà ghét nhất khi có người – bất cứ ai – biết

tin đồn trước bà. “Làm sao mà con đọc tờ *Whistledown*

trước mẹ được? Mẹ đã dặn Briarly để nó cho mẹ và không cho ai đụng ...”

“Con đâu có đọc tờ *Whistledown*,”

Penelope ngắt lời, trước khi mẹ cô khiển trách người quản gia tội nghiệp.

“Felicity nói với con. Vào trưa hôm qua. Hyacinth Bridgerton bảo nó.”

“Em con hay đến nhà Bridgerton chơi nhỉ.”

“Con cũng vậy mà,” Penelope nói, không biết mẹ muốn ám chỉ gì.

Portia vỗ ngón tay lên má, thói quen của bà khi đang âm mưu

điều nào đó. “Colin Bridgerton đã đến tuổi phải lấy vợ rồi.”

Penelope chớp chớp trước khi trở mặt ra. “Colin Bridgerton sẽ không lấy Felicity!”

Portia nhún vai. “Nhiều chuyện lạ hơn đã xảy ra.”

“Con chưa từng thấy,” Penelope khẽ nói.

“Anthony Bridgerton cưới cái cô Kate Sheffield, và cô ta còn kém hơn *con*.”

Điều đó không chính xác lắm; Penelope nghĩ là hai người họ

cùng hạng với nhau trên bậc thang xã hội. Nhưng nói với mẹ điều này không có ý nghĩa gì, bà có lẽ đang nghĩ rằng bà đã khen cô con gái thứ ba khi nói nó không phải là cô gái kém nhất mùa đó.

Penelope thấy môi mình mím chặt lại. Những lời “khen” của mẹ cô thường đau hơn cả ong chích.

“Đừng cho là mẹ chê con,” Portia nói, đột ngột tỏ vẻ quan tâm. “Sự thật thì mẹ mừng vì con sống độc thân. Trừ các con ra, mẹ chỉ có một mình trên đời, và biết rằng một trong các con sẽ chăm sóc cho mẹ trong lúc tuổi già sức yếu là một sự an ủi lớn cho mẹ.”

Hình ảnh về tương lai hiện ra trước mắt Penelope – tương lai như mẹ mô tả – và cô đột ngột muốn chạy ra đường và cưới ngay gã chùi bồ hóng ngoài ngõ. Cô từ lâu đã quyết sống độc thân suốt đời, nhưng luôn tưởng tượng sẽ sống trong một ngôi nhà nhỏ của riêng mình trên thảo nguyên. Hay là một căn nhà ẩm cứng gần biển.

Nhưng gần đây trong các buổi trò chuyện Portia lại hay chêm vài gợi ý về tương lai ở tuổi xế chiều, và nhấn nhẹ bà đã may mắn thế nào khi có Penelope chăm sóc. Không cần biết cả Prudence và Philippa đều kết hôn với hai quý ông giàu có và sở hữu quỹ to lớn đủ để săn sóc cho mọi tiện nghi của mẹ.

Hay là chính bà Portia cũng có tài sản của riêng mình; khi gia đình bà đặt tiền hồi môn, họ đã để một phần tư số đó là tài khoản cá nhân cho bà.

Không, khi Portia nói về việc được “chăm sóc,” bà không có ý nói về tiền bạc. Cái Portia muốn là một nô lệ.

Penelope thờ dài. Trong tâm trí mình, cô đang nghiêm khắc với mẹ thái quá. Cô thường làm thế. Mẹ rất yêu mến cô. Cô biết bà yêu cô. Và cô yêu mẹ mình.

Chỉ là đôi khi cô không *ưa* mẹ nhiều.

Hi vọng điều đó không làm cô thành một người xấu. Nhưng thật đó, mẹ có thể làm người con tốt nhất, kiên nhẫn nhất nổi giận, và Penelope phải là người đầu tiên thú nhận rằng, mình là người có lúc rất chua cay.

“Sao con lại nghĩ Colin sẽ không lấy Felicity?” Portia hỏi.

Penelope giật mình nhìn lên. Cô tưởng họ đã bàn việc đó xong rồi. Đáng lẽ cô phải biết. Mẹ là người rất dai dẳng. “À,” cô chậm chạp nói, “để xem nào, con bé trẻ hơn anh mười hai tuổi.”

“Pfft,” Portia đáp, tay vẩy vẩy xua đi. “Điều đó có là gì, và con biết mà.”

Penelope nhăn mặt, rồi súyt xoa khi ngẫu nhiên bị kim đâm vào tay.

“Hơn nữa,” Portia tiếp tục vui vẻ, “cậu...” – bà ngo ngo xuống tờ

Whistledown để tìm cho được tuổi

chính xác của anh – “đã ba mươi ba! Làm sao mà cậu ta tránh được mười hai tuổi

khác nhau giữa hai vợ chồng? Con không nghĩ là cậu ta sẽ lấy người bằng tuổi *con* chớ.”

Penelope mút ngón tay bị thương, dù biết rằng cử chỉ đó rất

quê mùa. Nhưng cô cần phải đặt cái gì đó vào miệng để không thốt ra một lời gì

đó kinh khủng, ghê gớm, và đầy thù hận.

Mẹ cô nói rất đúng. Nhiều hôn nhân của giới thượng lưu – có

lẽ là hầu hết – đều có đàn ông cưới các cô gái trẻ hơn họ mười tuổi hoặc nhiều

hơn. Nhưng độ tuổi giữa Colin và Felicity dường như là xa hơn, có lẽ là vì...

Penelope không kèm được nét kinh tởm trên mặt. “Con bé như

là một đứa em của anh ấy vậy. Một đứa em gái nhỏ.”

“Penelope. Mẹ không nghĩ...”

“Gần như là loạn luân,” Penelope lầm bầm.

“Nói gì cơ?”

Penelope cầm lấy kim chỉ lần nữa. “Không có gì.”

“Mẹ nghe con nói gì mà.”

Penelope lắc đầu. “Con đã hăng giọng. Có lẽ mẹ nghe...”

“Mẹ nghe con nói gì đó. Mẹ chắc chắn!”

Penelope rên lên. Cuộc sống tương lai hiện lên, dài dằng

dằng và chán ngắt phía trước. “Mẹ à,” cô nói, với sự kiên nhẫn, nếu không phải

của vị thánh, thì ít nhất cũng là của một nữ tu sĩ sùng đạo, “Felicity đã gần

như đính hôn với cậu Albansdale rồi.”

Portia bắt đầu chà hai tay vào nhau. “Nó sẽ không đính hôn

nếu bắt được Colin Bridgerton.”

“Felicity sẽ *chết*

trước khi theo đuổi anh Colin.”

“Tất nhiên không. Nó là một đứa con gái thông minh. Bất cứ

ai cũng có thể thấy được Colin là mới tốt hơn.”

“Nhưng Felicity yêu công tử Albansdale!”

Bà Portia liền như bong bóng xì hơi vào trong ghế nệm. “Đúng là có điều đó.”

“Và,” Penelope thêm vào với ý nghĩ tốt, “công tử Albansdale có tài sản hoàn toàn to lớn.”

Portia đập ngón trỏ vào má. “Đúng. Tuy,” bà nói sắc nhọn, “không bằng tài sản họ Bridgerton, nhưng cũng không phải là nhỏ.”

Penelope biết là nên thôi đi, nhưng cô không thể ngăn lại mình mở miệng thêm lần cuối. “Thật sự đó, thưa mẹ, cậu ta là một người rất tốt cho Felicity. Chúng ta nên mừng cho nó.”

“Mẹ biết, mẹ biết,” Portia cầu nhàu. “Chỉ là mẹ muốn một đứa con gái của mẹ lấy người Bridgerton thôi. Thật là tuyệt vời! Mẹ sẽ là người nổi nhất Luân Đôn trong hàng tuần. Có lẽ vài năm luôn.”

Penelope đâm kim vào trong cái gối bên cạnh. Một cách xa giận ngu ngốc, nhưng mà cách khác là cô phải nhảy dựng lên và hét, *Còn con thì sao?* Bà Portia dường như nghĩ là một khi Felicity gả đi, mơ ước làm sui gia với họ Bridgerton mãi mãi bị hủy diệt. Nhưng Penelope vẫn còn chưa gả – không phải là được tính sao?

Có quá đáng lắm không khi muốn mẹ tự hào đến cô như ba người con gái khác của bà? Penelope biết rằng Colin vốn sẽ không chọn cô, nhưng các bà mẹ không phải là thường mù quáng trước những khuyết điểm của con mình hay sao?

Penelope rõ ràng thấy là Prudence, Philippa, hay ngay cả Felicity đều không có cơ hội với một chàng Bridgerton nào. Tại sao mẹ lại nghĩ là cả ba người đó đều tốt hơn Penelope?

Được, Penelope công nhận là Felicity nổi tiếng hơn nhiều so với cả ba người chị gộp lại. Nhưng Prudence và Philippa chưa bao giờ là *Không thể so sánh được*. Hai người bọn họ cũng đứng ngoài vòng dạ hội nhiều như Penelope.

Trừ việc, dĩ nhiên, là bây giờ bọn họ đã có nơi có chốn. Nếu là Penelope thì cô sẽ không bám vào hai người đàn ông đó, nhưng ít nhất bây giờ hai chị cũng là vợ người ta rồi.

Tạ ơn trời, cuối cùng, tâm trí Portia cũng chuyển sang việc khác. “Mẹ phải đến thăm di Violet,” bà nói. “Di ấy chắc đang mừng lắm vì Colin đã về.”

“Di Bridgerton sẽ vui được gặp mẹ,” Penelope đáp.

“Bà ấy thật tội nghiệp,” Portia nói, thở dài đầy kịch tính.

“Bà ta rất lo lắng cho cậu, con biết đấy...”

“Con biết.”

“Mẹ cho là thật quá sức chịu đựng của một người mẹ. Đứa con trai lang bạt kỳ hồ bên ngoài, những nơi chỉ có Chúa mới biết, những đất nước chắc chắn là ngoại đạo...”

“Con tin là họ theo đạo Chúa ở Hy Lạp mà,” Penelope đáp nhỏ, đôi mắt trở lại việc khâu vá.

“Đừng có cãi, Penelope Anne Featherington, bọn chúng đạo *Công Giáo*!” Portia rùng mình với từ đó.

“Họ không phải Công giáo,” Penelope đáp lại, bỏ dở việc may vá và đặt nó qua một bên. “Mà là đạo Hy Lạp Chính Thống.”

“Hừ, dẫu sao cũng không thuộc Nhà thờ Anh quốc,” Portia khịt mũi đáp lại.

“Xét bọn họ là người Hy Lạp, con nghĩ họ không lo về việc đó cho lắm.”

Mắt Portia nhú lại bất mãn. “Mà làm sao con biết về đạo Hy Lạp này chứ? Không, đừng nói,” bà xua xua tay. “Con đọc nó ở đâu đó.”

Penelope chỉ chớp mắt trong khi suy nghĩ câu trả lời thích hợp.

“Mẹ ước gì con đọc ít một chút,” Portia thở dài. “Mẹ có lẽ đã gả con đi được vài năm trước nếu con chịu quan tâm đến nghi thức xã giao và bót đi... bót đi...”

Penelope phải hỏi. “Bót đi cái gì?”

“Mẹ không biết. Bất cứ cái gì đó hay làm con ngó mông lung và mơ mộng thật nhiều.”

“Con chỉ suy nghĩ,” Penelope lặng lẽ nói. “Có lúc con chỉ muốn ngừng lại và suy nghĩ.”

“Ngừng cái gì?” bà Portia muốn biết.

Penelope không thể không mỉm cười. Câu hỏi của bà Portia dường như đã nói hết những sự khác nhau giữa hai mẹ con. “Không có gì, thưa mẹ,” Penelope đáp. “Thật đó.”

Bà Portia trông có vẻ như là muốn nói gì thêm, rồi bà nghĩ tốt hơn là không. Hoặc là bà chỉ đói bụng. Bà nhón lấy cái bánh bích quy khỏi khay trà và bỏ vào miệng.

Penelope muốn lấy miếng bánh cuối cùng cho mình, nhưng rồi quyết định để dành cho mẹ. Cô nhất định phải giữ cho miệng mẹ bận rộn. Tán gẫu

về Colin Bridgerton là điều cuối cùng mà cô muốn vào lúc này.

**

“Colin đã về!”

Penelope ngược lên khỏi quyển sách – Tóm tắt Lịch sử Hy Lạp

– và nhìn thấy Eloise Bridgerton xông vào phòng mình. Như thường lệ, Eloise không được thông báo. Người quản gia nhà Featherington đã quen nhìn thấy cô đến đây chơi đến nỗi ông xem cô như người nhà.

“VẬY Ạ?” Penelope hỏi, khéo léo giả vờ (theo ý cô) về không quan tâm y như thật. Dĩ nhiên, cô giấu cuốn Tóm tắt Lịch sử Hy Lạp phía sau quyển Mathilda, tiểu thuyết của S. R. Fielding đã làm mưa làm gió năm trước. Mọi người đều có cuốn Mathilda cạnh bàn ngủ. Và nó đủ dày để che Tóm tắt Lịch sử Hy Lạp.

Eloise ngồi xuống ghế. “Thật đó, anh ấy đen thui hà. Chắc tại phơi nắng nhiều.”

“Anh ấy đi Hy Lạp, có phải không?”

Eloise lắc đầu. “Anh nói tình hình chiến tranh xấu hơn, và quá nguy hiểm. Nên anh đi Cyprus.”

“Ồ ồ,” Penelope mỉm cười nói. “VẬY là Lady Whistledown đã nói sai.”

Eloise mỉm nụ cười kiêu hãnh đặc trưng của họ Bridgerton, và một lần nữa Penelope nhận ra nàng thật may mắn có Eloise làm bạn. Nàng và Eloise là một cặp bất phân ly từ năm mười bảy tuổi. Họ cùng trải qua những mùa dạ hội Luân Đôn, cùng trưởng thành, và trước sự kinh ngạc của hai bà mẹ, cùng nhau trở thành gái già.

Eloise phân bua rằng mình chưa gặp người nào thích hợp.

Penelope thì, dĩ nhiên, không cần phải hỏi.

“Anh ấy thích Cyprus không?” Penelope hỏi.

Eloise thờ dãi. “Anh nói tuyệt vời lắm. Nói tôi sẽ thích đi du lịch. Dường như ai cũng đi đâu đó trừ tôi ra.”

“Và tớ nữa,” Penelope nhắc bạn.

“Và cậu,” Eloise đồng ý. “Cảm tạ Chúa cho cậu.”

“Eloise!” Penelope thốt lên, liệng một cái gối vào bạn.

Nhưng cô cũng cảm tạ ơn trời cho Eloise nữa. Mỗi ngày. Nhiều cô gái tìm cả đời

cũng không có một cô bạn thân, và cô đây có một người bạn mà có thể nói hết mọi thứ trên đời. Ừm, gần hết mọi thứ. Penelope chưa bao giờ kể bạn nghe tình cảm đơn phương của mình với Colin, dù cô cho rằng Eloise cũng đã đoán được. Nhưng Eloise quá tế nhị để đề cập đến chuyện này, càng khẳng định sự chắc chắn của Penelope là Colin sẽ chẳng bao giờ yêu cô. Nếu Eloise đã nghĩ, trong một giây thôi, là Penelope thật sự có cơ hội với Colin, nàng ta sẽ lập chiến lược làm mới rào riết đến nỗi có thể gây ấn tượng với bất cứ đại tướng quân đội nào.

Xét cho cùng thì Eloise quả là một người quản lý rất giỏi.

“.. và ảnh nói sóng dồn đến nỗi ảnh phải nôn thốc nôn tháo bên mạn thuyền, và ...” Eloise nhăn. “Cậu không nghe tớ nói.” “Không.” Penelope thú nhận. “À, một chút xiu thôi. Không thể tin nổi anh Colin kể với cậu anh ấy đã ới.”

“Hừm, tớ là em của ảnh mà.”

“Ảnh sẽ nổi giận nếu biết cậu kể tớ nghe.”

Eloise phẩy tay phản đối. “Ảnh không quan tâm đâu. Cậu cũng như là em gái mà.”

Penelope mỉm cười, nhưng cùng lúc lại thờ dãi.

“Mẹ hỏi anh năm – dĩ nhiên – là ảnh có định ở trong thành phố cho đến hết mùa dạ hội không.” Eloise tiếp tục, “và – dĩ nhiên – là ảnh có trốn tránh câu trả lời, nhưng rồi tớ quyết định tra khảo ảnh..”

“Hành động thông minh khủng khiếp,” Penelope lẩm bẩm.

Eloise quăng cái gối vào cô. “Và cuối cùng cũng bắt anh ấy thú nhận là đúng, ảnh định sẽ ở lại ít nhất vài tháng. Nhưng bắt tớ không được nói với Mẹ.”

“À, thế thì anh ấy không” – Penelope háng giọng – “được thông minh khủng khiếp lắm. Nếu mẹ cậu nghĩ là ảnh chỉ ở đây một chút, bà sẽ gặng gáp hai lần để làm mai. Tớ nghĩ đó là điều mà anh Colin muốn tránh nhiều nhất.”

“Đó dường như là mục tiêu của đời ảnh,” Eloise đồng ý.

“Nếu ảnh xoa dịu được bà rằng không có gì phải hấp tấp, có lẽ di sẽ không quấy rầy anh nhiều.”

“Một ý tưởng thú vị,” Eloise đáp, “nhưng có lẽ đúng trong lý thuyết hơn là thực tế. Mẹ tớ nhất định muốn nhìn thấy anh ấy cưới vợ đến nỗi có tăng cố gắng gấp đôi cũng chẳng làm gì. Những cố gắng bình thường cũng đủ làm

anh ấy phát điên rồi.”

“Một người có thể điên gấp hai không?” Penelope giễu. Eloise

ngiêng đầu. “Không biết nữa,” cô đáp. “Và không nghĩ là tớ muốn biết.”

Cả hai đều im lặng trong một thời gian (một sự kiện rất hiếm

có) và rồi Eloise đột nhiên nhảy lên và nói, “Tớ phải đi.”

Penelope mỉm cười. Người khác không biết Eloise sẽ nghĩ rằng

cô có thói quen hay thay đổi đề tài (và khá đột ngột), nhưng Penelope biết rằng

sự thực hoàn toàn khác hẳn. Khi Eloise đã quyết định chuyện gì rồi, cô ấy không

thể nào dứt bỏ được. Nghĩa là nếu Eloise đột nhiên muốn rời khỏi đây, có lẽ có

liên quan với việc họ đã bàn tán mới đây trong bữa chiều, và...

“Anh Colin sẽ đến uống trà,” Eloise giải thích.

Penelope mỉm cười. Cô thích được làm người đứng

“Cậu nên đến,” Eloise nói.

Penelope lắc đầu. “Anh ấy sẽ chỉ muốn có gia đình thôi.”

“Cậu có lẽ đúng,” Eloise nói, hơi gật đầu. “Vây thôi, tớ

phải đi đây. Thành thật xin lỗi phải về sớm, nhưng tớ muốn cậu biết Colin đã về

nhà.”

“Whistledown,” Penelope nhắc cô.

“Đúng. Người đàn bà đó lấy tin chỗ nào nhỉ?” Eloise nói, lắc

đầu tán phực. “Tớ thì là có khi bà ta biết nhiều về gia đình tớ đến nỗi tớ

không biết có nên sợ không nữa.”

“Bà ta đâu thể tiếp tục lâu nữa,” Penelope phát biểu, đứng

dậy để tiễn bạn ra về. “Thế nào cũng có người đoán ra được bà là ai, phải không?”

“Không biết nữa.” Eloise đặt tay lên vịn cửa, vịn, và kéo.

“Tớ cũng hay nghĩ vậy. Nhưng đã mười năm rồi. Hơn thế nữa. Nếu muốn bắt được bà

ta thì chẳng phải đã xảy ra rồi hay sao.”

Penelope bước theo Eloise xuống cầu thang. “Dĩ nhiên bà ấy

sẽ phạm lỗi. Nhất định. Bà ta cũng chỉ là người.”

Eloise phá ra cười. “Vây mà tớ nghĩ bà đó là thần tiên

phương nào chứ.”

Penelope thấy mình cũng nhe răng cười.

Eloise ngừng và quay lại đột ngột đến nỗi Penelope đâm sầm

vào cô, xem chút nữa là cả hai lăn đùng xuống những bậc cuối cùng của cầu

thang. “Cậu biết gì không?” Eloise hỏi.

“Tớ không thể đoán được.”

Eloise không thềm làm mặt hề. “Tớ cá rằng bà ta đã phạm lỗi rồi,” cô nói.

“Sao hả?”

“Chính cậu đã nói mà. Bà ta – hoặc là ông ta, tớ nghĩ – đã viết mục báo đó hơn một thập niên. Không ai có thể làm việc lâu đến thế mà không phạm lỗi nào. Cậu biết tớ nghĩ gì không?”

Penelope chỉ giang hai tay về nôn nóng.

“Tớ nghĩ vấn đề là bọn mình chỉ quá ngu ngốc để chú ý đến lỗi của bà ta.”

Penelope nhìn bạn trừng trừng một hồi, rồi phá ra cười. “Oh, Eloise,” cô nói, chùi nước mắt. “Tớ yêu cậu quá.”

Eloise nhăn răng. “Nếu thế thì tốt, tớ là gái già. Chúng ta sẽ cùng lập một gia đình khi ba mươi tuổi và thật sự là hai lão thái thái.”

Penelope chớp lấy ý kiến đó như là phao cứu hộ. “Cậu nghĩ mình có thể không?” cô thốt. Và rồi, trong giọng khê khàng, sau khi lén lút quan sát hành lang, “Mẹ đã bắt đầu nói về tuổi già với sự thường xuyên đáng ngại.”

“Chuyện đó có gì mà ngại?”

“Có tớ ở trong mọi giấc mơ của bà, hầu hạ trên hai tay và hai chân.”

“Ồi trời.”

“Tớ đã nghĩ tới một câu khác nhẹ nhàng hơn.”

“Penelope!” Nhưng Eloise nhăn răng ra cười.

“Tớ yêu mẹ tớ,” Penelope nói.

“Tớ biết mà,” Eloise đáp, giọng có vẻ xuôi theo.

“Không, mình nói thật.”

Góc trái miệng của Eloise bắt đầu nhếch lên. “Mình biết mà. Thật đó.”

“Chỉ là...”

Eloise đưa một tay lên chặn. “Cậu không cần phải nói thêm.

Tớ hiểu hết mà. Tớ... Ồ, chào bà Featherington!”

“Eloise,” Portia thốt, hồi hả bước về hướng cầu thang, “Dì không biết là cháu đang ở đây.”

“Cháu lúc nào cũng lén lút mà,” Eloise đáp. “Có phản ngang ngược nữa.”

Portia mỉm cười thương mến. “Đi nghe anh cháu vừa trở về.”

“Vâng, trong nhà ai cũng mừng cả.”

“Đi biết, nhất là mẹ cháu.”

“Thật đó. Mẹ cháu muốn điền cái đầu. Cháu nghĩ bà đang sắp xếp danh sách ngay bây giờ.”

Tòan thân Portia ngẩng lên, như mọi khi nghe được cái gì có thể được cho là chuyện phiếm. “Danh sách? Danh sách gì?”

“Ồ, di biết đấy, cái danh sách mà mẹ hay làm cho tất cả các người con lớn. Hôn phối tương lai hay tương tự.”

“Tớ thắc mắc đấy,” Penelope nói giọng ráo hoảnh, “tương tự là cái gì.”

“Đôi khi mẹ cho tên một hay hai người hoàn toàn không xứng để tô đậm thêm phẩm chất của những người xứng đáng.”

Portia cười lớn. “Có lẽ bà ấy sẽ để con lên danh sách của Colin, Penelope!”

Penelope không cười. Eloise cũng thế. Nhưng Portia không để ý.

“À, cháu phải đi đây,” Eloise nói, háng giọng để xóa giây phút ngưng đọng của hai trong ba người đứng giữa hành lang. “Anh Colin sẽ đến uống trà. Mẹ cháu muốn cả gia đình tham gia.”

“Mọi người sẽ đủ chỗ chứ?” Penelope hỏi. Biệt thự của phu nhân Bridgerton rất lớn, nhưng các người con nhà Bridgerton, cùng với hôn phối, và cháu trai gái có tổng số là hai mươi một. Một đại gia đình thật sự.

“Chúng tớ đến dinh thự Bridgerton,” Eloise giải thích. Mẹ nàng đã rời khỏi ngôi nhà chính thức của họ Bridgerton sau khi con trai lớn lấy vợ. Anthony, người đã thừa kế danh hiệu tử tước từ năm mười tám, đã bảo Violet bà không cần phải đi, nhưng bà nhất quyết là chàng và vợ chàng cần có sự riêng tư của họ. Kết quả là, Anthony và Kate sống với ba con trong dinh thự Bridgerton, còn Violet sống với ba người con còn độc thân (trừ Colin bởi vì anh có nhà riêng) chỉ cách vài con đường ở số 5 đường Bruton. Sau hơn một năm với nhiều dự định đặt tên cho nhà mới của phu nhân Bridgerton không thành công, gia đình họ chỉ gọi nó đơn giản là Số Năm.

“Chúc cháu vui về nhé,” Portia nói. “Dì phải đi tìm Felicity

đây. Chúng tôi đã trễ cuộc hẹn thử áo rồi.”

Eloise nhìn Portia biến mất trên cầu thang và nói với

Penelope, “Em cậu có về ở chỗ may áo nhiều nhì.”

Penelope nhún vai. “Felicity muốn điên đầu luôn về mấy vụ

thử áo, nhưng con bé là hi vọng duy nhất của mẹ về một đám cưới huy hoàng. Tớ e

là mẹ tin Felicity sẽ chop được ông công tước nào đó nếu nó bận một cái váy thích

hợp.”

“Không phải con bé gần như hứa hôn với chàng Albansdale rồi

sao?”

“Tớ nghĩ là chàng ta sẽ có thông báo chính thức vào tuần

sau. Nhưng cho đến khi đó, mẹ vẫn cố tìm người khác.” Cô tròn mắt lên. “Cậu tốt

nhất là nên cảnh cáo người nhà cậu nên tránh xa ra.”

“Gregory hả?” Eloise hỏi ngờ vực. “Nó còn chưa ra khỏi đại

học mà.”

“Colin.”

“Colin?” Eloise phá lên cười hô hô. “Ồ, hài thật.”

“Tớ đã nói với mẹ vậy rồi, nhưng cậu biết khi bà có ý nghĩ trong

đầu rồi đấy.”

Eloise khúc khích. “Giống tớ chứ gì, tớ biết.”

“Dai dẳng đến tận giây phút cuối cùng.”

“Dai dẳng có thể là điều tốt mà,” Eloise nhắc, “lúc thích

hợp.”

“Đúng,” Penelope mỉm cười châm biếm, “và ở lúc không thích

hợp, đó sẽ là tuyệt đối ác mộng.”

Eloise cười rộ. “Vui lên đi, bạn hiền. Ít nhất dì cũng để

cho cậu thoát khỏi mấy bộ áo màu vàng đó.”

Penelope nhìn bộ áo buổi sáng, mà chính cô cũng phải tự nhận,

là một màu xanh dễ thương. “Mẹ ngừng chọn đồ cho tớ một khi nhận ra tớ chính

thức trở thành ế hàng. Một cô gái không thể lấy chồng thì không xứng đáng với

thời gian và công sức bà bỏ ra để cho lời khuyên về thời trang. Mẹ đã không

theo kèm tớ khi đi mua sắm khoảng một năm rồi. Tuyệt vời!”

Eloise mỉm cười với cô bạn thân, người có làn da ửng màu

hồng phấn xinh xắn mỗi khi bận màu dịu. “Mọi người ai cũng biết, giây phút mà

cậu được phép chọn trang phục cho riêng mình. Ngay cả Lady Whistledown cũng phải có ý kiến!”

“Tớ giấu bài báo đó khỏi mẹ,” Penelope thú nhận. “Tớ không muốn bà bị buồn.”

Eloise chớp mắt vài lần trước khi nói, “Cậu thật là tốt, Penelope.”

“Tớ cũng có vài giây phút thiện lương và khoan dung.”

“Người ta nói rằng,” Eloise hừ nhẹ, “Một phần quan trọng của thiện lương và khoan dung là khả năng không gây chú ý về sự thiện lương và khoan dung của người đó chứ.”

Penelope nín thở vừa đẩy Eloise ra cửa. “Cậu không cần phải về nhà sao?”

“Tớ đi đây! Tớ đi đây!”

Và cô biến mất.

* * *

Thật là, Colin Bridgerton quyết định khi anh ném hộp rượu

brandy tuyệt vời, tốt được trở về Anh Quốc.

Kỳ lạ, thật ra, anh thích được trở về cũng nhiều như thích được đi xa. Khoảng vài tháng nữa – nhiều nhất là sáu – anh sẽ lại ngựa ngáy muốn rời khỏi nữa, nhưng lúc này, Anh quốc tháng Tư tuyệt đối tuyệt vời.

“Ngon lắm, phải không?”

Colin ngược lên. Anh trai Anthony đang dựa vào cái bàn khổng

lò bằng gỗ cây đào của anh, ra dấu với anh bằng ly rượu brandy của anh.

Colin gật. “Không nhận ra em nhớ nó thế nào cho đến khi trở về. Ouzo cũng có sắc thái riêng, nhưng cái này” – anh nhắc ly lên – “là thiên đàng.”

Anthony cười gượng. “Mà lần này cậu định ở lại bao lâu?”

Colin bước đến bên cửa sổ và giả bộ nhìn ra ngoài. Anh cả ít

khi nào bỏ công che giấu sự thiếu kiên nhẫn với cái tính thích ngao du của

Colin. Sự thật, Colin không thể nào trách anh ấy được. Thi thoảng, những lá thư

khó khăn lắm mới gởi về nhà được; anh đoán là cả gia đình thường phải đợi cả

một hay hai tháng để nhận được tin của anh. Dù biết anh sẽ chẳng thích thú gì ở

địa vị của họ – không bao giờ biết được người thân đã chết hay còn sống, lúc

nào cũng thấp thỏm chờ đợi tiếng gõ cửa của người đưa thư – điều đó vẫn không

đủ mạnh để giữ chân anh ở Anh Quốc.

Cứ lâu lâu, anh chỉ đơn giản phải *đi*. Không có cách nào khác hơn để giải thích.

Thoát khỏi xã hội thượng lưu, chỉ nghĩ đến anh như là một

lãng tử đáng yêu và không hơn, khỏi Anh Quốc, nơi khuyến khích những người con

trai thứ xung quân hay tu đạo, không có cái nào hợp với tính tình của anh. Ngay

cả thoát khỏi gia đình, những người yêu anh vô điều kiện nhưng không hề biết

điều anh thực sự muốn, tận sâu trong tâm hồn, là được làm cái gì đó.

Anh cả Anthony giữ chức vụ tử tước, và với danh phận đó là

trách nhiệm khổng lồ. Anh trông nom bất động sản, quản lý tiền bạc của gia

đình, và chăm sóc cho vô số tá điền và gia nhân. Benedict, người anh thứ hai

chỉ lớn hơn bốn tuổi, là một họa sĩ lừng danh. Anh ấy bắt đầu với giấy và bút

chì, nhưng với sự khuyến khích của vợ đã tiến lên vẽ tranh sơn dầu. Một trong

những bức tranh phong cảnh của anh ấy giờ đây đang treo trong Phòng Triển Lãm

Quốc Gia.

Anthony sẽ mãi mãi được nhớ đến trong gia phả là đệ thất tử

tước Bridgerton. Benedict sẽ sống mãi trong những bức họa của anh ấy, rất lâu

sau khi anh ấy đã qua đời.

Nhưng Colin không có gì cả. Anh quản lý một gia sản nhỏ được

thừa kế và anh tham dự tiệc tùng. Anh không bao giờ tưởng đến việc nói là anh

đã không vui vẻ, nhưng có nhiều lúc anh chỉ muốn có một cái gì đó hơn là vui

vẻ.

Anh muốn một mục đích.

Anh muốn một di sản.

Anh muốn, nếu không để biết chắc thì ít nhất cũng để hi

vọng, rằng khi anh qua đời, anh sẽ được tưởng nhớ đến trong một cách khác hơn

là là trong tờ báo Society Papers của Lady Whistledown.

“Colin?” tiếng anh trai vang lên dò hỏi.

Colin quay lại và chớp mắt. Chắc chắn là Anthony đã hỏi anh

một câu gì đó, nhưng đâu đó trong cái đầu óc lơ mơ của mình, anh quên mất.

“Ồ. Há.” Colin háng giọng. “Em sẽ ở đây đến hết mùa, ít

nhất.”

Anthony không nói gì, nhưng thật khó để không chú ý đến vẻ

thỏa mãn trên gương mặt anh ấy.

“Nếu không phải lý do nào khác,” Colin tiếp, nụ cười danh

tiếng đóng trên mặt, “phải có ai đó chiều chuộng các con của anh chứ. Em không nghĩ bé Charlotte có đủ búp bê.”

“Chỉ có năm mươi con thôi,” Anthony đồng ý với giọng không

lộ biểu tình nào. “Con bé bị bỏ bê lắm.”

“Sinh nhật bé vào cuối tháng này, đúng không? Em sẽ phải bỏ bê nó thêm vậy.”

“Nhắc đến sinh nhật,” Anthony nói, an tọa vào cái ghế không

lò sau bàn, “sinh nhật mẹ là một tuần sau Chủ Nhật này đấy.”

“Anh nghĩ em nhanh chóng về đây là vì sao chứ?”

Anthony nhướn mày, và Colin có ấn tượng đặc biệt là anh ấy

đang quyết định nếu Colin đã thực sự nhanh chóng về nhà dự sinh nhật của mẹ,

hay chỉ đơn giản là anh đã lợi dụng một thời điểm tốt.

“Tụi anh đang tổ chức một dạ tiệc cho mẹ,” Anthony nói.

“Mẹ để anh sao?” Theo kinh nghiệm của Colin thì phụ nữ đến

một tuổi nào đó thì không còn thích tiệc mừng sinh nhật nữa. Và mặc dù mẹ anh

vẫn còn rất đáng yêu, bà chắc chắn đến một tuổi nào đó rồi.

“Tụi anh bị ép phải sử dụng kế uy hiếp,” Anthony thú nhận.

“Mẹ phải đồng ý buổi tiệc nếu không tụi anh sẽ tiết lộ tuổi thật của mẹ.”

Colin không nên hóp một hộp rượu brandy khi ấy; anh phát sặc

và chỉ gần tránh được trong đường tơ kẻ tóc không phun ra khắp người anh cả.

“Em muốn thấy cảnh ấy quá.”

Anthony mở miệng cười thỏa mãn. “Đó là một chiến lược thiên

tài của anh.”

Colin nốc hết ly rượu của mình. “Anh nghĩ coi, bao nhiêu cơ

hội trong đó là mẹ sẽ không dùng buổi dạ hội để tìm vợ cho em?”

“Rất nhỏ.”

“Em nghĩ thế.”

Anthony dựa vào ghế. “Em đã ba mươi ba tuổi rồi, Colin...”

Colin nhìn anh không tin. “Ồi trời, đừng nói là *anh* cũng bắt đầu đấy nhé.”

“Anh không thèm đâu. Anh chỉ muốn góp ý cậu nên để ý một

chút trong mùa này thôi. Không cần phải tích cực tìm kiếm, nhưng không mất mát gì

để nghĩ tới khả năng đó cả.”

Colin liếc ra cửa, tìm cách đi qua đó trong khoảng thời gian

sớm nhất. “Em xin khẳng định với anh là em không ghét ý tưởng hôn nhân chút

nào.”

“Anh không nghĩ cậu như thế,” Anthony phản đối.

“Em chỉ không thấy có lý do gì để vội cả.”

“Không bao giờ có lý do để vội,” Anthony đáp. “À, hiếm khi.

Chỉ chiều mẹ thôi, được không?”

Colin không nhận ra anh đang nắm giữ ly rượu không cho đến

khi nó lọt qua kẽ tay anh và rơi xoảng xuống thảm lót sàn. “Chúa ơi,” anh thì thầm, “mẹ bệnh ư?”

“Không!” Anthony nói, sự ngạc nhiên làm giọng anh trở nên to tiếng và mạnh mẽ. “Mẹ sẽ thọ hơn chúng ta, anh chắc chắn thế.”

“Vậy thì chuyện này là ý gì?”

Anthony thở dài. “Anh chỉ muốn cậu hạnh phúc.”

“Em hạnh phúc,” Colin khẳng định.

“Thật sao?”

“Thật, em là người đàn ông hạnh phúc nhất Luân Đôn. Đọc Lady Whistledown là biết. Bà ấy sẽ nói với anh như vậy.”

Anthony liếc nhìn tờ báo trên bàn.

“Ồ, có thể không phải tờ này, nhưng bất cứ tờ nào năm ngoái.

Em đã được gọi là đầy mỹ lực nhiều hơn những lần Phu nhân Danbury được gọi là đa sự, và cả hai ta đều biết đó là kỳ công như thế nào.”

“Mỹ lực đâu cần thiết nghĩa là hạnh phúc,” Anthony nói nhẹ nhàng.

“Em không có giờ để tán chuyện này,” Colin cầu nhàu. Cánh cửa chưa bao giờ trông đẹp đến thế.

“Nếu cậu thật sự hạnh phúc,” Anthony khẳng định, “cậu sẽ không đi hoài.”

Colin dừng lại, tay đặt trên nắm cửa. “Anthony, em *thích* đi du lịch.”

“Liên miên?”

“Em phải, nếu không thì em đã chả đi.”

“Một câu nói lẩn tránh mà anh từng nghe.”

“Và đây” – Colin nhìn anh trai, miệng nở nụ cười tà quái – “là một chiến lược lẩn tránh.”

“Colin!”

Nhưng anh đã đi khỏi phòng rồi.

Chương 2

Tuy than phiền buồn chán luôn là một thói quen trong xã hội thượng lưu, nhưng, số người tham gia dạ hội năm nay đã nâng sự buồn tẻ lên một tầm cao nghệ thuật mới. Người ta không thể bước hai bước ra ngoài xã giao mà không phải nghe than rằng “chán ơi là chán,” hay “buồn ơi là buồn.” Thậm chí, bốn tác giả còn nghe rằng Cressida Twombley từng nói cô sẽ lăn ra chết vì chán nếu còn bị ép tham dự một buổi hòa nhạc đơn điệu nữa.

(Bốn tác giả phải đồng ý với Twombley phu nhân về điều này; trong khi các tiểu thư cập kê mùa này không tệ, nhưng không một ai trong số đó là nhạc sĩ tài ba cả.)

Nếu có một liều thuốc nào dành cho căn bệnh chán nản này, chắc chắn đó sẽ là buổi dạ vũ cuối tuần ở Gia trang Bridgerton. Cả đại gia đình sẽ tụ tập, cùng khoảng một trăm hay hơn quý khách, để mừng thọ từ tước thái phu nhân.

Người ta nói tiết lộ tuổi của quý bà là một điều bất nhã nên bốn tác giả sẽ không nói đây là ngày sinh thứ mấy của Bridgerton thái phu nhân.

Nhưng đừng lo! Bốn tác giả biết!

Ở giá là một từ thường gọi ra sự hoảng sợ hay thương xót, nhưng Penelope nhận ra có những lợi thế nhất định trong tình trạng không chồng.

Trước tiên là, không ai trông chờ những cô gái ế phải khiêu vũ tại các buổi dạ hội, nghĩa là Penelope không còn bị buộc phải đứng lảng vảng gần sàn nhảy, giả vờ ngó quanh ngó quẩn, tỏ vẻ là thật ra cô không muốn nhảy. Bây giờ cô có thể ngồi một chỗ cạnh với các nàng gái già và các bà bảo mẫu khác. Cô vẫn muốn khiêu vũ, tất nhiên – cô yêu thích khiêu vũ, và cũng nhảy khá giỏi, nếu có người nào chú ý – nhưng giả bộ không thích thì dễ hơn nhiều khi ta cách thật xa các cặp đang nhảy.

Thứ nhì, số giờ phải tham dự các cuộc trò chuyện buồn chán đã được tích cực giảm xuống. Bà Featherington chính thức từ bỏ ước vọng là Penelope sẽ chộp được một tấm chồng, nên bà đã không còn đẩy con gái vào đường của mọi công tử hạng ba nữa. Portia chưa bao giờ nghĩ Penelope có cơ hội thu hút sự chú ý của các công tử hạng nhất hay hạng nhì, có lẽ cũng đúng, nhưng hầu như các công tử bị xếp vào hạng ba đều có lý do, và buồn thay, lý do đó thường là vì cá tính, hoặc là cái sự thiếu cá tính của họ. Điều đó, khi kết hợp với chứng hay mắc cỡ của Penelope lúc gặp người lạ, thì không tạo nên một cuộc nói chuyện thú vị gì.

Và cuối cùng, cô có thể ăn trở lại. Thật là một chuyện điên rồ, xét đến hàng đồng thức ăn bày ra ở các buổi dạ hội, nhưng những thiếu nữ săn chồng không được trình diễn bất cứ cái gì hơn là sự thèm ăn của một con chim. Điều này, Penelope vui sướng nghĩ (khi cô cắn ngập răng vào miếng bánh éclair tuyệt trần nhất bên ngoài nước Pháp), phải là điều lợi tuyệt nhất của gái già.

“Thiên đàng,” cô rên rỉ. Nếu tội lỗi có thể biến thành vật thể, chắc chắn nó sẽ biến thành hình bánh ngọt. Tuyệt hơn là bánh có chocolate.

“Ngon vậy, eh?”

Penelope sặc, cô ho, phun ra loạt kem bánh ra không khí. “Colin,” cô há hốc miệng, lòng cầu chúa nhiệt thành cho miếng kem lớn nhất không trúng vào tai anh.

“Penelope,” anh nở nụ cười ám áp. “Rất vui được gặp lại em.”

“Anh nữa.”

Anh nhịp gót chân – một, hai, ba lần – rồi nói, “Em trông vẫn khỏe.”

“Anh nữa,” cô đáp, còn lo tìm cách đặt miếng bánh éclair xuống để có thể tăng tính đa dạng phong phú hơn cho cuộc trò chuyện.

“Áo em đẹp lắm,” anh nói, chỉ vào bộ áo dạ hội màu xanh lục bằng lụa.

Cô mỉm cười e ngại, giải thích, “Không phải màu vàng.”

“Đúng là không phải.” Anh nhăn răng cười, và không khí ngượng ngập ban đầu tan vỡ. Thật kỳ lạ, theo lẽ thì cô phải càng im lặng ngượng ngập hơn khi đứng gần người đàn ông mà cô thích, nhưng ở Colin có một cái gì đó làm mọi người đều thấy dễ chịu.

Có lẽ, Penelope từng nghĩ, một trong những nguyên nhân mà cô yêu anh là vì anh làm cô thấy thoải mái với mình.

“Eloise kể là anh đã rất thích Cyprus,” cô nói.

Anh cười tươi. “Không thể từ chối nơi sinh ra của Aphrodite.”

Penelope thấy mình cũng cười theo. Tinh vui vẻ của anh rất dễ lây lan, ngay cả nếu điều cuối cùng mà cô muốn làm là trò chuyện về nữ thần tình yêu. “Nơi đó có nắng như người ta đồn không?” cô hỏi. “À, không, cứ coi như em chưa hỏi. Em có thể nhìn mặt của anh là biết nó nóng.”

“Anh bị rám nắng chút đỉnh,” anh gật đầu. “Mẹ gần như ngất xỉu khi vừa nhìn thấy anh.”

“Vì vui mừng, em chắc thế,” Penelope nói đầy thông cảm. “Dì nhớ anh lắm khi anh đi vắng.”

Anh cúi mình tới. “Thôi, nào, Penelope, chắc em lại không bắt đầu với anh chứ? Với mẹ anh, Anthony, Eloise, và Daphne, anh sắp sửa chết vì hối hận kia rồi.”

“Không có anh Benedict sao?” cô không thể không châm chọc.

Anh liếc cô. “Anh ấy đâu có trong thành phố.”

“À, điều này giải thích sự im lặng của anh.”

Đôi mắt nhú lại của anh hòa hợp hoàn hảo với dáng đứng khoanh tay nghiêm túc. “Em lúc nào cũng táo tợn, em có biết không?”

“Em biết cách giấu điều ấy,” cô khiêm tốn.

“Thật dễ dàng để thấy,” anh nói khô khan, “tại sao em lại là bạn thân của em anh.”

“Em đoán rằng anh đang nói lời khen?”

“Anh chắc chắn mình sẽ bị nguy hiểm tới tính mạng nếu còn có ngụ ý nào khác.”

Penelope đứng đó hi vọng sẽ nghĩ tới một câu đối thông minh đáp lại khi cô nghe một âm thanh kì lạ, ươn ướt, lộp bộp. Cô nhìn xuống để khám phá ra miếng kem màu vàng trên bánh éclair của cô rơi ra và rớt trên sàn gỗ quý. Cô nhìn lên để thấy đôi mắt xanh lục của Colin đang lấp lánh một tia tiếu ý, ngay cả khi miệng anh cố mím lại nghiêm chỉnh.

“Ồ, thật là xấu hổ,” Penelope thốt, quyết định rằng cách duy nhất để không chết vì kinh hoàng là tuyên bố sự thật đau lòng.

“Anh xin đề nghị,” Colin nói, lông mày nhướng lên làm thành đường cong hài hước, “là chúng ta hãy chạy khỏi đường trường.”

Penelope nhìn xuống miếng bánh vẫn còn nằm trong tay mình. Colin trả lời với cái hất đầu hướng tới chậu cây gần đó nhất.

“Không!” cô nói, đôi mắt mở to.

Anh cúi xuống gần hơn. “Anh thách em đó.”

Mắt cô lao liên nhìn miếng bánh tới chậu cây, rồi trở lại mặt Colin. “Em không thể,” cô nói.

“So với mấy việc nghịch ngợm khác thì cái này chỉ ở mức độ vừa thôi,” anh chỉ ra.

Đó là một thách thức, và Penelope thông thường miễn dịch với mấy việc trẻ con này, nhưng nụ cười nửa miệng của Colin rất khó mà từ chối. “Rất tốt,” cô nói, ưỡn thẳng vai và thả miếng bánh vào chậu cây. Cô lùi lại một bước, kiểm tra việc mình làm, lao liên nhìn quanh coi có ai ngoài Colin đang nhìn không, rồi cúi xuống và xoay cái chậu để phần lá cây che khuất chứng cứ đi.

“Anh không nghĩ em làm thật,” Colin thốt.

“Thì chính anh đã nói mà, việc này không có gì quấy lắm.”

“Không, nhưng đây là chậu cây cọ mà mẹ anh thích nhất.”

“Anh Colin!” Penelope xoay người lại, định đặt tay vào chậu lập tức và lấy cái bánh éclair ra. “Làm sao anh để em... Khoan đã.” Cô đứng thẳng người, cặp mắt nhú lại. “Đây đâu phải cây cọ.”

Mặt anh ngáy thơ. “Không phải sao?”

“Đây là cây cam.”

Mặt anh chớp chớp. “Ừa, thật vậy à?”

Cô nhăn mặt với anh. Hay ít nhất cô cũng hi vọng đó là một cái quắc mắt. Thật là khó khăn để cau có với công tử Colin Bridgerton. Ngay cả mẹ anh cũng có lần nói là gần như không thể nào trách mắng anh được.

Anh sẽ chỉ mỉm cười, tỏ vẻ hối lỗi, nói một điều khôi hài, và người ta không thể nào tiếp tục giận anh. Chỉ đơn giản là không thể được.

“Anh muốn làm em hối hận chứ gì,” Penelope nói.

“Ai cũng có thể nhảm cây cọ với cây cam mà.”

Cô cố gắng không tròn mắt. “Ngoại trừ cho những trái cam.”

Anh cắn môi dưới, cặp mắt suy tư. “Đúng, hừm, mấy trái đó làm lộ hết.”

“Anh là người nói dối dờ tẹ, anh biết không?”

Anh thẳng người, khẽ vuốt thẳng vạt áo khi đầu ngẩng cao. “Thật ra, anh là người nói dối xuất sắc. Nhưng cái anh giỏi nhất là tỏ vẻ ngượng ngập ngay thơ vô tội khi bị bắt gặp.”

Cái gì, Penelope tự hỏi, có thể trả lời cho câu nói *đó*? Bởi vì chắc chắn không có ai ngượng ngập ngay thơ (ngây thơ ngượng ngập?) hơn là Colin Bridgerton khi anh chấp hai tay đằng sau lưng, mắt ngược nhìn trần nhà, và môi chum lại thành một tiếng húýt sáo vô tội.

“Khi anh còn nhỏ,” Penelope hỏi, đột ngột đổi đề tài, “anh có bao giờ bị phạt không?”

Colin ngay lập tức thẳng người chú ý. “Xin lỗi?”

“Anh có bao giờ bị phạt khi còn nhỏ không?” cô lặp lại. “Có bao giờ bị phạt không?”

Colin chỉ chăm chăm nhìn cô, không biết cô có biết cô đang hỏi cái gì không. Có lẽ không. “Err...” anh nói, bởi vì anh không còn biết nói gì nữa.

Cô thở dài. “Em cũng nghĩ là không.”

Nếu anh là một người ít khoan dung hơn, và nếu như đây là ai khác hơn Penelope Featherington, người con gái anh biết không có một cái xương ác độc nào trong người, anh có thể cảm thấy bị xúc phạm. Nhưng Colin là một chàng trai rất dễ chịu, và đây quả thật là Penelope Featherington, người bạn thân nhất của em gái anh trong mấy năm chỉ có chúa biết, nên thay vì một cặp mắt nhìn khó chịu hình viên đạn (cái mà, thật ra, cũng là một biểu tình mà anh chưa bao giờ nắm vững), anh chỉ mỉm cười thốt, “Ý em là?”

“Xin đừng nghĩ là em có ý chỉ trích bố mẹ anh,” khuôn mặt cô vừa ngây thơ vừa gian ác. “Em không bao giờ nghĩ đến việc ngụ ý là anh được chiều đến hư trong bất cứ trường hợp nào.”

Anh gật đầu.

“Nhưng mà” – cô đến gần hơn, như thể là đang tiết lộ một bí mật – “em e là anh có thể thoát khỏi tội giết người nếu anh muốn thế.”

Anh bật ho – không phải để hắng giọng, hay bởi vì anh không khỏe, nhưng bởi vì anh giật mình. Penelope thật là một cô gái vui tính. Không, cũng không đúng hẳn. Cô là một cô gái... *bất ngờ*. Phải, đó là từ chính xác nhất cho cô. Rất ít người thật sự biết cô; hẳn nhiên chưa bao giờ Penelope được biết đến như là một người trò chuyện thu hút. Anh chắc chắn cô có thể dự một buổi tiệc suốt ba tiếng đồng hồ mà không nói tiếng nào.

Nhưng khi Penelope ở giữa những người thân thiết mà cô thấy thoải mái – và Colin nhận ra anh có thể hân hạnh tính mình trong số đó – cô thật nhanh trí, hài hước, và thể hiện một đầu óc thông minh.

Anh không ngạc nhiên khi thấy cô chưa bao giờ thu hút phái nam; vốn không phải mỹ nhân, nhưng nhìn kỹ thì sẽ thấy cô quyến rũ nhiều hơn là anh nhớ. Mái tóc nâu lăn một chút màu đỏ, tỏa sáng dịu dàng trong ánh đèn cây. Và làn da mượt mà – màu hồng kem tự nhiên mà các thiếu nữ luôn trát đầy phấn để cố bắt chước.

Nhưng sự quyến rũ của Penelope không phải là loại mà đàn ông thường hay chú ý đến. Thêm cái tính hay e lệ và đôi khi nói lấp cũng không giúp đỡ được gì cho việc bộc lộ cá tính của cô.

Tuy vậy, sự không nổi tiếng của cô là một điều rất đáng tiếc. Cô sẽ trở thành một người vợ tốt cho ai đó.

“Vậy là em định nói,” anh đùa, lè lưỡi đầu óc mình đến vấn đề hiện tại, “rằng anh nên nghĩ đến một cuộc sống tội phạm?”

“Dĩ nhiên không phải thế,” cô trả lời, nụ cười nhu mì trên mặt. “Chỉ là em cho rằng anh có thể nói thoát khỏi bất cứ cái gì chỉ bằng lời nói.” Rồi, đột nhiên, mặt cô trở nên nghiêm túc, cô nói khẽ, “em ghen tỵ lắm.”

Colin làm chính mình bất ngờ khi giờ tay ra và nói, “Penelope Featherington, anh nghĩ em nên khiêu vũ với anh.”

Và rồi Penelope làm *anh* bất ngờ khi cười và nói, “Anh thật tốt để mời em, nhưng anh không cần phải khiêu vũ với em nữa.”

Lòng tự tôn của anh bị tổn thương. “Em nói vậy nghĩa là gì?”

Cô nhún vai. “Em đã chính thức. Trở thành gái già rồi. Không còn lý do gì để khiêu vũ với em cho em khỏi cảm thấy bị bỏ rơi.”

“Đó không phải là lý do anh khiêu vũ với em,” anh phản đối, nhưng anh biết chính xác là lý do đó. Và hầu hết anh chỉ nhớ phải mời cô bởi vì mẹ đã nhéo – *mạnh* – sau lưng và nhắc nhở.

Cô nhìn anh với vẻ hơi tội nghiệp, làm Colin tự ái, bởi vì anh chưa từng nghĩ có ngày bị Penelope Featherington tội nghiệp.

“Nếu em nghĩ,” anh nói, lưng ưỡn thẳng, “rằng anh sẽ cho phép em chuồn khỏi việc khiêu vũ với anh *bây giờ*, thì em hoang tưởng quá đấy.”

“Anh không phải khiêu vũ với em để chứng minh rằng anh không phiền về chuyện đó,” cô nói.

“Anh *muốn* khiêu vũ với em,” anh gần như gầm lên.

“Được rồi,” cô nói, sau một thời gian suy nghĩ lâu thiệt lâu. “Em mà từ chối nữa thì thật là bất lịch sự.”

“Nghĩ ngợi ý định của anh có lẽ là bất lịch sự rồi,” tay anh quàng lên tay cô, “nhưng anh sẽ tha thứ cho em nếu em chịu tự tha thứ cho mình.”

Cô vấp, làm anh mỉm cười. “Em tin rằng mình làm được,” cô ho khan.

“Tốt lắm.” Anh mỉm cười ôn hòa. “Anh ghét phải nghĩ đến em bị hời hợt dày vò.”

Nhạc bắt đầu trỗi lên, nên Penelope cầm tay anh, khẽ cúi chào và bắt đầu bước điệu minuet. Thật khó mà nói chuyện trong khi nhảy, nên Penelope có vài giây để bình tĩnh và suy nghĩ.

Có lẽ cô đã quá khắt khe với Colin. Cô không nên trách anh vì đã mời cô nhảy, khi sự thật là, những lần khiêu vũ đó nằm trong những kỷ niệm đáng nhớ nhất đời cô. Chuyện anh làm vậy vì tội nghiệp thì có quan trọng gì không? Cô sẽ buồn hơn nhiều nếu anh không bao giờ mời.

Cô nhăn mặt. Tệ hơn nữa, vậy có nghĩa là cô phải xin lỗi sao?

“Bộ cái bánh đó có gì không ổn à?” Colin hỏi khi bọn họ nhảy đến gần nhau.

Mười giây trôi qua trước khi họ lại gần để cho cô hỏi, “Xin lỗi anh nói gì?”

“Em trông như đã nuốt thứ gì khó tiêu,” anh nói, lần này lớn hơn, bởi vì anh đã mất kiên nhẫn khi phải đợi điệu nhảy cho phép họ nói chuyện.

Vài người liếc nhìn qua, rồi len lén tránh xa, như thể Penelope sẽ ngã bệnh ngay lập tức trên sàn nhảy.

“Anh có cần phải la lên cho cả thế giới nghe không?” Penelope suyt.

“Em biết không,” anh nghĩ ngợi, cúi chào duyên dáng khi bản nhạc gần chấm dứt, “đó là tiếng nói khê to nhất mà anh đã từng nghe.”

Anh ấy đúng là ghét không thể chịu được, nhưng Penelope sẽ không nói ra, tại vì nó sẽ làm cô giống như là một nhân vật trong một cuốn tiểu thuyết tình cảm ba xu. Cô vừa mới đọc một cuốn như thế trong đó nữ nhân vật chính sử dụng từ đó (hay một trong những từ đồng nghĩa) ở mỗi trang.

“Cảm ơn vì điệu nhảy,” cô nói, khi họ ra ngoài góc phòng. Cô suýt buột miệng, *Anh có thể đi nói với mẹ là anh đã hoàn thành nhiệm vụ*, nhưng ngay lập tức hối hận về ý nghĩ đó. Colin chưa làm gì để cô phải mĩa mai như thế. Không phải là lỗi của anh khi đàn ông chỉ khiêu vũ với cô vì bị mẹ họ ép buộc. Anh lúc nào cũng ít nhất mỉm cười thoải mái khi thực thi nhiệm vụ, nhiều hơn những gì cô có thể nói về phần lớn nam nhân khác.

Anh gạt đầu lịch sự và nói khê cảm ơn. Họ chỉ vừa dạm từ biệt nhau thì một giọng phụ nữ lớn tiếng gọi, “Công tử Bridgerton!”

Cả hai đều đứng yên. Đó là giọng nói mà cả hai đều biết. Giọng nói mà ai cũng biết.

“Cứu tôi với,” Colin rên.

Penelope ngoái nhìn sau lưng và thấy Lady Danbury đang chen lấn giữa đám đông, nháy mắt khi nào cây gậy của bà đập lên chân của một tiểu thư nào đó. “Có lẽ bà ấy gọi công tử Bridgerton nào khác?” Penelope gợi ý. “Các anh có vài người mà, và có thể là...”

“Anh sẽ cho em mười bảng nếu đừng rời anh,” Colin thốt.

Penelope hắng giọng. “Đừng có ngốc, em...”

“Hai mươi.”

“Được!” cô mỉm cười, không phải vì cô cần số tiền đó nhưng bởi vì thật vui khi bòn rút tiền của Colin. “Lady Danbury!” cô gọi lớn, nhanh chóng đến bên cạnh phu nhân. “Thật vui được gặp bà.”

“Không ai vui khi gặp tôi hết,” Lady Danbury nói gay gắt, “ngoại trừ có lẽ là thằng cháu trai, và ngay cả tôi vẫn không chắc về điều đó. Nhưng cảm ơn cô vì đã nói dối.”

Colin không nói gì, nhưng bà ta vẫn quay mặt về phía anh, và lấy cây gậy đập vào chân. “Thật thông minh để nhảy với cô này,” bà nói. “Ta luôn thích con bé. Nhiều trí óc hơn cả gia đình nó gộp lại.”

Penelope định mở miệng để ít nhất cũng bênh cô em út, thì Lady Danbury đã kêu, “Ha!” chỉ sau một giây ngừng, tiếp, “Ta để ý hai người không ai phản đối ta cả.”

“Lúc nào cũng thật hân hạnh được gặp bà, Lady Danbury,” Colin thốt, miệng nở nụ cười có thể dùng để quyến rũ một ca nữ.

“Lém, cậu này đó,” Lady Danbury nói với Penelope. “Cô phải trông chừng đó.”

“Cũng không cần thiết phải làm thế,” Penelope đáp, “vì anh ấy thường không ở trong nước.”

“Thấy chưa!” Lady Danbury lại reo lên. “Tôi đã nói là cô ta thông minh mà.”

“Bà để ý,” Colin trả lời trôi chảy, “là con đã không phản đối.”

Bà lão mỉm cười đồng ý. “Đúng như thế. Cậu càng lớn càng thông minh, công tử Bridgerton.”

“Đôi khi cũng được đề cập là con sở hữu một trí thông minh nho nhỏ khi còn trẻ nữa.”

“Hmmph. Từ quan trọng trong câu đó là *nho*, tất nhiên.”

Colin trừng mắt nhìn Penelope. Cô dường như đang cố nén để khỏi phá ra cười.

“Phụ nữ chúng ta phải chăm nom lẫn nhau,” Phu Danbury nói chung chung, “bởi vì rõ ràng là không ai làm thế cả.”

Colin quyết định bây giờ chính là lúc phải đi. “Con phải đi tìm mẹ con đây.”

“Trốn chạy là điều không thể,” Lady Danbury thốt. “Đừng có cố thử, hơn nữa, tôi biết cậu sự thật cậu không gặp bà ta đâu. Bà ấy đang chăm sóc đứa con gái ngốc nào đó đã tự làm rách áo.” Bà quay lại Penelope, bây giờ đang cố hết sức để không phá ra cười đến nỗi mắt long lanh nước. “Cậu ta trả cô bao nhiêu để cô không bỏ cậu một mình với tôi thế?”

Penelope không thể kìm được nữa. “Con xin lỗi,” cô thở dốc, tay che miệng đang mở rộng.

“Ồ, không, cứ tiếp tục đi,” Colin cười mờ. “Cô đã giúp được nhiều lắm rồi.”

“Anh không cần phải trả em hai mươi bảng,” cô nói.

“Anh không dự tính phải trả.”

“Chỉ có hai mươi bảng sao?” Lady Danbury hỏi. “Hmmph. Tôi đã nghĩ tôi phải trị giá ít nhất hai mươi lăm chứ.”

Colin nhún vai. “Cháu là con thứ ba. Luôn luôn thiếu thốn tiền bạc, e rằng thế.”

“Ha! Túi tiền cậu to ít nhất cũng gấp ba bá tước,” Lady Danbury đáp. “À, có lẽ không phải bá tước,” bà tiếp, sau khi suy nghĩ một chút. “Nhưng một vài tử tước, và hầu hết nam tước, chắc chắn thế.”

Colin cười ôn hòa. “Không phải bàn tán về tiền bạc trước mặt nhiều người là bất lịch sự sao?”

Lady Danbury phát ra một âm thanh, hoặc là tiếng khò khè hay tiếng khúc khích – Colin không chắc thứ tiếng nào – rồi nói, “Lúc nào nói đến tiền bạc cũng là bất lịch sự, trước mặt nhiều người hay không, nhưng khi một người đến tuổi ta rồi, thì gần như có thể làm bất cứ cái gì ta thích.”

“Con không biết,” Penelope giễu, “người ta không thể là chuyện gì ở tuổi của bà.”

Lady Danbury quay nhìn. “Xin lỗi?”

“Bà nói là bà có thể làm gần như tất cả mọi chuyện bà thích.”

Lady Danbury nhìn cô như không tin tưởng, rồi miệng mở nụ cười. Colin nhận thấy anh cũng đang phì cười.

“Ta thích nó,” Phu nhân nói với anh, chỉ vào Penelope như thể cô là một bức tượng đang trưng bày. “Tôi có nói là tôi thích cô ấy chưa?”

“Con chắc là bà đã,” anh nói khẽ.

Lady Danbury đối diện Penelope và nói, khuôn mặt khoác chiếc mặt nạ hoàn toàn nghiêm túc, “Ta tin là ta không thể được tha thứ với tội giết người, nhưng có thể chỉ có thể thôi.”

Ngay lập tức, cả Penelope và Colin phá ra cười.

“Eh?” Lady Danbury nói. “Giữ tức cười vậy?”

“Không có gì,” Penelope cố nén. Còn về Colin, ngay cả nói còn không được nữa.

“Không phải là không gì,” Lady D khẳng định. “Và tôi sẽ đứng đây và hỏi hết cả đêm cho đến khi hai người khai ra là cái gì. Hãy tin tôi khi tôi nói đó không phải là điều thích thú gì.”

Penelope chùi nước mắt. “Con chỉ vừa nói với anh,” cô thốt, đầu hất về phía Colin, “là anh có thể được thoát được tội giết người.”

“Thật sao?” Lady Danbury giễu, cây gậy đập khẽ xuống sàn nhà theo cách mà người ta hay gõ cầm khi suy nghĩ. “Tôi nghĩ là cô có thể đã nói đúng. Tôi chưa từng thấy người nào đẩy nỳ lực hơn anh trong cả Luân Đôn này.”

Colin nhướn mày. “Nào, tại sao cháu lại không nghĩ đó là một lời khen, hà Lady Danbury?”

“Dĩ nhiên đó là một lời khen, cậu ngốc ạ.”

Colin quay lại nói với Penelope. “So với câu đó, thì rõ ràng là một lời khen.”

Lady Danbury cười rộ. “Tôi tuyên bố,” bà nói (và thật sự, tuyên bố), “đây là đêm vui nhất của cả mùa.”

“Rất vui được phục vụ,” Colin mỉm cười đáp.

“Một năm buồn tẻ, có đúng không?” Lady Danbury hỏi Penelope.

Penelope gật. “Năm ngoái cũng nhạt lắm.”

“Nhưng không như năm nay,” Lady D khẳng định.

“Đừng hỏi cháu,” Colin niềm nở nói. “Cháu không có ở đây.”

“Hmmp. Tôi đoán cậu định nói là sự vắng mặt của cậu là nguyên nhân ai cũng buồn chán.”

“Cháu không dám mơ đến điều đó,” Colin cười vuốt gậy. “Nhưng rõ ràng, nếu bà đã có ý nghĩ đó, thì nó cũng phải đúng phần nào.”

“Hmmp. Dù sao đi nữa, ta cũng chán lắm.”

Colin liếc nhìn Penelope, cô gái đang đứng rất, rất nghiêm trang – có lẽ là để kềm không phá ra cười rộ.

“Haywood!” Lady Danbury đột nhiên gọi, tay vẫy một người đàn ông trung niên. “Anh có đồng ý với tôi không?”

Biểu tình hoảng hốt lướt qua mặt Ngài Haywood, và rồi, khi rõ ràng là ông không thể chạy trốn, ông đáp, “Tôi có một luật lệ là luôn luôn đồng ý với bà.”

Lady Danbury quay qua Penelope và nói, “Có phải tôi tương tượng, hay là đàn ông bắt đầu thông minh hơn?”

Câu trả lời duy nhất của Penelope là một cái nhún vai bất cần. Colin quyết định cô là một cô gái rất thông minh.

Haywood ho khan, cặp mắt xanh chớp nhanh để che giấu nét bức tức trên khuôn mặt mập mạp. “Er, nhưng tôi đang đồng ý cái gì đây?”

“Rằng mùa lễ này rất buồn chán,” Penelope nói giúp.

“Ah, tiểu thư Featherington,” Haywood vội vã nói. “Không thấy cô ở đây.”

Colin liếc Penelope một cái đủ để thấy môi cô mím chặt thành một nhếch môi cười bức bối. “Đứng ngay cạnh ông thôi,” cô khẽ đáp.

“Đúng thế,” Haywood nói vui vẻ, “và đúng, mùa lễ này thật đáng chán.”

“Có phải có ai đang nói mùa lễ chán không?”

Colin nhìn qua bên phải. Một quý ông cặp với hai quý bà nhập vào nhóm và rõ ràng đang hăng hái biểu lộ sự đồng tình.

“Nhạt nhèo,” một người khẽ thốt. “Nhạt nhèo kinh khủng.”

“Tôi chưa bao giờ tham dự những buổi dạ vũ vô vị đến thế,” một quý bà thốt lên kèm theo cái thờ dài điệu bộ.

“Tôi sẽ thông báo với mẹ tôi điều đó,” Colin lạnh lùng nói. Anh đúng là một trong những người dễ tính nhất, nhưng thật tình, có một vài lời xúc phạm anh không bỏ qua được.

“Ồ, không phải là đêm nay,” bà ta nhanh chóng lấp liếm. “Buổi dạ vũ này quả thật là ánh sáng duy nhất trong những buổi họp mặt đen tối và ảm đạm. À, tôi chỉ nói vậy vì...”

“Ngừng đi,” Lady Danbury ra lệnh, “trước khi cô bị ghen.”

Quý bà kia nhanh chóng im lặng.

“Lạ thật,” Penelope khẽ nói.

“Ồ, cô Featherington,” quý bà vừa mới huyền thuyên về những buổi tiệc đen tối và ảm đạm thốt. “Không thấy cô ở đây.”

“Cái gì lạ?” Colin hỏi, trước khi còn có người khác nói về họ thấy cô tầm thường thế nào.

Cô mỉm cười biết ơn nhìn anh trước khi giải thích. “Thật lạ là có những người dường như chỉ giải buồn bằng cách than thở là họ buồn thảm như thế nào.”

“Xin lỗi cô?” Haywood nói, ngo ngắc.

Penelope nhún vai. “Tôi chỉ nghĩ là rất nhiều người rất vui về khi nói về việc họ buồn chán thế nào thôi.”

Đáp lại câu nói của cô là sự im lặng. Ngài Haywood vẫn còn vẻ ngo ngắc, và một trong hai quý bà chắc có bụi rơi vào mắt, bởi vì bà ta không thể làm gì khác ngoài việc chớp mắt lia lịa.

Colin không thể không mỉm cười. Anh không nghĩ câu nói của Penelope lại là một ý tưởng khó hiểu chút nào.

“Điều thú vị duy nhất là đọc tờ *Whistledown*,” quý bà không chớp mắt đáp, như thể Penelope chưa hề nói gì.

Người đàn ông đứng kế vội lăm bầm lời đồng ý.

Và rồi Lady Danbury bắt đầu mỉm cười.

Colin lập tức thấy cảnh giác. Lão bà này có một tia nhìn trong ánh mắt. Một tia nhìn đáng sợ.

“Tôi có một ý kiến,” bà phán.

Ai đó há hốc miệng. Người khác rên.

“Một ý kiến tuyệt vời.”

“Không phải là những ý kiến khác của bà thì không,” Colin khẽ nói trong giọng ngoan ngoãn nhất.

Lady Danbury xua tay chặn lời anh. “Có bao nhiêu bí ẩn thật sự lớn lao trong đời người?”

Không ai trả lời, nên Colin đoán, “Bốn mươi hai?”

Bà không thêm cả nhãn mặt đến anh. “Tôi tuyên bố với tất cả mọi người tại đây, ngay lúc này...”

Mọi người đều nhích đến gần bà. Ngay cả Colin. Không thể nào mà bỏ qua giây phút kịch tính thế này được.

“Tất cả là nhân chứng của tôi...”

Colin tưởng như nghe Penelope nghiêng răng. “Nói *dại* ra đi.”

“Một ngàn bảng,” Lady Danbury phán.

Đám đông xung quanh bà lớn dần lên.

“Một ngàn bảng,” bà lập lại, giọng nói cất lên cao. Thật đó, bà có thể làm một diễn viên xuất sắc. “Một ngàn bảng...”

Dường như toàn thể căn phòng im phăng phắc.

“... cho người nào khám phá ra thân phận thật sự của Lady Whistledown!”

...

Minuet: một điệu nhảy cổ điển trong các buổi dạ vũ thời xưa

Bạn đang đọc truyện *Một Minh Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3

Bốn tác giả sẽ bị coi là tặc trách nếu không đề cập

*đến giây phút gây xôn xao nhất tại buổi tiệc sinh nhật của Bridgerton gia trang
tối qua, không phải lúc nâng cốc chúc mừng Bridgerton thái phu nhân (tuổi không
được tiết lộ) mà là khi Lady Danbury đã đưa ra lời đề nghị khiếm nhã treo phần
thưởng ngàn bảng cho bất cứ ai khám phá ra chân dạng của ...*

Tôi.

*Cứ thử đi quý phu nhân và quý ngài. Các người sẽ không
thể nào giải đáp bí mật này.*

Chính xác là chỉ cần

ba phút để lời thách thức ngạo nghễ của Lady Danbury truyền ra khắp sàn khiêu
vũ. Penelope biết chắc điều này bởi cô cũng tình cờ đối diện một cái đồng hồ cổ
không lồ (và, theo như lời của phu nhân Kate

Bridgerton, đặc biệt chính xác), khi Lady Danbury tuyên bố. Ngay câu, “Một
ngàn bảng cho người nào khám phá ra người thật của Lady Whistledown,” đồng hồ
chỉ mười giờ bốn mươi bốn phút. Cây kim dài không chạy hơn số bốn mươi bảy khi
Nigel Berbrooke vấp vào vòng tròn người đang tăng lên nhanh chóng xung quanh
Lady Danbury và tuyên bố trò chơi mới nhất của bà “vui bá cháy!”

Và nếu Nigel đã nghe

tin ấy, nghĩa là ai cũng nghe hết rồi, bởi vì anh rể của Penelope không nổi
tiếng về sự thông minh, chú ý, hay khả năng lắng nghe của anh ta.

Và cũng không,

Penelope chưa chút nghĩ, cho từ vựng của anh ấy. Bá cháy, quả thật thế.

“Câu nghĩ Lady

Whistledown là ai?” Lady Danbury hỏi Nigel.

“Không biết,” anh thú

nhận. “Không phải tôi, tôi chỉ biết nhiều đó!”

“Tôi nghĩ ai cũng biết

nhiều đó,” Lady D trả lời.

“Anh nghĩ là ai?”

Penelope hỏi Colin.

Anh nhún vai. “Anh

không ở trong thành phố đủ thời gian để có thể đoán nổi.”

“Đừng khiếm tốn,”

Penelope đáp. “Thời gian góp mặt ở những bữa tiệc của anh cộng lại cũng đủ rồi.”

Nhưng anh chỉ lắc đầu.

“Anh không nói được.”

Penelope nhìn anh một

giây lâu hơn cần thiết, hoặc là, thật sự mà nói, hợp phép xã giao. Có một tia nhìn kì lạ trong mắt Colin. Một cái gì lẩn trốn và tránh né. Xã hội thượng lưu thường nghĩ anh không có gì hơn là một kẻ đầy ma mị, nhưng anh thông minh hơn là anh để lộ ra, và cô dám đem mạng sống mình ra cá là anh đã có vài suy đoán.

Nhưng vì một lý do nào

đó, anh không muốn nói với cô.

“Em nghĩ đó là ai?”

Colin hỏi, tránh câu hỏi của cô. “Em đã xuất hiện ở xã hội thượng lưu cũng lâu như Lady Whistledown rồi. Chắc chắn là em đã nghĩ đến ai.”

Penelope liếc quanh

phòng khiêu vũ, đôi mắt dừng lại ở người này người nọ, cuối cùng trở lại với đám đông nhỏ trước mặt. “Em đoán rằng có thể là Lady Danbury,” cô trả lời.

“Không phải là một trò đùa táo bạo với tất cả mọi người hay sao?”

Colin nhìn bà phu nhân

già đang tự thưởng thức trò đùa mới nhất của mình. Bà ta đang đập cây gậy lên sàn nhà, nói chuyện hăng hái, và mỉm cười như con mèo vừa vớ được kem, cá, và một con gà tây nướng khổng lồ. “Hợp lý đấy,” anh nghĩ ngợi, “một cách khá tai ác.”

Penelope nhếch miệng.

“Bà lúc nào mà chẳng tai ác.”

Cô nhìn Colin quan sát

Lady D một vài giây, rồi nói khẽ, “Nhưng anh không nghĩ là bà ấy.”

Colin từ từ quay mặt

lại nhìn cô, lông mày khẽ nhướng lên trong một câu hỏi thăm lặng.

“Em có thể nói bằng

biểu tình trên mặt anh,” Penelope giải thích.

Anh cười, nụ cười dễ

dãi anh thường dùng cho đám đông. “Và anh tưởng rằng mình khó đoán lắm chứ.”

“E rằng không,” cô trả

lời. “Ít nhất là không với em.”

Colin thờ dãi. “Anh e

rằng số mệnh của anh không phải để trở thành một người hùng đau khổ, tuyệt vọng.”

“Anh vẫn có thể làm

người hùng của ai đó,” Penelope chiều theo. “Vẫn còn thời gian. Nhưng đau khổ,

tuyệt vọng thì...” cô mỉm cười, “không dám đâu.”

“Vậy thì uống quá,”

anh vui vẻ đáp, miệng nở một nụ cười nổi tiếng của anh – lần này là cái nửa

miệng đầy nam tính. “Loại đau khổ, tuyệt vọng có tất cả các mỹ nữ.”

Penelope suýt sặc, một

chút ngạc nhiên vì anh nói điều đó với cô, không kể việc Colin Bridgerton chưa

bao giờ gặp vấn đề về việc thu hút mỹ nữ. Anh nhăn răng cười, chờ câu trả lời,

và cô đang cố quyết định xem phản ứng đúng đắn là một con giận dữ lịch sự rất tiểu

thư, hay là một nụ cười khúc khích em-rất-hương-ứng-anh, thì Eloise phanh thẳng

lại trước mặt họ theo đúng nghĩa đen.

“Hai người nghe tin gì

chưa?” Eloise hào hển hỏi.

“Cậu đang chạy à?”

Penelope đáp lại. “Quả là một kỳ tích trong phòng khiêu vũ đông nghẹt này.”

“Lady Danbury treo

thương ngàn bảng cho bất cứ ai khám phá ra Lady Whistledown!”

“Biết rồi,” Coline nói

bằng giọng khá huênh hoang giành riêng cho các người anh lớn.

Eloise thờ dãi thất

vọng. “Thiệt sao?” Colin giơ tay chỉ về hướng Lady Danbury, đứng cách họ vài

bước. “Tụi anh ở ngay đây khi việc đó xảy ra.”

Eloise trông bức bối

thấy rõ, và Penelope biết chính xác cô bạn đang nghĩ gì (và có lẽ sẽ đề cập đến

vào ngày hôm sau.) Để lỡ một giây phút quan trọng là một chuyện, nhưng trong

khi đó người anh chứng kiến cả từ đầu đến cuối là một chuyện khác.

“Well, ai cũng bàn tán

về chuyện đó,” Eloise thốt. “Tuôn ra, thật đó. Đã lâu em chưa chứng kiến việc nào thú vị như thế.”

Colin quay về phía

Penelope và nói khẽ, “Đây là lý do mà anh hay đi du lịch.” Penelope cố gắng không mỉm cười.

“Em biết anh đang nói xấu

em và em không quan tâm,” Eloise tiếp, dường như không ngừng để thờ. “Em nói cho anh biết, cả giới thượng lưu đã loạn rồi. Mọi người – và ý em là tất cả mọi người – đều đang đoán xem bà ta là ai, mặc dù những người gan nhất không nói lời nào. Không muốn người khác thắng theo dự đoán của họ.”

“Anh nghĩ,” Colin

tuyên bố, “anh không cần ngần ngại đến nỗi phải quan tâm đến chuyện này.”

“Một số tiền khá lớn,”

Penelope trầm ngâm thốt.

Anh nhìn cô bất ngờ.

“Đừng nói là em sẽ tham gia trò chơi tức cười này.”

Cô nghiêng đầu sang

một bên, hát cảm lên theo một điệu bộ mà cô hi vọng là rất thần bí – hay là nếu không thần bí, thì ít nhất cũng khá bí ẩn. “Em không giàu đến nỗi có thể bỏ qua phần thưởng ngàn bảng,” cô đáp.

“Có lẽ nếu chúng ta

hợp tác...” Eloise gợi ý.

“Chúa cứu tôi,” là câu

trả lời của Colin.

Eloise làm như không

nghe anh nói, cô bảo với Penelope, “Tụi mình sẽ chia đôi tiền.”

Penelope mở miệng định

trả lời, nhưng cây gậy của Lady Danbury đột nhiên xuất hiện, vung vẩy trong không khí. Colin phải nhanh chóng lượn qua một bên để giữ vẹn lỗ tai mình.

“Tiểu thư

Featherington!” Lady D hét lớn. “Cô còn chưa nói với tôi người cô đoán là ai.”

“Chưa, Penelope,”

Colin nói, miệng nhếch lên thành một nụ cười gian ác, “em vẫn chưa.”

Phản ứng đầu tiên của

Penelope là lí nhí điều gì đó trong họng và hi vọng tuổi của Lady Danbury làm cho bà lắng tai đủ để cho rằng bất cứ sự hiểu lầm nào cũng là lỗi của lỗi tai bà chứ không phải miệng của Penelope. Nhưng ngay cả không liếc sang bên cạnh, cô cũng có thể cảm nhận được nụ cười gian ác, chế giễu của Colin đang thúc giục cô, và cô thấy mình đứng thẳng hơn một chút, cảm hứng cao hơn một chút.

Anh làm cô tự tin hơn, can đảm hơn. Anh làm cô trở nên... giống cô hơn. Hay ít nhất cũng là bản thân mà cô mong muốn đạt tới.

“Thật ra,” Penelope đáp, nhìn gần thẳng vào mắt Lady Danbury, “Cháu nghĩ đó là bà.”

Một loạt tiếng thở gấp xung quanh họ.

Và lần đầu tiên trong đời, Penelope Featherington thấy mình trở thành trung tâm của mọi sự chú ý.

Lady Danbury chăm chăm nhìn cô, đôi mắt xanh nhạt đầy vẻ xét đoán và tinh quái. Thế rồi điều kì diệu xảy ra. Môi bà bắt đầu nhếch lên. Chúng nở rộng hơn cho đến khi Penelope nhận ra bà không chỉ mỉm cười, mà chắc chắn là đang nhăn răng cười.

“Tôi thích cô, Penelope Featherington,” Lady Danbury phán, cây gậy đập lên chân cô. “Tôi cá là cả nửa phòng cũng nghĩ như thế, nhưng không ai có đủ dũng khí để nói lên điều đó với tôi.”

“Cháu cũng không có,”

Penelope thú nhận, hự nhỏ khi bị Colin huých cùi chỏ vào lưng.

“Chắc chắn,” Lady Danbury thốt với ánh mắt kì lạ, “cháu có.”

Penelope không biết phải nói gì. Cô nhìn Colin, anh đang mỉm cười khích lệ, rồi cô quay lại nhìn

Lady Danbury, trông bà gần như là... mẹ hiền.

Có lẽ đó là điều kỳ lạ nhất. Penelope nghi ngờ không biết Lady Danbury đã từng có đáng về từ mẫu khi nhìn chính con ruột của bà hay chưa.

“Có dễ chịu không,” vị

thái phu nhân nói, kẻ thật sát để chỉ Penelope mới nghe được, “khi khám phá ta không phải là người như mình nghĩ?”

Và rồi bà quay bước

đi, để Penelope ngẫm nghĩ có lẽ cô không phải là người mà cô nghĩ.

Có lẽ – chỉ có lẽ – cô

còn nhìn hơn thế một chút xú.

**

Ngày hôm sau là thứ

Hai, nghĩa là Penelope uống trà với các tiểu thư Bridgerton ở Số Năm. Cô không biết chính xác khi nào mình có thói quen đó, nhưng cũng phải hơn một thập niên rồi, và nếu cô không xuất hiện vào bữa trưa mỗi thứ Hai, e rằng Bridgerton thái phu nhân sẽ sai người gọi cô đến.

Penelope thích thói

quen ăn bánh và uống trà của nhà Bridgerton. Không phải là một hành động phổ biến; thật ra, Penelope không biết ai có thói quen làm thế mỗi ngày cả. Nhưng Lady Bridgerton khẳng khái là bà không thể nhịn ăn nổi từ bữa trưa đến bữa tối, đặc biệt khi họ phải quan sát giờ giấc của nhà hàng xóm và ăn bữa tối thật trễ. Và như thế, mỗi buổi chiều lúc bốn giờ, bà và mấy đứa con (kèm theo một hay hai người bạn) gặp nhau trong phòng may áo trên lầu cho bữa ăn vặt.

Mưa rơi lác rác, mặc

dù hôm ấy là một ngày khá ẩm áp, nên Penelope cầm theo cây dù và cuốc bộ đến Số Năm. Đó là con đường cô đã đi cả trăm lần, qua vài căn nhà trên phố Mount và Davies, rồi quẹo qua ngõ Berkeley Square để đến đường Bruton. Nhưng hôm ấy cô mang một tâm trạng kì lạ, thư thái, vô tư lự, và thêm cả một chút nhí nhánh trẻ con, nên cô quyết định đi tắt qua thảm cỏ phía bắc của quảng trường Berkeley, không vì lý do gì khác hơn là cô thích nghe tiếng động ướt át của giày trên cỏ non.

Đó là lỗi của Lady

Danbury. Chắc chắn là thế. Cô đã thấy hôn hờ từ buổi gặp gỡ của họ tối qua.

“Không. Phải. Người.

Như. Minh. Nghĩ,” cô vừa đi vừa hát một mình, mỗi một từ nhấn mạnh khi chân hạ xuống đất. “Còn hơn thế. Còn hơn thế.”

Cô đến một chỗ lầy lội

và chuyển mình như đang lướt trên cỏ, hát (nhẹ nhàng thôi, tất nhiên; cô không khác hơn tối qua nhiều đến nỗi muốn có người nghe cô hát ngoài đường lộ), “Còn hơn

thếếếếếếế,” cô trượt tới trước.

Khi ấy, dĩ nhiên (bởi

vì đã chắc chắn – ít nhất là trong đầu cô – là cô có số mệnh xấu nhất trong cả

lịch sử nhân loại), có tiếng đàn ông gọi cô.

Cô vội thẳng lại và

thăm cảm tạ trời đất cô đã giữ thăng bằng ở phút cuối thay vì té trượt chân

trên thảm cỏ xanh ướt và đầy bùn.

Dĩ nhiên, đó là, anh.

“Colin!” cô thốt, giọng

hoi mắc cỡ, đứng yên chờ cho anh đến gần. “Thật là bất ngờ.”

Anh trông có vẻ như

đang nín cười. “Em đang khiêu vũ đó à?”

“Khiêu vũ?” cô lặp

lại.

“Dường như là em đang khiêu

vũ.”

“Ồ. Không.” Cô nuốt

nước miếng, mặc cảm có tội, bởi vì dù cô không phải là đang nói dối, nhưng lại có

cảm giác như là đang nói dối. “Dĩ nhiên không.”

Mắt anh nheo lại một

chút. “Đáng tiếc. Anh vừa định gia nhập với em, anh chưa bao giờ khiêu vũ trong

quảng trường Berkeley.”

Nếu anh nói như thế

với cô cách đây hai ngày, cô sẽ cười rộ với lời nói đùa của anh, và để anh làm

kẻ tai quái, mỹ lệ. Nhưng cô hẳn lại nghe tiếng của Lady Danbury vang lên trong đầu, bởi vì cô đột nhiên quyết định

không muốn làm tiểu thư Penelope Featherington cũ kỹ nữa.

Cô quyết định tham gia

cuộc vui.

Cô mỉm một nụ cười mà chính

cô cũng không ngờ là mình biết cười như thế. Nụ cười tai quái, bí ẩn, và cô

biết mình không phải chỉ nghĩ vậy, bởi vì mắt Colin mở lớn khi cô thốt, “Đáng

tiếc thật đó. Khiêu vũ rất là vui.”

“Penelope Featherington,”

anh dài giọng, “Anh tưởng em vừa nói em không phải đang khiêu vũ.”

Cô nhún vai. “Em nói

đôi đó.”

“Nếu là vậy,” anh nói,

“vậy lần này sẽ là điệu nhảy của anh.”

Trong bụng Penelope

đột nhiên thấy rất kì lạ. Đây là lý do cô không nên nghe lời Lady Danbury trong

đầu. Cô có thể xử lý một giây phút phiêu lưu, và thách thức, nhưng cô không

biết làm cách nào để tiếp tục.

Không như Colin, hiển

hiển, đang nhăn răng cười tà quái, cánh tay giờ ra theo điệu vũ waltz.

“Colin,” cô thốt,

“chúng ta đang ở quảng trường Berkeley!”

“Anh biết. Anh chỉ vừa

nói là anh chưa từng nhảy ở đây, em không nhớ sao?”

“Nhưng..”

Colin khoanh tay lại.

“Tsk. Tsk. Em không thể nào thách thức như thế và rồi lại muốn lùi bước. Hón

nữa, nhảy múa trong quảng trường Berkeley dường như là việc mà mỗi người nên làm ít nhất một

lần trong đời, em đồng ý không?”

“Người ta sẽ nhìn

thấy,” cô thì thào vẻ quan trọng.

Anh nhún vai, cố giấu

sự thật là anh khá thích thú với phản ứng của cô. “Anh không quan tâm. Còn em?”

Má cô ửng hồng, rồi đỏ

như cà chua, và dường như cố gắng lắm mới thốt ra được, “Người ta sẽ nghĩ anh

đang tán tỉnh em.”

Anh quan sát cô kỹ

hơn, không hiểu tại sao cô lại sợ hãi như vậy. Ai lại quan tâm nếu người ta

nghĩ họ đang tán tỉnh nhau? Lời đồn đại sẽ nhanh chóng chứng thực là sai, và hai

người sẽ cười rộ vào mặt những kẻ nhiều chuyện. Anh muốn nói, Mặc kệ họ, nhưng rồi

giữ im lặng. Có một cái gì đó sâu thẳm trong đôi mắt nâu của cô, một tình cảm

anh không thể xác định được.

Rồi anh nhận ra điều

cuối cùng anh muốn làm là thương tổn Penelope Featherington. Cô là bạn thân

nhất của em gái anh, và hơn nữa, là một cô gái đơn thuần, một mặc, một cô bé rất dễ thương.

Anh nhú mày. Anh

không nên gọi cô là một cô bé nữa. Ở

tuổi hai mươi tám cô không giống một cô bé hơn việc anh *là cậu trai ở tuổi ba mươi ba.*

Cuối cùng, với sự quan

tâm đặc biệt, và hi vọng là rất nhiều sự đồng cảm, anh hỏi, “Có nguyên do nào

làm ta phải lo lắng nếu người ta nghĩ chúng ta đang tán tỉnh nhau không?”

Cô nhắm mắt lại, và

trong một giây Colin tưởng là cô đang thực sự đau đớn. Khi cô mở mắt ra, ánh

mắt gần như cay đắng. “Điều đó sẽ rất tức cười,” cô trả lời. “Vào lúc đầu.”

Anh không nói gì, chờ

đợi cô nói tiếp.

“Nhưng rồi sớm muộn gì

sự thật chúng ta không tán nhau sẽ trở thành điều hiển nhiên, và rồi...” Cô ngừng

lại, nuốt giọng. Colin nhận ra trong tâm cô không bình tĩnh như là cô hi vọng.

“Người ta sẽ nói,” cô

tiếp, “rằng anh là người đã bỏ em, bởi vì – chuyện là như thế.”

Anh không tranh cãi

với cô. Anh biết cô nói đúng.

Cô thở một hơi dài

buồn bã. “Em không muốn rơi vào hoàn cảnh như thế. Ngay cả Lady Whistedown có

lẽ cũng sẽ viết về tin ấy. Làm sao không được? Nó là một tin hấp dẫn đến thế cơ mà.”

“Anh xin lỗi,

Penelope,” Colin thốt. Anh không chắc mình đang xin lỗi cái gì, nhưng vẫn là

một điều đúng đắn để nói.

Cô chấp nhận với một

cái gật đầu nhẹ. “Em biết em không nên quan tâm đến người ta nói cái gì, nhưng

em có.”

Anh hơi quay người đi

khi nghĩ về những lời của cô. Hoặc là đang nghĩ về giọng nói của cô. Hay có lẽ

cả hai.

Anh lúc nào cũng nghĩ

mình ở bên trên xã hội. Không phải ở bên ngoài, bởi vì anh chắc chắn hòa hợp và thường cũng thích thú việc đó. Nhưng anh luôn cho rằng hạnh phúc của mình thì có liên quan gì đến ý kiến của người khác đâu.

Nhưng có lẽ anh đã

không nghĩ việc này một cách chính chắn. Thật dễ dàng để cho là mình không quan tâm đến ý kiến người khác, nếu những ý kiến đó đều khen thưởng mình. Liệu anh có nhanh chóng gạt bỏ cả xã hội nếu họ đối xử với anh như là đã đối xử với Penelope?

Cô chưa bao giờ bị cô

lập, và cũng chưa bao giờ có vụ tai tiếng nào. Cô chỉ chưa từng ... nổi tiếng.

Ồ, người ta lịch sự,

và cả gia đình Bridgerton đều làm bạn với cô, nhưng hầu hết những kỷ niệm Colin nhớ về Penelope đều có cảnh cô đứng ở vòng ngoài sàn khiêu vũ, cố gắng nhìn đi nơi khác tránh mặt các cặp đang nhảy, rõ ràng giả vờ là cô không muốn nhảy. Những lúc đó anh thường đến gần và đích thân mời cô khiêu vũ. Cô luôn trông rất biết ơn, nhưng cũng có một chút mặc cảm, bởi cả hai đều biết anh làm điều ấy chỉ vì có tội nghiệp cho cô.

Colin thử đặt mình vào

hòan cảnh của cô. Không dễ chịu chút nào. Anh lúc nào cũng là người nổi tiếng, bạn bè đều kính trọng anh, và phụ nữ tán công khi anh gia nhập xã hội. Và dù anh có nói mình không quan tâm đến suy nghĩ của người khác đi chăng nữa, thật ra mà nói thì ...

Anh thích việc mình

được người ta thích.

Đột nhiên anh không

biết nên nói gì. Thật kì lạ, bởi anh *luôn*

biết phải nói gì. Thực tế là anh nổi tiếng vì luôn biết phải nói gì trong mọi

hòan cảnh. Đó là, anh nghĩ, một trong những nguyên nhân anh được yêu thích.

Nhưng anh linh cảm

được tâm trạng của Penelope sẽ dựa vào những lời tiếp theo của mình. Và trong khoảng mười phút trước đây, tâm trạng của Penelope đã trở nên quan trọng với anh.

“Em nói đúng,” cuối

cùng anh thốt, quyết định rằng nói với một người ý kiến của cô ta đúng thì lúc

nào cũng là điều tốt. “Anh đã không nhạy cảm. Có lẽ ta nên làm lại từ đầu?”

Cô chớp mắt. “Em xin

lỗi?”

Anh quơ quơ tay, như

thể cử chỉ đó có thể giải thích mọi điều. “Bắt đầu lại.”

Dáng ngờ ngác của cô

trông cực dễ thương, và điều đó lại làm anh ngờ ngác, bởi anh chưa bao giờ nghĩ

là cô không dễ thương cả.

“Nhưng chúng ta đã

quen nhau mười hai năm rồi,” cô đáp.

“Đã lâu như vậy hay

sao?” Anh suy nghĩ nát óc, nhưng rốt cuộc, vẫn không nhớ được buổi gặp gỡ đầu

tiên của họ. “Không có sao. Ý anh là chỉ cho buổi trưa nay, cô bé ạ.”

Cô mỉm cười, rõ ràng

không nén được, và anh biết gọi cô là cô bé là điều đúng nhất, mặc dù thật sự

thì anh cũng không hiểu tại sao.

“Thế này nhé,” anh

chậm chậm nói, nhả từng chữ ra, bàn tay khua khua. “Em đang bước qua quảng

trường Berkeley, và nhìn thấy anh từ xa. Anh gọi tên em, và em đáp

lại bằng ...”

Penelope cắn môi dưới,

cố gắng, không biết vì sao, kèm nụ cười lại. Colin đã sinh ra dưới ngôi sao

nào, mà anh lúc nào cũng biết phải nói gì? Anh là người thổi sáo phù thủy, để

lại hạnh phúc và nụ cười cho người nghe. Penelope dám cá – nhiều hơn số tiền

ngàn bảng của Lady Danbury – rằng cô không phải là người duy nhất ở Luân Đôn đã

say đắm người con thứ ba của họ Bridgerton.

Anh ngã đầu sang bên,

và rồi nghiêng đầu lại theo kiểu kêu nhanh lên.

“Em sẽ trả lời..”

Penelope từ từ nói. “Em sẽ trả lời là...”

Colin đợi hai giây,

rồi nói, “Thiệt tình, bất cứ cái gì cũng được mà.”

Penelope định kèm nụ

cười tươi trên mặt, nhưng cô khám phá ra rằng nụ cười của cô hoàn toàn thành

thật. “Colin!” cô nói, giả vờ như là cô đang ngạc nhiên khi thấy anh. “Anh đang làm gì thế?”

“Trả lời tốt lắm,” anh

nói.

Ngón tay cô đưa lên lúc

lắc. “Anh không vào vai rồi.”

“À, à, tất nhiên. Xin

lỗi.” Anh ngừng lại, chớp mắt hai lần, rồi nói, “À đây rồi. Như thế này: Cũng

như em thôi. Anh đang đến Số Năm để uống trà.”

Penelope thấy mình

càng nhập vào cuộc trò chuyện hơn. “Anh làm như chỉ đến chơi thôi vậy. Không

phải anh sống ở đó sao?”

Anh nhăn mặt. “Hi vọng

chỉ đến tuần sau thôi. Một tháng là nhiều nhất. Anh đang tìm một chỗ ở mới. Anh

phải bỏ căn hộ cũ khi đi Cyprus, bây giờ thì không tìm thấy chỗ nào thích hợp nữa.

Anh có việc ở Piccadilly và nghĩ là anh nên đi bộ.”

“Trong cơn mưa?”

Anh nhún vai. “Buổi

sáng anh đi đâu có mưa. Bây giờ chỉ lâm râm thôi mà.”

Chỉ lâm râm, Penelope

nghĩ. Hạt mưa lâm râm đậu trên lông mi dài cong vút của anh, tôn lên đôi mắt

màu xanh hoàn hảo từng gợi hứng cho hơn một tiểu thư viết nên những vần thơ

(rất tệ) về chúng. Ngay cả Penelope, điềm đạm như thế, cũng đã trầm trồ nhiều

đêm, ngó lên trần, và không thấy gì ngoài đôi mắt đó.

Chỉ lâm râm thôi.

“Penelope?”

Cô choàng tỉnh. “À. Ừ.

Em cũng định đi đến nhà mẹ anh để uống trà. Em làm thế mỗi thứ Hai. Và thường

vào những ngày khác,” cô thú nhận. “Khi không, er, không có gì vui ở nhà em.”

“Không cần phải giải

thích. Mẹ anh là người đáng yêu. Em nên đi nếu được mời.”

Penelope có thói quen

xấu thích lắng nghe lời không nói ra của người khác, và cô nghi ngờ Colin thực

ra đang nói là anh không trách cô nếu cô muốn chạy trốn khỏi mẹ mình.

Điều ấy khiến cô cảm

thấy hơi buồn.

Anh nhún chân một lần,

rồi nói, “Well, anh không nên giữ em đứng ngoài mưa.”

Cô mỉm cười, bởi vì họ

đã đứng ngoài trời ít nhất cũng mười lăm phút. Tuy vậy, nếu anh muốn tiếp tục đóng

kịch, thì cô cũng thế. “Em có cảm đủ mà,” cô nói.

Miệng anh cong lên.

“Đúng vậy. Tuy nhiên, anh sẽ không là một người đàn ông nếu không đưa em vào

nơi ấm cúng hơn. Nói đến đây thì ...” Anh cau mày, nhìn xung quanh.

“Nói đến đây thì sao?”

“Về việc làm một người

đàn ông. Anh nghĩ rằng tụi anh phải chăm sóc cho các tiểu thư.”

“Ừ?”

Anh khoanh tay lại.

“Không phải em cần đi với cô hầu sao?”

“Em chỉ ở khúc quanh

này thôi mà,” cô nói, một chút chán nản vì anh không nhớ điều đó. Dù sao cô và

em cô cũng là bạn thân của hai người em gái anh. Anh cũng đã dẫn họ về nhà một,

hai lần. “Trên đường Mount,” cô tiếp, khi cái nhăn mày chưa chịu giãn ra.

Anh nheo mắt lại, nhìn

về hướng đường Mount, dù cô không biết anh muốn làm gì khi làm vậy.

“Ồ, thôi đi, Colin. Nó

chỉ quanh khúc đường Davies. Không thể dài hơn năm phút đi bộ đến nhà mẹ anh.

Bốn phút, nếu em bước nhanh.”

“Anh chỉ nhìn xem có

góc tối nào hay chỗ nào khả nghi không.” Anh quay lại nhìn cô. “Chỗ có thể có

kẻ gian đang núp.”

“Trong *Mayfair*?”

“Trong *Mayfair*,” anh nghiêm

túc đáp. “Anh nghĩ em nên có cô hầu hộ tống khi đi bất cứ nơi nào. Anh không

thích em bị xảy ra chuyện gì.”

Cô đặc biệt cảm động

vì sự quan tâm của anh, dù biết anh cũng quan tâm như thế đối với bất cứ cô gái

nào. Anh là loại người đàn ông như thế.

“Em bảo đảm với anh

rằng em đã quan sát cẩn thận khi đi đường dài hơn rồi,” cô đáp. “Nhưng thật sự mà nói, đây ngắn thôi mà. Chỉ một vài khúc quanh. Ngay cả mẹ em cũng không quan tâm.”

Hàm Colin cắn chặt

lại.

“Còn không nói đến,”

Penelope tiếp, “là em đã hai mươi tám.”

“Như thế thì liên quan

gì chứ? Anh đã ba mươi ba, cho em biết.”

Cô biết, tất nhiên, vì

cô biết mọi thứ về anh. “Colin,” cô thốt, giọng kéo dài xen chút khó chịu.

“Penelope,” anh trả

lời, giọng y như thế.

Cô thở một hơi dài

trước khi nói, “Em đã chắc chắn nằm trên giá rồi, Colin. Em không cần phải lo

lắng gì nữa về những luật lệ hành hạ em khi còn mười bảy tuổi.”

“Anh không nghĩ...”

Một tay Penelope tự

nhiên chống lên hông. “Đi hỏi em gái anh đi nếu không tin em.”

Anh đột nhiên trông

còn nghiêm trọng hơn bao giờ hết. “Anh đã quyết định không bao giờ hỏi em anh

về mấy chuyện có liên quan tới lễ thường.”

“Colin!” Penelope

thốt. “Anh nói vậy xấu quá.”

“Anh không có nói là

anh không thương nó. Anh không nói là không thích nó. Anh mến Eloise, em biết đấy.

Tuy nhiên...”

“Cái gì bắt đầu với *tuy nhiên* đều là xấu hết,” Penelope làm

bầm.

“Eloise,” anh nói với

vẻ độc đoán không như thường lệ, “nên lấy chồng lúc này.”

Nào, *điều này* thật là quá đáng, đặc biệt với

cái giọng đó. “Vài người nói,” cảm Penelope vênh lên thách thức đáp lại, “rằng đến bây giờ anh phải lấy vợ rồi chứ.”

“Ồ, thô...”

“Anh đã, như đã tự hào

nói với em, là ba mươi ba tuổi.”

Biểu tình của anh lộ

vẻ thú vị, nhưng với một đường nét khó chịu một chút, cho cô biết anh sẽ không thấy thú vị lâu hơn. “Penelope, đừng có...”

“Già lão!” cô lú lo.

Anh chửi thề khế, làm

cô ngạc nhiên, bởi cô chưa từng bao giờ thấy anh làm thế trước mặt tiểu thư nào. Cô có lẽ nên coi đó là một cảnh cáo, nhưng cô đã quá giận. Có lẽ tục ngữ nói đúng – can đảm sinh ra nhiều can đảm hơn.

Hay có lẽ là táo bạo

khuyến khích thêm táo bạo, bởi vì cô nhướn lông mày lên và hỏi, “Không phải hai người anh của anh đều cưới vợ ở tuổi ba mươi sao?”

Bất ngờ, Colin chỉ mỉm

cười và khoanh tay dựa vai lên cái cây đứng gần họ. *“Các anh ấy và anh là những người rất khác nhau.”*

Đó là, Penelope nhận

định, một lời tuyên bố đánh thép, bởi vì rất nhiều người của xã hội thượng lưu, bao gồm cả vị Lady Whistledown huyền thoại, đều tung hô chuyện anh em nhà Bridgerton trông rất giống nhau. Vài người còn nói anh em họ có thể thay chỗ cho nhau. Penelope không nghĩ có ai trong họ bị xúc phạm vì những lời này – thực ra, cô còn nghĩ họ coi sự so sánh là những lời khen, bởi vì anh em họ rất yêu quý lẫn nhau biết bao. Nhưng có lẽ cô đã sai.

Hay có lẽ cô đã không

nhìn tận tường

Điều ấy thật là lạ,

bởi cô có cảm giác mình đã giành nửa cuộc đời dỗi theo Colin Bridgerton.

Cô biết chắc một điều,

tuy nhiên, và nên nhớ ra, là nếu Colin có con giận nào, anh chưa bao giờ cho người khác thấy. Chắc chắn là cô đã tự khen thưởng mình khi cho là lời đề cập về những người anh cưới vợ trước ba mươi tuổi đã có thể làm anh nổi giận.

Không, cách anh tấn

công là một nụ cười lười biếng, một lời nói đùa đúng lúc. Nếu Colin có bao giờ nổi giận...

Penelope khẽ lắc đầu,

không dám nghĩ sâu hơn. Colin sẽ không bao giờ nổi giận. Ít nhất cũng không

trước mặt cô. Anh sẽ phải hết sức, thật sự – không, *sâu sắc* – bức bối để nổi giận. Và loại biểu tình đó chỉ có thể khơi

dậy bởi người mà ta hết sức, thật sự, *sâu*

sắc quan tâm.

Colin thích cô nhiều –

có lẽ còn nhiều hơn hầu hết những người khác anh gặp – nhưng anh không *cần* cô. Không theo cách đó.

“Có lẽ chúng ta nên

đồng ý về việc không đồng ý,” cuối cùng cô đáp.

“Về cái gì?”

“Ồ...” cô không nhớ ra.

“Ồ, về việc người ở giá nên hay không nên làm gì?”

Anh dường như thích

thú việc ngập ngừng của cô. “Điều đó có lẽ sẽ bắt buộc anh phải tin tưởng sự

phán đoán của em gái anh trong một vài chuyện, như thế thì, anh chắc em phải

biết, là rất khó khăn cho anh.”

“Nhưng anh không lo

việc tin tưởng vào phán đoán của em?” Nụ cười của anh lười biếng và tai quái. “Nếu

em hứa không được nói điều đó với linh hồn sống nào cả.”

Anh không có ý như

thế, dĩ nhiên. Và cô biết anh biết cô biết anh không có ý như thế. Nhưng đó là

kiểu cách của anh. Khỏi hải và nụ cười có thể san bằng bất cứ con đường nào. Và

quái quỷ, điều đó đúng, bởi vì cô nghe mình thờ dài, và cảm thấy mình mỉm cười,

và trước khi hoàn hồn cô nghe mình nói, “Đủ rồi! Chúng hãy cùng đến nhà mẹ

anh.”

Colin cười. “Em nghĩ

coi bà có bánh bích quy không?” Penelope tròn mắt. “Em *biết* bà có bánh bích quy.” “Tốt,” anh nói, xoải bước chân đi, nửa

kéo cô theo. “Anh yêu quý gia đình mình, nhưng thực ra anh đến đó chỉ để ăn

thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Một Minh Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Thật khó tưởng tượng bất cứ tin nổi bật nào khác từ buổi dạ tiệc của nhà Bridgerton hơn là sự cương quyết của Lady Danbury trong việc tìm kiếm nhân thân của bốn tác giả, nhưng những điều sau đây cũng đáng được chú ý:

Công tử Geoffrey Albansdale được nhìn thấy đã khiêu vũ với tiểu thư Felecity Featherington.

Tiểu thư Felicity Featherington được nhìn thấy khiêu vũ với Công tử Lucas Hotchkiss.

Công tử Lucas Hotchkiss cũng được nhìn thấy khiêu vũ với tiểu thư Hyacinth Bridgerton.

Tiểu thư Hyacinth Bridgerton cũng được nhìn thấy khiêu vũ với Tử tước Burwick.

Tử tước Burwick cũng được nhìn thấy khiêu vũ với Tiểu thư Jane Hotchkiss.

Tiểu thư Jane Hotchkiss cũng được nhìn thấy khiêu vũ với Công tử Colin Bridgerton.

Công tử Colin Bridgerton cũng được nhìn thấy khiêu vũ với Tiểu thư Penelope Featherington.

Và để kết thúc cái vòng tròn tình tứ màu hồng này, Tiểu thư Penelope Featherington được nhìn thấy nói chuyện với Công tử Geoffrey Albansdale. (Sẽ quá hoàn hảo nếu nàng cũng khiêu vũ với chàng, bạn có đồng ý không, hà Độc giả thân mến?)

Tạp chí của Lady Whistledown, ngày 12 tháng 4, 1824

Khi

Penelope với Colin bước vào phòng khách, Eloise và Hyacinth đang ngồi thưởng trà, cùng nhị vị phu nhân Bridgerton. Violet, thái phu nhân, ngồi trước ấm trà, và Kate, con dâu của bà, vợ của Anthony, người tử tước tại vị, đang cố, mà không thành công lắm, quản lý đứa con gái hai tuổi, Charlotte.

“Nhìn xem

con gặp ai ở Quảng trường Berkeley

nè,” Colin thốt.

“Penelope,”

thái phu nhân Bridgerton mỉm cười ấm áp, “ngồi xuống đây. Trà vẫn còn ấm và ngon lắm, và Đầu bếp làm món bánh bích quy trứ danh đây.”

Colin đi một

nước tới khay thức ăn, chỉ kịp dừng lại vài giây vừa đủ để gật đầu chào hai cô em gái.

Penelope

được thái phu nhân Bridgerton vẫy tay đến ngồi bên cạnh.

“Bích qui

thì ngon,” Hyacinth nói, đẩy đĩa bánh lại phía cô.

“Hyacinth,”

thái phu nhân Bridgerton giọng không hài lòng, “nói nguyên câu văn đi con.”

Hyacinth

nhìn mẹ ngạc nhiên. “Bích qui. Thì. Ngon.” Cô nghiêng đầu một bên. “Danh từ.

Động Từ. Tính Từ.”

“Hyacinth.”

Penelope

có thể thấy thái phu nhân Bridgerton đang cố gắng làm mặt nghiêm để trách con gái, nhưng mà không thành công lắm.

“Danh từ.

Động Từ. Tính Từ,” Colin thốt, chùi miếng bánh đang dính trên miệng. “Câu. Thì.

Đúng.”

“Cho những

người mới biết chữ,” Kate đáp chất, tay với lấy bánh bích qui. “Bánh ngon

thiệt,” cô nói với Penelope, miệng nở nụ cười bên lên. “Đây là cái thứ tư của

chị đây.”

“Em yêu

anh, Colin,” Hyacinth nói, vờ như không nghe Kate nói.

“Tất nhiên

rồi em gái ạ,” anh lầm bầm.

“Riêng con

thì,” Eloise láu lỉnh, “thích đặt mạo từ trước danh từ khi viết văn.”

Hyacinth

khịt mũi. “Chị viết văn!” cô lập lại.

“Chị viết

rất nhiều thư,” Eloise hất mũi. “Và chị viết nhật ký, xin bảo đảm với em là một thói quen rất có ích.”

“Nhật ký giúp

người ta giữ kỷ luật,” Penelope chen vào, hai tay nhận lấy tách trà và bánh từ thái phu nhân Briderton.

“Em cũng

viết nhật ký sao?” Kate hỏi mà không nhìn cô, bởi chị phải nhảy ra khỏi ghế để kéo con gái trước khi cô bé hai tuổi trèo lên bàn.

“Dạ

không,” Penelope vừa nói vừa lắc đầu. “Nó đòi hỏi quá nhiều kỷ luật cho em.”

“Em không

nghĩ đặt mạo từ trước danh từ luôn luôn cần thiết,” Hyacinth khẳng khái, cô hoàn toàn không thể, như mọi khi, từ bỏ một cuộc tranh luận.

Đáng

thương cho những người còn lại, Eloise cũng bướng bỉnh không kém. “Em có thể bỏ mạo từ nếu nói đến danh từ chung,” cô trả lời, môi cong lên trong dáng điệu khinh khỉnh của một người chị, “nhưng trong trường hợp này, em đang nói tới một cái bánh bích quy riêng biệt...”

Penelope

không chắc lắm, nhưng cô nghĩ vừa nghe thái phu nhân Briderton cất tiếng rên rỉ.

“... nên

trong trường hợp riêng biệt này,” Eloise nhướn lông mày, “em đã sai.”

Hyacinth

quay lại Penelope. “Em chắc chắn chị Eloise đã không dùng đúng chữ riêng biệt trong câu đó.”

Penelope

với tay lấy miếng bánh bích quy khác. “Chị từ chối không tham gia cuộc tranh luận này.”

“Thỏ đế,”

Colin làm bầm.

“Không,

chỉ đói bụng,” Penelope quay qua Kate. “Bánh ngon thật.”

Kate gật

đầu đồng ý. “Chị nghe tin,” cô nói với Penelope, “em gái em sắp sửa đính hôn.”

Penelope

chớp mắt ngạc nhiên. Cô không nghĩ mối quan hệ giữa Felicity và công tử

Albansdale được nhiều người biết đến. “Er, chị nghe ở đâu vậy?”

“Eloise,

đĩ nhiên,” Kate nói như chuyện đương nhiên ai cũng biết. “Cô ấy biết mọi thứ.”

“Và cái gì

em không biết,” Eloise nhe răng, “thì Hyacinth biết. Rất là tiện lợi.”

“Có chắc

không ai trong hai đứa là Lady Whistledown không?” Colin đùa.

“Colin!”

Thái phu nhân Bridgerton thốt lên. “Làm sao con nghĩ như vậy được?”

Anh nhúng

vai. “Bọn nó chắc chắn đủ thông minh để làm ra trò này mà.”

Eloise và

Hyacinth tươi cười.

Ngay cả

thái phu nhân Bridgerton cũng không chối được lời khen. “À, ờ,” bà lúng túng,

“Hyacinth còn quá nhỏ, và Eloise...” Bà nhìn sang Eloise, cô cũng đang ngó bà, biểu

hiện hết sức buồn cười. “Well, Eloise chắc chắn không phải Lady Whistledown. Mẹ

tin thế.”

Eloise

nhìn Colin. “Em không phải Lady Whistledown.”

“Tiếc

thật,” anh trả lời. “Em sẽ giàu nứt đổ vách, anh chắc thế.”

“À nè,”

Penelope nghĩ ngợi, “có thể đó là cách tốt nhất để tìm ra thân phận bà ta.”

Năm cặp

mắt nhìn về hướng cô.

“Bà ta

phải là người có nhiều tiền hơn là nên có,” Penelope giải thích.

“Một ý

kiến hay,” Hyacinth đáp, “trừ việc làm sao biết được ai nên có bao nhiêu tiền.”

“Tất nhiên

là chị cũng vậy,” Penelope nói. “Nhưng hầu hết mọi người đều có mức ước tính thông thường.” Nhìn thấy đôi mắt không hiểu của Hyacinth, cô tiếp, “Thí dụ nha, nếu chị tự nhiên ra tiệm và mua một bộ trang sức kim cương, thì rất đáng ngờ.”

Kate thụt

cùi chỏ vào Penelope. “Mua bộ kim cương nào chưa hả? Chị có thể mượn ngàn bảng đó.”

Penelope

ngước mắt lên làm dáng trước khi trả lời, bởi vì trong vị trí nữ tử tước phu nhân Bridgerton, Kate chắc chắn không cần một ngàn bảng. “Em có thể bảo đảm,” cô nói, “em không có một viên kim cương nữa. Không cả nhẫn.”

Kate kêu “euf”

một tiếng giả bộ bức tức. “Well, vậy là cô không giúp được rồi.”

“Không

phải chi là vì tiền,” Hyacinth tuyên bố. “Mà còn vì vinh quang nữa.”

Thái phu

nhân Bridgerton sắc chén trà. “Mẹ xin lỗi, Hyacinth,” bà nói, “nhưng con vừa nói gì?”

“Hãy nghĩ

đến những lời tán dương người ta sẽ nghe nếu bắt được Lady Whistledown,”

Hyacinth nói. “Thật là huy hoàng.”

“Có phải

em nói,” Coline hỏi, biểu tình ôn hòa lừa dối, “là em không cần đến số tiền đó không?”

“Em chưa

bao giờ nói *thế*,” Hyacinth hất mặt

trâng tráo.

Penelope nhận

ra rằng trong số anh em Bridgerton, thì Hyacinth và Colin là giống nhau nhất.

Có lẽ việc Colin hay du lịch nước ngoài là một điều may mắn. Bởi nếu anh và Hyacinth thực sự hợp tác với nhau, họ có thể sẽ thống trị cả thế giới.

“Hyacinth,”

thái phu nhân Bridgerton nghiêm khắc, “con không được hiến cả đời vào việc tìm kiếm Lady Whistledown.”

“Nhưng...”

“Mẹ không

nói con không thể suy nghĩ hay hỏi vài câu về chuyện đó,” thái phu nhân Bridgerton vội vã thêm, một tay giơ lên để không bị cắt ngang. “Gần bốn mươi năm làm mẹ, mẹ biết tốt hơn là ngăn cản khi con quyết tâm làm việc gì đó, cho dù có vớ vẩn tới đâu.”

Penelope

đưa tách lên miệng để che nụ cười của mình.

“Chỉ là

con nổi tiếng vì hay” – thái phu nhân Bridgerton dịu dàng hắng giọng – “đôi khi rất ngoan cố...”

“Mẹ à!”

Thái phu

nhân Bridgerton tiếp tục như thể Hyacinth chưa từng nói gì. “... và mẹ không muốn con quên mối quan tâm chính trong thời gian này là tìm một người chồng.”

Hyacinth

lầm bầm tiếng “Mẹ à” lần nữa, nhưng lần này giống như là tiếng rên hơn là phản đối.

Penelope

liếc trộm Eloise, cô đang ngước lên trần nhà và rõ ràng đang cố nén cười.

Eloise đã chịu đựng hàng chục năm mai mối không ngừng nghỉ của mẹ và không hề quan tâm chút nào khi bà bỏ cuộc và tấn công vào Hyacinth.

Thực sự,

Penelope ngạc nhiên khi thấy thái phu nhân Bridgerton dường như cuối cùng đã

chấp nhận tình trạng độc thân của Eloise. Bà chưa bao giờ che giấu sự thật rằng

mục tiêu trong đời bà là nhìn thấy tám đứa con được hạnh phúc trong hôn nhân.

Và bà đã thành công với bốn người. Đầu tiên là Daphne đã gả cho Simon và trở thành bá tước phu nhân Hastings.

Năm sau nữa thì Anthony cũng lên xe hoa với Kate. Những năm sau có hơi yên ắng một chút, nhưng cả hai anh em Benedict và Francesca đều kết hôn trong vòng một năm, Benedict với Sophie, và Francesca với nam tước Kilmartin người Tô Cách Lan.

Francesca,

tiếc thay, phải thành góa phụ chỉ hai năm sau khi cưới. Cô giờ đây chia sẻ thời

gian giữa gia đình chồng ở Tô Cách Lan và gia đình mình ở Luân Đôn. Khi ở trong

thành phố, tuy vậy, cô lại thích ở nhà Kilmartin hơn là nhà Bridgerton hay Số

Năm. Penelope không trách cô ấy. Nếu là một góa phụ, thì cô cũng muốn hưởng thụ

tự do như vậy.

Hyacinth thường

chiều theo ý thích mai mối của mẹ, bởi vì như cô từng nói với Penelope, không phải như là cô không muốn kết hôn. Cứ để mẹ sắp xếp hết và rồi cô sẽ chọn ra một người chồng khi bạch mã hoàng tử hiện ra.

Và với sự

chịu lòng này mà cô đứng dậy, hôn nhẹ lên má bà, và ngoan ngoãn hứa rằng sự quan tâm chính trong cuộc đời cô sẽ là tìm chồng – trong khi vẫn nở nụ cười kín đáo, nghịch ngợm với các anh chị. Vừa ngồi xuống ghế là cô nói chung, “VẬY anh chị có nghĩ bà ta sẽ bị lộ mặt không?”

“Minh vẫn

còn nói chuyện bà Whistledown đó sao?” Thái phu nhân Bridgerton rên.

“Mọi người

còn chưa nghe suy đoán của Eloise sao?” Penelope hỏi.

Các đôi

mắt đổ dồn vào Penelope, rồi đến Eloise.

“Er, suy

đoán của mình là gì?” Eloise hỏi.

“Chỉ là,

ồ, mình không biết, có lẽ tuần trước,” Penelope nói. “Chúng ta đang nói về Lady Whistledown, và mình nói không biết làm sao bà ta có thể tiếp tục mãi mãi được, sớm muộn gì bà cũng sẽ có một lầm lỗi. Rồi Eloise nói bạn không chắc lắm, rằng đã hơn mười năm và nếu bà ta sẽ có lầm lỗi, thì chẳng đã có rồi sao? Rồi mình nói không, bà ta chỉ là người thôi. Thế nào rồi cũng phải vượt tay, bởi không ai có thể tiếp tục mãi mãi, và...”

“Ồ, con nhớ

ra rồi!” Eloise cắt ngang. “Chúng ta ở nhà bạn, trong phòng bạn. Con có ý tưởng hay tuyệt! Con nói với Penelope rằng con cá là Lady Whistledown đã có lầm lỗi rồi, và chỉ là chúng ta quá ngu ngốc để chú ý tới nó thôi.”

“VẬY chúng

ta không phải là quá sáng dạ,” Colin làm bầm.

“Well, ý

em là chúng ta là cả xã hội, chứ không phải chúng ta Bridgerton,” Eloise khiêm nhường.

“VẬY CÓ

LE,” Hyacinth ngẫm nghĩ, “để bắt được Lady Whistledown thì em phải lục lại tất cả các số báo cũ chứ gì.”

MẮT THÁI

phu nhân lộ vẻ hoảng hốt. “Hyacinth Bridgerton, mẹ không thích biểu tình của con hiện nay.”

Hyacinth

mỉm cười nhún vai. “Con có thể làm rất nhiều chuyện vui với ngàn bảng.”

“CHÚA CỨU

chúng ta,” là câu trả lời của bà mẹ.

“Penelope,”

Colin đột ngột chuyển đề tài, “em chưa kể hết chuyện của Felicity. Có thật là cô bé sắp sửa hứa hôn không?”

Penelope

nuốt vội miếng trà mà cô đang trong quá trình nhắm nháp. Colin có cách nhìn người khác, đôi mắt xanh chăm chú và tập trung đến nỗi người ta tưởng chỉ còn có hai người trong cả vũ trụ. Đáng tiếc cho Penelope, điều này dường như lại biến cô thành một kẻ vô dụng chỉ biết nói lắp. Nếu họ đang đối thoại, thì cô có thể kháng cự lại sức hấp dẫn đó, nhưng khi anh làm cô ngạc nhiên như thế, quay sự chú ý lên người cô chỉ khi cô tự thuyết phục rằng mình đã hoàn toàn hòa vào bức tường, thì cô hoàn toàn thua trận.

“Er, đúng,

có thể lắm,” cô trả lời. “Công tử Albansdale đã nói xa xôi về ý định này rồi.

Nhưng nếu anh ta quyết định cầu hôn, em nghĩ anh sẽ đến phía đông An Cách Lợi để xin phép chú em.”

“Chú em?”

Kate hỏi.

“Chú

Geoffrey. Chú sống gần Nặc Li. Chú là người nam họ hàng gần nhất, mặc dù nói thật thì, chúng em không gặp ông nhiều lắm. Nhưng công tử Albansdale thuộc loại người cổ điển. Em không nghĩ chú ấy cảm thấy thoải mái nếu hỏi ý mẹ em.”

“Tớ hi

vọng cậu ta cũng hỏi Felicity nữa,” Eloise thốt. “Thật ngốc khi người đàn ông hỏi ý cha cô gái trước khi hỏi ý cô. Người cha đâu phải sống với anh ta đâu.”

“Thái độ

này,” Colin nói, nụ cười chế giễu chỉ bị tách trà giấu một nửa, “có thể giải

thích tại sao em vẫn còn chưa đám cưới.”

Thái phu

nhân Bridgerton nghiêm khắc liếc con trai và kêu tên chàng về chê trách.

“Ồ, không,

mẹ à,” Eloise đáp, “Con không sao. Con thích làm người độc thân hơn.” Cô nhìn

Colin một cách kênh kiêu. “Em thà làm gái già còn hơn cưới một kẻ dớ dẩn nào

đó. Như là,” cô khoa trương, “Penelope vậy!”

Giật mình

vì tay Eloise đột ngột ra dấu về hướng cô, Penelope ngồi thẳng lên và thốt,

“Er, đúng. Tất nhiên.”

Nhưng

Penelope có cảm tưởng mình không chắc chắn như cô bạn thân. Không như Eloise,

cô chưa bao giờ từ chối sáu lời cầu hôn. Cô chưa từng từ chối lời cầu hôn nào;

bởi cô chưa từng nhận một lời nào.

Cô tự bảo

mình dù thế nào cô cũng sẽ không chấp nhận, bởi vì trái tim cô đã thuộc về

Colin. Nhưng có thật như thế không, hay cô chỉ muốn làm cho mình vui lên bởi vì

thất bại nặng nề trong hội chợ hôn nhân?

Nếu có

người hỏi cô có muốn làm vợ anh ngày mai – người nào đó hoàn toàn tốt và chấp

nhận được, người cô có thể chẳng bao giờ yêu nhưng có thể sẽ thích – cô sẽ nói

vâng chứ?

Có lẽ.

Và điều

này làm cô buồn man mác, bởi thú nhận điều này với bản thân nghĩa là cô đã thật

sự từ bỏ hi vọng về Colin rồi. Nghĩa là cô không còn thật lòng với mình như cô

từng hi vọng. Nghĩa là cô sẽ bằng lòng chọn một người chồng ít-hoàn-hảo hơn để

có một gia đình của riêng mình.

Không phải

là cả trăm người đàn bà đã không làm thế mỗi năm, nhưng đó là điều mà cô chưa

từng nghĩ mình sẽ làm.

“Sao tự

nhiên em trông nghiêm túc vậy,” Colin nói với cô.

Penelope

giật mình khỏi cơn mơ mộng. “Em hả? Ồ. Không, không. Em chỉ mãi suy nghĩ thôi.”

Colin đáp

lại câu nói của cô bằng một cái gật đầu trước khi với tay lấy thêm cái bánh

bích quy nữa. “Nhà mình còn món gì bỏ dưởng không?” anh hỏi, chun chun mũi.

“Nếu mẹ

biết con sẽ đến,” mẹ anh trả lời lạnh lùng, “thì đã đặt gấp đôi thức ăn rồi.”

Anh đứng

dậy bước đến dây chuông. “Con sẽ kêu thêm.”

Sau khi

kéo một cái, anh quay lại hỏi, “Mọi người có nghe phán đoán của Penelope về

Lady Whistledown chưa?”

“Chưa, mẹ

chưa nghe,” thái phu nhân Bridgerton trả lời.

“Thật sự

rất thông minh,” Colin đáp, ngừng một chút để kêu cô hầu đem thêm bánh trước

khi kết thúc bằng, “cô nghĩ rằng đó là thái phu nhân Danbury.”

“Ooooh.” Rõ

ràng điều đó gây ấn tượng mạnh lên Hyacinth. “Chị thật gan quá đó, chị

Penelope.”

Penelope

gật đầu cảm ơn.

“Và cũng

là điều mà Lady Danbury có thể làm,” Hyacinth tiếp.

“Tờ báo

hay câu thách đó?” Kate hỏi, tay nín lấy giải lụa trên tóc Charlotte trước khi cô nhỏ có thể chạy đi chỗ khác.

“Cả hai,”

Hyacinth đáp.

“Và,”

Eloise thêm vào, “Penelope nói với bà thế. Trước mặt luôn.”

Miệng

Hyacinth há hốc, và rõ ràng với Penelope là cô vừa lên hạng – tuốt luốt – trong

danh sách những người đáng kính trọng của Hyacinth.

“Bác muốn

nhìn thấy cảnh ấy!” Thái phu nhân Bridgerton vừa nói vừa nở nụ cười tự hào.

“Nói thật, bác ngạc nhiên thấy tin đó không ở trên báo *Whistledown* sáng nay.”

“Con không

nghĩ Lady Whistledown sẽ trả lời mỗi phán đoán của người khác về nhân dạng của bà,” Penelope đáp.

“Sao

không?” Hyacinth hỏi. “Đó sẽ là cách tốt nhất để đánh lạc hướng mà. Thí dụ nha”

– cô giờ tay ra chỉ chị mình rất kiêu cách – “nếu con nghĩ đó là Eloise.”

“Không

phải là Eloise!” Thái phu nhân Bridgerton phản đối.

“Không

phải là chị,” Eloise nhe răng cười.

“Nhưng nếu

con nghĩ là *thế*,” Hyacinth ngoan cố.

“Và con tuyên bố như vậy trước đám đông.”

“Điều mà

con sẽ không bao giờ làm,” mẹ cô nghiêm khắc.

“Điều con

sẽ không giờ làm,” Hyacinth nói theo. “Nhưng cho mục đích nghiên cứu, cứ tưởng

tượng là vậy. Và nếu Eloise thật sự là Lady Whistledown. Mà thật sự là không

phải,” cô nhanh chóng chêm vào trước khi bị mẹ cắt lời lần nữa. Thái phu nhân

giờ tay im lặng đầu hàng. “Còn cách nào hay hơn để lừa gạt mọi người,” Hyacinth

tiếp, “là tự chế giễu mình trong tạp chí?”

“Dĩ nhiên,

nếu Lady Whistledown thật sự là

Eloise...” Penelope trêu.

“Không

phải!” Thái phu nhân Bridgerton buột giọng.

Penelope

không thể không bật cười. “Nhưng nếu đúng là thế...”

“Thật đó,”

Eloise nói, “bây giờ thì con *ước* chị

phải là mình.”

“Chắc cậu

đang cười sau lưng bọn mình,” Penelope tiếp. “Tất nhiên, rồi vào thứ Tư cậu không thể viết trên báo chế giễu Hyacinth đã nghĩ rằng cậu là Lady Whistledown, bởi vì mọi người ở đây sẽ biết chính là cậu.”

“*Trừ khi* đó chính là *em*.” Kate phá ra cười, liếc Penelope. “*Đó* mới là ranh mãnh nhất.”

“Vây đề em

xem lại nhé,” Eloise vừa cười vừa nói. “Penelope là Lady Whistledown, và nếu bạn viết bài báo vào thứ Tư trên chọe phán đoán của Hyacinth là em là Lady Whistledown chỉ để lừa mọi người phải nghĩ rằng em chính là Lady Whistledown, bởi vì Hyacinth cho rằng đó sẽ là một mưu kế cao cường.”

“Anh chịu

thua luôn rồi,” Colin nói bằng quơ không nhắm vào ai.

“*Trừ khi Colin* mới chính là Lady Whistledown..”

Mắt Hyacinth ánh lên vẻ tỉnh quái

“Thôi, thôi!”

Thái phu nhân Bridgerton nói. “Me xin con đấy.”

Lúc đó thì

tất cả đều cười lẫn cười bỏ đến nỗi Hyacinth cũng không nói tiếp nổi nữa.

“Các khả

năng nhiều vô chừng,” Hyacinth vừa nói vừa chùi nước mắt.

“Có lẽ

chúng ta chỉ đơn giản nhìn sang bên trái,” Colin phát biểu khi vừa ngồi xuống.

“Ai biết được, người đó rất có thể chính là vị Lady Whistledown nổi tiếng đáng mến.”

Mọi người

ai cũng đều nhìn sang trái, ngoại trừ Eloise, cô nhìn sang phải... vào ngay chính

Colin. “Anh định nói gì với em sao,” cô mỉm cười nghịch ngợm hỏi, “mà ngồi xuống bên phải em?”

“Không dám

đâu,” anh lăm bắm, tay thò tới đĩa bánh bích quy và rồi ngừng lại khi chợt nhớ

ra đĩa bánh đã hết.

Nhưng anh

không nhìn thẳng vào mắt Eloise khi trả lời.

Nếu có người ngoài Penelope chú ý đến sự lẩn tránh của anh, thì cũng không tra hỏi được gì, bởi vì đó là lúc bánh sandwiches tới, và đừng trông chờ nói chuyện với anh sau đó.

Chương 5

Bốn tác giả biết được tin Phu nhân Blackwood đã bị trật chân vào đầu tuần trong lúc rượt theo cậu bé đưa báo cho tờ Tạp Chí Nhỏ Nhoi này.

Một ngàn bảng đúng là một khoảng tiền rất lớn, nhưng Phu nhân Blackwood không cần đến tiền bạc, và hơn nữa, tình trạng này ngày càng phi lý. Chắc chắn cư dân Luân Đôn còn nhiều cách để phí thời gian hơn là đuổi theo nhưng đưa bé đưa báo nghèo khổ, khôn cùng nhằm mục đích tìm kiếm trong vô vọng nhân thân của Bốn tác giả.

Có lẽ

là không.

Bốn tác giả đã theo sát các hoạt động của xã hội thượng lưu trong hơn một thập niên và không tìm thấy bằng chứng nào họ có thể làm gì có ích hơn với thời gian của họ.

Hai ngày sau Penelope lại thấy mình một lần

nữa đi ngang qua Quảng trường Berkeley,

trên đường đến Số Năm để gặp Eloise. Lần này, tuy vậy, lại là lúc gần trưa,

nắng lên cao, và cô không gặp Colin trên đường đi.

Penelope không chắc đó là một điều tốt hay

không.

Cô và Eloise đã lên kế hoạch vào tuần trước

để đi mua sắm, nhưng họ quyết định gặp mặt ở Số Năm để họ có thể cùng nhau đi

và không cần nữ tỳ theo sau. Đó là một ngày đẹp, gần giống như là ngày tháng

Sáu hơn là tháng Tư, và Penelope rất trông chờ chuyến đi dạo đến đường Oxford.

Nhưng khi đến nhà Eloise, cô gặp về bản

khoản của người quản gia.

“Tiểu thư Featherington,” ông nói, mắt chớp

chớp nhiều lần trước khi tìm được lời nói tiếp. “Tôi e rằng Tiểu thư Eloise không

ở nhà vào lúc này.”

Miệng Penelope há ra ngạc nhiên. “Chị ấy ở

đâu? Chúng cháu đã lên kế hoạch từ tuần trước rồi.”

Wickham lắc đầu. “Tôi không biết. Nhưng tiểu

thơ đã rời khỏi với phu nhân và tiểu thơ Hyacinth hai giờ trước.”

“Vậy à.” Penelope cau mày, cố nghĩ xem nên

làm gì. “Cháu đợi được không? Có lẽ chị ấy chỉ bị trễ. Eloise thường không bỏ

hẹn.”

Ông gạt đầu lịch sự và dẫn cô lên lầu trên phòng khách, hứa sẽ đem trà nước tới, và đưa cho cô tờ Whistledown mới nhất để đọc trong khi chờ đợi.

Penelope đã đọc nó rồi, tất nhiên; tờ báo được đưa đến vào buổi sớm, và cô có thói quen đọc tại bàn ăn sáng. Không có gì để lưu tâm, cô đi vòng đến cửa sổ và nhìn lơ đãng ra phố phường Mayfair.

Nhưng cũng không có gì mới để xem; chỉ là những biệt thự mà cô đã nhìn thấy ngàn lần trước đây, ngay cả những người quen mặt đang đi bộ trên đường.

Có lẽ bởi vì cô đang suy tư đến cuộc đời đơn điệu của mình mà cô chợt chú ý đến một vật thể mới trong khung cảnh quanh mình: một cuốn sổ đang để mở trên bàn. Ngay cả cách vài bước chân cô cũng có thể nhìn thấy nó dày đặc, không phải chữ in, mà là chữ viết tay khá đẹp.

Cô nhích tới phía trước và liếc nhìn xuống mà không chạm tới tờ giấy. Dường như nó là một loại nhật ký, và khoảng giữa bên phải có một dòng chữ in đậm nổi bật:

Bàn tay cô vụt đưa lên che miệng. Colin đã viết cuốn này! Ngày hôm kia anh nói là đã đến Cypurs thay vì Greece.

Cô không hề biết là anh có cuốn nhật ký.

Cô nhấc một chân lên để lùi lại, nhưng thân thể không di chuyển được. Mình không nên đọc, cô tự nói. Đây là nhật ký riêng tư của Colin. Cô thật sự nên đi chỗ khác.

“Chỗ khác,” cô lẩm bẩm, nhìn xuống cái chân ngoan cố của mình. “Chỗ khác.”

Chân cô không nhúc nhích.

Nhưng có lẽ cô cũng không sai lắm. Nói cho cùng thì, có thật cô xâm phạm riêng tư của anh không nếu cô chỉ đọc những gì mình thấy mà không lật sang trang? Nếu anh đã bỏ nó mở ra trên bàn, cho cả thế giới nhìn xem.

Nhưng xét lại, Colin có đủ lý do để nghĩ là không ai sẽ bắt gặp nhật ký của anh nếu anh chỉ đi công chuyện một lát. Đoán chừng là anh đã biết mẹ và hai em đã ra ngoài từ sáng sớm. Hầu hết các vị khách đều được tiếp ở phòng khách chính thức ở tầng dưới; theo như Penelope biết, chỉ có cô và Felicity là hai người không mang họ Bridgerton được tiếp trên phòng khách thân mật này. Và vì Colin không trông cô tới (hay, hơn nữa là, không hề

nghĩ gì tới cô hết), anh sẽ không nghĩ là có nguy hiểm khi để nhật ký lại để

chạy ra ngoài một chút.

Nhưng mặt khác, anh đã để nó nằm mở ra.

Mở ra đó, quý thần ơi! Nếu có bí mật quý giá

gì trong cuốn nhật ký, chắc chắn Colin sẽ giữ gìn bí mật hơn khi anh rời khỏi

phòng. Anh có ngu ngốc đâu mà.

Penelope rướn người ra trước.

Ồ, quý thật. Cô không thể đọc chữ ở khoảng

cách xa vậy. Chữ tựa đề thì đọc được vì xung quanh nó có nhiều khoảng trống,

nhưng phần còn lại thì chữ quá chi chít gần nhau để mà đọc được từ xa.

Vì một lý do nào đó cô nghĩ mình sẽ không

cảm thấy tội lỗi nếu không phải bước lại gần để đọc. Không tính tới, dĩ nhiên,

là cô đã từ bên kia phòng bước qua chỗ này đây rồi.

Cô gõ gõ tay vào má, gần lỗ tai. Đó là một ý

tốt. Cô đã bước vào chỗ này từ nãy giờ, điều đó có nghĩa là cô đã phạm tội lỗi

tày đình nhất ngày hôm nay rồi. Một bước nữa thì cũng có nhảm nhò chi nữa đâu.

Cô nhích lên một chút, quyết định rằng đó

chỉ tính là nửa bước, rồi nhích thêm một tí nữa, và nhìn xuống, bắt đầu đọc

ngay giữa câu văn.

trong Anh Quốc. Nơi đây bãi cát lay động giữa màu nâu và màu trắng, và

mượt mà đến mức luôn qua bàn chân không như tơ lụa. Một màu xanh không thể

tưởng tượng được trong Anh Quốc, xanh biêng biếc với một tí óng ánh mặt trời,

xanh thăm thẳm khi mây lên cao. Và thời tiết ẩm áp – ẩm sũng sờ, ẩm kinh ngạc,

như nước tắm đã được hâm nóng khoảng nửa giờ. Sóng dịu dàng, liếm lên bờ với

một dải bọt mềm mại, nhột nhột làn da và biến bãi cát hoàn hảo thành một niềm

khoan khoái mềm mại biết trượt đi và tuồn qua kẽ chân đến khi một cơn sóng khác

đến cuốn đi sạch sẽ.

Thật dễ dàng để hiểu ra tại sao nơi đây được cho là sinh quán của nữ

thần Aphrodite. Với mỗi bước chân, tôi thấy nàng như trong bức họa của

Botticelli, bước ra từ sóng biển, hoàn toàn trắng bằng trên miếng vỏ sò khổng

lồ, mái tóc óng ả như suối chảy xung quanh.

Nếu một người đàn bà hoàn hảo được sinh ra, thì chắc chắn sẽ phải sinh ra ở chốn này. Tôi đang ở trong thiên đường. Nhưng mà ...

Nhưng mà với từng làn gió ấm, và bầu trời không mây tôi lại nhớ rằng nơi đây không phải là nhà, rằng tôi được sinh ra để sống ở một nơi khác. Điều này không làm dịu được nỗi đam mê – không, nỗi thúc bách! – đi du lịch, để nhìn, để thấy. Nhưng nó nuôi nấng một nỗi khao khát được chạm vào từng thắm cỏ ướt sương sớm, hay cảm giác được làn sương mù lạnh giá trên mặt, hay ngay cả việc nhớ lại niềm vui sương cỏ được một ngày hoàn hảo sau một tuần mưa dầm.

Những cư dân ở đây không biết niềm vui sương đỏ. Ngày tháng của họ lúc nào cũng hoàn hảo. Có ai lại biết trân trọng sự hoàn hảo khi nó luôn luôn hiện hữu trong đời không?

Thật lạ lùng tôi lại thấy lạnh. Bây giờ là, dĩ nhiên, tháng Hai, và là một người dân Anh Quốc tôi đã quá quen với cơn gió lạnh tháng Hai (và những tháng có chữ R trong tên), nhưng tôi không ở trong Anh Quốc. Tôi đang ở Cyprus, trung tâm của miền Địa trung hải, và chỉ hai ngày trước tôi ở Paphos, bờ biển phía tây nam của hòn đảo, nơi mặt trời chói chang, biển mặn và ấm áp. Nơi đây, ta có thể thấy đỉnh núi Olympus, vẫn còn phủ tuyết trắng đến nỗi mắt có thể tạm lừa dối khi mặt trời phản chiếu.

Leo núi ở độ cao này rất bất thường, nguy hiểm không biết đâu mà lường. Con đường thì thô sơ, và trên đường chúng tôi gặp

Penelope hừ một tiếng khể phản đối khi nhận ra trang giấy kết thúc ở giữa câu. Anh đã gặp ai? Chuyện gì xảy ra? Nguy hiểm gì?

Cô chăm chăm nhìn cuốn nhật ký, hoàn toàn

muốn lật sang trang và xem diễn tiến tiếp theo. Nhưng khi bắt đầu đọc, cô đã tự bảo chữa rằng mình không thật sự xen vào chuyện riêng tư của Colin; rằng dù sao anh cũng đã để cuốn sách mở ra. Cô chỉ nhìn xem phần mà anh đã sơ hở để lộ.

Lật sang trang, tuy nhiên, lại là một chuyện khác.

Cô đưa tay ra, rồi giật lại. Không phải chút nào. Cô không thể đọc nhật ký của anh. Ừm, không thể nào đọc hơn phần cô đã đọc.

Nhưng mà nói mặt khác, thì rõ ràng những từ ngữ đó xứng đáng được đọc. Anh Colin giữ chúng cho riêng mình thì thật đúng là một tội ác. Từ ngữ phải được ca tụng, phải được chia sẻ. Chúng phải được...

“Ồ, vì ơn Chúa,” cô lầm bầm với mình. Cô với tay đến tờ giấy.

“Em đang làm gì đó?”

Penelope xoay lại. “Colin!”

“Chính xác,” anh nạt.

Penelope lùi lại. Cô chưa từng nghe anh dùng giọng đó bao giờ. Chưa từng nghĩ anh có thể có giọng đó.

Anh xăm xăm bước vào phòng, chớp lấy cuốn nhật ký và đóng xập nó lại. “Em làm gì ở đây?” anh cao giọng hỏi.

“Em đang đợi Eloise,” cô khó khăn lắm mới thốt ra, miệng tự nhiên khô khốc.

“Trong phòng đợi trên lầu ư?”

“Chú Wickham luôn dẫn em tới đây. Mẹ anh bảo chú ấy cứ coi em như người nhà. Em... ở... chú... ở...” “Cô nhận ra hai tay đang vịn vịn và tự bảo mình ngừng lại. “Em Felicity cũng vậy. Bởi vì em ấy và Hyacinth là bạn thân. E-em xin lỗi. Em tưởng anh biết.”

Anh quăng cuốn sổ bìa da vào cái ghế gần đó và khoanh tay lại. “Và em thường hay đọc đồ riêng tư của người ta à?”

“Không, tất nhiên không. Nhưng nó mở ra và...”

Cô nuốt giọng, nhận ra cái lý do đó nghe tệ hại thế nào khi vừa phát ra miệng.

“Đây là một căn phòng chung,” cô lầm bầm, cảm thấy mình cần phải kết thúc bảo chữa. “Có lẽ anh nên đem nó theo.”

“Nơi tôi đến,” anh gằn giọng, vẫn còn rất

điền tiết, “người ta thường không đem sách.”

“Nó không to lắm,” cô tiếp, tự hỏi tại sao,

tại sao, *tại sao* mình vẫn còn cố nói

khi đã sai rành rành ra đó.

“Thánh thần ơi!” anh hét lên. “Cô muốn tôi

nói nhà vệ sinh trước mặt mới chịu hả?”

Má Penelope ửng đỏ. “Em nên đi,” cô nói.

“Xin nói với Eloise..”

“Tôi đi,” Colin gần như gầm lên. “Dù sao tôi

cũng phải rời khỏi nhà này trưa hôm nay. Đi bây giờ tốt hơn, vì rõ ràng cô đã

chiếm cả căn nhà.”

Penelope chưa bao giờ nghĩ rằng lời nói có

thể làm đau thể xác, nhưng ngay lúc đó cô có thể thề rằng mình đã bị dao đâm

vào ngực. Cô chưa nhận ra vào giây phút ấy thái phu nhân Bridgerton mở rộng cửa

nhà cho mình đã có ý nghĩa như thế nào.

Hay là việc Colin căm ghét sự hiện diện của

cô ở nơi đó có thể gây đau đớn như thế nào.

“Tại sao anh lại gây khó khăn như vậy cho

người muốn xin lỗi chứ?” cô thốt ra, theo sát gót anh khi anh đi quanh căn

phòng lấy đồ của mình.

“Và tại sao mà tôi phải làm dễ dàng?” anh

hỏi trả. Mặt không thèm nhìn cô khi nói, và cũng không ngừng cả bước chân.

“Bởi vì đó là điều tốt để làm mà,” cô thốt.

Điều đó giành được sự chú ý của anh. Anh

quay người lại, cặp mắt đầy giận dữ đến nỗi Penelope phải lùi lại một bước.

Colin luôn là một người tốt, người dễ chịu. Anh không bao giờ mất bình tĩnh.

Cho đến bây giờ.

“Bởi vì đó là một điều tốt để làm?” anh gầm

lên. “Có phải cô nghĩ đến điều ấy khi đọc nhật ký của tôi không? Rằng đó là một

điều tốt để đọc đồ riêng tư của người ta?”

“Không, Colin, em.”

“Không có gì cô có thể nói...” ngón tay trở

chỉ chỉ vào vai cô.

“Colin! Anh...”

Anh quay đi tiếp tục gom đồ, thô bạo quay

lưng lại khi thốt. “Không có gì có thể bào chữa cho hành động của cô.”

“Không, tất nhiên không, nhưng...”

“OW!”

Mặt Penelope cắt không còn hột máu. Tiếng

hét của Colin chất chứa cơn đau đớn thật sự. Cô hét hoảng gọi tên anh và chạy

lại bên cạnh. “Cái... Ồ, chúa ơi!”

Máu chảy lênh láng từ vết thương trên bàn tay anh.

Chưa bao giờ biết cách xử trí trong cơn nguy kịch, Penelope lắp bắp, “Ồ!

Ồ! Tắm thảm!” trước khi nhào tới cầm tờ giấy đang nằm trên bàn gần đó và đặt nó

dưới tay anh để ngăn không cho máu chảy xuống tấm thảm vô giá ở dưới.

“Thật là một y tá chu đáo,” giọng Colin run run nói.

“À, anh sẽ không chết,” cô giải thích, “còn tắm thảm...”

“Không sao,” anh an ủi. “Anh chỉ nói đùa.”

Penelope ngược lên nhìn anh. Các đường trắng nhỏ đang dần ở vùng da

quanh miệng, và trông anh rất xanh xao. “Anh nên ngồi xuống,” cô nói.

Anh cắn răng găt đầu và ngã vào một cái ghế.

Bụng Penelope cũng thấy khó chịu. Cô chưa bao giờ chịu được máu. “Có lẽ em cũng nên ngồi xuống luôn,” cô lầm bầm, dựa vào một cái bàn thấp đối diện.

“Em không sao chứ?” anh hỏi.

Cô gật, cố dần cảm giác muốn nôn xuống. “Mình cần tìm cái gì để băng

lại,” cô nói, nhấn mặt nhìn vào tình cảnh nực cười ở dưới. Tờ giấy không phải loại

giấy thấm, và giọt máu đang lăn bấp bênh trên mặt, với Penelope đang cuống cuồng

cố giữ nó không cho rơi xuống đất.

“Anh có khăn tay trong túi,” anh nói.

Cô cẩn thận đặt tờ giấy xuống và lấy chiếc khăn tay ra khỏi túi áo anh,

cố không để ý đến nhịp tim ầm ập của anh trên đầu ngón tay khi đang lần mò tìm

miếng vải màu trắng sữa. “Có đau không?” Cô hỏi khi quấn nó quanh tay anh.

“Thôi, đừng trả lời. Tất nhiên là anh đau.”

Anh nhăn nhó cười. “Đau thật.”

Cô nhìn xuống vết cắt, cố ép mình nhìn thật kỹ dù máu làm cô muốn nôn.

“Em không nghĩ anh cần phải khâu lại.”

“Em biết nhiều về vết thương à?”

Cô lắc đầu. “Không có. Nhưng trông nó không sao. Ngoại trừ... à, nhiều máu

chảy.”

“Đau hơn là có vẻ ngoài đó,” anh đùa.

Mắt cô nhìn anh kinh hoàng.

“Giống thôi mà,” anh an ủi. “Cũng không hoàn toàn. Đúng là thấy đau hơn là vẻ ngoài, nhưng anh xin bảo đảm là chịu được.”

“Em xin lỗi,” cô nói, tay ấn mạnh lên vết thương để ngưng máu chảy. “Là lỗi của em cả.”

“Mà anh tự cắt tay mình đó hả?”

“Nếu anh không giận như vậy...”

Colin chỉ lắc đầu, đôi mắt khép lại một chút vì cơn đau. “Đừng có ngốc, Penelope. Nếu anh không nổi giận với em, thì cũng sẽ giận một người khác, vào lúc khác.”

“Và anh tất nhiên sẽ có một dao rọc giấy kề bên khi việc đó xảy ra,” cô khẽ nói, mi mắt liếc nhìn anh.

Khi đôi mắt anh chạm vào cô, chúng đầy niềm vui vẻ và chỉ một chút ngưỡng mộ.

Và có một cái gì đó cô chưa từng nghĩ mình sẽ thấy – tôn trọng, ngại ngùng và ngay cả bất an. Anh không biết mình viết hay thế nào, cô sững sốt nhận ra. Anh hoàn toàn không biết và thật tình bị xấu hổ khi cô đọc nó.

“Colin,” Penelope nói, tay ấn mạnh vào vết thương theo bản năng khi cô nghiêng người tới, “Em phải nói một điều. Anh...”

Cô ngừng khi nghe có tiếng bước chân trên hành lang. “Có lẽ là Wickham,” cô nói, liếc nhìn cánh cửa. “Chú cứ khẳng khẳng mang cho em một khay thức ăn. Anh có thể ấn chặt chỗ này không?”

Colin gật. “Anh không muốn cho ông ấy biết anh bị thương. Ông ta chỉ cho mẹ biết, và rồi anh sẽ bị cản nhằn tới chết.”

“Ồ, đây nè.” Cô đứng và quăng cho anh cuốn nhật ký. “Giả bộ anh đang đọc cái này.”

Colin chỉ vừa mở cuốn sách và đặt nó lên che vết thương trên tay thì người quản gia bước vào với cái khay lớn.

“Wickham!” Penelope thốt, bật đứng dậy và quay lại nhìn ông như thể không biết ông đang tới. “Như thường lệ chú lại đem nhiều đồ ăn hơn là con có thể ăn. May mắn thay, công tử Bridgerton đang ngồi giải khuây cho con. Chắc chắn là với sự giúp đỡ của anh ấy, con sẽ đem lại công bằng cho bữa ăn của

chú.”

Wickham gạt đầu và gỡ tấm lòng bàn che đĩa thức ăn lên. Đó là các món lạnh – thịt cắt nhỏ, cheese, và trái cây, thêm vào một cốc nước chanh thật cao.

Penelope cười tươi. “Hy vọng là chú không nghĩ con có thể ăn hết một mình.”

“Thái phu nhân Bridgerton và các tiểu thư sắp về sớm. Tôi nghĩ bọn họ cũng sẽ đói bụng.”

“Sẽ chẳng còn miếng nào sau khi qua tay con,” Colin cười tươi roi rói.

Wickham nghiêng mình chào về phía anh. “Nếu tôi biết cậu ở đây, Colin, tôi đã tăng lượng ăn gấp ba. Cậu muốn tôi dọn một đĩa riêng cho cậu không?”

“Không, không,” Colin đáp, quơ quơ bàn tay không bị thương. “Cháu sẽ đứng dậy ngay sau khi ... à ... đọc xong chương này.”

Vị quản gia trả lời, “Cho tôi biết nếu cậu cần gì khác,” và rời khỏi phòng.

“Aaaaaahhh,” Colin rên ngay giây phút nghe tiếng chân của Wickham biến mất sau hành lang. “Khốn – à, quý quá – đau thật.”

Penelope lấy tấm khăn ăn khỏi khay. “Đây nè, hãy thay tấm khăn tay.” Cô lột nhẹ khỏi tay anh, giữ mắt trên miếng vải thay vì vết thương. Vì lý do nào đó điều này không làm cô buồn nôn. “Em e rằng khăn tay anh bị hỏng rồi.”

Colin chỉ nhắm mắt lại và lắc đầu. Penelope đủ thông minh để hiểu rằng hành động ấy nghĩa là, *Anh không quan tâm*.

Và cô cũng đủ ý thức để không nói gì thêm về điều ấy. Còn gì tệ hơn là một cô gái huyền thoại không về chuyện gì cả.

Anh luôn quý trọng Penelope, nhưng tại sao đến giờ anh mới nhận ra cô thông minh như thế nào?Ồ, anh đồ rằng nếu có người hỏi, anh sẽ nói cô sáng dạ, nhưng chắc chắn chưa bao giờ anh đã bỏ thời gian ra suy nghĩ về điều ấy.

Mọi việc rõ ràng hơn cho anh, tuy nhiên, rằng thật sự cô rất thông minh.

Và anh nhớ có lần em gái đã nói cô là một độc giả rất siêng năng.

Và có lẽ còn là một độc giả biết suy xét nữa.

“Em nghĩ rằng máu đã chảy chậm lại rồi,” cô nói quần tấm khăn ăn mới quanh tay anh. “Em chắc là như vậy, bởi vì em không còn thấy muốn xiu mỗi khi nhìn thấy vết thương nữa.”

Anh ước chi cô không đọc cuốn nhật ký đó, nhưng giờ cô đã đọc...

“À, Penelope,” anh bắt đầu, giật mình vì sự ngập ngừng trong giọng nói.

Cô ngước nhìn anh. “Em xin lỗi. Em ấn mạnh tay hả?”

Trong một giây, Colin không làm gì hơn ngoài việc chớp mắt. Tại làm sao anh chưa từng để ý mắt cô to như thế nào? Anh biết chúng màu nâu, tất nhiên, và... Không, suy cho cùng, nếu hết sức thành thực với mình, anh phải thú nhận là nếu bị ai hỏi vào sáng hôm ấy, thì anh sẽ không thể nào biết được màu mắt của cô.

Nhưng bằng một cách nào đó anh biết rằng mình sẽ không bao giờ quên màu mắt ấy được nữa.

Cô buông nhẹ tay ra. “Như vậy được chưa?”

Anh gật đầu. “Cám ơn. Anh có thể tự mình làm, nhưng đó là tay phải anh, và...”

“Đừng nói nữa. Đó là điều tối thiểu em có thể làm, sau khi... sau khi...”

Ánh mắt cô cúi nhìn sang bên và anh biết cô lại sắp xin lỗi một lần nữa.

“Penelope,” anh bắt đầu.

“Không, khoan đã!” cô thốt lên, đôi mắt tối ánh lên với... có thể là say mê chăng? Chắc chắn không phải là loại say mê mà anh quen thuộc rồi. Nhưng có nhiều loại khác nhau, đúng không? Niềm say mê học hành. Say mê... văn học?

“Em cần phải nói với anh,” giọng cô gấp gáp. “Em biết là em đã tọc mạch quá đáng vì đã đọc trộm nhật ký của anh. Em chỉ là... chán. và đang đợi. và không có gì khác để làm, và rồi em thấy cuốn sổ và thấy tò mò.”

Anh mở miệng ra định chặn lời cô, định nói rằng chuyện đã qua rồi, nhưng những lời nói cứ tuôn ra khỏi miệng cô, và anh thấy mình buộc phải lắng nghe.

“Em nên quay đi ngay lúc nhận ra nó là cái gì,” cô tiếp tục, “nhưng sau khi em đọc một câu thì em phải đọc tiếp câu khác! Anh Colin, thật là tuyệt diệu! Cứ như là em ở đó vậy. Em có thể cảm giác được nước biển – em biết chính xác nhiệt độ. Anh thật khôn ngoan đã diễn tả như thế. Mọi người ai cũng biết chính xác nước trong bồn tắm như thế nào sau nửa giờ.”

Trong một giây Colin chỉ có thể sững sờ nhìn cô. Anh chưa từng nhìn thấy Penelope sôi nổi như thế này bao giờ, và điều ấy vừa kỳ lạ, mà cũng vừa... dễ thương, thật đó, phần khích thế này về nhật ký của anh.

“Em... em thích nó hả?” cuối cùng anh hỏi.

“Thích ư? Anh Colin, em yêu nó! Em...”

“Ow!”

Trong lúc hăng hái quá, cô bắt đầu xiết tay anh chặt một chút. “Ồ, xin

lỗi,” cô nói cho qua. “Anh Colin, em phải biết. Điều nguy hiểm gì? Em không thể chịu được bị bỏ lơ lửng như thế.”

“Không có gì,” anh khiêm tốn. “Trang em đọc không phải là đoạn thú vị gì.”

“Không, chỉ là tường thuật nhiều thôi,” cô đồng ý, “nhưng đoạn tường thuật rất là gọi tả và thuyết phục. Em có thể thấy tất cả. Nhưng không phải ... ồ, làm sao giải thích đây?”

Colin khám phá ra anh đang rất nôn nóng chờ cô tìm được điều muốn nói.

“Đôi khi,” cuối cùng cô cũng tiếp tục, “người ta đọc một đoạn văn tường thuật, thì thấy... ồ, em không biết... bị tách ra. Ngay cả không quan tâm. Nhưng anh đã mang sự sống đến cho hòn đảo. Người khác có thể gọi nước biển ấm, nhưng anh đã liên hệ nó đến một thứ mà bất cứ ai cũng biết và hiểu. Làm cho em cảm thấy như là mình ở đó, nhúng chân vào nước ở ngay cạnh anh.”

Colin mỉm cười, hoàn toàn hài lòng một cách lố bịch trước lời khen của cô.

“Ồ! Và em không muốn quên – có một điều cực kỳ khác mà em muốn nhắc đến.”

Bây giờ anh biết mình đang nhăn răng cười như thằng ngốc. Cực kỳ cực kỳ cực kỳ. Thật là một từ *hay*.

Penelope hơi rướn người nói, “Anh cũng cho đọc giả thấy anh đã liên hệ với cảnh vật như thế nào và nó đã ảnh hưởng tới anh như thế nào. Nó không còn đơn giản là một đoạn tường thuật bởi người ta thấy anh đã phản ứng lại làm sao.”

Colin biết mình đang sẵn lời khen, nhưng anh không quan tâm, “Ý em là thế nào?”

“À, nếu anh đọc kỹ... Em có thể xem lại cuốn nhật ký để nhớ cho chắc không?”

“Tất nhiên,” anh nói khẽ, đưa nó cho cô. “À khoan, để anh tìm lại trang đó cho em.”

Khi anh làm xong, cô đọc lướt qua để tìm lại phần cô định nói tới. “À đây nè. Đọc phần này về việc anh chợt nhớ Anh Quốc là quê nhà.”

“Thật kỳ lạ là du lịch có thể làm thế với người ta.”

“Làm gì với người ta?” cô hỏi, mắt mở to thích thú.

“Làm người ta trân quý quê hương,” anh nói nhẹ nhàng.

Đôi mắt cô nhìn vào anh, nghiêm túc, tò mò. “Và anh vẫn thích đi xa.”

Anh gật. “Anh không làm khác hơn được. Cứ như là con bệnh vậy.”

Cô phì cười, và âm thanh bất ngờ nghe như tiếng nhạc. “Đừng có ngốc,” cô

tra lời. “Bệnh thì phải có hại chứ. Rõ ràng là các chuyến du lịch làm phong phú

tâm hồn anh.” Cô nhìn xuống tay anh, cẩn thận kéo tấm khăn ăn lên để xem xét vết thương. “Gần hết chảy máu rồi,” cô nói.

“Gần hết,” anh đồng ý. Sự thật, anh đoán rằng con chảy máu đã ngừng lâu

roì, nhưng anh ngần ngại không muốn cuộc trò chuyện bị ngừng. Và anh biết giây phút cô ngừng chăm sóc vết thương, cô sẽ đi.

Anh không nghĩ là cô muốn đi, nhưng anh biết cô sẽ làm vậy. Cô nghĩ đó

là điều cần thiết phải làm, và có lẽ cô cũng cho rằng đó là điều anh muốn.

Không có gì, anh ngạc nhiên nhận ra, có thể xa sự thật hơn.

Và không có gì có thể làm anh sợ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Một Minh Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Ai cũng có bí mật.

Đặc biệt là tôi.

Nhật báo Lady Whistledown's Society papers, ngày 14-2-1824

“Em ước gì em được biết là anh giữ cuốn nhật ký” Penelope nói, tiếp tục ấn chặt lòng bàn tay anh.

“Tại sao?”

“Em không chắc lắm,” cô nhún vai nói. “Thật là hay khi phát hiện ra rằng ai đó thú vị hơn ta tưởng, anh không nghĩ thế sao?”

Colin không nói gì trong một lúc, và sau đó, gần như bất chợt, anh buột mồm, “Em thực sự thích nó?”

Cô trông buồn cười. Anh bị choáng váng. Anh, người được coi như là một trong số những người đàn ông được hâm mộ nhất và sành điệu nhất, và giờ đây anh trở thành một cậu học trò rụt rè, đang chăm chú nghe từng từ của Penelope Featherington, chỉ vì một lời tán dương vụn vặt.

Penelope Featherington, Vì chúa!

Dù có bất kỳ thứ gì không ổn với Penelope, tất nhiên, anh đã vội nhắc nhở bản thân. Cô ấy chỉ là...uhm... Penelope thôi mà.

“Tất nhiên em thích nó,” cô nói và khẽ mỉm cười. “Em vừa mới nói với anh như thế còn gì.”

“Điều gây ấn tượng với em đầu tiên về nó là gì?” anh hỏi, quyết định rằng anh có thể cư xử hoàn toàn giống như một thằng ngốc, bởi vì anh đã đi quá nửa đường đến điều đó rồi.

Cô cười một cách yếu ớt. “Thực ra, điều gây ấn tượng với em đầu tiên là văn phong của anh dường như giản dị hơn em đoán một chút”.

Anh cau mày. “Thế nghĩa là gì?”

“Em khó mà tưởng tượng anh khom người trên cái bàn, luyện tập những cú đánh của anh”.

Cô nói, hai khóe môi mỉm cười để nín cười.

Nếu từng có một khoảnh khắc cho sự bất bình, thì đây rõ ràng là nó.” Anh sẽ để em biết rằng anh đã trải qua nhiều giờ ở phòng y tế trường, khom người

trên cái bàn, như em đã nhắc đến nó một cách tế nhị.”

“Em chắc chắn mà” cô thì thầm.

“Hmm”

Cô nhìn xuống, rõ ràng là đang cố gắng để không cười.

“Anh khá giỏi với những cú đánh của mình” anh nói thêm. Bây giờ nó chỉ là một trò chơi, nhưng bằng cách nào đó nó vui hơn là chơi phần của một cậu học trò hay nổi cáu.

“Hiển nhiên rồi”. Cô đáp lại “Em đặc biệt thích chúng trên the H’s. Thực hiện rất tốt. Khá là giống cú đánh của anh”

“Chắc chắn là thế”.

Cô hoàn toàn đối mặt với khuôn mặt thẳng thắn của anh. “Chắc chắn là thế”

Cái nhìn chăm chăm của anh trượt khỏi cái nhìn của cô, và trong một lát anh cảm thấy dường như bối rối một cách không lý giải được. “Anh rất vui vì em thích cuốn nhật ký” anh nói.

“Nó thật là hay” cô dịu dàng nói, giọng xa xăm “Rất hay, và...” Cô nhìn đi chỗ khác, đỏ mặt. “Anh sẽ nghĩ rằng em ngốc nghếch”.

“Không bao giờ”, anh hứa.

“Uhm, em nghĩ một trong số những lý do em rất thích nó là em có thể cảm nhận bằng cách nào đó rằng anh đã thích viết nó”.

Colin im lặng một lúc lâu. Chẳng bao giờ xảy ra chuyện anh thích việc viết lách của mình cả, chỉ là anh đã viết một cái gì đó thôi.

Anh viết nó bởi vì anh đã không thể hình dung nổi việc không viết. Làm sao mà anh có thể đi du lịch những nước khác và không giữ một bản tài liệu nào về thứ mà anh đã thấy, thứ anh đã từng trải nghiệm, và có thể, một cách quan trọng nhất là thứ mà anh đã cảm thấy? Nhưng khi anh nghĩ lại, anh nhận ra rằng anh cảm thấy một sự miễn nguyện bất cứ khi nào anh viết một cụm từ đúng chính xác, một câu đúng nhất định.

Anh nhớ rõ ràng cái lúc anh viết về cuộc hành trình mà Penelope đã đọc. Anh đã ngồi ở trên biển vào lúc chạng vạng tối, mặt trời vẫn còn tỏa nắng ấm trên da anh, những hạt cát bằng cách nào đó vừa thô ráp vừa mềm mại dưới bàn chân trần của anh. Nó đã từng là khoảnh khắc thiên đường – đầy sự ấm áp, nhân hạ cảm thấy rằng một người có thể thực sự chỉ trải nghiệm được vào giữa mùa hè(hoặc trên bãi biển hoàn hảo của vùng địa trung hải), và anh đã cố nghĩ cách xác thực nhất để tả nước.

Anh đã ngồi đó trong một khoảng thời gian – chắc chắn là hơn nửa tiếng – bút của anh đặt trên mặt giấy cuốn nhật ký của anh, chờ cảm hứng. Và sau đó đột nhiên anh nhận ra rằng nhiệt độ chính xác là nước tắm được hâm nóng già một chút, và mặt anh giãn rộng ra, nở nụ cười.

Đúng, anh thích viết. Buồn cười là làm sao mà anh chưa bao giờ nhận ra điều đó trước đây.

“Thật tốt khi có một cái gì đó trong đời anh” Penelope nói lặng lẽ. “Cái gì đó làm thỏa mãn – cái đó sẽ lấp đầy thời gian nghĩ về ý nghĩa của mục đích sống” Cô đặt tay trên đùi và nhìn xuống, có vẻ như mãi mê nhìn những đốt ngón tay. “Em chưa bao giờ hiểu được những cái gọi là niềm vui của một cuộc sống nhân hạ”

Colin muốn dùng những ngón tay nâng cằm cô, để nhìn thấy đôi mắt cô khi anh hỏi cô – Và em làm gì để lấp đầy thời gian nghĩ về ý nghĩa của mục đích sống?” Nhưng anh không làm. Sẽ là quá xa để tiến tới, và cũng sẽ có nghĩa là anh tự thừa nhận với bản thân là anh thích câu trả lời của cô làm sao.

Vì vậy anh hỏi câu hỏi, và vẫn giữ tay của mình.

“Chẳng có gì, thật đấy”, cô đáp, vẫn còn đang kiểm tra những móng tay của cô. Sau đó, sau một lúc tạm nghỉ, cô nhìn lên gần như ngay lập tức, cảm cô hát lên rất nhanh và nó hầu như làm anh choáng váng. “Em thích đọc”, cô nói. “Thực sự thì, em thích đọc một chút. Và thỉnh thoảng em thèm dẹt một chút, nhưng em không giỏi chuyện đó lắm. Em ước gì em giỏi hơn, nhưng, uhm...”

“Cái gì?” Colin hỏi thúc.

Penelope lắc đầu. “Chẳng có gì cả. Anh nên thấy thỏa mãn với những chuyến du lịch của mình. Em khá là ghen tị với anh đấy.”

Có sự im lặng một lúc lâu, không lung tung, nhưng xa lạ không kém, và cuối cùng Colin nói một cách cộc cằn “Cái đó chưa đủ đâu.”

Âm lượng giọng nói của anh dường như vượt quá phạm vi của một cuộc đối thoại đến nỗi mà Penelope chẳng thể làm gì nhưng vẫn nhìn chăm chăm. “Ý của anh là gì?” cô cuối cùng cũng hỏi.

Anh nhún vai một cách bất cần. “Một người đàn ông không thể đi du lịch mãi; có nhiều việc khác để làm vì vậy sẽ lấy đi tất cả sự vui thú của chuyến du lịch.”

Cô cười lớn, sau đó nhìn anh và nhận ra rằng anh nghiêm túc. “Em xin lỗi”, cô nói. “Em không định thô lỗ”.

“Em không thô lỗ,” anh nói, tu ừng ực cốc nước chanh của anh. Nó văng trên bàn khi anh đặt cái cốc xuống; một cách rõ ràng, anh không quen sử dụng tay trái. “Hai trong số những phần hay nhất của chuyến du lịch,” anh giải thích, lau mồm bằng một trong những cái khăn ăn, “là rời đi và trở về nhà”, “và bên cạnh đó, nếu anh ra đi mà không biết đến bao giờ về, anh sẽ nhớ gia đình mình rất nhiều.”

Penelope không đáp – ít nhất thì chẳng có gì nghe sẽ không giống như những lời vô vị, vì vậy cô chỉ chờ anh tiếp tục.

Trong một lúc anh chẳng nói gì, sau đó anh cười nhạo và đóng cuốn nhật ký của anh với một tiếng thịch vang rền. “Những cái này không tính. Chúng chỉ dành cho anh thôi”.

“Chúng không phải chỉ dành cho anh,” cô nói nhẹ nhàng.

Nếu anh nghe thấy cô, thì anh cũng không có biểu hiện nào. “Giữ một cuốn nhật ký khi em đang đi du lịch thì hoàn toàn rất tốt,” anh tiếp, “nhưng khi anh ở nhà, anh vẫn chẳng có gì để làm”

“Em thấy rằng khó mà tin được.”

Anh chẳng nói gì, chỉ vói tới một miếng pho mát trên cái khay. Cô nhìn anh khi anh ăn, và sau đó, sau khi anh đã nuốt miếng pho mát với nhiều nước chanh hơn, thái độ của anh hoàn toàn thay đổi. Anh dường như lạnh lợi hơn, kích động hơn khi anh hỏi, “Em đã đọc Whistledown gần đây chưa?”

Penelope chớp mắt vì sự thay đổi chủ đề bất ngờ. “Có, tất nhiên, tại sao? Có ai không đọc nó chứ?”

Anh phẩy tay với câu hỏi của cô. “Em có chú ý cô ấy tả anh thế nào không?”

“Eh, nó gần như luôn luôn có tính tích cực, đúng không?”

Bàn tay anh lại phẩy lần nữa – một cách thô bạo hơn, về ý kiến của cô. “Đúng, đúng, đó không phải là điều quan trọng,” anh nói với giọng bức tức.

“Anh có thể nghĩ nó còn hơn là điều quan trọng,” Penelope đáp lại một cách gắt gỏng. “Nếu anh đã từng bị so sánh với một quả cam chín nẫu.”

Anh nhăn mặt, và anh mở miệng rồi lại ngậm miệng hai lần trước khi anh lại nói, “Nếu nó làm cho em cảm thấy tốt hơn, anh không nhớ là cô ấy đã gọi em như thế chỉ cho tới tận bây giờ.” Anh ngừng lại, nghĩ trong một lúc, và sau đó nói thêm, “Trên thực tế, anh vẫn không nhớ gì về nó.”

“Không sao mà,” cô nói, khoác lên bộ mặt *tôi là người trung thực* tốt nhất của cô. “Em đảm bảo với anh, em không để tâm đến nó lắm. Và em luôn luôn có sở thích về những quả cam và chanh.”

Anh định bắt đầu nói gì đó lần nữa, sau đó dừng lại, sau đó nhìn thẳng vào cô hơn một chút và nói, “Anh hy vọng cái anh nói không vô tình một cách đáng ghét hoặc xúc phạm, căn cứ vào khi tất cả được nói và làm, anh có rất ít thứ để phàn nàn.”

Sự ám chỉ đó nghĩa là, Penelope nhận ra rằng, đó có thể là cái cô đã làm.

“Nhưng anh đang nói với em,” anh tiếp, mắt của anh trong và nghiêm túc, “bởi vì anh nghĩ có thể em sẽ hiểu.”

Đó là một lời khen ngợi. Một cách lạ lùng, một cách không bình thường, nhưng không kém một lời khen. Penelope chẳng muốn gì hơn là đặt tay cô lên tay anh, nhưng tất nhiên cô không thể, vì vậy cô chỉ gật đầu và nói, “Anh có thể nói với em bất cứ cái gì, Colin”.

“Những người anh của anh – “ anh bắt đầu. “Họ – “ anh ngừng lại, nhìn chăm chăm một cách hơi thần thờ về phía cửa sổ trước khi quay lại với cô và nói, “Họ rất khéo léo. Anthony là một từ trước, và chúa biết rằng anh sẽ không muốn cái trách nhiệm đó, nhưng anh ấy có mục đích. Toàn bộ tài sản thừa kế của bọn anh đều nằm trong tay anh ấy.”

“Nhiều hơn thế, em có lẽ sẽ nghĩ thế,” Penelope nói nhẹ nhàng.

Anh nhìn cô, câu hỏi nằm trong mắt anh.

“Em nghĩ anh của anh cảm thấy có trách nhiệm với toàn bộ gia đình anh,” cô nói. “Tuồng tượng xem, nó là một gánh nặng”.

Colin cố giữ cho khuôn mặt anh không xúc động, nhưng anh chưa bao giờ là người giỏi kiềm chế, và anh phải biểu lộ sự choáng váng của anh trên mặt, bởi vì Penelope trên thực tế đã đứng lên từ chỗ ngồi của cô khi cô vội vã nói thêm, “Không phải là em nghĩ anh ấy quan tâm đến trách nhiệm đó đâu! Đó là một phần của việc anh ấy là ai.”

“Chính xác!” Colin thốt lên, cứ như là anh vừa khám phá ra cái gì đó thực sự quan trọng. Trái với cái này... cái... cái cuộc thảo luận ngớ ngẩn này về cuộc sống của anh. Anh chẳng có gì để phàn nàn. Anh biết anh chẳng có gì để phàn nàn, và chưa có...

“Em có biết những bức tranh của Benedict không?” Anh tự thấy mình đang hỏi.

“Tất nhiên,” cô đáp. “Mọi người đều biết đến những tranh của ông. Ông có một bức ở Phòng trưng bày quốc gia. Và em tin rằng họ đang định trưng bày thêm một bức khác sớm thôi. Một bức tranh phong cảnh khác.”

“Thật không?”

Cô gật đầu. “Eloise nói với em thế.”

Anh ngồi phịch xuống lần nữa. “Vậy thì đó chắc phải là thật. Anh không thể tin được là chẳng ai nói gì về việc đó với anh.”

“Anh đã đi du lịch,” cô nhắc nhở anh.

“Cái anh đang định nói,” anh tiếp, “là họ đều có một mục đích cho cuộc đời của mình. Anh thì chẳng có gì.”

“Điều đó không thể đúng,” cô nói.

“Anh nghĩ chắc là anh ở vị thế biết hơn em.”

Penelope ngồi thụt vào, bị giật mình bởi âm thanh the thé trong giọng nói của anh.

“Anh biết mọi người nghĩ gì về anh,” anh bắt đầu, và mặc dù Penelope đã tự nhủ với bản thân rằng cô định vẫn im lặng, để lắng nghe anh nói ý của anh một cách đầy đủ, cô không thể làm gì ngoài ngắt lời.

“Mọi người thích anh,” cô vội vàng nói. “Họ rất yêu quý anh.”

“Anh biết,” anh rên rỉ, trông vừa đau khổ vừa ngượng ngùng. “Nhưng...” Anh lùa một bàn tay qua mái tóc.

“Chúa ơi, làm thế nào để nói điều này mà không nghe giống như một người hoàn hảo?”

Mắt Penelope mở to.

“Anh phát ốm vì bị nghĩ là một người đầu óc rỗng tuếch quyền rũ,” anh cuối cùng buột mồm.

“Đừng ngớ ngẩn,” cô nói, nhanh hơn cả ngay tức thì, nếu có thể.

“Penelope – “

“Không ai nghĩ anh ngu ngốc cả,” cô nói.

“Làm sao mà như thế – “

“Bởi vì em đã bị mắc kẹt ở Lodon này trong nhiều năm hơn bất cứ ai phải bị,” cô nói the thé.

“Em có thể không phải là người phụ nữ nổi tiếng nhất trong thị trấn, nhưng sau 10 năm, em đã nghe nhiều hơn phần góp chuyện khá tốt của em và những lời nói dối và những ý kiến ngu ngốc, và em chưa bao giờ – chưa một lần – nghe ai đó nhắc đến anh như một người ngu ngốc cả.”

Anh nhìn chằm chằm vào cô trong một lúc, bị giật mình một chút vì lời biện hộ sôi nổi của cô. “Anh không có ý là ngu ngốc, một cách chính xác,” anh nói với một giọng nói dịu dàng, và anh hy vọng là cả nhún nhường. “Nhiều hơn thế... thiếu sự chắc chắn, thực tế (chưa biết dùng nghĩa nào). Thậm chí cả Lady Whistledown cũng nhắc đến anh như một người quyền rũ.”

“Có gì không ổn với điều đó?”

“Chẳng có gì,” anh cau kinh đáp, “Nếu cô ấy đừng làm như thế mỗi ngày.”

“Cô ấy chỉ xuất bản mỗi ngày.”

“Ý của anh chính xác là,” anh đột ngột quay lại. “Nếu cô ấy nghĩ anh chẳng có gì hơn là cái sự quyền rũ thường xuyên được nhắc đến mà ai cũng biết, thì em không nghĩ là cô ấy cũng sẽ nói như thế vào quãng thời gian này?”

Penelope im lặng trong một lúc, sau đó cô nói, “Đó thực sự có phải là điều Lady Whistledown nghĩ không?”

Anh ngồi gục về phía trước, dùng tay đánh bốp một cái vào đầu gối, sau đó kêu lên đau đớn khi anh (một cách muộn màng) nhớ đến vết thương của anh. “Anh đang bỏ lỡ điểm chính,” anh nói, nhần mặt khi anh tiếp tục ấn chặt lòng bàn tay anh. “Anh không thể quan tâm ít hơn về Lady Whistledown. Nhưng liệu chúng ta có thích nó hay không, việc cô trình ra phản yến ôn của xã hội.”

“Em sẽ có thể tưởng tượng rằng có khá ít người sẽ phản đối lời tuyên bố đó.”

Anh nhướn một bên lông mày. “Bao gồm cả em?”

“Thực ra, em nghĩ Lady Whistledown có phần hơi lém lỉnh,” cô nói, gập hai bàn tay một cách nghiêm trang trên đùi cô.

“Người phụ nữ đã gọi em là một quả dưa chín nẫu!”

Hai má cô ửng đỏ như bị thiêu nóng. “Một quả cam chín nẫu,” cô cố nặn ra. “Em đảm bảo với anh là có một sự khác biệt rất lớn đấy.”

Colin quyết định tại thời điểm đó và tại nơi đó rằng trí não đàn bà là một sự kỳ lạ và là một bộ phận không thể nào hiểu nổi mà không người đàn ông nào thậm chí nên cố thử để hiểu. Không có một người phụ nữ còn sống nào có thể đi từ A đến B mà không dừng tại C, D, X và 12 dọc theo con đường.

“Penelope,” cuối cùng anh nói, nhìn chằm chằm vào cô trong sự hoài nghi, “người phụ nữ đã xúc phạm em. Làm sao em có thể bảo vệ cô ta?”

“Cô ấy chẳng nói gì hơn là sự thật,” cô đáp, khoanh hai tay trước ngực. “Cô ấy đã có phần hơi tử tế, một cách thực sự, bởi vì mẹ em bắt đầu cho phép em tự chọn quần áo cho mình.”

Colin rên rỉ. “Chắc chắn là chúng ta đang nói về một cái gì đó khác ngoài vấn đề chính. Hãy nói với anh rằng chúng ta không định thảo luận về tủ quần áo của em nhé.”

Mắt Penelope nheo lại. “Em tin rằng chúng ta đang thảo luận về sự không thỏa mãn của anh với cuộc sống khi là người đàn ông nổi tiếng nhất Lodon.”

Giọng của cô lên cao khi nói bốn từ cuối, và Colin nhận ra rằng anh đã bị quở trách. Một cách nặng nề. Điều này làm cho anh nhận ra anh cảm thấy phát cáu một cách lạ thường. “Anh không biết tại sao anh đã nghĩ rằng em hiểu,” anh cắn cẩu, ghét cái vẻ trẻ con trong giọng nói của mình nhưng nhưng hoàn toàn không thể bỏ được nó.

“Em xin lỗi,” cô nói, “nhưng có một chút khó khăn với em khi ngồi đây và nghe anh phàn nàn rằng cuộc sống của anh chẳng là gì.”

“Anh đã không nói thế.”

“Anh gần như chắc chắn đã nói.”

“Anh đã nói anh chẳng có gì,” anh sửa lại, cố gắng không nhăn mặt khi anh nhận ra điều đó nghe ngu ngốc như thế nào.

“Anh có nhiều hơn bất cứ ai em biết,” cô nói, thọc mạnh vào vai anh. “Nhưng nếu anh không nhận ra điều đó, thì có thể anh đúng – cuộc sống của anh chẳng là gì.”

“Thật là quá khó để giải thích,” anh nói trọng sự thì thầm nóng nảy.

“Nếu anh muốn có một hướng mới cho cuộc sống của anh,” cô nói, “thì vì chúa, chỉ cần chọn một cái gì đó và thực hiện nó. Cuộc đời là sự hưởng thụ, Colin. Anh còn trẻ, có của cải, và anh là một người đàn ông. “Giọng của Penelope trở nên nhỏ hơn, một cách đầy phẫn nộ. “Anh có thể làm bất cứ thứ gì anh muốn.”

Anh cau có nhìn, điều này không làm cô ngạc nhiên. Khi người ta bị thuyết phục rằng họ có những vấn đề, điều cuối cùng họ muốn nghe là một giải pháp đơn giản, dễ hiểu.

“Nó không phải đơn giản như thế,” anh nói.

“Nó chính xác là đơn giản như thế.” Cô nhìn chằm chằm anh trong khoảng thời gian lâu nhất, bắn khoả, có thể lần đầu tiên trong đời cô, rằng anh là ai.

Cô đã nghĩ cô biết mọi thứ về anh, nhưng cô đã không biết rằng anh giữ một cuốn nhật ký.

Cô đã không biết rằng anh có thể bực tức.

Cô đã không biết rằng anh cảm thấy không thỏa mãn với cuộc sống của anh.

Và cô chắc chắn không biết rằng anh nóng nảy và không vừa lòng đủ để cảm thấy được sự không thỏa mãn, khi mà chúa biết rằng anh không có quyền làm như thế. Anh có quyền gì mà không cảm thấy hạnh phúc với cuộc sống của anh chứ? Sao anh dám phàn nàn, đặc biệt là với cô?

Cô đứng lên, vuốt phẳng vạt váy với một cử chỉ vụng về, tự vệ. “Lần sau nếu anh muốn phàn nàn về những nỗi khổ cực và phiền phức về tình yêu thương của thế giới, thử là một bà cô già ế chồng trong một ngày. Biết được cảm giác đó như thế nào và sau đó cho em biết anh muốn phàn nàn về cái gì.”

Và sau đó, trong khi Colin vẫn còn nằm ườn ra trên ghế sofa, há hốc mồm nhìn cô cứ như cô là một sinh vật kỳ quái nào đó với 3 cái đầu, 12 ngón tay, và một cái đuôi, cô đã lướt nhanh ra khỏi phòng.

Đó là, cô nghĩ khi cô đi xuống phía bên ngoài phố Bruton, gần như là sự khởi đầu huy hoàng nhất trong sự tồn tại của cô.

Nó thực sự quá tệ, khi đó, để nổi mà người đàn ông cô đã và đang rời khỏi là người duy nhất mà cô vẫn còn muốn bầu bạn.

Colin cảm thấy như địa ngục cả ngày.

Bàn tay anh đau dữ dội, mặc dù anh đã đổ rượu Brandy cả lên da anh và vào miệng anh. Người kinh doanh bất động sản, người đã giải quyết việc thuê một dãy nhà nhỏ ẩm cúng mà anh đã tìm thấy ở Bloomsbury, đã thông báo với anh rằng người thuê trước đang có một số khó khăn và Colin sẽ không

thể chuyển đến đó trong ngày hôm nay như đã định – liệu tuần sau sẽ được chấp nhận?

Và đỉnh điểm là, anh nghi ngờ rằng anh có thể đã làm gây ra sự tổn thất không thể bù đắp được giữa tình bạn của anh và Penelope.

Điều mà làm anh cảm thấy tồi tệ nhất trong tất cả, bởi vì (A) anh hơi coi trọng tình bạn của anh với Penelope và (B) anh đã không nhận ra rằng anh coi trọng tình bạn của anh với Penelope nhiều như thế nào, điều mà (C) làm anh cảm thấy hốt hoảng một cách trông thấy.

Penelope là một điều bất biến trong cuộc đời anh. Bạn của em gái anh – người mà luôn luôn ở bên lề của những bữa tiệc; gần, nhưng không thực sự là một phần mọi sự việc.

Nhưng thế giới dường như luôn biến đổi. Anh mới chỉ quay trở lại nước Anh trong 2 tuần, nhưng Penelope đã thay đổi rồi. Hoặc có thể anh đã thay đổi. Hoặc có thể cô đã không thay đổi nhưng cái cách anh nhìn cô đã thay đổi.

Cô trở nên đặc biệt. Anh không biết nói như thế nào khác.

Và sau 10 năm của việc cô chỉ ở...đó, việc cô ấy trở nên đặc biệt hơn khá nhiều là hơi kỳ quặc.

Anh không thích rằng họ đã tách biệt về cách ứng xử tồi đó theo những thuật ngữ vụng về. Anh còn không thể nhớ cảm giác lúng túng với Penelope, chưa từng – không bao giờ, điều đó không đúng. Thời gian đó... lạ chúa kính yêu, đã bao nhiêu năm trước rồi? 6 năm? 7 năm?

Mẹ của anh đã làm phiền anh về việc cưới vợ, điều mà chẳng có gì mới, trừ lần này mẹ anh đã đề nghị Penelope làm cô dâu tương lai, điều này mới, và Colin đã không muốn đối phó với sự mai mối của mẹ anh theo cái cách thường lệ của anh, cái cách là trêu chọc lại bà.

Và khi đó bà đã không dừng lại. Bà đã nói về Penelope cả ngày và đêm, nó dường như, cho tới tận khi Colin cuối cùng phải chạy trốn khỏi đất nước mới thôi. Chẳng có gì nghiêm trọng – chỉ là một cuộc dạo chơi ngắn tới xứ Wales. Nhưng thực sự thì, mẹ anh đã và đang nghĩ cái gì?

Khi anh trở lại, mẹ anh đã muốn nói với anh, tất nhiên – trừ lần nó đã xảy ra bởi vì chị của anh Daphne lại có thai lần nữa và chị ấy muốn thông báo cho cả gia đình biết. Nhưng làm sao mà anh biết được điều đó? Vì vậy anh đã không trông chờ tới cuộc viếng thăm, bởi vì anh chắc rằng nó sẽ bao gồm nhiều lời gợi ý đã được công bố một cách đầy đủ về đám cưới. Khi đó anh đã tình cờ gặp những người anh của anh, và họ đã bắt đầu dằn vò anh về vấn đề y hệt, như là chỉ có các anh mới nói vậy, và điều tiếp theo anh biết, anh tuyên bố, với giọng rất to, rằng anh sẽ không cưới Penelope Featherington!

Ngoại trừ bằng cách nào đó Penelope đã đứng ngay đó gần cửa, tay cô che miệng, mắt cô mở to với sự đau đớn và bối rối và có thể một tá cảm xúc không dễ chịu khác mà anh đã quá xấu hổ để tìm ra.

Nó đã là một trong những khoảnh khắc kinh khủng nhất trong đời anh. Một lần, trên thực tế, anh đã phải cố gắng để không nhớ đến nó. Anh không nghĩ là Penelope đã từng thích anh – ít nhất thì không nhiều hơn một chút nào so với các quý cô khác thích anh – nhưng anh đã làm cô bối rối. Vì đã chọn cô để chịu lời tuyên bố đó...

Điều đó là không thể tha thứ được.

Anh đã xin lỗi, tất nhiên, và cô đã chấp nhận, nhưng anh chưa bao giờ hoàn toàn tha thứ cho bản thân.

Và bây giờ anh đã đi và xúc phạm cô lần nữa. Không phải theo cách trực tiếp, tất nhiên, nhưng anh đã nên nghĩ lâu hơn và nhiều hơn một chút trước khi phàn nàn về cuộc sống của anh.

Quái quỷ, điều đó nghe thật là ngu ngốc, thậm chí là với anh. Anh có gì để phàn nàn? Chẳng có gì.

Và tất nhiên vẫn có sự trống rỗng khó chịu này. Một niềm khao khát, thực sự, về cái gì đó mà anh không thể định nghĩa. Anh ghen tị với các anh của anh, vì chúa, vì đã tìm thấy những niềm đam mê, tài sản thừa kế của họ.

Điểm duy nhất Colin đã bỏ lại trên thế giới là trên các trang báo của Lady Whistledown's Society Papers. Thật là một trò cười.

Nhưng mọi thứ đều có liên quan, không phải sao? Và so sánh với Penelope, anh có quá ít điều để phàn nàn.

Điều này có thể có nghĩa là anh nên giữ những ý nghĩ của anh cho bản thân. Anh không thích nghĩ về cô ấy như bà cô già ế chồng, nhưng anh cho là cô ấy chính xác là như thế. Và đó không phải là địa vị được kính trọng nhiều ở xã hội Anh.

Trên thực tế, đó là địa vị mà sẽ bị mọi người phàn nàn. Một cách cay đắng.

Penelope chưa bao giờ dù chỉ một lần thể hiện bản thân cô như bất cứ thứ gì kém hơn một người giỏi chịu đựng – có lẽ cô không bằng lòng lắm, nhưng ít nhất cũng chấp nhận điều đó.

Và ai biết được? Có thể Penelope có những hy vọng và ước mơ về một cuộc sống ngoài cái mà cô đã nói với mẹ cô và em gái cô ở ngôi nhà nhỏ của họ trên phố Mount. Có lẽ cô có những kế hoạch và những mục đích của riêng cô nhưng lại giữ chúng cho bản thân cô dưới một lớp mặt nạ của sự nghiêm trang và khéo hài hước.

Có lẽ có nhiều điều ở cô hơn anh thấy. Có lẽ, anh nghĩ với một sự xấu hổ, cô xứng đáng với một lời xin lỗi.

Anh không chắc chắn một cách rõ ràng anh cần xin lỗi về cái gì, anh không chắc chắn có một việc rõ ràng mà cần sự xin lỗi đó.

Nhưng tình huống này cần một cái gì đó.

Aw, quá quý. Bây giờ anh sắp sửa chú tâm vào “Smythe – Smith musicale” tối nay.

Đó là một sự kiện hàng năm gây đau đớn, và chói tai; chỉ khi một điều chắc chắn là tất cả các cô con gái nhà Smythe – Smith đã trưởng thành, một số anh em họ mới đứng lên chiếm lấy vị trí của cô, mỗi người lại mù nhạc hơn người mới nhất.

Nhưng đó là nơi Penelope sẽ đến tối nay, và điều đó có nghĩa là đó là nơi Colin cũng sẽ phải đến.

Bạn đang đọc truyện *Một Minh Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Tại sao tại sao tại sao cô lại làm việc này với bản thân?

Hàng năm lời mời được gửi tới bởi người đưa tin, và hàng năm Penelope thề rằng cô sẽ không bao giờ, với sự chứng giám của Chúa, không bao giờ chú ý đến một chương trình hoà nhạc Smythe – Smith nào nữa.

Và vậy mà hàng năm cô nhận ra rằng cô vẫn ngồi ở phòng nhạc Smythe – Smith, một cách liều lĩnh cố gắng không co rúm lại (ít nhất không phải một cách rõ ràng) khi những cô gái của Smythe – Smith thể hiện mới nhất tàn sát ngài Mozart tội nghiệp ở phần chơi hình nộm âm nhạc.

Điều đó thật là đau đớn. Đáng sợ, kinh khủng, đau đớn một cách đáng sợ. Thực sự, không có cách nào khác để diễn tả điều đó.

Thậm chí điều tồi tệ hơn là Penelope dường như luôn luôn ngồi ở hàng ghế đầu, hoặc gần đó, chỗ mà gây nhức nhối ngoài sức tưởng tượng. Và không chỉ trên tai. Cứ vài năm 1 lần, sẽ có một cô gái Smythe – Smith người mà dường như nhận thấy rằng cô ta đang tham gia vào cái mà chỉ có thể được coi là một tội ác trái với luật thánh giá. Trong khi những cô gái khác tấn công những cây đàn violon và piano của họ với một sức mạnh vô ý, người lẽ ra này chơi với biểu hiện lộ vẻ phiền muộn trên mặt cô ta – một biểu hiện mà Penelope biết rất rõ.

Đó là bộ mặt mà một người khoác lên khi người đó muốn ở bất cứ đâu trừ cái nơi mà người ta đang ở. Bạn có thể cố để dấu nó, nhưng nó luôn luôn hiện ra ở 2 khóe miệng bạn, chúng bị mím chặt và căng ra. Và đôi mắt, tất nhiên, chúng quanh quẩn hoặc là ở trên hoặc là ở dưới tia nhìn của người khác.

Chúa biết rằng khuôn mặt Penelope luôn luôn có tật xấu vì biểu hiện tương tự nhiều lần.

Có thể đó là lý do tại sao cô chưa bao giờ hầu như xoay xở để ở nhà được vào đêm hòa nhạc Smythe – Smith. Ai đó phải cười một cách đáng khích lệ và giả bộ cảm thụ âm nhạc.

Bên cạnh đó, dù sao thì không phải như là cô bị bắt buộc phải đến và nghe nhiều hơn một lần trong năm.

Còn nữa, một điều không thể giúp gì nhưng cũng có thể được nghĩ tới là phải có một vận may được tạo ra nhờ những cái nút tai kín đáo.

Nhóm tứ nương đang lên dây – những nốt nhạc chói tai the thé chỉ hứa hẹn sẽ còn tệ hơn một khi bọn họ chơi thật sự. Penelope đã tìm được chỗ ngồi ngay chính giữa hàng ghế thứ nhì, trong sự kinh ngạc của em gái Felicity.

“Có hai cái ghế còn trống ở tuốt phía sau kia,” Felicity rít lên trong tai cô.

“Quá trễ rồi,” Penelope đáp, và ngồi xuống cái ghế đệm.

“Chúa giúp tôi,” Felicity rên.

Penelope nhặt lấy tờ chương trình và bắt đầu lật sơ qua. “Nếu mình không ngồi ở đây thì sẽ có người khác ngồi mất.”

“Thì vậy mới hợp ý em!”

Penelope sát lại gần để chỉ có cô em mới nghe được. “Tụi mình chắc chắn sẽ mỉm cười và ra vẻ lịch sự. Hãy tưởng tượng coi ai đó như Cressida Twombly ngồi ở đây và cười khúc khích suốt cả buổi!”

Felicity liếc quanh. “Em nghĩ Cressida Twombly tới chết cũng chẳng chịu đến chỗ này.”

Penelope vờ như không nghe thấy. “Điều cuối cùng mà họ cần là có người ngồi ghế trước chê bai dè bêu. Các cô gái tội nghiệp đó sẽ xấu hổ chết.”

“Thì bọn họ cũng đã xấu hổ sẵn rồi mà,” Felicity cau mày.

“Không có đâu,” Penelope đáp. “Ít nhất cũng không phải cô kia, kia, hay cô kia,” cô chỉ vào hai cô gái chơi đàn violin và người ngồi tại đàn dương cầm. “Nhưng cô đó” – cô kín đáo chỉ tay về phía cô gái đang ngồi với cây đàn cello – “đã đau khổ lắm rồi. Chúng ta phải ngồi đây để ít ra những kẻ nhiều chuyện, vô duyên không làm mọi việc tệ hơn.”

“Thì chị ấy cũng sẽ bị Lady Whistledown tàn sát trong tuần này thôi,” Felicity lầu bậu.

Penelope định mở miệng trả lời, nhưng tại giây phút đó cô phát hiện người vừa ngồi kế bên cô là Eloise.

“Eloise,” Penelope vui mừng tột “Minh tưởng bạn ở nhà chứ”

Eloise nhăn mặt, màu da lại tái đi. “Minh không thể giải thích được, dường như mình không đi không được. Cứ như là tai nạn đụng xe vậy. Minh không thể nào mà *không* nhìn.”

“Hay là nghe,” Felicity nói, “trong trường hợp này.”

Penelope mỉm cười. Không thể ngừng được.

“Có phải mình nghe loáng thoáng về Lady Whistledown khi vừa đến không?” Eloise hỏi.

“Em vừa bảo chị Penelope,” Felicity chồm người qua bà chị trong tư thế khá là “mất duyên” để nói với Eloise, “rằng họ sẽ bị Lady W tàn sát vào cuối tuần”

“Chị không biết,” Eloise ngẫm nghĩ. “Bà ấy không chê bai các cô gái Smythe-Smith mỗi năm. Chị không hiểu tại sao.”

“Ta biết nè,” một giọng nói ồm ồm đằng sau vang lên.

Eloise, Penelope, và Felicity đều quay lại, rồi bật ngửa ra sau vì cây gậy của Lady Danbury đang dí sát vào mặt họ hết sức nguy hiểm.

“Lady Danbury,” Penelope há hốc, không thể nào ngăn lại ước muốn được chạm vào mũi – chỉ để chắc rằng nó vẫn còn nằm đó.

“Ta đã biết tây của Lady Whistledown đó rồi,” Lady Danbury nói.

“Bà biết ư?” Felicity hỏi.

“Bà ta khá mềm lòng,” phu nhân tiếp tục. “Có thấy cô bé” – cây gậy chĩa về phía cô gái chơi đàn cello, chỉ một chút là chọc thủng tai Eloise – “đang kia không?”

“Vâng,” Eloise đáp, xoa xoa tai, “nhưng con không nghĩ có thể nghe cô ấy.”

“Có lẽ là điều may mắn,” Lady Danbury nói trước khi quay trở lại đề tài. “Cô có thể cảm ơn ta sau.”

“Bà vừa nói về cô bé chơi đàn cello?” Penelope hỏi nhanh, trước khi Eloise kịp thốt ra điều gì không hay.

“Tất nhiên rồi. Nhìn kìa,” Lady Danbury nói. “Cô bé trông thật khổ sở. Và cũng nên như thế. Cô ta rõ ràng là người duy nhất trong mấy chị em biết họ chơi dở thế nào. Ba đứa kia không có khiếu âm nhạc của một con ruồi.”

Penelope liếc mắt nhìn cô em trong điệu bộ khá tự mãn.

“Nhớ lời ta đấy,” Phu nhân Danbury nói. “Lady Whistledown sẽ không nói một lời gì về buổi hòa nhạc này. Bà ta không muốn làm cô bé ấy buồn. Còn đám còn lại..”

Felicity, Penelope và Eloise đều né khi cây gậy lướt qua.

“Bah. Bà ta không thêm quan tâm”

“Một giả thuyết hay đó chứ,” Penelope nói.

Phu nhân Danbury ngồi chễm chệ trên ghế. “Đúng. Phải không?”

Penelope gật đầu. “Cháu nghĩ là bà nói đúng.”

“Hmnh. Thì ta lúc nào mà chả đúng.”

Vẫn còn vẹo người trên ghế, Penelope quay qua Felicity, rồi Eloise, nói, “Đó là lý do mà mình vẫn đến buổi hòa nhạc địa ngục này mỗi năm.”

“Đề gặp Phu nhân Danbury” Eloise chớp mắt ngạc nhiên.

“Không. Bởi vì những người như cô ấy.” Penelope chỉ vào cô gái chơi đàn cello. “Vì mình biết chính xác cô ấy cảm thấy thế nào.”

“Đừng có ngốc, chị Penelope,” Felicity đáp. “Chị có bao giờ chơi đàn piano trước công chúng đâu, và ngay cả như thế, chị cũng chơi giỏi lắm mà.”

Penelope quay qua em gái. “Vấn đề không phải là chuyện âm nhạc, Felicity.”

Lúc đó thì một việc kỳ lạ xảy ra cho Phu nhân Danbury. Khuôn mặt bà thay đổi. Thay đổi một cách hoàn toàn, tuyệt đối, đánh kinh ngạc. Đôi mắt bà ươn ướt, đăm chiêu. Và môi bà, thường hay mím chặt và nhếch lên mĩa mai, lại trở thành dịu dàng. “Ta đã từng là cô gái ấy, cô Featherington ạ,” bà nói, khẽ tới mức cả Eloise và Felicity phải chồm tới, Eloise thì, “Bà nói gì ạ,” còn Felicity thì bất lịch sự hơn, “Hả?”

Nhưng phu nhân Danbury chỉ chăm chú nhìn Penelope. “Đó là nguyên nhân ta đến đây, năm này sang năm khác,” bà tiếp, “cũng như cháu.”

Và trong giây phút đó Penelope cảm thấy một mối liên hệ kì lạ với người đàn bà lớn tuổi. Thật là điên rồ, bởi họ không có điều gì giống nhau ngoại trừ cùng giới tính – không phải tuổi tác, địa vị, không gì hết. Nhưng dường như là bà công tước đã chọn cô – cho một mục đích nào đó mà Penelope không đoán được. Nhưng bà dường như quyết tâm đốt một ngọn lửa dưới cuộc sống buồn tẻ và nề nếp ủa Penelope.

Và Penelope không thể không nghĩ rằng điều đó thật sự có tác dụng.

Khám phá ra mình không phải như mình nghĩ thì có phải tốt lắm không?

Lời nói của phu nhân Danbury từ đêm trước vẫn còn vang vọng trong tai Penelope. Giống như là lời nguyện.

Gần như là lời thách thức.

“Cô biết ta nghĩ gì không, cô Featherington?” Phu nhân Danbury hỏi, giọng dịu dàng một cách đáng ngờ.

“Cháu không thể nào đoán được,” Penelope thành thực – và kính cẩn – đáp.

“Ta nghĩ cô có thể là Lady Whistledown.”

Felicity và Eloise há hốc.

Môi Penelope mở ra kinh ngạc. Chưa ai từng nghĩ đến việc quy tội cho cô như thế. Điều đó thật là ... không thể tin được ... không thể nghĩ đến được ... và....

Cũng khá là hãnh diện thật.

Môi Penelope nhếch lên thành nụ cười gian xảo, cô chồm tới, như thể sẵn sàng để đưa một tin tức quan trọng.

Phu nhân Danbury chồm tới.

Felicity và Eloise chồm tới.

“Bà biết cháu nghĩ gì không hả phu nhân Danbury?” giọng Penelope nhẹ nhàng mà không kém phần thuyết phục.

“À,” mắt phu nhân D tỏa ra vẻ tà quái, “Ta muốn nói là ta nín thở chờ đợi, nhưng mà lần trước cô đã nói là cô nghĩ ta là Lady Whistledown rồi.”

“Đúng không?”

Phu nhân Danbury cười cong cớn. “Có lẽ.”

Felicity và Eloise lại thở mạnh, lần này còn to hơn lần trước.

Bụng Penelope thót lại.

“Bà đang thú nhận à?” Eloise khẽ thốt.

“Tất nhiên là ta không thú nhận,” phu nhân Danbury gắt, ưỡn thẳng người lên và giọng cây gậy xuống sàn mạnh đến nỗi làm bốn cô nhạc công nghiệp dư phải tạm dừng giây lát.

“Ngay cả nếu là thật ... và ta không nói là thật hay không ... ta có ngốc tới nỗi thú nhận chứ?”

“Vậy sao bà lại nói...”

“Bởi vì, con bé ngốc ạ, ta đang nhấn mạnh một điểm.”

Và rồi bà im lặng một lúc cho đến khi Penelope buộc phải hỏi, “điểm gì ạ?”

Phu nhân Danbury liếc mắt nhìn bọn họ hết sức cau kinh. “Là bất cứ ai cũng có thể là Lady Whistledown,” bà thốt, lại hăng hái giọng cây gậy xuống đất. “Bất cứ là ai.”

“À, ngoại trừ cháu,” Felicity chêm vô. “Cháu chắc chắn không phải là cháu.”

Phu nhân Danbury còn không thèm liếc nhìn Felicity. “Để ta nói một chuyện,” bà tiếp.

“Làm như chúng cháu có thể làm bà ngừng vậy,” Penelope đáp, ngọt ngào đến nỗi câu đó giống như là lời khen. Và sự thật đó là lời khen. Cô rất ngưỡng mộ phu nhân Danbury. Cô ngưỡng mộ những người biết nói thẳng suy nghĩ của mình trước đám đông.

Phu nhân Danbury khẽ cười, “Cô quả thật là không giống như bề ngoài, Penelope Featherington.”

“Đúng đó,” Felicity cười. “Như là chị ấy có thể khá ác ôn. Không ai tin được, nhưng khi tụi con còn nhỏ..”

Penelope thụt cùi chỏ vào cô em

“Thấy chưa?” Felicity nói.

“Ta định nói là,” phu nhân Danbury tiếp, “là tất cả mọi người đã nhận định sai về thách thức của ta rồi.”

“Vậy theo ý bà thì chúng cháu nên làm sao?” Eloise hỏi.

Phu nhân Danbury xua tay làm ngơ Eloise. “Ta phải giải thích người ta làm sai cái gì đã,” bà nói. “Họ cứ tìm những người quá rõ ràng. Người như mẹ các cô,” bà quay mặt về phía Penelope và Felicity.

“Mẹ á?” cả hai lập lại.

“Ồ, làm ơn đi,” bà khịt mũi. “Người nhiều chuyện nhất thành phố này. Bà ấy là loại người mà ai cũng phải nghi ngờ trước nhất.”

Penelope không biết phải nói gì hơn. Mẹ cô quả là người nhiều chuyện nổi tiếng, nhưng thật khó khăn để tưởng tượng bà chính là Lady Whistledown.

“Đó là tại sao,” phu nhân Danbury tiếp, mắt tỏ vẻ đánh giá, “không thể là bà ấy.”

“À, *cái đó*,” Penelope đáp, giọng có chút mỉa mai, “và sự thật là Felicity và cháu có thể khẳng định không phải mẹ.”

“Xùy. Nếu mẹ cô là Lady Whistledown, bà ta phải nghĩ ra cách giấu hai người chứ.”

“Mẹ cháu á?” Felicity nghi ngờ đáp. “Cháu không nghĩ vậy đâu.”

“Ý ta muốn nói là,” phu nhân Danbury gằn giọng, “trước khi bị *chặn họng*...”

Penelope nghĩ mình vừa nghi Eloise khịt mũi.

“... là nếu Lady Whistledown mà một người dễ đoán vậy, thì tới giờ này bà ta đã bị lộ mặt rồi, đúng không?”

Im lặng, cho đến khi rõ ràng là phải có phản ứng trả lời nào đó, thì cả ba cô gái đều hăng hái gật đầu về suy tư.

“Bà ta phải là người mà không ai nghi ngờ,” phu nhân Danbury đáp. “Nhất định vậy.” Penelope lại thấy mình gật đầu nữa. Theo một cách lạ lùng, thì phu nhân Danbury nói cũng có lý lắm.

“Đó là tại sao,” quý bà lớn tuổi kết thúc về vang, “ta không phải là một ứng cử viên thích hợp!”

Penelope chớp mắt, không hiểu kịp, “Bà nói sao ạ?”

“Ồ, *làm ơn đi*.” Phu nhân Danbury khinh khỉnh liếc nhìn Penelope. “Bộ cô tưởng cô là người đầu tiên nghi ngờ tôi ấy hả?”

Penelope lắc đầu. “Cháu vẫn nghĩ đó là bà.”

Câu nói cho cô một chút kính nể. Phu nhân Danbury gật đầu hài lòng nói, “Cô trông vậy mà cũng táo tợn thật.”

Felicity chồm lên và nói trong giọng bí hiểm, “Đúng vậy đó.”

Penelope đập tay cô em. “Felicity!”

“Buổi hòa nhạc bắt đầu rồi,” Eloise nói.

“Chúa giúp chúng ta,” phu nhân Danbury tuyên bố. “Không biết tại sao ta... công tử Bridgerton!”

Penelope đã hướng mắt về phía sân khấu, nhưng cô quay phắt lại để nhìn thấy Colin đang chen giữa hàng ghế để đến cái ghế trống cạnh phu nhân Danbury, miệng xin lỗi liên tục vì đụng vào đầu gối người ta.

Câu xin lỗi của anh, dĩ nhiên, còn kèm theo một nụ cười chết người, làm cho không ít hơn ba tiểu thư muốn lịm đi trong ghế của họ.

Penelope cau mày. Thật là ghê tởm mà.

“Penelope,” Felicity khẽ hỏi. “Chị vừa găm gù đó à?”

“Colin,” Eloise thốt. “Em không biết anh cũng tới.”

Anh nhún vai, khuôn mặt cười rạng ngời. “Đôi ý kiến vào giờ phút cuối. Anh lúc nào cũng là người yêu thích âm nhạc.”

“Hèn chi mà anh có mặt ở đây,” Eloise đáp cộc lốc. Colin chấp nhận câu nói của em gái chỉ với lòng mày nhướng lên, rồi anh quay qua Penelope thốt, “Chào em, tiểu thư Featherington.” Anh là gặt đầu với Felicity, “tiểu thư Featherington.”

Phải mất một hồi Penelope mới nói được. Hai người đã chia tay trong tình huống khó xử trưa nay, và giờ anh lại cười thân thiện. “Chào anh, công tử Bridgerton,” cuối cùng cô cũng thốt ra.

“Có ai có tờ chương trình bữa nay không?” anh hỏi, hoàn toàn hứng thú.

Penelope phải ngường mộ điều này. Colin có cách nhìn người ta như thể là không gì trên thế giới có thể thú vị hơn là câu nói kế tiếp của đối phương. Đó là một tài năng hiếm có. Đặc biệt trong hoàn cảnh này, khi ai cũng biết là anh không hề quan tâm đến việc các cô gái Smythe-Smith sẽ chơi gì vào chiều nay.

“Em nghĩ là Mozart,” Felicity đáp. “Họ lúc nào cũng chơi nhạc Mozart hết.”

“Rất tốt,” Colin trả lời, dựa lưng vào ghế như thể vừa ăn xong một bữa ngon lành. “Anh là người hâm mộ Mozart nhất.”

“Trong trường hợp đó,” phu nhân Danbury cạnh khõe, thụt cùi chỏ vào sườn anh, “cậu nên chạy thật lẹ trong khi còn có thể.”

“Không hề,” anh nói. “Cháu chắc chắn các tiểu thư sẽ cố hết sức mình.”

“Ồ, không ai nghi ngờ họ sẽ cố hết sức mình mà,” Eloise dự báo trước.

“Shh,” Penelope nói. “Mình nghĩ họ sắp bắt đầu rồi.” Không phải, cô tự nhận, là mình đặc biệt háng hái lắng nghe phiên bản bài nhạc EineKleineNacht-musik của Smythe-Smith. Mà cô cảm thấy đặc biệt bất an với Colin. Cô không biết phải nói gì với anh – ngoại trừ việc điều cô muốn nói chắc chắn không nên nói trước mặt Eloise, Felicity, và hơn nữa là phu nhân Danbury.

Người quản gia bước đến và tắt vài cây đèn cầy để ra hiệu là các cô gái đã sẵn sàng cho buổi hòa nhạc. Penelope chuẩn bị tinh thần, nuốt giọng hòng làm nghe thông lỗ tai (không có tác dụng gì hết), và rồi cuộc tra tấn bắt đầu. Và tiếp tục ... kéo dài ... không dứt. Penelope không chắc cái nào đau khổ hơn – âm nhạc, hay là ý thức được rằng Colin đang ngồi ngay phía sau cô. Phía sau cô cô dựng đứng cả lên vì nhận thức đó, và cô thấy mình cựa quậy không ngớt, ngón tay gõ liên tục lên viền nhung xanh thẫm của cái váy. Khi bộ tứ Smythe-Smith cuối cùng đã kết thúc, ba cô gái rạng ngời trước tràng vỗ tay lịch thiệp, và cô thứ tư – chơi đàn cello – trong như thể muốn chui xuống đất mà trốn.

Penelope thở dài. Ít nhất thì cô, trong tất cả các mùa không thành công của cô, chưa bao giờ bị bắt buộc phải phô bày những cái thiếu hụt của mình trước tất cả các khán giả như những cô gái này. Cô đã luôn luôn được cho phép để hòa vào trong bóng tối, và lảng vảng một cách lặng lẽ trong phạm vi căn phòng, nhìn các cô gái khác lần lượt bước ra sân nhảy.Ồ, mẹ cô kéo cô đến chỗ này và chỗ kia, cố gắng để đặt cô vào đường đi của vài quý ông đủ tiêu chuẩn hoặc một quý ông khác, nhưng chẳng có gì – chẳng có gì! – giống như điều mà những cô gái Smythe – Smith bị buộc phải trải qua.

Mặc dù, với tất cả sự chân thành, ba trong bốn cô gái dường như không ý thức một cách sung sướng về khả năng âm nhạc của họ. Penelope chỉ cười và vỗ tay. Cô chắc chắn không định làm nổ những quả bong bóng của họ.

Và nếu như giả thiết của phu nhân Danbury là đúng, Lady Whistledown sẽ không định viết một từ về buổi hòa nhạc.

Những tiếng vỗ tay mất dần khá là nhanh, và chẳng mấy chốc mọi người đi loanh quanh, trò chuyện một cách lịch sự với những người hàng xóm của họ và nhìn cái bàn ăn được đặt một cách thừa thớt ở phía sau căn phòng.

“Một cốc nước chanh,” Penelope thì thầm với bản thân. Tuyệt. Cô đang nóng khủng khiếp – thực sự, điều mà cô đã và đang nghĩ, mặc váy dạ trong một đêm ấm trời như thế này? – và một thứ đồ uống mát lạnh sẽ là điều làm cô cảm thấy khá hơn. Chưa kể đến là Colin bị mắc kẹt trong cuộc đối thoại với phu nhân Danbury, vì vậy đó là thời điểm lý tưởng cho việc tẩu thoát của cô.

Nhưng ngay khi Penelope cầm cái cốc của mình trong tay, cô nghe thấy giọng nói quen thuộc của Colin đằng sau cô, thì thầm tên cô.

Cô quay lại, và trước khi cô có bất kỳ ý thức nào về cái cô đang làm, cô nói, “Em xin lỗi.”

“Em xin lỗi sao?”

“Vâng,” cô đảm bảo với anh. “Ít nhất thì em nghĩ là em xin lỗi.”

Hai khóe mắt anh hơi nheo lại. “Cuộc đối thoại trở nên hấp dẫn hơn ở lần thứ hai.”

“Colin – “

Anh vòng cánh tay. “Đi một vòng với anh quanh phòng chứ?”

“Em không nghĩ – “

Anh vòng cánh tay gần cô hơn – chỉ một inch hoặc đại loại thế, nhưng thông điệp rõ ràng. “Xin em,” anh nói.

Cô gạt đầu và đặt cốc nước chanh của mình xuống. “Được thôi.” Họ đi trong im lặng trong gần như một phút, sau đó Colin nói, “Anh muốn xin lỗi em.”

“Em là người đã lao ra khỏi phòng,” Penelope lưu ý.

Anh hơi nghiêng đầu, và cô có thể thấy một nụ cười rộng lượng trượt qua môi anh. “Anh khó mà gọi nó là ‘lao ra’,” anh nói.

Penelope cau mày. Cô có thể đã không nên đi khỏi trong cơn giận dữ như thế, nhưng bây giờ cô có, cô đang tự hào về nó một cách kỳ quặc. Không phải ngày nào một người phụ nữ như bản thân cô có thể ra đi đầy ẩn tượng như thế.

“Uhm, em đã không nên thô lỗ như thế,” cô thì thầm, lúc này không thực sự nghĩ như thế.

Anh bóp trán, rồi quyết định không theo đuổi vấn đề một cách hiển nhiên. “Anh muốn xin lỗi,” anh nói, “vì giống một đứa trẻ rên rỉ như thế.”

Penelope thậm chí vấp vào chân mình. Anh giúp cô lấy lại thăng bằng, sau đó nói, “Anh nhận thấy rằng anh có nhiều, nhiều thứ trong đời mà anh nên cảm thấy biết ơn vì chúng. Vì những thứ anh *biết ơn*,” anh sửa lại, miệng anh không gần như cười nhưng chắc chắn bền lên. “Thật là thô lỗ một cách không thể tha thứ được khi phàn nàn với em.”

“Không,” cô nói, “Em đã dành tất cả các buổi tối để nghĩ về điều anh đã nói, và khi em...” Cô nuốt nước bọt, sau đó liếm môi, đôi môi mà đã trở nên khá khô. Cô đã dành tất cả các ngày để cố gắng nghĩ về những lời nói đúng, và sau đó cô đã nghĩ rằng cô đã tìm ra chúng, nhưng bây giờ khi anh ở đây, bên cạnh cô, cô không thể nghĩ về một điều bực bội nào.

“Em có cần cốc nước chanh khác không?” Colin hỏi một cách lịch sự.

Cô lắc đầu. “Anh có mọi quyền với cảm nghĩ của anh,” cô buột mồm. “Chúng có thể không phải là cái mà em cảm thấy, nếu em ở vào vị trí của anh, nhưng anh có mọi quyền với chúng. Nhưng – “

Cô phan lại, và Colin tự nhận ra là khá liều lĩnh để biết cô định nói gì. “Nhưng gì, Penelope?” anh thúc giục.

“Chẳng có gì.”

“Chẳng có gì với anh.” Bàn tay anh đặt trên cánh tay cô, và vì vậy anh bóp nhẹ, để cô biết rằng đó là điều mà anh muốn nói.

Trong một khoảng thời gian lâu nhất, anh không nghĩ cô thực sự định đáp lại, và sau đó, chỉ khi anh nghĩ mặt anh sẽ giãn ra vì nụ cười mà anh giữ một cách rất cẩn thận trên môi – họ đang ở chỗ đông người, xét cho cùng, và sẽ là không hay khi để nghĩ lời phê bình và phán đoán bằng việc xuất hiện đột ngột và gây náo động – cô thở dài.

Đó là một âm thanh dễ thương, an ủi một cách kỳ lạ, êm dịu và khôn ngoan. Và nó làm anh muốn nhìn cô gần hơn, để có nhìn thấy ý nghĩ của cô, để nghe những giai điệu của tâm hồn cô.

“Colin,” Penelope nói một cách lặng lẽ, “nếu anh cảm thấy không hài lòng về tình trạng hiện tại của mình, anh nên làm gì đó để thay đổi nó. Nó thật sự đơn giản như thế.”

“Đó là điều anh làm,” anh nói với một cái nhún vai bất cần của bên vai phía ngoài. “Mẹ anh buộc tội anh vì lại tiếp tục và rời đất nước hoàn toàn vì ý thích thất thường, nhưng sự thực là – “

“Anh làm điều đó khi anh cảm thấy chán nản,” cô nói nốt hộ anh.

Anh gạt đầu. Cô hiểu anh. Anh không chắc làm thế nào nó đã xảy ra, hoặc thậm chí rằng nó tạo nên bất kỳ ý nghĩa gì, nhưng Penelope Featherington hiểu anh.

“Em nghĩ anh nên xuất bản những cuốn nhật ký của anh,” cô nói.

“Anh không thể.”

“Tại sao không?”

Anh dùng bước, thả cánh tay cô ra. Anh không thực sự có câu trả lời, ngoài tiếng đập thình thịch kỳ quặc của trái tim anh.

“Ai sẽ muốn đọc chúng?” cuối cùng anh hỏi.

“Em sẽ,” cô nói một cách thành thật. “Eloise, Felicity...” cô nói thêm, điểm tên trên những ngón tay cô. “Mẹ anh, Lady Whistledown, em chắc chắn,” cô nói thêm với một điệu cười tinh nghịch. “Cô ấy thường viết về anh khá là nhiều.”

Lời nói đùa khéo của cô dễ lấy nhầm, và Colin dường như không thể nín cười. “Penelope, không được tính nếu những người mua cuốn sách chỉ là những người mà anh quen.”

“Tại sao không?” môi cô giật giật. “Anh quen rất nhiều người. Tại sao, nếu anh chỉ tính nhà Bridgerton – “

Anh túm lấy bàn tay cô. Anh không biết tại sao, nhưng anh túm lấy bàn tay cô. “Penelope, dừng lại đi.”

Cô chỉ cười lớn. “Em nghĩ Eloise kể với em rằng anh có hàng đồng và hàng đồng anh em họ nữa, và – “

“Đủ rồi,” anh cảnh báo. Nhưng anh đang cười toe toét khi anh nói từ đó. Penelope nhìn chăm chăm xuống bàn tay cô đặt trong tay anh, sau đó nói, “Rất nhiều người sẽ muốn đọc về những chuyến du lịch của anh. Có thể lúc đầu sẽ chỉ có một số ít người bởi vì anh là người hào hoa nổi tiếng ở London, nhưng sẽ không mất nhiều thời gian trước khi mọi người nhận ra anh là một nhà văn giỏi đến thế nào. Và sau đó họ sẽ la hét đòi đọc nữa.”

“Anh không muốn thành công bởi vì mang họ Bridgerton,” anh nói.

Cô buông rơi bàn tay anh và chống bàn tay cô lên hông. “Anh thậm chí có đang nghe em nói không đấy? Em vừa nói với anh rằng – “

“Hai người đang nói chuyện gì thế?” Eloise. Trông rất, rất tò mò.

“Chẳng có gì,” họ lẩm bẩm cùng một lúc. Eloise khịt mũi.

“Đừng xúc phạm em. Nó chẳng là gì. Penelope trông cứ như là bạn ấy có thể bắt đầu thờ ơ ra lửa tại bất kỳ thời điểm nào.”

“Anh của cậu chỉ đang trở nên chậm hiểu,” Penelope nói.

“À, điều đó chả có gì mới mẻ,” Eloise nói.

“Đợi một chút!” Colin kêu to gặng dữ.

“Nhưng cái gì,” Eloise thăm dò, lơ anh hoàn toàn, “anh ấy đang trở nên chậm hiểu về cái gì?”

“Đó là vấn đề cá nhân,” Colin nặn ra.

“Điều mà sẽ biến nó trở nên kỳ hấp dẫn hơn tất cả,” Eloise nói. Cô nhìn Penelope một cách hy vọng.

“Mình xin lỗi,” Penelope nói. “Mình thực sự không thể nói.”

“Mình không thể tin điều này!” Eloise gào lên. “Cậu không định kể cho mình.”

“Không,” Penelope đáp, cảm thấy hơi thỏa mãn với bản thân một cách kỳ lạ, “Mình không định.”

“Mình không thể tin điều này,” Eloise nói lại, quay qua anh trai của cô. “Em không thể tin điều này.”

Môi anh ngoác ra thành một nụ cười. “Tin đi.”

“Hai người đang giữ bí mật với em”

Anh nhướn lông mày. “Em không nghĩ là anh kể với em mọi thứ đấy chứ?”

“Tất nhiên là không” Cô cau có. “Nhưng em nghĩ Penelope làm.”

“Nhưng đây không phải là bí mật của mình để mà kể,” Penelope nói. “Nó là bí mật của Colin.”

“Mình nghĩ hành tinh này vừa quay trên trục của nó,” Eloise can thiệp. “Hoặc có thể nước Anh đột ngột đắm vào nước Pháp. Tất cả điều em biết là đây không phải là cùng một thế giới mà em ở chỉ mới sáng nay.”

Penelope không thể giúp về điều đó. Cô cười rúc rích.

“Và hai người đang cười em!” Eloise nói thêm.

“Không, mình không,” Penelope nói, cười. “Thực đấy, mình không.”

“Em có biết em cần gì không?” Colin hỏi.

“Em?” Eloise chất vấn.

Anh gật đầu. “Một người chồng.”

“Anh cũng tệ như mẹ!”

“Anh có thể tệ hơn nhiều nếu anh thực sự chú ý tới điều đó.”

“Về điều đó thì em không nghi ngờ,” Eloise bắn trả.

“Dừng lại, dừng lại!” Penelope nói, hiện tại đang thực sự cười không ngớt.

Họ đều nhìn cô một cách hy vọng, cứ như nói, *Bây giờ cái gì?*

“Em rất vui vì em đã đến tối nay,” Penelope nói, những từ ngữ xỏ ra tự động từ môi cô. “Em không thể nhớ một buổi tối nào vui hơn. Thực sự, em không thể.”

Vài giờ sau đó, khi Colin đang nằm trên giường, nhìn chăm chăm lên trần phòng ngủ của căn hộ mới của anh ở Bloomsbury, anh chợt nảy ra ý nghĩ rằng anh cũng cảm thấy chính xác điều đó.

Bạn đang đọc truyện *Một Minh Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Colin Bridgerton và Penelope Featherington bị nhìn thấy đang trò chuyện với nhau ở Smythe – Smith musicale, mặc dù không ai dường như biết được chính xác họ đang thảo luận về cái gì. Bốn tác giả sẽ liệu đoán rằng cuộc thảo luận của họ tập trung vào việc nhận dạng bốn tác giả, bởi vì đó là điều mà những người khác dường như nói đến trước, sau và (một cách hơi thô lỗ, theo sự đánh giá đáng kính của bốn tác giả) trong suốt buổi trình diễn.

Trong một tin khác, cây đàn violon của Honoria Smythe – Smith đã bị phá hỏng khi phu nhân Danbury vô tình đập văng nó trên bàn khi vung gậy của bà lên.

Phu nhân Danbury khẳng khái đòi đền cây đàn, nhưng sau đó tuyên bố rõ ràng rằng sở thích của bà là không mua bất cứ thứ gì trừ thứ tốt nhất, Honoria sẽ có một cây đàn violon hiệu Ruggieri từ Cremona, Ý.

Theo hiểu biết của bốn tác giả, khi một cây đàn trong thời gian sản xuất và vận chuyển, cùng với một danh sách chờ đợi dài dằng dặc, thì phải mất sáu tháng để một cây đàn violon hiệu Ruggieri tới được các cửa hàng của chúng ta.

Có những thời điểm trong cuộc đời một người phụ nữ khi trái tim của cô đập nhanh trong lồng ngực, khi thể giới đột nhiên dường như màu hồng và hoàn hảo một cách bất thường, khi một bản giao hưởng có thể được nghe thấy trong tiếng leng keng của cái chuông cửa.

Penelope Featherington đã có một khoảnh khắc như thế hai ngày sau buổi hòa nhạc Smythe – Smith.

Tất cả điều đó là do tiếng gõ cửa vào phòng ngủ của cô, theo sau là giọng người quản gia của cô, thông báo cho cô:

“Ngài Colin Bridgerton đến đây để gặp cô.” Penelope ngã văng xuống khỏi giường ngay lập tức. Briarly, người đã phục vụ cho nhà Featherington đủ lâu đến nỗi ông ta thậm chí không có một cái chớp mi trước sự vụng về của Penelope, thì thầm, “Tôi sẽ nói với ngài ấy là cô không có nhà chứ?”

“Không!” Penelope gần như hét lên, vấp vào chân mình. “Ý tôi là, không.” cô thêm với giọng biết điều hơn. “Nhưng tôi sẽ cần 10 phút để sửa soạn.” Cô liếc qua gương và nhìn mặt với bộ dạng xộc xệch của mình. “15 phút.”

“Sẽ như cô muốn, thưa cô Penelope.”

“Ôi, và chắc chắn phải chuẩn bị một khay đồ ăn. Ngài Bridgerton chắc chắn sẽ đói. Anh ấy luôn luôn đói.” Người quản gia lại gật đầu.

Penelope đứng bất động khi Briarly biến mất ngoài cửa, sau đó, hoàn toàn không thể kiềm chế bản thân, nhảy từ chân này đến chân kia, phát ra một tiếng ré kỳ lạ – một loại tiếng ồn mà cô tin rằng – hoặc ít nhất hy vọng – chưa bao giờ thoát ra khỏi miệng cô trước đó.

Rồi thêm vào đó, cô không thể nhớ lần cuối cùng một quý ông đến thăm cô, lại càng không phải là người mà cô đã liều đem lòng yêu trong gần như nửa

quăng đời của cô.

“Bình tĩnh,” cô nói, xòe rộng các ngón tay và xiết chặt lòng bàn tay đang mở rộng ra với một hành động tương tự mà cô có thể làm nếu cô đang cố để xoa dịu một đám đông nhỏ đang gây rối loạn. “Mình phải giữ bình tĩnh. Bình tĩnh,” cô lặp lại, cứ như điều đó sẽ thực sự hiệu quả. “Bình tĩnh.” Nhưng bên trong, tim cô đang nhảy múa.

Cô hít thở sâu vài lần, đi tới cái bàn trang điểm của cô, và cầm cái lược. Sẽ chỉ mất vài phút để cài lại tóc, chắc chắn Colin sẽ không định chạy trốn nếu cô bắt anh chờ một tí. Anh chắc chắn mong đợi rằng cô sẽ mất vài phút để sửa soạn chứ.

Nhưng mặc dù vậy, cô nhận thấy cô đang chỉnh sửa đầu tóc trong thời gian kỷ lục, và trước khi cô bước qua cổng phòng khách, chỉ có 5 phút trôi qua vì việc thông báo của người quản gia.

“Nhanh đấy,” Colin nói kèm theo nụ cười toe toét quen thuộc. Anh đã đứng cạnh cửa sổ, đang nhìn ra phố Mount.

“Ồ, thật không?” Penelope nói, hy vọng rằng cái nóng mà cô đang cảm thấy trên da mình không thể hiện ra là việc đổ mồ hôi. Một người phụ nữ phải để cho một quý ông chờ đợi, mặc dù không quá lâu. Tuy nhiên, thật là không khôn ngoan với tất cả mọi người khi cố giữ thái độ ngu ngốc đó của với Colin. Anh sẽ không bao giờ thích cô với kiểu ứng xử thời thượng lãng mạn, và bên cạnh đó, họ là bạn.

Bạn. Từ này nghe như một khái niệm lạ lùng, và tất nhiên đó chính xác là khái niệm chỉ họ hiện tại. Họ đã luôn luôn những người quen cũ thân thiện, nhưng từ cuộc trở về của anh từ Cyprus, họ đã trở thành bạn thực sự.

Điều đó thật kỳ diệu.

Kể cả nếu như anh không bao giờ yêu cô – cô có phản nghĩ là anh sẽ không bao giờ – điều này còn tốt hơn cái họ đã từng có trước kia.

“Em bỏ lỡ hẳn hạnh phúc với cái gì thế?” cô hỏi, lấy một chỗ trên cái sofa bằng lụa hoa màu vàng đã hơi phai màu của mẹ cô.

Colin ngồi đối diện với cô trên một cái ghế có lưng tựa thẳng không được thoải mái lắm. Anh tựa về phía trước, chống 2 tay lên đầu gối, và Penelope biết ngay lập tức rằng có gì đó không ổn. Đó đơn giản không phải là tư thế mà một quý ông chọn trong một cuộc viếng thăm xã giao chính thức. Anh trông quá bồn chồn, quá xúc cảm.

“Điều này khá là nghiêm trọng,” anh nói, mặt anh nghiêm nghị.

Penelope gần như đứng bật dậy. “Có chuyện gì vừa xảy ra? Có ai bị ốm?”

“Không, không, chẳng có gì giống như thế.” Anh ngừng lại, thở ra một hơi dài, sau đó cào tay qua mái tóc đã bị rối tung của anh. “Đó là về Eloise.”

“Đó là chuyện gì?”

“Anh không biết phải nói như thế nào về điều này. Anh – Em có cái gì để ăn không?”

Penelope sẵn sàng vịn cổ anh. “Vì chúa, Colin!”

“Xin lỗi,” anh lầu bầu. “Anh chưa ăn gì cả ngày nay.”

“Điều trước tiên, em chắc chắn,” Penelope nói một cách kiên nhẫn. “Em đã bảo Briarly chuẩn bị một khay đồ ăn. Bây giờ, anh sẽ nói cho em nghe cái gì không ổn, hoặc là anh định chờ cho tới khi em hết kiên nhẫn?”

“Anh nghĩ nó là Lady Whitledown,” anh buột miệng.

Miệng của Penelope há ra. Cô không chắc cô đã mong đợi anh nói ra điều gì, nhưng nó không phải là điều này.

“Penelope, em có nghe anh nói không?”

“Eloise?” cô hỏi, mặc dù thậm chí cô biết chính xác anh đang nói về ai.

Anh gật đầu.

“Bạn ấy không thể.”

Anh đứng lên và bắt đầu đi tới đi lui, quá kích động để mà tiếp tục ngồi. “Tại sao không?”

“Bởi vì... bởi vì...” “Bởi vì *tại sao*?” “Bởi vì chẳng có chuyện bạn ấy đã có thể làm điều đó trong 10 năm mà không nói với em”

Biểu hiện của anh từ bối rối chuyển sang khinh khỉnh chỉ trong chớp lát. “Anh khó mà nghĩ rằng em chia sẻ mọi chuyện riêng tư mà Eloise làm.”

“Tất nhiên là không,” Penelope đáp, trao cho anh một cái nhìn kiểu hơi bị chọc tức, “nhưng em có thể nói với anh với một sự chắc chắn tuyệt đối rằng không đời nào Eloise có thể giữ một bí mật lớn như thế với em trong vòng hơn 10 năm. Bạn ấy chỉ đơn giản là không có khả năng đó.”

“Penelope, nó là người ồn ào nhất mà anh biết.”

“Uhm, điều đó phần lớn là đúng.” Penelope đồng ý. “Ngoại trừ với mẹ em, em là như thế. Nhưng điều đó khó mà đủ để kết tội bạn ấy.”

Colin ngừng đi lại và chống 2 tay vào hông. “Nó luôn luôn hí húi viết nhiều thứ.”

“Tại sao anh nghĩ như thế?”

Anh thôi chống tay, chà mạnh ngón tay cái vào các đầu ngón tay. “Nhiều vết mực. Không ngọt.”

“Nhiều người sử dụng bút và mực.” Penelope chỉ rõ với Colin. “Anh viết những trang nhật ký. Em chắc chắn rằng anh cũng đã làm dây mực ra các ngón tay anh.”

“Đúng vậy, nhưng anh không *biến mất* khi anh viết nhật ký.”

Penelope cảm thấy mạch của cô đập nhanh. “Ý anh là sao?” cô hỏi, giọng cô trở nên gấp gáp.

“Ý anh là nó tự khóa cửa ở trong phòng mình trong nhiều giờ liên tục, và sau những khoảng thời gian đó những ngón tay nó bị dính đầy mực.”

Penelope không nói gì trong một lúc lâu một cách khổ sở. ‘Bằng chứng’ của Colin là rất bất lợi, thực thể, đặc biệt là khi kết hợp sự nổi tiếng của Eloise và sở thích về sự ồn ào đã được chứng minh rõ.

Nhưng cô ấy không phải là Lady Whistledown. Cô ấy không thể. Penelope sẽ cá cả cuộc đời cô vì điều đó.

Cuối cùng Penelope chỉ khoanh tay và, với một âm lượng trong giọng nói mà gần như chắc chắn là nhiều hơn việc ở nhà với 6 năm bú rỗng bình quá mức, nói, “Không phải bạn ấy. Không phải.”

Colin ngồi xuống trở lại, trông thất bại. “Anh ước anh có thể chia sẻ sự chắc chắn của em.”

“Colin, anh cần phải như thế —”

“Thức ăn ở chỗ quái quỷ nào thế?” anh cần nhẩn.

Cô nên bị sừng sốt, nhưng bằng cách nào đó thái độ thiếu nhã nhặn của anh lại làm cô buồn cười. “Em chắc là Briarly sẽ vào đây nhanh thôi.”

Anh ngồi ườn ra ghế. “Anh đói.”

“Vâng.” Penelope nói, môi giật giật, “em đoán như thế.”

Anh thở dài, mệt lử và lo lắng. “Nếu nó là Lady Whistledown, điều đó sẽ là một thảm họa. Một thảm họa thuần túy, hoàn toàn.”

“Sẽ không tệ như thế đâu,” Penelope nói thận trọng. “Không phải rằng em nghĩ bạn ấy là Lady Whistledown, bởi vì em không nghĩ như thế! Nhưng thực sự thì, nếu là bạn ấy, có phải điều đó sẽ rất, rất khủng khiếp không? Em thích Lady Whistledown là mình hơn.”

“Đúng, Penelope,” Colin nói có phần gay gắt, “điều đó sẽ rất, rất khủng khiếp. Nó sẽ bị hủy hoại.”

“Em không nghĩ bạn ấy sẽ bị *hủy hoại*...”

“Tất nhiên là nó sẽ bị hủy hoại. Em không biết là người phụ nữ đó đã xúc phạm đến bao nhiêu người một năm sao?”

“Em không nhận ra rằng anh rất ghét Lady Whistledown,” Penelope nói.

“Anh không ghét cô ta,” Colin nói một cách mất kiên nhẫn. “Chẳng quan trọng nếu anh ghét cô ta. Những người khác đều ghét cô ta.”

“Em không nghĩ đó là sự thực. Họ đều mua báo của cô ấy.”

“Tất nhiên họ mua báo của cô ta rồi! Mọi người đều mua bài báo đả kích của cô ta.”

“Colin!”

“Xin lỗi,” anh lẩm bẩm, nhưng nó nghe không thực sự giống như điều anh định nói.

Penelope gật đầu chấp thuận lời xin lỗi của anh.

“Dù Lady Whistledown là ai,” Colin nói, dứ ngón tay về phía cô với sự quyết liệt đến nỗi mà cô thực sự loạng choạng về phía sau, “khi cô ta bị lộ mặt nạ, cô ta sẽ không thể ló mặt ở London được nữa.”

Penelope hắng giọng một cách tế nhị. “Em không nhận ra rằng anh quan tâm rất nhiều đến ý kiến của xã hội.”

“Anh không quan tâm,” anh vặn lại. “Uhm, không nhiều, ít nhất là như thế. Bất kỳ người nào nói với em rằng họ không quan tâm đến điều đó một chút nào thì là một kẻ nói dối hoặc là một kẻ đạo đức giả.”

Penelope nghĩ anh có phần đúng, nhưng cô ngạc nhiên là anh thừa nhận điều đó. Dường như đàn ông luôn luôn thích giả bộ rằng họ hoàn toàn tự chủ, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi ý thích bất chợt và ý kiến của xã hội.

Colin tựa người về phía trước, đôi mắt xanh của anh rực lửa. “Chuyện này không phải là về anh, Penelope, nó là về Eloise. Và nếu như cô ấy loại bỏ xã hội, cô ấy sẽ bị bóp vụn.” Anh ngồi xuống trở lại, nhưng toàn bộ cơ thể anh toát lên sự căng thẳng. “Chưa nói đến việc điều đó sẽ ảnh hưởng gì tới mẹ anh.”

Penelope thở ra một hơi dài. “Em thực sự nghĩ là anh đang lo lắng chẳng vì cái gì cả,” cô nói.

“Anh hy vọng em đúng,” anh đáp, nhắm mắt. Anh không chắc lắm từ khi anh bắt đầu nghi ngờ rằng em gái anh có thể là Lady Whistledown. Có thể sau đó phu nhân Danbury sẽ trao phần thưởng hiện tại nổi tiếng của bà.

Không giống như hầu hết mọi người ở London, Colin chưa bao giờ thích điều tra chân tướng thực sự của Lady Whistledown một cách khủng khiếp. Các mục báo mang tính giải trí, và anh chắc chắn cũng đọc nó như nhiều người khác, nhưng theo ý kiến của anh, Lady Whistledown chỉ đơn giản là... Lady Whistledown, và đó là tất cả những gì cô ấy cần được biết đến.

Các mục báo mang tính giải trí, và anh chắc chắn cũng đọc nó như nhiều người khác, nhưng theo ý kiến của anh, Lady Whistledown chỉ đơn giản là... Lady Whistledown, và đó là tất cả những gì cô ấy cần được biết đến.

Nhưng lời thách thức của phu nhân đã làm anh bắt đầu suy nghĩ, và như một người mang họ Bridgerton, một khi đã có ý tưởng nào, thì anh vô phương từ bỏ được. Bằng cách nào đó mà anh chợt nghĩ rằng Eloise có tính tình và kĩ năng hoàn hảo để viết một tạp chí như thế, và rồi, trước khi có thể tự nhủ rằng mình đã điên rồ, anh nhìn thấy dấu mực trên ngón tay em gái.

Anh không biết điều gì làm anh bức mình hơn – Eloise có thể là Lady Whistledown, hay cô đã giấu anh điều này hơn một thập kỷ.

Bực bội thực, bị chính em gái qua mặt. Anh thích nghĩ rằng mình thông minh hơn thế.

Nhưng anh cần phải chú tâm vào hiện tại. Bởi vì nếu mà suy đoán của anh mà đúng, thì làm sao mà cả nhà sẽ đối diện với tai tiếng nếu chuyện này vỡ lở ra.

Và cô sẽ bị phát hiện. Cả Luân Đôn đang đuổi theo món tiền thưởng ngàn bảng, Lady Whistledown không có cơ hội nào.

“Colin! Colin!”

Anh mở mắt ra, tự hỏi Penelope đã gọi tên anh bao lâu.

“Em nghĩ anh không nên lo lắng về Eloise,” cô nói. “Có hàng trăm hàng ngàn người ở Luân Đôn. Lady Whistledown có thể là bất cứ ai trong bọn họ. Thật ra, với đôi mắt tinh tường của anh” – ngón tay lúc lắc của cô làm anh nhớ đến ngón tay vẩy mực của Eloise – “anh có thể là Lady Whistledown.”

Mắt anh nhìn cô khinh thường. “Trừ một chi tiết nhỏ là anh thường xuyên không ở trong nước.”

Penelope không màng đến sự mỉa mai. “Nhưng anh chắc chắn viết hay đủ để làm được chuyện này.”

Colin muốn đáp lại bằng một câu khôi hài và hơi thô lỗ, để gạt bỏ lý luận yếu ớt của cô, nhưng thực sự là anh bí mật thích lời khen “viết hay” của cô đến nỗi anh chỉ có thể ngồi yên với nụ cười ranh mãnh trên mặt.

“Anh có sao không?” Penelope hỏi.

“Hoàn toàn ổn,” Colin trả lời, nhanh chóng lấy lại vẻ nghiêm túc và chú tâm. “Tại sao em lại hỏi?”

“Tại vì anh đột nhiên xuống sắc. Giống bị hoa mắt vậy.”

“Không sao,” anh lập lại, có lẽ giọng to hơn mức cần thiết. “Anh chỉ nghĩ về vụ tai tiếng.”

Cô thở ra một hơi dài chừng như đầu hàng, điều đó càng làm anh bức mình hơn, bởi vì anh không nghĩ ra nguyên do nào làm cô mất kiên nhẫn. “Vụ tai tiếng nào cơ?” cô hỏi.

“Vụ tai tiếng sẽ nổ ra nếu Eloise bị phát hiện,” anh gằn giọng.

“Bạn ấy không phải Lady Whistledown!” cô ương bướng.

Colin đột nhiên ngồi thẳng dậy, đôi mắt sáng lên một ý tưởng mới. “Em biết không,” giọng anh còn pha lẫn sự điên cuồng, “nhưng anh nghĩ chuyện Eloise có là lady Whistledown hay không cũng không quan trọng.”

Penelope ngẩng ra nhìn anh trong ba giây, trước khi liếc quanh căn phòng, miệng lẩm bẩm, “Thức ăn đâu rồi? Chắc là em bị văng đầu. Chẳng phải anh vừa mới nổi điên mười phút qua vì bạn ấy có thể sao?”

Như thể nhận được ám hiệu, Briarly mang cái khay nặng trĩu bước vào phòng. Penelope và Colin đều im lặng quan sát người quản gia sắp thức ăn lên bàn. “Có cần tôi đặt ra đĩa không?” ông hỏi.

“Không, như vậy tốt rồi,” Penelope nhanh chóng đáp. “Tụi con tự lo được.”

Briarly gật đầu và, ngay sau khi sắp xếp đĩa muối, và rót nước chanh vào ly, lui ra.

“Hãy nghe anh,” Colin nói, đứng bật dậy và khép hờ cửa lại sát trong khung (nhưng vẫn tính là mở ra, nếu có người nói xa xôi về việc lễ nghi.)

“Anh không muốn ăn gì sao?” Penelope hỏi han, nâng cái đĩa bánh lên.

Anh lấy vài miếng cheese, ngoạm nó trong hai miếng vói về thiếu tế nhị, rồi tiếp tục, “Ngay cả nếu Eloise không phải là Lady Whistledown – và cho em biết, anh vẫn nghĩ chính là nó – thì cũng không quan trọng. Bởi vì nếu anh cho rằng nó là Lady Whistledown, tất có người cũng sẽ nghĩ như thế.”

“Ý anh là?”

Colin nhận ra cánh tay anh đang giờ lên, và tự ngăn mình lại trước khi anh chồm tới lắc vai cô. “Không quan trọng! Em không hiểu sao? Nếu có người chỉ ra là nó, nó sẽ bị hủy hoại.”

“Nhưng không phải,” Penelope đáp, có vẻ khó khăn lắm mới không nghiêng răng treo treo, “nếu bạn ấy không là Lady Whistledown!”

“Làm sao chúng mình được chứ?” Colin hỏi, lại cất bước đi. “Một khi có lời đồn đại, thì đã bắt lợi rồi. Lời đồn sẽ phát triển thành không ngăn nổi.”

“Colin, anh không còn lí lẽ nữa từ năm phút trước rồi.”

“Không, nghe anh nói đi.” Anh xoay người lại nhìn thẳng vào cô, và bị níu chặt lấy bởi một cảm giác mãnh liệt rằng anh không thể rời mắt khỏi cô ngay cả khi ngôi nhà bị xập xuống xung quanh. “Thí dụ như là anh nói với mọi người rằng anh đã quyến rũ em”

Penelope dờ cả người ra.

“Em sẽ bị hủy hoại mãi mãi,” anh tiếp tục, ngồi xuống mép trường kỷ để họ cùng ngang hàng với nhau. “Ngay cả việc hai chúng ta có hôn nhau hay chưa cũng không quan trọng. Đó, Penelope yêu quý, *đó* chính là quyền lực của ngôn từ.”

Cô trông như đang bị đóng băng. Và lên cơn sốt cùng một lúc. “Em... em không biết phải nói gì,” cô lắp bắp.

Và rồi điều kì quái nhất xảy ra. Anh nhận ra mình cũng không biết nói gì nữa. Bởi vì anh đã quên mất những lời đồn đại, sức mạnh của ngôn từ, cũng như các thứ mục nát liên quan, điều duy nhất anh có thể nghĩ đến là hôn nhau, và –

Và –

Và –

Lạy Chúa trên cao, anh muốn hôn Penelope Featherington.

Penelope Featherington.

Anh có thể nói luôn rằng mình muốn hôn em gái cũng được.

Ngoại trừ việc – anh liếc trộm cô; cô trông quyến rũ lạ kỳ, và anh tự hỏi không biết làm sao mà mình chưa từng nhận ra điều này trước buổi trưa hôm nay – cô không phải là em gái anh.

Cô hiển nhiên không phải em gái anh.

“Colin?” Tên anh chỉ thì thầm trên môi cô, đôi mắt khả ái chớp chớp đầy mù mịt, và tại sao anh chưa từng chú ý đến màu mắt nâu ấy hấp dẫn đến thế nào? Gần như ánh vàng quanh con người. Anh chưa từng nhìn thấy điều gì như thế, mà cũng không như anh chưa từng thấy cô cả trăm lần trước đây.

Anh đứng đây – đột ngột, say sưa. Tốt nhất là cả hai không ở chung độ cao. Trên này khó nhìn vào mắt cô hơn.

Cô cũng đứng dậy.

Quý quá thật.

“Colin?” cô hỏi, giọng như hơi thở. “Anh có thể cho em một nguyện vọng không?”

Cho đó là trực giác của đàn ông, là sự điên rồ, nhưng có một giọng nói trong anh đang hét lên rằng bất cứ điều gì cô yêu cầu ngay bây giờ phải là một ý rất xấu.

Anh, tuy nhiên, là một kẻ rất ngu ngốc.

Nhất định là thế, bởi vì môi anh hé mở, và rồi một giọng nói giống y hệt giọng anh cất lên, “Tất nhiên.”

Môi cô chum lại, và trong một giây anh ngỡ cô định hôn anh, nhưng rồi anh nhận ra cô chỉ cố phát âm

“Nguyễn-”

Chỉ một từ. Không có gì ngoài một từ bắt đầu với chữ “Ng”. “Ng” luôn trong như một nụ hôn.

“Nguyễn vọng là anh có thể hôn em không?”

Bạn đang đọc truyện *Một Minh Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Mỗi tuần dường như có một thiệp mời được ham muốn nhiều hơn tất cả, và tuần này hẳn là thiệp mời của Nữ bá tước Maclesfield, người sẽ mở một dạ tiệc vào tối thứ Hai. Phu nhân Macclesfield không thường xuyên tổ chức dạ tiệc, nhưng bà rất nổi tiếng, cũng như quý phu quân, và chắc rằng nhiều bậc công tử sẽ đến dự, bao gồm cả công tử Bridgerton (giả định rằng công tử còn chưa gục ngã vì kiệt sức sau bốn ngày với mười người cháu họ Bridgerton), Tử tước Burwick, và công tử Michael Anstruther-Wetherby. Bốn Tác giả dự đoán một số lớn tiểu thư trẻ trung độc thân sẽ tham dự buổi tiệc, sau khi tờ báo này được phát hành.

Cuộc sống mà anh từng biết đã kết thúc.

“Hả?” anh hỏi, biết rằng mình đang chớp mắt liên tục.

Sắc mặt cô ửng một màu hồng mà anh chưa từng nghĩ có thể xuất hiện, và quay mặt đi. “Không có gì,” cô lầm bầm. “Quên đi, coi như em không nói gì cả.”

Colin nghĩ đó là một ý kiến rất hay.

Nhưng rồi, chỉ khi anh vừa nghĩ thế giới sẽ trở lại như bình thường (hoặc ít ra anh cũng giả vờ như thế), cô xoay trở lại, đôi mắt bùng cháy ngọn lửa nồng nàn làm anh phải sững sốt.

“Không, em sẽ không quên được,” cô thốt lên. “Cả cuộc đời em đã buộc mình phải quên mọi thứ, không nói ra, không bao giờ dám bảo mọi người điều em thật sự muốn.”

Colin định nói điều gì đó, nhưng anh biết rõ rằng cổ họng anh đã đóng lại. Bất cứ giây phút nào anh sẽ lăn ra chết. Anh chắc chắn thế.

“Nó sẽ không có nghĩa gì,” cô nói. “Em hứa với anh, nó sẽ không có nghĩa gì cả, em sẽ không mong đợi gì hết từ anh, nhưng em có thể sẽ chết ngày mai và...”

“Hả?”

Đôi mắt cô mở lớn, tối sầm lại, đầy vẻ van xin, và...

Anh có thể cảm thấy quyết tâm của mình đang tan chảy.

“Em đã hai mươi tám tuổi rồi,” giọng cô buồn bã, dịu dàng. “Em là một cô gái già, và chưa từng được hôn.”

“Gah. gah... gah...” Anh biết mình biết nói chuyện; khá chắc chắn là mình còn rất hoạt bát vào vài phút trước nữa. Nhưng giờ thì anh không thể nào thốt ra được một chữ.

Và Penelope vẫn tiếp tục nói, đôi má hồng hào một cách đáng yêu, đôi môi chuyển động nhanh đến nỗi anh không thể không tự hỏi chúng sẽ có cảm giác như thế nào trên da anh. Trên cổ, vai, và ... những nơi khác của anh.

“Em sẽ là một cô gái già ở tuổi hai mươi chín,” cô tiếp, “và tuổi ba mươi. Em có thể sẽ chết vào ngày mai, và...”

“Em sẽ không chết vào ngày mai!” cuối cùng anh cũng khó nhọc thốt ra được.

“Nhưng em có khả năng! Em có thể, và em sẽ chết mất, bởi vì..”

“Nhưng em đã chết rồi mà,” sao giọng anh lại quái lạ và xa cách quá nhỉ?

“Em không muốn đến chết rồi mà còn chưa biết hôn,” rốt cuộc cô cũng kết thúc.

Colin có thể nghĩ tới cả trăm lý do tại sao hôn Penelope Featherington lại là một ý tưởng hết sức tồi tệ, và lý do thứ nhất là anh thật rất *muốn* hôn cô.

Anh há miệng, hi vọng âm thanh sẽ thoát ra để nói lên một câu thông minh nào đó, nhưng không có gì hết, chỉ có tiếng hơi thở trên môi.

Và rồi Penelope làm một chuyện có thể hủy hoại hết mọi quyết tâm của anh trong tích tắc. Cô ngược nhìn, sâu vào đôi mắt anh, và thốt lên một từ đơn giản.

“Xin anh.”

Anh đầu hàng. Ánh mắt cô nhìn anh chất chứa một điều gì đó bi thương, như thể cô sẽ chết mất nếu anh không hôn cô. Không phải vì đau lòng, không phải vì xấu hổ – mà vì cô cần anh để bồi dưỡng, để nuôi nấng tâm hồn, và để lấp đầy trái tim cô.

Colin không nhớ được người nào khác từng khát khao anh như thế.

Điều đó làm anh thấy mình không xứng đáng.

Điều đó làm anh muốn cô một cách mãnh liệt đến nỗi làm đầu gối anh muốn khụy xuống. Anh nhìn cô, và không thấy người con gái anh đã nhìn nhiều lần trước đây. Cô khác hẳn. Phát sáng. Như một ngư nữ, thần nữ, và anh tự hỏi làm thế nào mà chưa ai từng nhận ra điều này trước đây.

“Colin?” cô thì thầm.

Anh bước tới trước – chỉ nửa bước chân thôi, nhưng vừa đủ để khi anh chạm vào cằm cô và nâng mặt cô lên, thì đôi môi ấy vừa cách môi anh vài phân.

Anh tưởng mình sẽ thốt ra câu nào khỏi hải thông minh mà một gã đàn ông lỗ mang tiếng vô tư phải nói. *Bất cứ cái gì cho em*, có lẽ, hoặc là, *Mỗi cô gái xứng đáng được nhận ít nhất một nụ hôn*. Nhưng khi anh vừa thu nhỏ khoảng cách giữa hai người, anh phát hiện ra không có từ nào có thể diễn tả được mức độ mãnh liệt của giây phút ấy.

Không từ nào cho niềm mê say. Không từ nào cho tính cấp thiết.

Không từ nào cho thời khắc hiện tại.

Và thế là, vào một buổi chiều thứ Sáu lẽ ra rất bình thường, ngay trung tâm Mayfair, trong một căn phòng yên tĩnh trên đường Mount, Colin Bridgerton hôn Penelope Featherington.

Và ngày đó thật huy hoàng.

Môi anh chạm môi cô thật nhẹ nhàng vào giây phút đầu, không phải vì anh cố gắng dịu dàng, mặc dù nếu anh nhanh trí suy nghĩ được vào lúc ấy, có lẽ anh nhận ra rằng đây là nụ hôn đầu của cô, và nó phải nên được tôn thờ, đẹp đẽ và những thứ khác mà các nàng tiểu thư mơ mộng nghĩ đến khi nằm trong giường mỗi đêm.

Nhưng thật sự, những thứ ấy không ở trong đầu Colin. Thật ra, anh chẳng suy nghĩ gì được. Nụ hôn của anh nhẹ nhàng, và dịu dàng bởi anh vẫn kinh ngạc mình đang hôn cô. Anh quen biết cô từ nhiều năm, và chưa bao giờ nghĩ đến việc chạm môi anh vào môi cô. Và bây giờ anh không thể rời cô ra ngay cả khi ngọn lửa của địa ngục đang liếm dưới chân. Anh khó tin được điều mình đang làm – hay là anh đã muốn làm thế đến mức nào.

Đây không phải là loại nụ hôn được bắt đầu bởi vì người ta bị mất tự chủ trong cơn kích thích, hoặc tình tự, hoặc phần nộ, hoặc say mê. Nó chậm hơn, một kinh nghiệm đáng để học hỏi – cho cả Colin cũng như cho Penelope.

Và anh học được mọi thứ anh biết về nụ hôn chỉ là điều nhảm nhí.

Những thứ khác chỉ là môi, lưỡi, và từ ngữ thốt ra khẽ khàng vô nghĩa.

Đây mới là nụ hôn.

Có một cái gì đó giữa sự ma sát, cách anh có thể nghe và cảm được hơi thở của cô trong cùng một lúc. Điều gì đó trong cái cách mà cô hoàn toàn đứng yên, nhưng anh vẫn có thể cảm thấy trái tim cô đập mạnh qua làn da.

Có một điều gì đó trong sự kiên nhẫn anh biết đó là cô.

Môi Colin chuyển dần sang trái, cho đến khi anh cần nhẹ vào góc miệng cô, nhẹ nhàng vào chỗ mà đôi môi cô hợp lại. Lưỡi anh dò theo, học đường viền

của môi cô, nếm thử mùi hương ngọt ngào mặn mà của cô.

Hơn là một nụ hôn.

Đôi tay anh, đang đặt nhẹ trên lưng cô, trở nên cứng cáp, căng thẳng hơn khi ép lên trên áo. Anh cảm thấy được hơi ấm của cô dưới từng ngón tay, thấm qua làn vải, xoáy trong cái lưng thanh tú.

Anh dẫn cô lại gần, ép cô sát lại, thật gần, cho đến khi thân thể họ dán chặt vào nhau. Anh có thể cảm nhận được cô, từ đầu đến chân, và điều đó làm anh muốn bốc hỏa. Anh đang cứng dần và anh muốn cô – chúa ơi, anh muốn cô làm sao.

Môi anh trở nên táo bạo hơn, lưỡi đưa tới, đẩy nhẹ cho đến khi môi cô hé mở. Anh nuốt chứng âm thanh đồng thuận của cô, và mạnh dạn tiến tới để nếm cô. Cô ngọt ngào và thơm hương vị nước chanh, và rõ ràng là nồng nàn như rượu brandy, bởi vì Colin bắt đầu nghi ngờ khả năng đứng trên hai chân của mình.

Anh đưa tay lướt trên thân thể cô – chậm thôi, để không làm cô sợ. Cô thật mềm mại, hấp dẫn, quyến rũ như anh thường nghĩ đàn bà nên như thế. Hông cô đầy đặn, phần dưới hoàn hảo, và ngực cô... lạy chúa, ngực thật tuyệt vời đang ép chặt vào người anh. Bàn tay anh ngứa ngáy muốn chạm vào chúng, nhưng anh buộc mình giữ nguyên chỗ (vẫn còn thoải mái đặt trên mông nên không phải thực sự là hi sinh lớn lao gì mấy.) Bên cạnh sự thật là anh không nên sờ soạng một tiểu thư gia giáo trong phòng khách nhà cô ấy, anh còn có nghi ngờ khá đau đớn rằng nếu chạm vào như thế, thì sẽ không còn tự chủ được nữa.

“Penelope, Penelope,” anh khẽ thốt, tự hỏi sao tên cô lại có thể ngọt ngào như thế trên môi. Anh khát khao cô ghê gớm, say sưa và mê mẩn vì cảm xúc, và anh muốn cô muốn anh như thế đến mức tuyệt vọng. Cô thật hoàn hảo trong vòng tay anh, nhưng mà đến giờ, cô vẫn chưa có phản ứng gì hết. Ồ, cô lay động theo tay anh hướng dẫn và hé môi ra để chào đón sự xâm nhập ngọt ngào của anh, nhưng ngoài ra thì, cô không làm gì cả.

Nhưng mà, theo hơi thở dồn dập và nhịp tim đập mạnh của cô, anh biết rằng cô đang bị kích thích.

Anh lùi lại, chỉ vài phân để có thể nâng cằm cô ngược lên. Mi cô khẽ chớp, đôi mắt mụ mẫn vì đam mê, cực kỳ hợp với đôi môi, đang hé mở, hết sức mềm mại, và sung mọng lên vì những nụ hôn của anh.

Cô thật là xinh đẹp. Vẻ đẹp hoàn toàn, tuyệt đối, khuấy đảo cả tâm hồn. Anh không biết làm cách nào mà mình đã không nhận ra điều này những năm qua.

Có phải thế giới đầy đàn ông mù mắt, hay chỉ ngu ngốc?

“Em cũng có thể hôn anh,” anh nói khẽ, trán dựa vào trán cô.

Cô chớp mắt không hiểu.

“Một nụ hôn,” anh tiếp, lại đặt môi lên môi cô, chỉ trong một giây ngắn ngủi, “là dành cho hai người.”

Tay cô nắm lại trên lưng anh. “Em phải làm gì?” cô khẽ hỏi.

“Bất cứ điều gì em muốn.”

Châm chậm, ngập ngừng, cô nhấc tay lên mặt anh. Ngón tay cô đặt nhẹ lên má anh, lướt trên hàm rồi buông ra.

“Cảm ơn anh,” cô thì thầm.

Cảm ơn?

Anh ngây người ra.

Đó là một câu *hoàn toàn* sai trái để nói lúc này. Anh không muốn được cảm ơn cho nụ hôn của mình.

Nó làm anh cảm thấy hối lỗi.

Và tội tệ.

Như thế nó được thực hiện vì thương hại. Và điều tệ hại nhất là anh biết nếu nụ hôn đến sớm hơn vài tháng, thì chắc chắn nó sẽ được thực hiện vì thương hại.

Và nó nói lên điều gì về anh?

“Đừng cảm ơn anh,” anh thốt cộc lốc, đẩy mình lùi lại cho đến khi họ không còn chạm vào nhau.

“Nhưng...”

“Anh nói *đừng*,” anh gay gắt lặp lại, quay mặt đi như thể không muốn nhìn thấy cô, trong khi thực sự là anh không thể chịu được mình.

Và điều quái quỷ nhất là – anh không chắc tại vì sao. Cảm giác tuyệt vọng, cào xé này – hối hận chăng? Bởi vì anh không nên hôn cô? Hay bởi vì anh không nên thích nó?

“Colin,” cô nói, “đừng tự trách mình.”

“Anh không có,” anh quát.

“Em đã yêu cầu anh hôn em. Không khác gì ép anh...”

Nào, đó chắc chắn là cách để một người đàn ông cảm thấy mạnh mẽ. “Em không có ép anh,” anh gất gồng.

“Không, nhưng mà-”

“Vì Chúa, Penelope, *đủ rồi!*”

Cô lùi lại, mắt mở to. “Em xin lỗi,” cô thì thầm.

Anh nhìn xuống tay cô. Chúng đang run rẩy. Anh nhắm mắt lại đau đớn. Tại sao, tại sao, tại sao anh lại hành xử như một con lừa?

“Penelope..” anh bắt đầu.

“Không, không sao đâu,” cô vội vàng nói. “Anh không phải nói gì cả.”

“Không, anh nên.”

“Em thật sự mong anh đừng nói.”

Và giờ cô trông thật trang nghiêm trong yên lặng. Càng làm cho anh thấy mình tệ hại hơn. Cô vẫn đứng đó, bàn tay nắm chặt phía trước, đôi mắt cúi xuống – không phải trên sàn, nhưng cũng không nhìn vào anh.

Cô nghĩ anh ban cho cô nụ hôn thương hại.

Và anh cũng là một tên khốn vì một phần nhỏ trong anh muốn cô nghĩ như thế. Bởi vì nếu cô nghĩ vậy, thì có lẽ anh sẽ thuyết phục được mình rằng đó là sự thật, rằng đó chỉ là thương hại, và không thể là cái gì hơn được nữa.

“Anh nên đi,” anh nói, thật khê khàng, nhưng vẫn quá lớn giữa sự yên tĩnh của căn phòng.

Cô không ngăn anh lại.

Anh khoác tay ra cánh cửa. “Anh nên rời khỏi đây,” anh lập lại, ngay cả khi chân anh từ chối nhấc lên.

Cô gật đầu.

“Anh không-” anh bắt đầu nói, và rồi, hoảng hốt vì những từ gần thoát ra khỏi miệng, anh thật sự bước ra cửa.

Nhưng Penelope thốt lên – tất nhiên cô phải lên tiếng – “Anh không gì?”

Và anh không biết nói gì hơn, bởi vì điều anh muốn nói là, *Anh không hôn em vì thương hại*. Nếu anh muốn cô nghĩ như thế, nếu anh muốn thuyết phục mình như vậy, thì điều đó chỉ có nghĩa là anh khao khát ý nghĩ tốt đẹp của cô, và điều đó có nghĩa là-

“Anh phải đi thôi,” anh buột miệng, trong tuyệt vọng, như thể rời khỏi căn phòng ngay bây giờ là cách duy nhất giữ cho suy nghĩ của anh khỏi lạc trên con đường nguy hiểm đó. Anh bước qua khoảng cách còn lại đến cánh cửa, đợi cho cô nói điều gì đó, gọi tên anh chẳng hạn.

Nhưng cô vẫn im lặng.

Và anh đi.

Và anh chưa bao giờ hận mình hơn thế.

Colin đã ở trong tâm trạng tồi tệ thêm nữa khi người hầu xuất hiện trước cửa nhà chàng với lời mời của mẹ chàng. Sau đó thì thật là không thể cải thiện được.

Chết tiệt. Bà ấy lại bắt đầu thúc đẩy việc cưới xin của chàng. Lời mời của bà đã luôn luôn là về việc kết hôn. Và chàng chẳng có tâm trạng nào cho nó lúc này.

Nhưng đó vẫn là mẹ chàng. Và chàng yêu bà. Nó cũng có nghĩa là chàng không thể cứ lờ bà đi được. Vậy nên với 1 ít lời cầu nhàu và cả nguyên rủa, chàng giặt phát đôi boot và áo khoác rồi đâm đầu ra cửa.

Chàng sống ở Bloomsbury, khu vực không hiện đại lắm cho 1 thành viên của giới quý tộc. Mặc dù quảng trường Bedford, nơi chàng thuê 1 căn nhà nhỏ nhưng thanh nhã, chắc chắn là một nơi cao quý và đáng kính trọng.

Colin thích sống ở Bloomsbury, nơi mà hàng xóm của chàng là những bác sĩ, luật sư, sinh viên và những người có công việc thực sự hơn là chỉ tham gia vào những bữa tiệc kế tiếp bữa tiệc. Chàng không sẵn sàng để kinh doanh trên tài sản thừa kế của chàng – thực sự tốt khi là một Bridgeton, sau hết – nhưng có điều gì đó thú vị khi quan sát những người chuyên nghiệp trong công việc hàng ngày của họ, những luật sư đi về phía đông để tới Toà án còn những bác sĩ thì đi về phía tây bắc tới Portland Place.

Thật dễ dàng nếu điều khiển xe song mã của chàng băng qua thành phố, chiếc xe mới được mang trở lại từ khu trại nuôi ngựa khoảng nửa giờ trước, khi chàng rời nhà Featheringtons. Colin cảm thấy chàng cần 1 ít không khí trong sạch, không phải là có ý ngang ngạnh muốn tới nhà số Năm 1 cách chậm nhất.

Nếu như mẹ chàng có ý rao giảng thêm 1 bài nữa về ưu điểm của hôn nhân, kèm theo đó là bài luận dài dòng về tính tình của từng quý cô ở London, bà ấy hẳn đang cấu tiết chờ chàng.

Colin nhắm mắt lại rên rỉ. Tâm trạng của chàng hẳn phải tệ hơn chàng nghĩ, nếu chàng đang lăm bằm về mối quan hệ với mẹ chàng, người mà chàng (và tất cả các Bridgetons khác, thực sự thế) luôn yêu mến và kính trọng.

Và đó là lỗi của Penelope.

Không, đó là lỗi của Eloise, chàng nghiêng chặt răng nghĩ. Tốt hơn là nên đổ lỗi cho em ruột mình.

Không – chàng gieo mình trở lại ghế, rên rỉ – đó là lỗi của chàng. Nếu chàng đã ở trong tâm trạng tồi tệ, nếu chàng sẵn sàng vật đầu 1 ai đó bằng đôi tay mình, thì đó là lỗi của chàng, chỉ của chàng mà thôi.

Chàng lẽ ra không nên hôn Penelope. Không phải chuyện chàng muốn hôn nàng, mặc dù chàng chưa bao giờ nhận ra chàng muốn, tận cho đến khi nàng yêu cầu điều đó. Chàng vẫn không nên hôn nàng.

Dù vậy, khi chàng nghĩ về điều đó, chàng vẫn không chắc tại sao chàng không nên hôn nàng.

Chàng đứng lên, lê bước lại bên cửa sổ và ngả đầu vào mặt kính. Quảng trường Bedford yên lặng, chỉ vài người đàn ông đang đi trên vỉa hè. Công nhân, trông họ có vẻ như vậy, có lẽ họ làm việc ở công trường xây dựng bảo tàng mới về phía đông. (đó là tại sao Colin thuê một căn nhà ở khu tây quảng trường, khu xây dựng thường rất ồn ào).

Tia nhìn của chàng liếc về phía bắc, nơi tượng Charles James Fox. Lúc này là một người đàn ông có mục đích. Dẫn đầu Whig's trong nhiều năm, chàng không phải lúc nào cũng được ưa thích, nếu một vài nhân vật lớn tuổi trong xã hội có thể tin tưởng, nhưng Colin đi đến suy nghĩ rằng được ưa thích là một sự đánh giá quá cao. Có trời biết không ai đã được ưa thích như chàng, và nhìn chàng bây giờ mà xem, thất bại và bất mãn, gât gỏng và sẵn sàng xi và bất cứ ai lỡ bước qua con đường của chàng.

Chàng thở dài, đặt 1 tay lên cửa sổ và đẩy người chàng đứng thẳng lại. Chàng nên đi thì hơn, đặc biệt nếu như chàng định đi bộ đến Mayfair. Thực tế thì nó cũng không xa lắm. Có lẽ không nhiều hơn 30 phút nếu chàng giữ nhịp bước nhanh (và chàng luôn làm thế), ít hơn nếu vỉa hè không vướng bận vì những người chậm chạp khác. Hơn đa số thành viên nào trong xã hội chú ý đến hoạt động ngoài trời, trừ khi họ đi mua sắm hay đi dạo trong công viên, Colin cảm thấy chàng cần rũ sạch đầu óc. Và nếu như khí trời London có không thực sự trong sạch, ừ thì, chàng vẫn cần phải làm thế.

May mắn của chàng hôm nay là một ngày như thế, tuy nhiên, vào lúc mà chàng đến giao điểm giữa đường Oxford và Regent, những giọt mưa đầu tiên bắt đầu rơi trên mặt chàng. Lúc chàng rời quảng Hanover trên phố St. George, mưa đã tuôn xối xả. Và chàng mới chỉ gần tới phố Bruton thì trời đổ xuống dòn dập và thật là lố bịch để thuê một cái xe ngựa trên nột đoạn cuối con đường.

Thế nên chàng vẫn bước tiếp.

Sau phút đầu tiên quá ư ồn ào, trận mưa bắt đầu tốt lên một cách kỳ quặc. Nó đủ ẩm và không lạnh vào tận xương, sự châm chích ẩm ướt và nhòn nhợn có vẻ gần như một sự hành xác.

Và chàng cảm thấy đó là cái chàng đáng được hưởng.

Cửa nhà mẹ chàng mở sẵn trước khi chàng bước chân vào tới, Wickham chắc phải đang đợi chàng.

“Tôi có thể đề nghị 1 chiếc khăn?” người quản gia ngâm nga, đưa chàng 1 chiếc khăn trắng rộng.

Colin cầm lấy nó, tự hỏi làm thế quái nào mà Wickham có thời gian để lấy 1 chiếc khăn. Hẳn ta không thể biết rằng Colin đủ ngu ngốc để đi trong mưa chứ.

Đây không phải lần đầu tiên Colin thấy rằng viên quản gia có cách xử sự lạ lùng bí ẩn. Có lẽ đó là đòi hỏi của nghề nghiệp.

Colin dùng khăn lau khô đầu tóc, gây nên 1 sự kinh hoàng cho Wickham, người chắc chắn đang mong mỏi theo đúng cách là Colin nên nghỉ ngơi trong phòng riêng ít nhất là nửa giờ để tân trang lại bộ dạng của chàng.

“Mẹ tôi đâu rồi?” Colin hỏi.

Môi Wickham mím chặt lại, và ông ta nhìn thẳng xuống chân Colin, bây giờ đã tạo nên vài vũng nước nhỏ. “Bà ấy ở trong phòng làm việc,” ông ta trả lời “nhưng bà ấy đang nói chuyện với em gái ngài.”

“Cô em nào thế?” Colin hỏi, giữ nụ cười ảm áp trên mặt, chỉ để chọc tức Wickham, người chắc chắn đang chọc tức chàng bằng cách bỏ qua tên em gái của chàng.

Cứ như là bạn chỉ cần đơn giản nói “em gái ngài” với một Bridgeton và trông mong anh ta biết được bạn đang nói về ai vậy.

“Francesca.”

“A, ừ nhỉ. Cô ấy sẽ trở về Scotland sớm, phải không?”

“Ngày mai.”

Colin đưa trả chiếc khăn lại cho Wickham, người nhìn nó cứ như đó là một con sâu bự chẳng.

“Tôi sẽ không làm phiền bà ấy. Chỉ cần nói với bà ấy là tôi ở đây khi bà ấy nói chuyện xong với Francesca.”

Wickham gật đầu. “Ngài có muốn thay đồ không ạ, ngài Bridgeton? Tôi tin chúng ta có một số đồ của Gregory ở trong phòng ngủ của cậu ấy trên gác.”

Colin tự thấy mình đang mỉm cười. Gregory đã kết thúc kỳ cuối ở Cambridge. Cậu ấy trẻ hơn Colin 11 tuổi, và thật khó tin là họ có thể dùng chung quần áo, nhưng chàng già sử đã đến lúc phải chấp nhận rằng cậu em nhỏ của chàng cuối cùng cũng đã trưởng thành.

“Đó là 1 ý kiến xuất sắc,” Colin nói. Chàng liếc nhìn ống tay áo ướt đẫm 1 cách buồn rầu. “Tôi sẽ rời đây để làm sạch và sẽ tìm họ sau vậy.”

Wickham gật đầu lại và rì rầm, “Như ý ngài.” Rồi biến mất nơi nào đó dưới sảnh.

Colin bước 2 một lên lầu vào khu gia đình. Khi chàng vẩy bản xuống dưới sảnh, chàng nghe có tiếng cửa mở. Ngoảnh lại, chàng thấy đó là Eloise.

Đó không phải là người chàng *muốn* gặp. Cô ấy ngay lập tức gọi lại những ký ức về buổi chiều của chàng với Penelope. Cuộc nói chuyện của họ. Nụ hôn.

Đặc biệt là nụ hôn.

Và tệ hơn, sự hối tiếc chàng cảm thấy sau đó.

Sự hối tiếc chàng vẫn đang cảm thấy.

“Colin,” Eloise gọi sáng rõ, “Em không nhận ra anh – anh đã làm gì thế, đi bộ à?”

Chàng nhún vai “Anh thích mưa.”

Cô nhìn anh tò mò, đầu cô ngả sang một bên như mọi khi cô bối rối về việc gì đó “Anh chắc hẳn đang trong tâm trạng kỳ cục hôm nay.”

“Anh đang ướt đẫm đây, Eloise”

“Không cần nạt em thế đâu,” cô nói với 1 cái khịt mũi. “Em đâu có bắt anh đi bộ ngang thành phố trong mưa.”

“Trời không có mưa lúc anh rời nhà.” Chàng cảm thấy bị ép buộc phải nói rõ. Có vài điều giữa anh chị em ruột mang lại khoảng cách 8 tuổi.

“Em chắc là bầu trời lúc ấy xám xịt rồi.” cô đáp trả.

Rõ ràng, cô có 1 chút của 8 tuổi già dặn hơn trong mình.

“Chúng ta có thể thảo luận chuyện này khi anh đã khô ráo được không?” chàng hỏi, giọng chàng cố ý mất kiên nhẫn.

“Tất nhiên rồi.” cô nói 1 cách coi mờ, hoàn toàn thỏa hiệp. “Em sẽ chờ anh ngay đây.”

Colin giữ thời gian của chàng khi chàng thay đồ trong phòng của Gregory, chú ý cẩn thận vào cravat của chàng hơn khi nào hết trong bấy nhiêu năm. Cuối cùng, khi chàng tự thuyết phục rằng Eloise chắc đang nghiền chặt răng, chàng quay trở vào đại sảnh.

“Em nghe nói anh đến chỗ Penelope hôm nay.” Cô nói không thêm mào đầu.

Một chủ đề sai lầm

“Em nghe ở đâu thế?” chàng hỏi thận trọng. Chàng biết rằng em chàng và Penelope rất thân, nhưng chắc chắn rằng Penelope sẽ không nói với Eloise về

chuyện đó.

“Fecility nói với Hyacinth.”

“Và Hyacinth nói với em.”

“Tất nhiên.”

“Một vài chuyện,” Colin lẩm bẩm “cần phải làm về tất cả những chuyện ngòi lê đôi mách trong thành phố này.”

“Em khó mà nghĩ đó là chuyện ngòi lê đôi mách, Colin.” Eloise nói “Nó không phải thế nếu anh đang có *hứng thú* với Penelope.”

Nếu như cô đang nói về người phụ nữ khác, Colin mong đợi rằng cô sẽ liếc dài chàng, kéo dài cả một đại đội, phải không.

Nhưng đây lại là Penelope, và mặc dù Eloise là bạn rất thân của nàng, và theo đó là sự bảo vệ tử tế nhất của cô, mặc dù cô không thể hình dung ra một người với sự nổi danh và đại chúng lại có thể có hứng thú với danh tiếng và sự kém đại chúng của Penelope.

Tâm trạng Colin biến đổi từ xấu sang tồi tệ.

“Dù sao,” Eloise tiếp, hoàn toàn lãng quên con sấm sét đang tích tụ trong người anh thường thường vẫn ầm ập và vui vẻ của cô. “Fecility nói với Hyacinth rằng Briarly nói với cô ấy anh đã tới thăm. Em chỉ thắc mắc là vì chuyện gì thế.”

“Đó không phải việc của em,” Colin nói mạnh mẽ, hy vọng cô sẽ mặc kệ chuyện đó, nhưng không thực sự tin cô sẽ. Chàng bước về phía cầu thang, đi qua nó, luôn giữ lạc quan.

Chương 9(tiếp theo và hết)

“Đó có phải là về sinh nhật của em”? Cô đoán, và bất thành linh va mạnh vào phía trước anh làm ngón chân anh đâm sầm vào dép đi trong nhà của cô. Cô rụt lại nhưng Colin không đặc biệt chú ý tới.

– Không, đó không phải về ngày sinh nhật của em. – Anh ngắt lời. “Đó không phải sinh nhật của em cho tới ...”

Anh ngừng lại. À, chết tiệt – Cho tới tuần sau. – Anh cầu vầu.

Cô mỉm cười tinh quái. Sau đó, trong khi trí não của cô nhận thấy rằng nó đã đi sai hướng. Cô há hốc mồm với sự kinh sợ khi tinh thần cô phục hồi và nó đưa ra một hướng khác. ‘Vì vậy’ Cô tiếp tục di chuyển nhẹ nhàng sao cho có thể chặn đứng lối đi của anh một cách tốt hơn ‘Nếu anh không qua đó để thảo luận về sinh nhật của em – Và không có điều gì anh nói lúc này có thể thuyết phục em – lý do anh tới gặp Penelope’

– Không có gì là riêng tư trong thế giới này.

– Không phải là trong gia đình này.

Colin quyết định rằng sự lựa chọn tốt nhất của anh là làm như chẳng có gì cả, mặc dù lúc này anh nhận thấy không có một chút thiện ý nào từ phía cô. Và vì vậy với nụ cười hòa nhã và thoải mái nhất anh quay sang và hỏi:

– Có phải anh nghe thấy mẹ đang gọi anh?

– “Em không nghe thấy “- Eloise nói một cách xác xược – “Và có điều gì không ổn với anh vậy? Anh trông rất kỳ quặc ”

– Anh ổn.

– Anh không ổn. Anh trông như thể anh vừa mới tới chỗ nha sĩ vậy.

Giọng anh nhỏ dần thành một tiếng thì thầm “Thật tuyệt khi nhận những lời khen ngợi từ gia đình”

– “Nếu anh không thể tin tưởng gia đình để có thể thành thực ” cô nói một tràng “Ai là người anh có thể tin cậy”

Anh thay đổi tư thế, chống tay dựa vào tường “Anh thích những lời nịnh hót hơn những lời chân thật”

– Không, anh không như vậy.

Lạy chúa, anh muốn đánh đòn cô. Anh đã không làm việc đó kể từ khi anh 12 tuổi. Và anh đã bị đánh đòn bằng roi ngựa vì điều đó – Lần duy nhất anh bị cha phạt.

“Điều anh muốn” Colin nhủ này quay lại “là chấm dứt cuộc nói chuyện này ngay lập tức”

“Điều anh muốn” Eloise châm chọc “là em ngừng hỏi anh lý do anh tới gặp Penelope Feathering. Nhưng em nghĩ cả hai chúng ta đều biết rằng điều đó là không thể”

Và đó là khi anh nhận biết điều này, nhận biết một cách sâu sắc, từ đầu đến chân, từ trái tim đến trí óc rằng em gái anh là Lady Westledown. Tất cả các miếng ghép đều phù hợp. Không một ai ngang bướng và cứng đầu hơn, không một ai có – thể hay mất thời gian để theo dõi tận cùng những chuyện nhảm nhí và những lời ám chỉ.

Khi Eloise muốn một điều gì đó, nó sẽ không dừng lại khi nó nắm chắc điều đó. Đó không phải là về tiền bạc hay lòng tham hay những thứ vật chất. Với nó đó là kiến thức. Nó muốn biết mọi điều và nó sẽ chăm chọc, chăm chọc và chăm chọc cho tới khi bạn nói với nó chính xác cái mà nó muốn nghe.

Đó quả là một phép màu khi không ai phát hiện ra nó.

Thoát khỏi suy nghĩ, anh nói: “Anh cần nói chuyện với em”. Anh tóm lấy tay cô và kéo mạnh cô vào căn phòng gần nhất. Ngẫu nhiên đó lại là phòng cô.

“Colin” Cô rít lên, cố gắng không thành công để thoát khỏi anh. “Anh đang làm gì vậy?”

Anh đóng sầm cánh cửa, buông cô ra, bắt chéo hai tay, dáng anh to lớn, vẻ mặt anh trông đe dọa.

“Colin” Cô lặp lại, giọng cô nghi hoặc.

“Anh biết những việc em đã làm”

“Cái gì em đã?”

Và sau đó, chết tiệt, cô bắt đầu cười.

“Eloise” anh bùng nổ “Anh đang khiển trách em”

“Rõ ràng là,” Cô chỉ vừa mới xoay sở để quay đi.

Anh đứng chôn chân, nhìn trừng trừng về phía cô. Cô đang nhìn đi chỗ khác, và cười lớn hơn. Cuối cùng, cô nói “anh đang —”

Nhưng rồi cô quan sát anh một lần nữa, mặc dù cô đã cố gắng nhìn cười lại nhưng nó lại bùng nổ lần nữa.

Nếu nó đã uống cái gì đó, Colin suy nghĩ một cách thiếu hài hước thì thứ đó đã thoát ra ngoài cái mũi của nó. “Cái quái gì là vấn đề với em vậy?” Anh cau kinh nói.

Điều đó cuối cùng cũng nhận được sự chú ý của cô. Anh không biết đó là do giọng nói của anh hay do cách nói không lịch sự của anh, nhưng cô đã nghiêm chỉnh trong chốc lát.

“Các từ ngữ” cô nhẹ nhàng nói “Anh đang nghiêm túc”

“Trông anh có giống như đang nói đùa không?”

“Không” Eloise nói “Mặc dù đây là lần đầu tiên anh như vậy. Em rất tiếc, Colin, nhưng nó không giống như đang quắc mắt và la hét và tất cả những điều đó làm anh trông giống như Anthony”

“Em”

“Thực sự là” Cô nói, đưa anh cái nhìn mà còn lâu mới thận trọng như nó cần phải có. “anh trông giống bản thân mình hơn, cố gắng theo gương Anthony”

Anh sẽ giết cô. Ngay trong phòng của cô, trong nhà của mẹ anh, anh sẽ phạm phải tội ác giết em gái mình.

“Colin” Cô do dự hỏi, như thể cô cuối cùng cũng nhận thấy rằng anh đang đi từ sự cau kinh đến giận dữ.

“Ngồi xuống” Anh quay đầu về phía cái ghế. “Ngay lập tức”

“Anh vẫn ổn chứ”

“NGỒI XUỐNG” Anh gầm lên.

Và cô ngồi xuống. Với sự hoạt bát.

“Em không thể nhớ được lần cuối cùng anh lên giọng” Cô thì thầm.

“Em không thể nhớ lần cuối cùng em đã gây ra điều gì?”

“Cái gì không ổn?”

Anh quyết định là tốt hơn anh nên nói ra điều đó.

“Colin ”

“Anh biết em là Lady Whistledown ”

“Cái gìiiiiiiii ”

“Thật là vô ích khi phủ nhận điều đó. Anh đã thấy- ”

Eloise nhảy dựng lên “Trừ khi đó không phải sự thật ”

Đột nhiên anh không còn cảm thấy giận dữ. Mà thay vào đó là cảm giác mệt mỏi, chán nản.

“Eloise, anh đã nhìn thấy những bằng chứng ”

“Bằng chứng?” Cô hỏi, cao giọng với vẻ không tin. “Làm sao có thể có được bằng chứng khi điều đó không phải là sự thật ”

Anh tóm lấy bàn tay cô “Hãy nhìn những ngón tay em ”

Cô nhìn theo “Có gì với chúng vậy? ”

“Vết mực ”

Cô mở miệng “Từ chúng mà anh suy luận ra rằng em là Lady Whistledown?”

“Tại sao chúng lại ở đó ”

“Anh chưa bao giờ dùng bút lông? ”

“Eloise ...” có sự cảnh báo trong giọng nói của anh.

“Em không phải nói cho anh về vết mực trên những ngón tay của em ”

Anh nhắc lại tên cô.

“Em sẽ không nói ”. Cô phản đối “Em nợ anh, Ồ, không-được thôi ” Cô khoanh tay chống đối “Em viết thư ”

Anh bắn cho cô một cái nhìn không thể tin nổi.

“Em đã làm vậy ” Cô cãi lại “Mỗi ngày, đôi khi hai lần một ngày khi Francesca đi vắng. Em là người viết thư khá kiên trì. Anh nên biết điều đó. Em đã viết khá nhiều bức thư với tên anh ngoài phong bì. Mặc dù em nghi ngờ là một nửa trong số chúng có thể tới được chỗ anh. ”

“Những bức thư ” Giọng anh đầy vẻ nghi ngờ vàché giễu.

“Vì Chúa, Eloise, em thực sự nghĩ rằng nó sẽ xóa sạch mọi nghi ngờ. Cái gã quái quỷ nào mà được em viết thư cho nhiều đến vậy? ”

Cô đỏ mặt. Thực ra thì còn hơn cả đỏ mặt. “Đó không phải việc của anh. ”

“Anh sẽ ngạc nhiên bởi phản ứng của cô nếu anh không phải vẫn đang không chắc chắn về việc cô đang nói dối về Lady Whistledown ”

“Vì Chúa, Eloise ” Anh chỉ ra “Ai sẽ tin rằng em viết thư mỗi ngày? Anh thì chắc chắn là không tin rồi. ”

Cô nhìn chăm chăm vào anh, màu xám trong mắt cô ánh lên sự giận dữ “em không quan tâm tới những gì anh nghĩ. ” Cô nói với một giọng cực thấp “Không, đó không phải sự thật. Em rất giận khi anh không tin em ”

“Em đã không đưa cho anh nhiều điều để anh có thể tin được ” Anh mệt mỏi nói.

Cô đứng dậy, bước tới trước anh, chỉ tay vào ngực anh. Nghiêm khắc “Anh là anh trai của em ” Cô đập mạnh ‘ Anh nên tin tưởng em tuyệt đối. Yêu em vô điều kiện. Đó là ý nghĩa của từ gia đình ’

“Eloise ” anh nói, tên cô được thốt ra thực sự không hơn một tiếng thở dài. “Đừng cố gắng để có một lời xin lỗi lúc này ”

“Em không có ý như vậy ”

“Điều đó thậm chí còn tệ hơn” Cô liền ngang bước tới cánh cửa.. “anh sẽ phải quỳ gối, cầu xin em sự tha thứ.”. Anh không nghĩ rằng anh đã mỉm cười nhưng bằng cách nào đó anh đã làm như vậy “Bây giờ, thì thực sự có vẻ như điều đó không giống với tính cách của anh, có phải vậy không?”

Cô mở miệng định nói điều gì đó, nhưng âm thanh phát ra không phải là tiếng Anh. Tất cả những gì cô thốt ra là “Ooooooooooh” trong một giọng nói cực kỳ tức giận. Và sau đó cô lao ra ngoài, đóng sầm cánh cửa đằng sau cô.

Colin ngồi rũ xuống trong một chiếc ghế, và tự hỏi khi nào thì Eloise nhận ra rằng cô đã bỏ anh lại trong phòng ngủ của cô.

Thật mỉa mai, anh suy nghĩ, có thể chỉ có một đốm sáng trong một ngày khốn khổ khác

Bạn đang đọc truyện *Một Minh Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Độc giả thân mến-

Với một trái tim đã cảm động ngạc nhiên tôi viết những dòng này; Sau mười một năm đưa tin về đời sống và những cuộc chinh phục của xã hội thượng lưu, Bốn tác giả sẽ giải nghệ. Mặc dù thách thức của Phu nhân Danbury chắc chắn là chất xúc tác cho việc giải nghệ. Nhưng sự thật là trách nhiệm không thể được đặt (toàn bộ) lên vai của nữ bá tước. Các cột báo phát triển theo hướng mới tẻ nhạt, ít đáp ứng yêu cầu để viết, và có lẽ ít thú vị để đọc. Bốn tác giả cần một sự thay đổi. Điều đó không quá khó để nhận ra. Mười một năm là một chặng đường dài. Và thật sự là sự thay đổi gần đây trong mối quan tâm về danh tánh của bốn tác giả ngày càng gây nhiều phiền phức. Bạn bè quay lưng chống lại bạn bè. Anh em trai chống lại chị em gái, tất cả cố gắng một cách vô ích nhằm giải đáp một bí mật không thể bị tiết lộ. Ngoài ra, rất nhiều thám tử ngày càng gây nguy hiểm. Tuần trước là vụ trộm mắt cá chân của quý bà Blackwood, tuần này là vết thương ngoài da thuộc về tiểu thư Hyacinth Bridgerton, người đã bị thương nhẹ tại buổi dạ hội ngày thứ bảy được tổ chức tại ngôi nhà ở London của Đức ngài và phu nhân Riverdale. (Bốn tác giả lưu ý thêm rằng Đức ngài Riverdale là cháu trai của Phu nhân Danbury) Tiểu thư Hyacinth nên nghi ngờ một người nào đó có mặt tại hiện trường bởi vì cô ấy đã bị thương lúc ngã ở thư viện sau khi cánh cửa được mở trong khi cô đang dán chặt tai vào cánh cửa.

Nghe trộm ngoài cửa, theo dõi những câu bé giao báo—và đó mới chỉ là những tin tức đến tai của bốn tác giả. Cái mà xã hội London đang hướng tới là gì vậy? Bốn tác giả bảo đảm với các bạn, những độc giả thân mến rằng Bốn tác giả chưa bao giờ nghe trộm ngoài cửa trong suốt mười một năm hành nghề. Tất cả tin tức trong các cột báo đều có được một cách ngay thẳng, không hề sử dụng công cụ hay mảnh khốe nào.

Xin thân ái chào tạm biệt, các độc giả ở London! Rất vinh hạnh được phục vụ các bạn!

Lady Whistledown's Society

Số ra ngày 19/04/1924

Không có gì đáng ngạc nhiên vì đây là những lời xì xào bàn tán tại buổi khiêu vũ Macclessfield

“Lady Whistledown đã giải nghệ”

“Bạn có thể tin nổi không?”

“Vậy tôi sẽ đọc cái gì trong bữa sáng”

“Làm sao tôi biết chuyện gì đã xảy ra nếu tôi để lỡ một bữa tiệc”

“Chúng ta sẽ không bao giờ tìm ra cô ấy là ai”

“Lady Whistledown đã giải nghệ”

Một phụ nữ yếu đuối gần như đã đập đầu vào thành bàn khi bị trượt ngã trên sàn. Hình như cô ấy đã không đọc cột báo buổi sáng và vì thế tin tức chính xác đầu tiên mà cô nghe được là ở buổi khiêu vũ Macclessfield. Cô ấy đã tỉnh lại nhờ phấn mùi nhưng sau đó lại nhanh chóng ngất đi.

“Cô ta là kẻ giả dối” Hyacinth Bridgerton đã thì thầm với Felicity Featherington khi họ đứng thành một nhóm nhỏ với quả phụ thừa kế Bridgerton (mẹ của Colin) và Penelope. Penelope chính thức tham dự với tư cách người đi kèm của Felicity bởi vì mẹ của họ quyết định giải quyết các công việc nhà còn lại với một cái dạ dày lộn xộn.

“Sự bất tỉnh đi đầu tiên hoàn toàn là thật” Hyacinth giải thích “Bất cứ ai cũng có thể nói vậy bởi cái cách vụng về mà cô ta ngã. Nhưng...” Bàn tay cô chỉ về phía quý bà đang nằm trên sàn với một điệu bộ ghê tởm “Không ai có thể ngã đi như một diễn viên bale. Không, ngay cả những diễn viên bale cũng không làm vậy được”. Penelope nghe được toàn bộ câu chuyện bởi vì Hyacinth đứng ngay bên trái cô, và vì vậy cô thì thầm “em đã bao giờ bị ngã chưa?” trong khi đôi mắt cô đang hướng về người phụ nữ không may, người mà đang dần tỉnh táo với một cái chớp mắt bối rối vì hộp phấn mùi một lần nữa lại phảng phất hương thơm dưới mũi mình.

“Chưa bao giờ” Hyacinth trả lời với một niềm kiêu hãnh không che giấu. “Sự ngã đi là dành cho những trái tim yếu đuối và xuẩn ngốc” Rồi cô bổ sung thêm “Và nếu Lady Whistledown còn viết, bà ta sẽ trích dẫn trực tiếp lời nói của em trên bản tin tối”

“Chao ôi! Sẽ không còn lời trích dẫn nào nữa...” Felicity trả lời với một tiếng thở dài ảo não.

Phu nhân Bridgerton tán thành “Nó là sự kết thúc một thời đại. Ta cảm thấy mất mát khi không có những bài viết của bà ta.”

“Thế không phải là chúng ta mới có hơn mười tám tiếng mà không có bà ta thôi sao” Penelope miễn cưỡng chỉ ra “Chúng ta đã nhận báo vào sáng nay. Điều gì ở đây làm chúng ta cảm thấy thiếu khi không có bài báo của bà ta?”

“Cái gì cũng có nguyên do của nó” Phu nhân Bridgerton thở dài nói “Nếu hôm nay là một ngày thứ hai bình thường. Ta biết rằng ta sẽ nhận được báo mới vào thứ tư. Nhưng bây giờ...”

Felicity khịt mũi “Bây giờ chúng ta sẽ không có nó nữa”

Penelope quay sang em gái với vẻ mặt không tin “Dĩ nhiên là em đang nói quá lên một chút”

Felicity nhún vai “Em, em á?”

Hyacinth trao cho cô một cái vờ vai đầy cảm thông “Mình không nghĩ bạn như vậy, Felicity. Mình cũng cảm thấy y hệt như thế”

“Đó chỉ là những mục báo về những chuyện tầm phào” Penelope nhìn quanh tìm kiếm bất kỳ một dấu hiệu nào của sự nghiêm túc ở những người bạn của cô. Chắc chắn họ nhận ra rằng thế giới không đóng lại chỉ bởi vì Lady Whistledown quyết định kết thúc sự nghiệp của bà ta.

“Dĩ nhiên là cháu đúng” Phu nhân Bridgerton nói, nhô cằm ra và mím môi lại theo cái cách giống như là đang cố chấp nhận sự thật. “Cảm ơn cháu vì đã nói lên lý do bữa tiệc nhỏ của chúng ta” Nhưng sau đó bà lại ừ ừ, rồi bà nói “Nhưng ta buộc phải thừa nhận rằng ta ngày càng quen với sự hiện diện của Lady Whistmore, bất kể bà ta là ai”

Penelope quyết định thay đổi chủ đề “Eloise ở đâu vào tối nay ạ?”

“Ta sợ rằng, đó là chứng nhức đầu” Phu nhân Bridgerton nói. Một cái cau mày lo lắng làm gấp nếp trên khuôn mặt chưa có nếp nhăn của bà “Nó đã không cảm thấy nhức đầu gần một tuần nay. Ta bắt đầu thấy lo lắng về nó hơn” Penelope đang lơ đãng quan sát chiếc đèn gắn trên tường, nhưng sự chú ý của cô ngay lập tức hướng về phu nhân Bridgerton “Cháu hy vọng là không có gì nghiêm trọng xảy ra”

“Không có gì nghiêm trọng cả” Hyacinth trả lời “Eloise chưa bao giờ bị ốm”

“Đó chính là lý do ta lo lắng” Phu nhân Bridgerton nói “Nó ăn uống không được tốt cho lắm”

“Sự thật không phải vậy” Hyacinth tiếp tục “Chỉ mới chiều nay Wickham mang lên một khay đầy ụ. Bánh nướng và trứng và con nghĩ con người thấy mùi thịt hun khói. Và khi Eloise rời đi, chiếc khay hoàn toàn trống rỗng”

Hyacinth Bridgerton, Penelope quyết định, có một con mắt quan sát tỉ mỉ đáng kinh ngạc.

“Chị ấy đang ở trong tâm trạng tồi tệ” Hyacinth tiếp tục “từ lúc chị ấy cãi nhau với Colin”

“Cô ấy cãi nhau với Colin?” Penelope hỏi, một cảm giác kinh khủng bắt đầu cuộn lên trong bụng cô. “Khi nào?”

“Vào khoảng tuần trước” Hyacinth nói.

“KHI NÀO?” Penelope muốn hét lên, nhưng dĩ nhiên nó sẽ rất kỳ cục nếu cô yêu cầu một ngày chính xác. Có phải là vào thứ sáu? Có phải vậy không?

Penelope sẽ luôn nhớ rằng nụ hôn đầu tiên và gần như chắc chắn là duy nhất của cô xảy ra vào hôm thứ sáu.

Cô cảm thấy lạ lẫm. Cô luôn nhớ các ngày trong tuần.

Cô gặp Colin vào thứ hai.

Cô hôn anh vào thứ sáu.

Mười hai năm sau.

Cô thở dài.

“Có gì không ổn vậy, Penelope?” Phu nhân Bridgerton hỏi.

Penelope nhìn mẹ của Eloise. Đôi mắt bà trĩu mến và chứa đầy sự quan tâm và luôn có cái gì đó trong cái cách mà bà nghiêng đầu về phía cô làm Penelope muốn khóc.

“Cháu ổn” Cô nói, hy vọng nụ cười của cô trông tự nhiên.

“Cháu chỉ đang lo lắng về Eloise”

Hyacinth khịt mũi.

Penelope quyết định rằng cô cần được giải thoát khỏi tất cả những người nhà Bridgerton, Thật ra thì, chỉ hai trong số họ- làm cô nghĩ tới Colin. Mặc dù từ ba ngày trước cô đã không làm gì cả ngoài việc nghĩ đến anh. Nhưng ít nhất đó cũng là nơi riêng tư để cô có thể thở dài, than vãn, cầu nhàu để xoa dịu trái tim cô.

Nhưng cần phải có may mắn đến với cô đêm nay bởi sau đó cô đã nghe thấy tiếng phu nhân Danbury gọi tên cô. (*Cái quái gì đang xảy ra với cô vậy, cô phải cô nên tự xem mình may mắn khi bị lôi vào một góc với một người có miệng lưỡi chua cay nhất London*). Nhưng phu nhân Danbury đã cho cô lý do hoàn hảo để cô thể thoát khỏi cái nhóm nhỏ bốn người này. Và bên cạnh đó cô nhận ra rằng, theo một cách kỳ quặc cô càng lúc càng thích phu nhân Danbury hơn.

“tiểu thư Featherington” “tiểu thư Featherington”

Felicity ngay lập tức lùi lại. “em nghĩ là bà ấy gọi chị” Cô thì thầm gấp gáp.

“Dĩ nhiên là bà ấy gọi chị” Penelope nói với một chút ngạo mạn “Chị xem bà ấy như một người bạn dễ thương”

Mắt của Felicity như lồi ra “Thật á?”

“Tiểu thư Featherington” Phu nhân Danbury nói, đập mạnh cây gậy của bà cách chân Penelope có một inch ngay khi bà đứng cạnh cô. “Không phải cháu” bà nói với Felicity mặc dù Felicity không làm gì cả ngoại trừ mỉm cười lịch sự khi bà bá tước tiến lại gần. “Là cháu” Bà nói với Penelope.

“Er, good evening, Lady Danbury” Cô nói, và xem nó như một số lượng từ đáng ngưỡng mộ trong hoàn cảnh này.

“Ta đã tìm cháu cả buổi tối nay” Phu nhân Danbury tuyên bố.

Penelope ngạc nhiên. “Bà đã làm vậy?”

“Phải, ta muốn nói chuyện với cháu về bài báo sau cùng của Lady Whistledown”

“Cháu?”

“Ừ, là cháu” Phu nhân Danbury cầu nhàu “Ta sẽ rất vui được nói chuyện với một ai đó khác nếu cháu có thể tìm cho ta một cái xác có nhiều hơn nửa bộ não”

Penelope kìm lại để không phá ra cười khi cô ra hiệu về phía những người bạn của cô “Cháu đảm bảo với bà rằng phu nhân Bridgerton—”

Phu nhân Bridgerton vội vã lắc đầu.

“Bà ta quá bận rộn trong nỗ lực đưa đàn con to xác vào các cuộc hôn nhân” Bà tuyên bố “Không thể hy vọng để biết làm thế nào để dẫn dắt các cuộc nói chuyện hợp với khuôn phép trong những ngày này”

Penelope liếc trộm về phía phu nhân Bridgerton để có thể nhìn thấy nếu bà cảm thấy khó chịu bởi sự si nhục, sau tất cả, —bà đã cố gắng gả chồng, cưới vợ cho đàn con trưởng thành trong suốt một thập kỷ nay. Nhưng phu nhân Bridgerton trông không có một chút gì biểu lộ sự khó chịu. Thực ra là bà nở một nụ cười gượng gạo.

Cười gượng và lùi dần ra xa, dẫn theo cả Hyacinth và Felicity.

Những kẻ phản bội nhỏ bé lén lút.

À, tốt thôi, Penelope không thể phàn nàn, cô đã muốn thoát khỏi những người nhà Bridgerton, có phải vậy không? Nhưng cô không đặc biệt thích thú việc để Felicity và Hyacinth nghĩ rằng họ bằng một cách nào đó bị đẩy sang một bên.

“Bọn họ đã đi rồi” Phu nhân Danbury cười khúc khích “và vậy cũng tốt. Gen của hai đứa đó không có nhiều thứ thông minh để nói chuyện với chúng”

“Ồ, không phải vậy” Penelope cảm thấy phải phản đối “Hyacinth và Felicity, cả hai đều rất sáng dạ”

“Ta chưa bao giờ nói bọn chúng không nhanh trí” Phu nhân Danbury đáp lại một cách chua lè “chỉ là bọn chúng không có nhiều thứ hay ho để nói”

Nhưng đừng lo ”

Phu nhân Danbury nói thêm, làm Penelope yên lòng—*làm yên lòng?* Chưa có một ai được biết về khả năng làm yên lòng người khác của phu nhân Danbury.

“Đó không phải là lỗi của bọn chúng khi cuộc nói chuyện của bọn chúng thật ngắn ngủi. Bọn chúng rồi sẽ trưởng thành thôi

Con người giống như các loại rượu quý vậy. Nếu chúng ngon thì càng lâu năm chúng sẽ chỉ càng ngon hơn.”

Penelope liếc nhẹ về phía bên phải Phu nhân Danbury và nhìn qua vai bà một người đàn ông, người mà cô nghĩ có thể là Colin (nhưng không phải) nhưng điều đó đã mang sự chú ý của Penelope trở lại nơi mà bà bá tước muốn.

“Rượu quý?” Penelope lặp lại

“Hummmmm” “Ta nghĩ rằng cháu không nghe ”

“Không, dĩ nhiên là cháu đang nghe. Cháu chỉ... hơi xao lãng”

“Không nghi ngờ gì là cháu đang tìm kiếm cậu bé nhà Bridgerton ”

Penelope há hốc mồm.

“Đừng trông quá sốc như vậy. Điều đó được viết rõ trên mặt cháu. Ta chỉ ngạc nhiên là cậu ta không nhận thấy ”

‘ Cháu nghĩ là anh ấy có nhận thấy ’ Penelope lầm bầm

‘ Hummm, thật sao?’ Phu nhân Danbury cau mày,

‘ Đừng nói là điểm tốt của anh ta là anh ta đã không nói gì về điều đó’

Trái tim Penelope thất lại. Có gì đó ngọt ngào khác thường về lòng tin của lão phu nhân với cô, như thể một người đàn ông như Colin yêu một người phụ nữ như Penelope là một điều bình thường. Penelope đã cầu xin anh hôn cô, và hãy nhìn xem nó đã kết thúc như thế nào. Anh đã rời khỏi ngôi nhà trong sự giận dữ và họ đã không nói chuyện với nhau ba ngày nay.

“Well, đừng lo lắng về anh ta nữa.” Phu nhân Danbury bất ngờ nói “ Chúng ta sẽ tìm cho cháu một người khác”

Penelope hít thở nhẹ nhàng “ Phu nhân Danbury, bà đã lập một kế hoạch mai mối cho cháu? ”

Lão phu nhân cười rạng rỡ, nụ cười của bà sáng chói và rực rỡ tạo thành một vết sáng trên khuôn mặt nhăn nheo của bà. “ Dĩ nhiên. Ta rất ngạc nhiên khi cháu mất nhiều thời gian như vậy mới nhận ra điều đó ”

“Nhưng tại sao?” Penelope hỏi, thực sự không thể hiểu được vì sao.

Phu nhân Danbury thờ dài. Âm thanh không có vẻ buồn, thực ra thì có vẻ ấm áp hơn.

“Cháu không phiền nếu chúng ta ngồi xuống để nghỉ ngơi chứ, xương cốt già cả của ta không còn được như trước”

“Dĩ nhiên là được ạ ” Penelope nhanh chóng nói và cảm thấy thật tệ khi cô chưa từng một lần nghĩ đến tuổi tác của phu nhân Danbury khi họ đứng đây trong một phòng khiêu vũ ngọt ngào. Nhưng bà bá tước quá mạnh mẽ, thật khó để tưởng tượng sự run rẩy và yếu ớt của bà.

“Chúng ta ngồi ở đây ” Penelope nói, nắm tay và dẫn bà tới chiếc ghế gần đó. Khi phu nhân Danbury đã ổn định, cô ngồi xuống cạnh bà. “Giờ bà có thấy thoải mái hơn không ạ? Bà có muốn uống một chút gì không?”

Phu nhân Danbury gật đầu cảm ơn. Penelope ra hiệu cho người phục vụ mang đến cho họ hai cốc nước chanh. Cô không muốn rời khỏi bà bá tước khi bà trông rất nhợt nhạt.

“Ta không còn trẻ như trước. ” Phu nhân Danbury nói khi người phục vụ vội vã đi về phía bàn để đồ uống

“không ai trong chúng ta có thể trẻ mãi” Penelope trả lời. Đó có vẻ như một lời khiển trách nhẹ nhàng, nhưng nó được nói với sự nồng ấm, và không hiểu sao Penelope tin là phu nhân Danbury có thể hiểu được tình cảm trong câu nói đó.

Cô đã đứng. Phu nhân Danbury cười khúc khích và ném cho Penelope cái nhìn tán thưởng trước khi nói “Càng già đi, ta càng nhận thấy rằng hầu hết mọi người trên thế giới này thật ngu ngốc ”

“Bà chỉ mới vừa nhận ra điều đó ” Penelope nói, không một chút chế nhạo.

Phu nhân Danbury cười thân mật “ Không, đôi khi ta nghĩ ta biết điều đó trước khi ta được sinh ra, cái mà ta nhận ra lúc này là bây giờ ta có thể làm một số việc đúng đắn ”

“ Bà muốn nói gì vậy?”

“ Ta không quan tâm chuyện gì xảy ra với những kẻ ngu ngốc đó, ngoại trừ những người như cháu” Vậy nhẹ chiếc khăn ta, bà chấm nhẹ lên mắt. “ Thật ra, ta muốn nhìn thấy cháu ổn định ”

Trong vài giây, Penelope không làm gì ngoài việc nhìn chăm chăm vào bà. “ Phu nhân Danbury ” Penelope cẩn thận nói “ Cháu đánh giá cao hành động ... và tình cảm này, nhưng bà cần biết rằng cháu không phải là trách nhiệm của bà”

“ Đương nhiên là ta biết điều đó ” Phu nhân Danbury chế giễu “ Không cần sợ hãi. Ta không cảm thấy có trách nhiệm với cháu. Nếu ta mà nghĩ vậy thì điều này không thể có đến nửa sự thích thú ”

Penelope biết rằng điều cô nói ra thật ngốc nhưng tất cả những gì cô nghĩ là nói “ Cháu không hiểu ”

Phu nhân Dabury giữ yên lặng khi người phục vụ trở lại với nước chanh của họ, sau đó bà bắt đầu nói trong khi uống vài ngụm nhỏ “ Ta thích cháu, tiểu thư Featherington. Ta không thích nhiều người. Điều đó chẳng phải rất đơn giản sao?. Ta muốn nhìn thấy cháu hạnh phúc”

“ Nhưng cháu hạnh phúc ” Penelope nói, gần như là theo phản xạ.

Phu nhân Danbury nhướn mày ngạo mạn – biểu hiện cho thấy bà đã làm điều đúng đắn “ Thật sao?” bà thì thầm.

Có phải vậy không? Điều này có nghĩa là cô nên ngừng lại và suy nghĩ câu trả lời. Cô chắc chắn rằng cô không bất hạnh. Cô có những người bạn tuyệt vời, một người bạn gái tâm tình trung thành là em gái cô. Felicity, và nếu mẹ và chị gái cô không phải những người cô chọn làm bạn thân thiết, thì cô vẫn yêu họ và cô biết rằng họ cũng yêu cô. Những thứ cô có không quá tồi tệ, nó chỉ thiếu một chút kịch tính và nhộn nhịp, nhưng cô bằng lòng với chúng. Nhưng sự bằng lòng không phải là hạnh phúc. Cô cảm thấy nỗi đau sắc nhọn đâm vào ngực khi cô nhận ra cô không thể trả lời được câu hỏi đơn giản của phu nhân Danbury.

“ Ta đã chăm sóc gia đình ta.” Phu nhân Danbury nói “ Bốn đứa con và tất cả bọn chúng đều đã yên bề gia thất, thậm chí ta còn tìm cô dâu cho cháu trai ta, người, mà nói thật ” bà dựa vào ghế và thì thầm 3 từ cuối tạo cho Penelope ấn tượng rằng bà đang tiết lộ một điều bí mật “ Ta thích hơn cả những đứa con ta ”

Penelope mỉm cười, Phu nhân Danbury trông rất lén lút và nghịch ngợm. Thật sự là còn hơn cả đáng yêu.

“ Điều này có thể làm cháu ngạc nhiên ” phu nhân Danbury tiếp tục “ về bản chất, ta là một người thích xen vào chuyện của người khác”

Penelope giữ vẻ mặt thận trọng;

“ Ta cảm thấy mình đang đi dần đến giới hạn ”

Phu nhân Danbury gio tay như thể đang đầu hàng. “ Ta muốn nhìn thấy một người cuối cùng yên bề gia thất trước khi ta ra đi”

“ Đừng nói như vậy, phu nhân Danbury ”. Cô vội vã lại gần và nắm lấy tay bà, siết nhẹ. “ Bà sẽ sống lâu hơn tất cả chúng ta. Cháu chắc chắn điều đó ”

“ Pfffff, đừng có ngớ ngẩn thế ” Phu nhân Danbury bác bỏ, nhưng bà không rút tay ra khỏi Penelope

“ Ta không bị quan. Ta chỉ nói sự thật thôi. Ta đã qua tuổi bảy mươi. Và ta sẽ không nói cho cháu biết bao nhiêu năm trước ta ở cái tuổi đó đâu. Ta không còn nhiều thời gian nhưng điều đó không làm ta phiền muộn. ”

Penelope hy vọng là sau này cô cũng có thể đối mặt với cái chết với một thái độ bình thản như vậy.

‘ Nhưng ta thích cháu, tiểu thư Penelope. Cháu làm ta nhớ đến bản thân. Cháu không nên sợ hãi khi nói ra suy nghĩ của mình. ’

Penelope chỉ có thể nhìn bà trong sự sững sờ. Trong mười năm cuối của mình cô chưa bao giờ nói điều cô muốn. Với những người thân quen cô có thể nói chuyện, thẳng thắn, thậm chí đôi lúc có thể vui đùa nhưng khi ở giữa những người lạ, lưỡi cô dường như bị dính chặt.

Cô nhớ đến một buổi dạ hội hóa trang mà cô đã một lần tham dự. Cô đã tham dự rất nhiều vũ hội hóa trang, nhưng sự thực là chỉ có buổi dạ hội đó là duy nhất bởi cô đã tìm thấy một bộ trang phục—không phải là một bộ trang phục đặc biệt, chỉ là một chiếc áo choàng dài mang phong cách của những năm 1600. Khi mặc nó, cô cảm thấy bản thân được che giấu. Nó trở thành một chiếc mặt nạ. Nó rộng và che phủ gần hết khuôn mặt cô. Cô cảm thấy mình thay đổi, như được thoát khỏi gánh nặng khi là Penelope Featherington. Cảm thấy mình như một con người mới đang tiến về phía trước. Cô cười, cô đùa bỡn, thậm chí cô còn tán tỉnh. Và cô thể rằng, khi trang phục đó bị cởi bỏ và cô sẽ một lần nữa mặc lại bộ váy tuyệt vời đó, cô sẽ nhớ ra cách để trở lại là chính bản thân mình.

Nhưng điều đó đã không xảy ra. Cô đến các buổi khiêu vũ, gật đầu, mỉm cười hòa nhã và nhận ra cô đang đứng ngoài căn phòng, giống như wallflowers(những cô gái ngồi dựa tường không ai mời khiêu vũ-)

Nó làm cô nhớ lại một số điều. Vận mệnh của cô đã bị ném đi từ nhiều năm trước, trong suốt mùa lễ hội khủng khiếp đầu tiên, khi mẹ cô nhất định đòi chuẩn bị cho sự ra mắt lần đầu của cô, mặc dù cô đã cầu xin bà đừng làm vậy. Một cô gái mập lùn, một cô gái vụng về. Một người luôn mặc những bộ váy có màu sắc không hợp với cô ấy. Đó không phải là vấn đề khi cô ấy mảnh dẻ, duyên dáng, cuối cùng tất cả bị ném đi bởi bộ váy màu vàng của cô

ấy. Ở thế giới này- thế giới của xã hội London, cô sẽ luôn là cô gái già Penelope Feathering.

Trong việc này, lỗi của cô cũng chỉ nhiều như những người khác. Đó là một cái vòng luẩn quẩn. Mỗi lần Penelope bước chân vào phòng khiêu vũ, và cô nhìn thấy tất cả những người mà cô quen biết, những người biết cô từ rất lâu, cô lại cảm thấy bản thân bị phong ấn, lại trở nên nhút nhát và vụng về như nhiều năm về trước, hơn là một người phụ nữ tự chủ. Cô thích nghĩ cô sẽ trở thành một người phụ nữ tự chủ, ít nhất là trong trái tim cô.

‘ Tiểu thư Featherington ’ giọng nói của phu nhân Danbury nhẹ nhàng và ngạc nhiên ‘ Có điều gì không ổn vậy?’

Penelope biết rằng cô mất nhiều thời gian hơn cô có thể để trả lời. Nhưng không biết làm sao cô cần một vài giây để lấy lại giọng nói của mình.

‘ Cháu không nghĩ là cháu biết làm sao để có thể nói ra suy nghĩ của mình ’ Cô chỉ quay sang nhìn phu nhân Danbury khi cô nói ra những từ cuối cùng. ‘ Cháu chưa bao giờ biết cách nói chuyện với người khác ’

‘ Cháu biết cách nói chuyện với ta mà ’

‘ Nhưng bà khác biệt với mọi người’

Phu nhân Danbury quay đầu ra sau và cười ‘ Nếu đó là cách nói giảm nhẹ đi,... ồ Penelope. Ta hy vọng là cháu không phiền nếu ta gọi tên cháu. Nếu cháu có thể nói suy nghĩ của cháu với ta, thì cháu cũng có thể nói chuyện được với người khác. Một nửa số đàn ông trong căn phòng này sẽ chạy vội vào một góc khi họ nhìn thấy ta đến ’

‘ bọn họ chỉ không hiểu bà’

‘ Và bọn họ cũng không hiểu cháu ’ Phu nhân Danbury nhấn mạnh.

‘ Không ’ có sự cam chịu trong giọng nói của cô ‘ họ không hiểu ’

‘ Ta sẽ nói rằng đó là mất mát của họ, nhưng nó lại trở thành niềm kiêu hãnh của ta ’

Phu nhân Danbury nói ‘ Không phải với họ mà là với cháu, bởi vì khi ta gọi bọn họ là những kẻ ngốc, ta chắc cháu biết rõ là một số người trong bọn họ thực sự là những người tử tế. Và đó là một tội lỗi nếu họ không được biết cháu. Hmmm... ta tự hỏi không biết cái gì đang diễn ra vậy?’

Penelope đứng bật dậy và hỏi phu nhân Danbury ‘ Ý bà muốn nói gì vậy?’ Nhưng rõ ràng là có điều gì đó đang xảy ra. Penelope thì thầm và ra hiệu về phía chiếc bục nhỏ, nơi các nhạc công vẫn ngồi.

‘ Cậu kia ’ Phu nhân Danbury nói, chọc cây gậy của bà vào hông quý ông đang đứng gần họ nhất ‘ Cái gì đang diễn ra vậy?’

‘ Cressida Twombly muốn công bố một vài điều’ Anh ta nói, và nhanh chóng bước đi, có lẽ là để tránh xa khỏi cuộc nói chuyện với phu nhân Danbury hoặc cây gậy của bà.

‘ Cháu ghét Cressida Twombly’ Penelope lầm bầm.

Phu nhân Danbury nghệt lại trong tiếng cười. “ Và cháu nói cháu không biết cách để nói ra suy nghĩ của mình.Đừng có làm ta hồi hộp. Tại sao cháu ghét cô ta ”

Penelope nhún vai “ Cô ta luôn đối xử tồi tệ với cháu ”

Phu nhân Danbury gật đầu hiểu biết “ Những kẻ hay bắt nạt thường có nạn nhân ưa thích của chúng ”

“ Bây giờ thì nó không quá tệ. ” Penelope nói “Nhưng hồi trước khi chúng cháu — khi cô ta vẫn còn là Cressida Cowper. Cô ta chưa bao giờ bỏ lỡ một cơ hội hành hạ cháu. Và mọi người...” Cô lắc đầu “ chưa bao giờ bận tâm ”

“ Không, làm ơn ” Phu nhân Danbury nói “ hãy nói tiếp đi ”

Penelope thờ dãi “ Thực sự là không có gì cả. Chỉ là cháu nhận thấy mọi người thường không đứng lên bênh vực người khác. Cressida được yêu mến— ít nhất là với một nhóm người. Và cô ta thường cư xử kinh khủng hơn với những cô gái cùng lứa tuổi. Không ai dám chống lại cô ta. Hầu hết mọi người”

Điều đó làm phu nhân Danbury chú ý, và bà mỉm cười “ Ai là hiệp sĩ của cháu, Penelope?”

“ Thực ra là những hiệp sĩ” Penelope trả lời “ Những người nhà Bridgerton luôn tới giúp đỡ cháu. Anthony Bridgerton một lần công khai phốt lò cô ta và dẫn cháu tới bữa tiệc buổi tối và ”

Giọng của cô cao lên với ký ức thú vị. “ Anh ấy thật sự không nên làm như vậy. Cháu nghĩ anh ấy tin rằng mình đang hộ tống những nữ hầu tước ”

“ Anthony Bridgerton là một chàng trai tốt ”

Penelope gật đầu ‘ Vợ anh ấy đã nói với cháu rằng cái ngày mà cô ấy phải lòng chồng mình là khi anh ấy trở thành người hùng của cháu ’

Phu nhân Danbury mỉm cười ‘ Và cả những chàng trai trẻ tuổi khác nhà Bridgerton cũng đứng lên bảo vệ cháu?’

‘ Bà muốn nói tới Colin?’ Penelope thậm chí không cần đợi phu nhân Danbury gật đầu trước khi nói tiếp ‘ Dĩ nhiên là có, nhưng nó chưa bao giờ xảy ra với quá nhiều kịch tính. Nhưng cháu phải nói là sẽ tốt hơn nếu họ không quá bảo vệ ...’

‘ Cái gì vậy, Penelope?’ Phu nhân Danbury hỏi.

Penelope lại thở dài. Tối nay dường như là buổi tối của những tiếng thở dài. ‘ Cháu chỉ mong sao họ đã không phải bảo vệ cháu thường xuyên đến vậy. Cháu có thể tự bảo vệ mình.’

Phu nhân Danbury vỗ nhẹ lên tay cô ‘ Ta nghĩ cháu đã giao tiếp tốt với mọi người hơn là cháu nghĩ. Còn về phần Cressida Twombly ...’ Khuôn mặt phu nhân Danbury hiện lên vẻ ghê tởm ‘ Thế đấy, cô ta đã nhận sự trừng phạt, nếu cháu hỏi ta. Mặc dù,’ Bà nói rõ thêm ‘ Mọi người không thương xuyên hỏi ta như họ nên làm’

Penelope không thể nén được một tiếng cười nhỏ.

‘ Và hãy nhìn cô ta bây giờ xem’ Phu nhân Danbury gay gắt nói ‘ là góa phụ và không có một chút tài sản. Cô ta đã cưới một kẻ dâm dăng lớn tuổi nhà Twombly vì gã ta chung diện để lừa phỉnh mọi người là gã ta có tiền. Bây giờ cô ta không có gì cả ngoại trừ một nhan sắc tàn phai.’

Lòng trung thực đã buộc Penelope phải lên tiếng ‘ Cô ta vẫn còn khá quyến rũ.’

‘ Hmmmp, nếu cháu thích những người phụ nữ diêm dúa.’ Đôi mắt của phu nhân Danbury nheo lại. ‘ Đó là điều quá hiển nhiên về người đàn bà đó’

Penelope hướng về phía sân khấu, nơi mà Cressida đang đứng đợi với một sự kiên nhẫn đáng ngạc nhiên trong khi cả căn phòng khiêu vũ như lắng xuống. ‘ Cháu tự hỏi không biết cô ta sẽ nói gì?’

‘ Không thể có cái gì làm ta quan tâm’ Phu nhân Danbury vặn lại ‘ Ta-Ồ ’ Bà dừng lại và môi bà cong lên trên một khuôn mặt cổ quái, một chút cau mày, một chút mỉm cười.

‘ Đó là cái gì vậy?’ Penelope hỏi. Cô nghiêng cổ để cố gắng thấy được tầm nhìn của phu nhân Danbury nhưng một quý ông bệ vệ đã che khuất nó.

‘ Công tử Bridgerton của cháu đang tiến lại gần’ Bà nói, một nụ cười nở ra trên gương mặt nghiêm nghị ‘ Cậu ta trông có vẻ khá kiên quyết’

Penelope lập tức quay đầu nhìn xung quanh.

‘ Vì tình yêu của Chúa, cháu gái, đừng có nhìn’ Phu nhân Danbury kêu lên và giữ chặt khuỷu tay cô. ‘ Cậu ta sẽ biết cháu chú ý đến cậu ta’

‘ Cháu không nghĩ là có cơ may để anh ấy không nhận ra điều đó’ Penelope lẩm bẩm.

Và anh đã ở đó, đứng trước mặt cô, rực rỡ như một thiên thần được cử xuống trái đất.

‘ Phu nhân Danbury ’ Colin nói, cúi chào một cách lễ độ và duyên dáng. ‘ Tiểu thư Featherington ’

‘ Công tử Bridgerton’ phu nhân Danbury nói ‘ Rất vui được gặp cậu’

Colin hướng một cái nhìn chờ đợi sang Penelope.

‘ Công tử Bridgerton’ Penelope lẩm bẩm, không biết nói một điều gì khác. *Phải nói gì với một người đàn ông gần đây mới hôn mình. Penelope chắc chắn là không có kinh nghiệm trong lĩnh vực này. Đó là còn chưa đề cập đến sự phức tạp trong hành động giận giữ lao ra khỏi nhà của anh ta.*

‘ Tôi hy vọng là ’ Colin bắt đầu, sau đó dừng lại và cau mày, nhìn lên hướng sân khấu. ‘ Mọi người đang nhìn cái gì vậy?’

‘ Cressida Twombly có một vài điều muốn tuyên bố ’ phu nhân Danbury nói.

Khuôn mặt Colin lộ vẻ không tán thành ‘ không thể tưởng tượng được điều cô ta nói là điều mà tôi muốn nghe’ anh cau mày.

Penelope không thể giúp đỡ gì ngoài việc cười toe toét. Cressida được coi như kẻ cầm đầu trong xã hội, ít nhất là khi cô ta còn trẻ và chưa kết hôn, nhưng những người nhà Bridgerton chưa bao giờ thích cô ta. Và không hiểu sao điều đó luôn làm Penelope cảm thấy khá hơn.

Chỉ sau một tiếng kèn, căn phòng trở nên yên lặng, mọi người hướng sự chú ý sang Bá tước Macclesfield, người đang đứng trên sân khấu bên cạnh Cressida, nhìn xung quanh không thoải mái với tất cả sự chú ý. Penelope mỉm cười. Cô đã được cho biết rằng hồi trẻ bá tước là một kẻ chơi bời phóng dăng nhưng bây giờ anh ta đã hiểu biết hơn và hết lòng chăm lo cho gia đình. Anh ta vẫn đủ đẹp trai để là một kẻ phóng dăng. Đẹp trai gần bằng Colin. Nhưng chỉ gần bằng thôi. Penelope biết rằng cô đã thiên vị. Nhưng thật khó có thể hình dung một ai khác đẹp trai và đầy sức hút như Colin khi anh mỉm cười.

‘ Good evening’ Bá tước nói to.

‘ Good evening to you ’ có tiếng hét to của một kẻ say rượu đến từ phía sau căn phòng.

Bá tước gật đầu thân thiện, và nở một nụ cười khoan dung trên môi ‘ Vị khách đáng mến của tôi’ anh ta quay sang Cressida ‘ có một vài lời muốn nói. Vì vậy các vị hãy dành sự quan tâm cho quý bà đứng bên cạnh tôi, phu nhân Twombly’

Có một làn sóng thì thầm xuyên qua căn phòng khi Cressida bước lên phía trước, gật đầu kiểu cách với đám đông. Cô ta đợi cho tới khi căn phòng hoàn toàn yên lặng, và sau đó cô ta nói ‘ Thưa các quý ông và các quý bà, cảm ơn các bạn vì đã dành thời gian quý báu cho tôi’

‘ Tuyên bố nhanh lên’. Một ai đó hét lên, có thể là cùng một người, người mà đã hét lên good evening với bá tước.

Cressida lò đi sự ngắt lời ‘ Tôi phải đi đến sự kết luận rằng tôi không thể tiếp tục kéo dài sự lừa dối, điều mà đã chi phối cuộc đời tôi trong suốt mười một năm qua’

Cả căn phòng rung chuyển với những tiếng rì rầm. Mọi người đều biết điều mà cô ta sẽ nói, nhưng không một ai tin đó là sự thật.

‘ Bởi vậy’ Cressida tiếp tục, giọng của cô ta cao lên ‘ Tôi quyết định tiết lộ bí mật của mình ’

‘ Thưa các quý ông quý bà, tôi là Lady Whistledown’

Bạn đang đọc truyện *Một Minh Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Colin không thể nhớ được lần cuối cùng anh bước vào một phòng khiêu vũ với sự im lặng đáng sợ thế này. Mấy ngày gần đây không phải là những ngày tuyệt nhất của anh. Anh đã ở trong tâm trạng rất tồi tệ, và nó càng tồi tệ hơn bởi vì anh là một người khá nổi tiếng vui tính, điều đó có nghĩa là mọi người buộc cảm thấy phải bình luận về tính khí cáu gắt của anh.

Không có điều gì chán hơn cho một tâm trạng tồi tệ khi mà câu hỏi bắt đầu một chủ đề luôn là “ Tại sao bạn lại ở trong tâm trạng xấu đến vậy”

Gia đình anh đã ngừng hỏi khi anh thực sự đã gầm lên—gầm lên với Hyacinthy khi cô yêu cầu anh đi kèm cô tới nhà hát vào tuần sau. Colin thậm chí còn không nhận ra rằng anh đã gầm lên như thế nào. Anh sẽ phải xin lỗi Hyacinthy, cái mà sẽ trở thành chuyện nhỏ, kể từ khi Hyacinthy không bao giờ chấp nhận một lời xin lỗi lịch sự, ít nhất là nó không đến từ những người nhà Bridgerton. Nhưng Hyacinthy là vấn đề nhỏ nhất của anh, Colin rên rỉ. Em gái anh không phải là người duy nhất đáng được nhận lời xin lỗi từ anh. Và đó là lý do trái tim anh đập một cách lạ lùng, mạnh mẽ, và hoàn toàn chưa hề có tốc độ như vậy khi anh bước vào phòng khiêu vũ Macclesfield. Penelope sẽ ở đây.. Anh biết cô ở đây bởi cô luôn tham gia những buổi tiệc lớn, kể cả nếu cô làm việc đó như một người đi kèm em gái cô.

Đó là một điều khá hổ thẹn trong cảm giác lo lắng khi nhìn thấy Penelope. Penelope vẫn là... Penelope. Nó gần như thể cô luôn ở đây, mỉm cười lịch sự trong phòng khiêu vũ. Và về một phương diện nào đó, cứ cho là anh đã hiểu được cô. Có một vài thứ không thay đổi, Penelope là một trong số đó.

Trừ phi cô đã thay đổi.

Colin không biết nó xảy ra khi nào, thậm chí nếu một ai khác không phải anh đã chú ý đến nó. Nhưng Penelope Featherington không phải là người phụ nữ mà anh từng biết.

Hoặc có thể cô vẫn vậy, nhưng anh đã thay đổi.

Điều đó làm anh cảm thấy tệ hơn, bởi vì trong trường hợp này: nếu Penelope trở nên thú vị, đáng yêu và trông muốn hôn từ nhiều năm trước đó, vậy ra anh đã không đủ trưởng thành để nhận thấy điều đó.

Không, tốt hơn là nghĩ rằng Penelope đã thay đổi. Colin chưa bao giờ là người hay tiếc nuối.

Dù thế nào, anh cũng cần nói lời xin lỗi, và cần thực hiện nó sớm. Anh phải nói lời xin lỗi bởi cô là một quý bà còn anh là một quý ông. Và sau đó anh phải xin lỗi vì đã cư xử như một tên ngốc nói xằng bậy. Bởi nó là điều đúng đắn đơn giản cần làm.

Chỉ có Chúa mới biết được điều mà Penelope nghĩ là anh nghĩ về cô lúc này.

Không quá khó để anh tìm thấy cô ngay khi anh bước vào phòng khiêu vũ. Anh không thèm nhìn những đôi đang khiêu vũ ở giữa căn phòng (Điều này làm anh giận dữ— tại sao những người đàn ông khác không nghĩ đến việc mời cô khiêu vũ). Tốt hơn là anh tập trung sự chú ý dọc theo các bức tường, và đủ để chắc chắn rằng, cô đang ngồi đó trên một chiếc ghế dài, ngay bên cạnh—Ôi! Lạy Chúa—Phu nhân Danbury.

Tốt thôi, không có sự lựa chọn nào khác ngoài việc tiến lên. Nhìn cái cách mà Penelope và cái bà lão thích xen vào chuyện của người khác nắm chặt tay nhau, anh không thể mong chờ phu nhân Danbury sớm biến mất.

Khi anh lại gần hai quý bà. Trước tiên anh quay sang nhìn phu nhân Danbury, lướt nhanh trong một cái cúi chào lịch sự. “ Phu nhân Danbury ” Anh nói. Trước khi anh hướng sự chú ý sang Penelope “ tiểu thư Featherington ”

“ Công tử Bridgerton ” Phu nhân Danbury nói, với một sự thiếu sắc nhọn đáng ngạc nhiên trong giọng nói của bà “ Rất vui khi gặp cậu ”

Anh gật đầu, sau đó hướng cái nhìn trông đợi vào Penelope, tự hỏi điều mà cô đang nghĩ đến, liệu anh có thể nhìn thấy điều đó trong mắt cô không?

Nhưng dù cô đang nghĩ gì hay đang cảm thấy gì. Nó đã được che giấu dưới một vỏ bọc khá dày của tâm trạng bối rối. Hoặc có thể tâm trạng bối rối luôn là thứ mà cô ấy cảm thấy. anh thực sự không thể đổ lỗi cho cô. Cái cách mà anh giận dữ lao ra khỏi nhà cô không một lời giải thích ... Cô phải cảm thấy bối rối.

Và kinh nghiệm cho anh biết rằng sự bối rối lúc nào cũng dẫn theo sự e sợ.

“ Công tử Bridgerton ” cuối cùng cô cũng thì thầm.

Anh hít thở. Làm thế nào để tách cô ra khỏi phu nhân Danbury. Anh không cảm thấy e ngại khi đứng trước bà bá tước già, tộc mạch này.

“ Tôi hy vọng ... ” Anh bắt đầu, để nói anh muốn có vài lời riêng tư với Penelope. Phu nhân Danbury sẽ rất tò mò, nhưng thực sự không còn cách nào khác, và điều đó có thể làm bà ta rời đi trong bóng tối. Nhưng khi môi anh định hình được câu hỏi thì anh nhận thấy có điều gì lạ lùng đang diễn ra trong phòng khiêu vũ Macclefield. Penelope đang thì thầm và chỉ về phía dàn nhạc nhỏ, những thành viên trong dàn nhạc vừa mới đặt nhạc cụ của họ xuống. Cả Penelope và phu nhân Danbury đều không chú ý đến anh một chút nào.

“ Mọi người đang nhìn gì vậy? ” Colin hỏi.

Phu nhân Danbury thậm chí không thèm nhìn sang anh khi trả lời “ Cressida Twombly có vài điều muốn thông báo.

Thật bức mình. Anh chưa bao giờ thích Cressida. Cô ta hèn hạ và tầm thường khi cô ta là Cressida Cowder, và cô ta hèn hạ hơn và tầm thường hơn khi cô ta là Cressida Twombly. Nhưng cô ta xinh đẹp, cô ta thông minh và trong một phương diện nào đó thì cô ta khá độc ác, và vì thế cô ta vẫn là kẻ lãnh đạo trong cái vòng quay của xã hội.

“ Không thể tưởng tượng được cái cô ta nói là điều mà anh muốn nghe ” Colin cầu nhàu.

Anh dõi theo Penelope, người đang cố gắng che giấu nụ cười và tia sáng lóe lên từ cô kiểu như em-đã-thấy-rồi-đấy. Nhưng nó không chỉ là một phần của em thấy rồi mà còn là em- hoàn- toàn- đồng- ý.

“ Good evening ” Giọng của bá tước Macclefield vang lên.

“ good evening to you ” giọng của một kẻ say rượu ngu ngốc nào đó từ phía sau đáp lại. Colin xoay người nhìn xem đó là ai, nhưng đám đông càng lúc càng dày đặc.

Bá tước nói thêm một vài điều, rồi sau đó Cressida bắt đầu mở miệng, đó là thời điểm Colin dừng sự chú ý. Bất cứ điều gì cô ta nói cũng không thể giúp anh giải quyết vấn đề quan trọng nhất của mình.: Hình dung chính xác cách mà anh sẽ xin lỗi Penelope. Anh cố gắng tập nói những từ đó trong suy nghĩ, nhưng chúng chưa bao giờ nghe ổn cả, và vì thế anh hy vọng cái lưỡi linh hoạt sẽ dẫn dắt anh đi đúng hướng khi cơ hội đến. Chắc chắn cô sẽ hiểu—

“ Whistledown ”

Colin chỉ bắt được từ cuối của đoạn độc bạch của Cressida. Nhưng anh không bỏ lỡ những tiếng thở gấp của mọi người đang lan tỏa khắp căn phòng.

“ Cái gì ” Colin thốt lên, quay sang Penelope, người đang trắng bệch như tờ giấy.

“ Cô ta nói gì vậy? ”

Nhưng Penelope lặng thinh.

Anh nhìn sang phu nhân Danbury nhưng lão phu nhân đang phải lấy tay che miệng và trông bà như thể sắp ngất đến nơi.

Có điều gì đáng báo động đang xảy ra, chắc chắn như Colin có thể đánh cược một số tiền lớn rằng phu nhân Danbury chưa bao giờ ngất xỉu trong suốt bảy mươi năm có lẽ của cuộc đời bà.

“ Cái gì ” Anh gắng hỏi một lần nữa, hy vọng một ai trong số họ có thể phá vỡ trạng thái sững sờ của cô.

“ Nó không thể là sự thật ” Phu nhân Danbury cuối cùng cũng thì thầm. Miệng của bà thậm chí còn trễ xuống khi bà nói những từ cuối “ Ta không thể tin được ”

“ Cái gì? ”

Bà chỉ về phía Cressida, mở rộng ngón tay trở run rẩy trong ánh sáng lung linh của nến.

“Người phụ nữ đó không phải là Lady Whistledown”

Colin nhanh chóng quay ra sau và hướng về phía trước. Về phía Cressida. Về phía Phu nhân Danbury. Về phía Penelope. “Cô ta là Lady Whistledown” Cuối cùng anh cũng thoát ra.

“Cô ta nói vậy” phu nhân Danbury đáp lại, vẻ nghi ngờ hiện lên trên khuôn mặt bà.

Colin gật đầu đồng ý với bà. Cressida là người cuối cùng mà anh vạch mặt chỉ tên là Lady Whistledown. Cô ta tinh ranh, không thể phủ định được điều đó, nhưng cô ta không tốt bụng. Cô ta không dè dặt ngoại trừ việc cô ta che giấu người khác. Lady Whistledown tuy có một khiếu hài hước nhạy bén, nhưng loại trừ những lời bình luận nhạo báng về thời trang, bà ta dường như không bao giờ chế nhạo những con người bình thường trong xã hội.

Suy xét kỹ mọi việc, Colin phải nói rằng Lady Whistledown có một khẩu vị khá tốt về con người.

“Ta không thể tin được điều này” Phu nhân Danbury nói với một cái khịt mũi ồn ào biểu lộ sự ghê tởm. “Nếu ta đã mơ thấy điều này có thể xảy ra, ta đã không bao giờ tạo nên thách thức tồi tệ này”

“Thật là kinh khủng” Penelope thì thầm, giọng cô rung rung, điều đó làm Colin lo lắng. “Em ổn chứ?” anh hỏi.

Penelope lắc đầu. “Không em không nghĩ vậy. Thực sự em chỉ hơi mệt thôi.”

“Em có muốn rời khỏi chỗ này không?”

Penelope lại lắc đầu “Em muốn ngồi xuống đây, nếu anh không phiền”

“Dĩ nhiên là không rồi” Anh nói, hướng đôi mắt đầy quan tâm về phía cô. Cô trông vẫn rất nhợt nhạt.

“Ôi, vì tình yêu của...” Phu nhân Danbury báng bổ, điều đó làm Colin ngạc nhiên, nhưng sau đó thực sự là bà đã chửi thề, điều mà anh nghĩ có thể làm cho trái đất nghiêng khỏi trục,

“Phu nhân Danbury” Anh hỏi, há hốc miệng ngạc nhiên.

“Cô ta đang lại đây”, bà cầu nài, quay đầu sang bên phải “Ta nên biết là ta sẽ không thể thoát được”. Colin nhìn sang phía bên trái anh. Cressida đang cố gắng đi qua đám đông, có thể đoán được là để tới đứng trước phu nhân Danbury và nhận giải thưởng của cô ta. Cô ta tự nhiên cúi chào khi mọi người đến dự tiệc quay ra nhìn cô ta. Cô ta dường như rất thích thú khi được chú ý, đó không phải điều đáng ngạc nhiên. Cressida đã luôn ham thích được chú ý, nhưng cô ta dường như cũng khá kiên quyết tiến đến bên cạnh phu nhân Danbury.

“Cháu e là không có cách nào để tránh khỏi cô ta” Colin nói với phu nhân Danbury.

“Ta biết” bà lầm bầm.

“Ta đã cố gắng tránh xa cô ta từ nhiều năm nay nhưng chưa bao giờ ta thành công cả. Ta đã nghĩ là ta rất thông minh”

Bà nhìn sang Colin, lắc đầu với vẻ kinh tởm “Ta đã nghĩ là sẽ rất vui khi đánh bại Lady Whistledown”

“Er, đúng vậy, điều đó thật vui” Colin nói, không thực sự chú ý mình đang nói gì.

Phu nhân Danbury thọc mạnh cây gậy vào chân anh “Nó chẳng có chút vui về nào cả, cháu, cậu bé ngu ngốc. Giờ hãy xem ta làm gì đây”

Bà vung gậy về phía Cressida, kẻ đang tiến lại gần.

“Ta chưa bao giờ nằm mơ thấy ta sẽ đi lại với loại người như cô ta”

“Phu nhân Danbury” Cressida nói, đi nhanh để dừng lại trước mặt bà “Rất vui được gặp bà”

Phu nhân Danbury chưa bao giờ được biết đến vì tính khôi hài của bà, nhưng bây giờ bà thậm chí còn vượt hẳn mình trước đây bằng việc bỏ qua những lời xã giao giả tạo, bà cộc lốc nói

“Ta cho là cô tới đây để chực lấy tiền của cô”

Cressida ngẩng đầu sang bên cạnh, trong một cử chỉ đẹp mắt và rất chuyên nghiệp “Bà đã nói bà sẽ trao một nghìn bảng cho bất kì ai lột mặt nạ của Lady Whistledown”

Cô ta nhún vai, nâng hai tay lên sau đó xoắn chúng lại một cách duyên dáng cho tới khi lòng bàn tay hướng lên trên trong một điệu bộ khiêm tốn giả tạo. “Bà chưa bao giờ đưa ra quy định rằng tôi không thể lột mặt nạ của chính mình”

Phu nhân Danbury đứng thẳng người, nheo mắt lại, và nói “Ta không tin đó là cô”

Colin thích nghĩ rằng anh khá khéo léo và điềm đạm, nhưng khi đó anh thậm chí còn há hốc miệng ra vì kinh ngạc.

Đôi mắt xanh da trời của Cressida bộc phát với sự giận giữ, nhưng cô ta nhanh chóng điều khiển được cảm xúc của mình “tôi sẽ sốc nếu bà không cư xử với một thái độ hoài nghi. Phu nhân Danbury. Đó không phải là cách bà tỏ ra tin cậy và cư xử lịch thiệp.”

Phu nhân Danbury mỉm cười, hay, có lẽ không phải một nụ cười, nhưng môi bà đã chuyển động. “Ta sẽ coi đó như một lời khen” Bà nói “và cho phép cô nói với ta rằng cô cũng có ý nói như vậy”

Colin quan sát tình trạng căng thẳng với sự thích thú- cảm thấy nguy hiểm đang tăng dần- cho tới khi phu nhân Danbury khá bất ngờ quay sang Penelope, người mà mới chỉ đứng dậy vài giây.

“Cháu nghĩ gì vậy, tiểu thư Featherington. ” Phu nhân Danbury hỏi.

Penelope giật mình, cô run rẩy khi lắp bắp. “Cái...xin lỗi?”

“Cháu nghĩ gì?”

Phu nhân Danbury tiếp tục “Phu nhân Twombley có phải là Lady Whistledown không?”

“Cháu – cháu chắc chắn là cháu không biết. ”

“Chao ôi, ngay bây giờ, hãy tiến tới đi, tiểu thư Featherington. ” Phu nhân Danbury chống hai tay lên hông và nhìn vào Penelope với một sự biểu lộ rằng bà đang ở rất gần ranh giới của sự bức mình.

“Chắc chắn là cháu có ý kiến về vấn đề này”

Colin chắc rằng anh bước về phía trước. Phu nhân Danbury không đứng khi nói với Penelope bằng thái độ như vậy. Hơn nữa anh không thích biểu hiện trên khuôn mặt Penelope, cô trông như mắc bẫy, như con cáo trong cuộc đi săn. Đôi mắt cô nhìn nhanh sang anh đầy sợ hãi, Anh chưa bao giờ nhìn thấy nó trước đây.

Anh đã nhìn thấy cô lo lắng, và anh đã nhìn thấy sự đau khổ của cô, nhưng anh chưa bao giờ nhìn thấy cô hoảng sợ. Và sau đó nó làm nảy sinh suy nghĩ trong anh- Cô ghét trở thành trung tâm của sự chú ý. Cô có thể tự chế nhạo địa vị của cô như một cô gái ngồi dựa tường không ai mời khiêu vũ và là một cô gái già. Và cô có lẽ thích được chú ý hơn một chút, nhưng kiểu chú ý này lại là Mọi người nhìn chăm chăm vào cô và hiển nhiên là chờ đợi từng từ được phát ra từ đôi môi cô.

Cô trông khổ sở.

“Tiểu thư Featherington ” Colin nói một cách nhẹ nhàng, đi đến bên cô. “Em trông không được khỏe, em có muốn dời khỏi đây không? ”

“Có ” Cô nói, nhưng có một điều kỳ lạ nào đó đã xảy ra.

Cô đã thay đổi. Anh không biết cách nào khác để miêu tả nó. Cô chỉ đơn giản là đã thay đổi. Ngay tại đây, trong phong khiêu vũ Maccsefield, bên cạnh anh. Penelope Featherington trở thành một người khác.

Xương sống của cô được gia tăng độ cứng, và anh có thể thề rằng sức nóng từ cơ thể cô đang tăng lên và cô nói “Không, không em có vài điều muốn nói. ”

Phu nhân Danbury mỉm cười.

Penelope nhìn thẳng vào bà bá tước già và nói, “Cháu không nghĩ cô ta là Lady Whistledown. Cháu nghĩ cô ta nói dối. ”

Theo bản năng Colin kéo Penelope lại gần anh hơn. Cressida trông như thể cô ta có thể tách đôi cổ họng của mình ra.

“Cháu luôn thích Lady Whistledown.” Penelope nói. Cầm cô hếch cao lên, cho tới khi dáng điệu của cô trông gần như một vị vua. Cô nhìn Cressida và mắt họ gặp nhau khi cô nói thêm, “Và điều này làm tan vỡ trái tim cháu khi bà ta hóa ra lại là một ai đó như phu nhân Twombley.”

Colin cầm tay cô và siết chặt. Anh không thể ngăn được bản thân đừng làm vậy.

“Nói quá đúng, tiểu thư Featherington ” Phu nhân Danbury kêu lên, vỗ tay trong sự vui sướng. “Đó chính xác là những gì ta nghĩ, nhưng ta không thể tìm được từ để diễn tả nó. ”

Rồi bà quay sang Colin “Cậu biết đấy, cô ấy rất thông minh ”

“Cháu biết ” Anh đáp lại, một niềm kiêu hãnh kỳ lạ, mới mẻ tràn ngập trong anh.

“Hầu hết mọi người đều không nhận ra điều này.” Phu nhân Danbury nói nhỏ để cho những từ của bà trực tiếp đến – và có lẽ chỉ được nghe bởi- Colin.

“cháu biết” Colin thì thầm “ngoại trừ cháu ” Anh mỉm cười với cách cư xử của bà, cái mà anh chắc chắn là được lựa chọn để thực hiện nhiệm vụ chọn

tức con quỷ dữ thoát ra khỏi người Cressida, kẻ không thích bị lừa đi.

“Tôi sẽ không thể bị si nhục bởi điều này, ...bởi điều này không tồn tại” Cressida bốc khói. Cô ta quay sang Penelope với một cái nhìn giận dữ sôi sục và rít lên.

“Tôi yêu cầu một lời xin lỗi.”

Penelope chỉ gật đầu chậm rãi và nói “Đó là đặc quyền của cô.”

Và sau đó cô không nói thêm gì nữa.

Colin theo bản năng đã xóa ngay nụ cười trên khuôn mặt anh.

Cressida rõ ràng là muốn nói thêm điều gì nữa (và có lẽ

Đã có một hành động bạo lực xảy ra trong khi cô ta đứng đó) nhưng cô ta quay đi, bởi một điều hiển nhiên là Penelope đang ở giữa những người bạn. Cô ta luôn nổi tiếng về khả năng kiềm chế của cô ta, và vì thế Colin không ngạc nhiên khi cô ta bình tĩnh lại, quay sang phu nhân Danbury và nói “ Bà định làm gì với một nghìn bảng ”

Phu nhân Danbury nhìn cô ta trong một giây dài nhất mà Colin từng chịu đựng, sau đó bà quay sang anh- ôi, lạy chúa, điều cuối cùng mà anh muốn là tham gia vào cái thảm họa này- và hỏi. “ Còn cậu nghĩ gì, công tử Bridgerton. Liệu phu nhân Twombly của chúng ta có nói sự thật không?”

Colin đưa cho bà một nụ cười chuyên nghiệp. “Bà chắc mất trí rồi nếu bà nghĩ cháu sẽ đưa ra ý kiến về việc này”

“ Cậu là một người đàn ông khôn ngoan đáng ngạc nhiên, công tử Bridgerton. ” Phu nhân Danbury hài lòng nói.

Anh khiêm tốn gật đầu, sau đó đã phá hỏng hiệu quả của nó bằng cách nói “ Cháu lấy làm tự hào về điều đó. ”.Nhưng thật quý quái, không phải là mỗi ngày đều có một người đàn ông được cho là khôn ngoan bởi phu nhân Danbury. Hầu hết lời nói của bà, sau tất cả, là sự phủ định rõ ràng các ý kiến bất đồng.

Cressida thậm chí không buồn nháy mắt với anh, đúng như anh đã nghĩ, cô ta không ngu ngốc, chỉ hèn hạ, và sau hàng tá năm ngoài xã hội, cô ta phải biết rằng anh không thích cô ta và chắc chắn không phải con mồi sập bẫy trong sự quyến rũ của cô ta. Thay vào đó cô ta nhìn thẳng vào phu nhân Danbury và giữ cho giọng nói đều đều khi cô ta hỏi. “ Vậy bây giờ chúng ta nên làm gì?”

Phu nhân Danbury mím môi lại, sau đó bà nói. “ Ta cần bằng chứng ”

Cressida chớp mắt “ Xin lỗi? ”

“ B-à-n-g c-h-ú-ng” Cây gậy của phu nhân được đập mạnh xuống sàn với một sức mạnh phi thường “ Chứ cái nào trong từ đó cô không hiểu. Ta sẽ không trao số tiền lớn đó nếu không có bằng chứng.”

“ Một nghìn bảng khó có thể được coi là một số tiền lớn.” Cô ta nói, biểu hiện nóng nảy của cô ta đang lớn dần.

“ Thế tại sao cô lại quá ham thích có được nó?.”

Cressida yên lặng trong giây lát, có điều gì đó căng thẳng trong mọi thứ của cô ta- thái độ của cô ta, điệu bộ của cô ta, đường nét trên quai hàm cô ta. Mọi người đều biết rằng chồng cô ta đã bỏ cô ta lại trong tình hình tài chính eo hẹp tồi tệ. Nhưng đây là lần đầu tiên một người nào đó ám chỉ lộ liễu trước mặt cô ta.

“ Kiểm cho ta bằng chứng. ta sẽ đưa cô tiền”

“ Bà đang nói ” Cô ta nói (và thậm chí khi anh coi thường cô ta, Colin vẫn miễn cưỡng khâm phục khả năng giữ giọng nói không đổi của cô ta) “ rằng lời nói của tôi không đủ tin cậy? ”

“ Đó chính xác là cái ta đang nói” Bà hắng giọng ‘ Nhờ chúa, cô gái, cô sẽ không ở cái tuổi của ta mà không được phép si nhục ai đó mà cô muốn ’

Colin nghĩ là anh nghe thấy Penelope thở gấp. Nhưng khi anh nhìn trộm cô, anh thấy cô vẫn đứng bên cạnh anh, say sưa theo dõi cuộc đấu khẩu. Đôi mắt nâu của cô to và rực sáng trên khuôn mặt cô. Cô đã lấy lại hầu hết màu sắc mà cô mất khi Cressida đưa ra thông báo mà cô không mong đợi. Trên thực tế cô rõ ràng là thích thú với hoàn cảnh hiện tại.

“ Tốt thôi. ” Cressida nói, giọng cô ta thấp và đầy chết chóc “ Tôi sẽ mang bằng chứng tới cho bà trong khoảng hai tuần tới.”

“ Đó là kiểu bằng chứng gì vậy?” Colin hỏi, sau đó tự nhủ thầm với mình rằng: Điều cuối cùng anh muốn là kéo mình vào mớ hỗn độn này nhưng cuối cùng tính tò mò đã chiến thắng.

Cressida quay sang anh, nhìn kỹ thì khuôn mặt cô ta điềm tĩnh một cách khác thường trước sự si nhục mà cô ta vừa bị phang một đòn bởi phu nhân Danbury- trước vô số người chứng kiến. “ Anh sẽ biết khi tôi giao nó ra. ” Cô ta tỉnh quái nói với anh. Sau đó cô ta đưa tay ra, đội một trong những kẻ bội đờ của cô ta nắm lấy và dẫn cô ta đi.

Điều đó thật khá ngạc nhiên, bởi người đàn ông trẻ hiện ra bên cạnh cô ta như thể cô ta gọi hồn anh ta chỉ bằng một cái vẫy tay. Một lát sau đó họ đi khỏi.

“Tốt” Phu nhân Danbury nói sau khi mọi người vẫn đứng im trong sự nghi ngờ – hoặc có thể là choáng váng, sự im lặng kéo dài gần một phút “Nó thật khó chịu.”

“Tôi chưa bao giờ thích cô ta.” Colin không đặc biệt nói với ai cả. Một đám đông nhỏ tụ tập xung quanh họ, vì vậy lời nói của anh được nghe bởi nhiều người khác ngoài Penelope và phu nhân Danbury, nhưng anh không quan tâm.

“Colin!”

Anh quay sang thấy Hyacinthy đang trượt qua đám đông và kéo lê Felicity Featherington tới chỗ anh.

“Cô ta đã nói gì vậy?” Hyacinthy hỏi không kịp thời. “Chúng em đã cố gắng đến đây sớm hơn nhưng không thể chen vào được”

“Cô ta nói chính xác điều mà em mong đợi cô ta nói” Colin trả lời.

Hyacinthy quay mặt đi, “Đàn ông chưa bao giờ đủ sức ngồi buồn dựa lê. Em muốn chính xác từng lời”

“Điều này thật thú vị.” Penelope bắt đầu nói.

Có điều gì đó trong giọng nói trầm tư của cô yêu cầu mọi người chú ý, và trong một giây toàn thể đám đông im lặng.

“Nói to lên.” Phu nhân Danbury ra lệnh. “Tất cả chúng ta đang lắng nghe.”

Colin hy vọng sự đòi hỏi đó không làm Penelope thấy bất tiện, nhưng dù gì thì sự tự tin mà cô đã có vài phút trước đây vẫn còn ở trong cô. Cô đứng thẳng và kiêu hãnh khi cô nói “Tại sao một người nào đó lại tiết lộ cô ấy là Lady Whistledown?”

“Dĩ nhiên là vì tiền.” Hyacinthy nói.

“Đúng vậy, nhưng em nên biết hiện giờ Lady Whistledown khá giàu có. Chúng ta đã trả tiền cho những tờ báo trong suốt nhiều năm qua.”

‘Có chúa biết là cô ấy đúng!’ Phu nhân Danbury kêu lên.

‘Có thể Cressida chỉ đơn thuần muốn tìm được sự chú ý.’ Colin gợi ý. “Nó không phải là một giải thiết khó tin. Cressida đã sử dụng phần lớn cuộc đời cô ta để đặt cô ta vào trung tâm của sự chú ý.”

‘Em có nghĩ đến điều đó’ Penelope thừa nhận. ‘nhưng cô ta có thực sự muốn sự chú ý kiểu này. Lady Whistledown đã xúc phạm đến khá nhiều người trong suốt những năm qua’

“Không ai hiểu rõ điều này hơn tôi” Colin nói đùa. Sau đó anh nói tiếp “Không phải tất cả các bạn đều nhận thấy: Lady Whistledown chỉ xúc phạm những người đáng bị xúc phạm”

Penelope hít thở nhẹ nhàng. “Em đã bị cho là trông như một quả cam chín nâu”

Colin gạt bỏ sự lo lắng của cô. “Đương nhiên là ngoại trừ lĩnh vực thời trang”

Penelope quyết định là không tiếp tục nói về vấn đề này nữa bởi tất cả những gì cô làm là ném cho Colin một cái nhìn chăm chăm đánh giá, trước khi quay lại về phía phu nhân Danbury và nói tiếp “Lady Whistledown không có động cơ để tiết lộ bản thân nhưng Cressida thì rõ ràng là có.”

Phu nhân Danbury cười rặng rờ, sau đó gương mặt bà nhấn lại trong một cái cau mày. Ta nghĩ là ta đã cho cô ta hai tuần để đưa ra bằng chứng của cô ta. Chơi ngay thẳng và đó là tất cả.

“Em sẽ rất thích thú khi nhìn thấy thứ mà cô ta đưa ra.” Hyacinthy xen vào. Cô quay sang Penelope và nói thêm “Chị rất thông minh, chị đã biết điều đó chưa?”

Penelope đỏ mặt xấu hổ, rồi quay sang em gái cô và nói “chúng ta phải đi thôi Felicity.”

“sớm vậy sao?” Felicity hỏi và đó cũng là lời Colin muốn nói.

“Mẹ muốn chúng ta về nhà sớm” Penelope nói.

Felicity trông thực sự bối rối “Mẹ đã nói vậy?”

“Đúng vậy” Penelope nói một cách dứt khoát “Bên cạnh đó, chị thấy không khỏe”

Felicity gật đầu ừ ừ. “em sẽ bảo người giúp việc ra xem xe ngựa của chúng ta đã được mang đến chưa.”

“Không em hãy ở lại.” Penelope nói, đặt tay lên cánh tay em gái cô. “chị sẽ lo việc đó.”

“Anh sẽ lo việc đó” Colin tuyên bố. Thực sự. Đó có phải là đặc quyền của các quý ông khi những quý bà cứ khẳng khái chối bỏ những việc đã xảy ra giữa họ?

Và sau đó, trước khi anh nhận ra anh đang làm gì, anh đã tạo điều kiện thuận lợi cho việc ra về của Penelope, cô đã rời đi mà không có lời xin lỗi của anh.

Anh cho rằng anh nên suy nghĩ về sự thất bại trong việc tìm ra lý do để được ở một mình với cô tối nay, nhưng thực tế là anh không thể quay ngược được thời gian.

Sau tất cả, anh đã có gần năm phút được nắm tay cô.

Bạn đang đọc truyện *Một Minh Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Nó vẫn không xảy ra cho đến khi Colin thức dậy sáng hôm sau và nhận ra rằng anh vẫn chưa xin lỗi Penelope. Nghiêm khắc mà nói, có thể anh không cần phải làm điều đó nữa, mặc dù họ rõ ràng có nói chuyện với nhau trong dạ hội đêm qua ở nhà Macclesfield, có vẻ như họ đã phải áp đặt một sự đình chiến không lời. Tuy nhiên, Colin không nghĩ rằng anh cảm thấy thoải mái với bản thân cho đến khi anh nói được mấy chữ “Anh xin lỗi.”

Đó là một việc phải để làm.

Dù sao, anh cũng là một quý ông.

Và hơn nữa, anh nhất thời muốn gặp cô sáng hôm đó.

Anh đi tới Số Năm để ăn sáng với gia đình, nhưng anh đã muốn về thẳng nhà sau khi gặp Penelope, nên anh nhảy lên xe ngựa cho chuyến đi đến nhà Featherington trên phố Mount, mặc dù khoảng cách đủ gần để khiến anh cảm thấy hoàn toàn lười biếng để đi.

Anh mỉm cười hài lòng và ngả dài dựa vào nệm ghế, ngắm khung cảnh mùa xuân xinh đẹp trôi qua cửa sổ. Đó là một trong những ngày hoàn hảo khi mà mọi thứ ở đúng chỗ của nó. Mặt trời đang chiếu sáng, anh cảm thấy được tiếp thêm nghị lực mãnh liệt, anh đã có một bữa sáng xuất sắc...

Cuộc sống thực sự không có gì tốt hơn thế.

Và anh đang đến để gặp Penelope.

Colin chọn cách không phân tích tại sao anh lại quá háo hức để gặp cô, đó là thứ mà một người đàn ông chưa vợ ba-mươi-lăm tuổi thông thường không thêm nghĩ tới. Thay vào đó, đơn giản là anh tận hưởng một ngày – mặt trời, không khí, kể cả 3 căn nhà giản dị trên phố Mount anh đi ngang qua trước khi quan sát cửa trước nhà Penelope. Chẳng có chút xíu khác biệt về bất cứ thứ gì, nhưng đó là một buổi sáng hoàn hảo mà chúng có vẻ như châu đầu bên cạnh nhau 1 cách quyến rũ bất thường, cao và nhỏ hẹp, và trang nghiêm với màu xám của đá vùng Portland.

Đó là một ngày tuyệt vời, ấm áp và trong xanh, nhiều nắng và thanh bình...

Ngoại trừ khi anh bắt đầu nhòe dậy từ ghế ngồi, một thoáng xáo động trên phố đập vào mắt anh.

Penelope.

Cô đang đứng ở góc phố Mount và Penter – một góc xa, nơi sẽ không ở trong tầm nhìn của bất cứ ai nhìn ra ngoài cửa sổ nhà Featherington. Và cô đang leo vào một cỗ xe ngựa thuê.

Thú vị thật.

Colin cau mày, lẩm nhẩm vỗ vào trán mình. Nó không *thú vị*. Anh đang nghĩ cái quái gì thế? Nó không hề thú vị tí nào cả. Nó có thể sẽ thú vị, nếu cô ấy là, nói xem, một *người đàn ông*. Hay là nó có thể sẽ thú vị nếu chiếc xe có mới bước vào là một chiếc của nhà Featherington và không phải một cỗ xe thuê mốc thối nào đó.

Nhưng không, đó là Penelope, người chắc chắn không phải một người đàn ông, và cô đã tự mình leo vào cỗ xe đó, có thể đoán được cô đang đi tới một nơi nào đó hoàn toàn không phù hợp, bởi vì nếu cô đang làm một việc đúng đắn và bình thường, cô phải đang ở trong một cỗ xe của nhà Featherington. Hay tốt hơn là, với một trong các chị em của cô hoặc một cô hầu, hoặc ai đó, nhưng không, khớp khớp, chỉ có mình cô.

Điều này không hề thú vị, nó thật là ngu ngốc.

“Cô nàng ngốc nghếch,” anh lầm bầm, nhảy xuống khỏi xe với ý định xông tới cỗ xe thuê, giật mạnh cửa mở và lôi cô ra ngoài. Nhưng ngay khi anh bước chân phải ra khỏi xe, anh bị đập mạnh với cùng sự điên tiết đã dẫn anh đi chệch hướng.

Tò mò.

Vài sự lựa chọn đáng nguyên rủa thốt ra cầu nhàu trong hơi thở anh, tất cả ý định đều tự ra lệnh lấy. Anh chẳng giúp được gì. Thật không hề giống như Penelope, khi tự mình đi bằng một cỗ xe ngựa thuê, anh *phải* biết cô đang đi tới đâu.

Cho nên, thay vì dùng vũ lực lắc cho cô tỉnh ra, anh chỉ dẫn đánh xe của anh đi theo cỗ xe thuê, và họ đi về phía bắc qua đường Oxford rộng lớn tấp nập, nơi mà, Colin ngẫm nghĩ, chắc chắn Penelope định đi mua sắm một chút. Có thể có bất cứ lý do nào để cô không dùng xe của nhà Featherington. Có thể nó bị hỏng, hay một trong mấy con ngựa bị ốm, hay Penelope đang định mua một món quà và muốn giữ bí mật.

Không, điều đó không đúng. Penelope không bao giờ tự làm bận mình với những cuộc điểu hành mua sắm. Cô sẽ nhờ một người hầu, hay một trong các chị em gái, hoặc là một trong các chị em gái của anh. Tàn bộ dọc phố Oxford một mình sẽ mang lại tin đồn. Một người phụ nữ đơn độc trên thực tế sẽ là mục mới trong số báo sau của Whistledown.

Hay đã từng như thế, anh nghĩ vậy. Thật khó mà quen với việc sống mà không có tờ Whistledown. Anh đã không nhận ra anh đã quen nhìn thấy nó trên bàn ăn sáng mỗi khi anh ở trong thành phố.

Và nói về Lady Whistledown, anh đã chắc chắn hơn bao giờ rằng đó không phải ai khác hơn cô em gái Eloise của anh. Anh đã tới Số Năm ăn sáng với mục đích nhanh chóng hỏi cô, chỉ để được báo rằng cô vẫn cảm thấy không khỏe và sẽ không xuống nhà sáng hôm đó.

Tuy nhiên, không thoát khỏi sự chú ý của Colin là một cái khay chất nặng đồ ăn đã được đưa lên phòng của Eloise. Bất kể em gái anh ốm đau thế nào, điều đó chẳng ảnh hưởng gì đến sự ngon miệng của cô ấy.

Anh đã không nêu ra bất cứ sự nghi ngờ nào trong bữa sáng, thực ra, anh thấy chẳng có lý do gì để làm mẹ anh thất vọng, người mà chắc chắn sẽ bị kinh hoàng với ý nghĩ ấy. Tuy nhiên, thật khó để tin rằng Eloise – người ưa thích bàn tán về scandal lại bị che khuất vì nỗi sợ hãi bị khám phá ra – sẽ bỏ lỡ cơ hội tán gẫu về sự tiết lộ của Cressida Twombly đêm hôm trước.

Trừ khi Eloise là Lady Whistledown, trong trường hợp đó cô ấy sẽ rút vào phòng mình, mưu đồ cho bước kế tiếp.

Các mảnh đều khớp nhau. Sẽ thật là phiền muộn nếu Colin không cảm thấy thật sợ hãi kỳ quặc khi tìm ra cô là ai.

Sau khi họ đi theo một lúc, anh thò đầu ra khỏi xe để chắc chắn đánh xe của anh không mất dấu chiếc xe của Penelope. Cô vẫn ở đó, ngay phía trước anh. Hay ít nhất anh nghĩ đó là cô. Hầu hết những cỗ xe thuê đều trông giống nhau, vậy nên anh phải tin và hy vọng rằng anh đang theo đúng cỗ xe đó. Nhưng ngay khi anh nhìn ra ngoài, anh nhận ra họ đã đi về phía đông khá xa hơn là anh có thể dự đoán. Thực ra, bây giờ họ đang đi ngang qua phố Soho, có nghĩa là họ đang ở gần đường Tottenham Court, có nghĩa là...

Chúa ơi, vậy là Penelope đang đi tới nhà anh? Quảng trường Bedford ở ngay chính xác bên phải của góc đường.

Một sự chấn động ngọt ngào bắn thẳng vào xương sống anh, bởi vì anh không thể hình dung ra cô làm gì ở phần này của thành phố nếu không phải đến gặp anh, Penelope có biết người phụ nữ nào khác ở Bloomsbury không? Anh không thể hình dung ra mẹ cô cho phép cô kết giao với những người mà phải làm việc để sống, và hàng xóm của Colin, dù chắc chắn sinh ra trong hoàn cảnh tốt, cũng không phải là giới quý tộc và rất hiếm khi là những người có địa vị xã hội. Và tất cả họ đều cần cù làm việc mỗi ngày, bác sĩ và luật sư, hay...

Colin cau mày. Khó chịu. Họ vừa qua khỏi đường Tottenham Court. Cô đang làm cái quái gì ở khu vực xa về phía đông này? Anh cho rằng người đánh xe của cô có thể không biết ranh đường đi trong thành phố và nghĩ rằng đi qua phố Bloomsbury đến quảng trường Bedford, mặc dù nó hơi trái đường, nhưng...

Anh nghe tiếng động gì đó rất lạ và nhận ra đó là tiếng răng anh đang nghiền vào nhau. Họ vừa đi qua phố Bloomsbury and bây giờ đang rẽ phải sang High Holborn.

Quý bất nó đi, họ đang ở gần thành phố. Vì Chúa, Penelope đang dự định làm cái quái gì ở thành phố? Đó không phải là chỗ cho một quý cô. Khốn kiếp, chính anh cũng khó có bao giờ đi tới đó. Thế giới của giới thượng lưu là ở khu xa về phía tây, trong những tòa nhà ở khu đất thánh St. James và Mayfair. Không phải ở khu này trong thành phố, với những con đường chật hẹp, quanh co, cổ lỗ và khá nguy hiểm gần với những chung cư của khu cận đông.

Hàm Colin rớt xuống thấp hơn rồi thấp hơn khi họ cứ đi tới... và tới... và tới... cho tới khi anh nhận ra họ đang quay xuống Shoe Lane. Anh nhấc đầu ra ngoài cửa sổ. Anh đã ở đây một lần trước đây, vào khoảng chín tuổi khi gia sư của anh lôi kéo anh và Benedict tới đó để chỉ cho họ nơi mà trận hỏa hoạn lớn của London bắt đầu năm 1666. Colin nhớ cái cảm giác hơi hơi thất vọng khi anh biết rằng thủ phạm chỉ là một người làm bánh mì, người đã không làm ướt tro tàn trong lò của ông ta đúng cách. Một ngọn lửa như thế lẽ ra phải là sự cố ý đốt phá hay có âm mưu từ ban đầu chứ.

Một ngọn lửa như thế so ra chẳng là gì với những cảm giác đang sôi sục trong ngực anh. Penelope tốt hơn là có một lý do khôn kiếp đáng để đi tới đây một mình. Cô lẽ ra không được đi tới bất cứ đâu mà không có hộ tống, càng không phải là đến thành phố.

Rồi, chỉ khi Colin được thuyết phục rằng Penelope đang đi lòng vòng để đến bờ biển Dover, chiếc xe đi ngang qua phố Fleet và dừng lại. Colin ráng giữ

bình tĩnh, chờ xem Penelope sẽ làm gì, mặc cho mọi sợi cơ bên trong anh đang thắt gào đòi nhảy ra khỏi cỗ xe và chặn cô lại ngay trên vỉa hè.

Có thể nó là trực giác, có thể nó hơi điên, nhưng bằng cách nào đó anh biết nếu anh xáp đến Penelope ngay bây giờ, anh sẽ không bao giờ biết được mục đích thực sự của cô ở gần phố Fleet này.

Một khi cô đi đủ xa để anh có thể theo mà không gây chú ý, anh nhảy ra khỏi xe và đi theo cô tới phía nam một nhà thờ mà nhìn rõ ràng là giống như một chiếc bánh cưới.

“Vì Chúa,” Colin lẩm bẩm, hoàn toàn không ý thức về lời báng bổ hay trò chơi chữ, “bây giờ không phải lúc để tìm sự mộ đạo, Penelope.”

Cô biến mất vào nhà thờ, và chân anh dẫm mòn vỉa hè sau cô, chỉ chậm lại khi anh đến cửa trước. Anh không muốn làm cô ngạc nhiên quá sớm. Không trước khi anh tìm ra chính xác cô đang làm gì ở đây. Bất kể từ ngữ nào của anh trước đây, anh không có khoảnh khắc nào nghĩ rằng Penelope đột nhiên có khao khát mở rộng thói quen đi nhà thờ ra những dịp giữa tuần.

Anh trượt một cách im lặng vào trong nhà thờ, giữ các bước chân khễ khằn nhất có thể. Penelope đang bước xuống giữa lối đi giữa các dãy ghế, tay trái cô gõ gõ lên mỗi hàng ghế dài, gần như nếu cô đang...

Đang đếm?

Colin cau mày khi cô rẽ vào một hàng ghế, rồi luồn vào đó đến khi cô đến giữa hàng ghế. Cô ngồi hoàn toàn yên lặng trong một khoảnh khắc, rồi thò tay vào túi xách của cô và kéo ra một cái phong bì. Đầu cô hơi nghiêng sang trái một chút, rồi sang phải, và Colin có thể dễ dàng nhìn thấy mặt cô, đôi mắt sẫm của cô đang nhìn sang hướng khác khi cô nhìn quanh căn phòng tìm một người khác. Anh an toàn khỏi tia nhìn của cô ở phía sau, ẩn trong bóng tối bức tường mà thực ra anh đang dựa vào. Và bên cạnh đó, có vẻ như cô định vẫn ngồi yên và im lặng trong chuyển động, cô chắc chắn không quay đầu xa đủ để thấy anh phía sau cô.

Kính thánh và sách nguyện được nhét vào những cái túi nhỏ trên các lưng ghế, và Colin nhìn Penelope lén lút tuồn chiếc phong bì vào sau một cuốn. Rồi cô đứng lên và dần bước ra giữa các hàng ghế.

Và đó là lúc Colin chuyển động.

Bước ra khỏi bóng tối, anh sai bước quả quyết tới cô, cảm thấy sự thỏa mãn không lay chuyển được trước vẻ kinh hoàng trên mặt cô khi cô nhìn thấy anh.

“Col... Col...” cô thở gấp.

“Đó sẽ là Colin,” anh dài giọng, tóm lấy ngay trên khuỷu tay cô. Cái động chạm của anh rất nhẹ, nhưng sự kìm kẹp là chắc chắn, và không có cách nào cô nghĩ là cô có thể làm một cuộc đào thoát.

Cô là một cô gái thông minh, cô đã không cố thử làm gì.

Nhưng vì cô là một cô gái thông minh, cô cố gắng chơi trò ngây thơ.

“Colin!” cuối cùng cô cũng cố để nói ra, “Cái gì mà... cái gì mà...”

“Ngạc nhiên?”

Cô nuốt xuống “Vâng.”

“Anh chắc chắn là thế.”

Mắt cô liếc về phía cửa, tới gian giữa của gác đường, mọi nơi trừ hàng ghế mà cô giấu cái phong bì. “Em chưa... Em chưa bao giờ nhìn thấy anh ở đây.”

“Anh chưa bao giờ tới đây.”

Miệng Penelope mở ra vài lần trước khi cô có thể nói tiếp, “Thật là rất hân hạnh, thực thế, rằng anh ở đây, thực ra, bởi vì, thực ra... uh... anh có biết câu chuyện của St. Bride?”

Anh nhướn một bên mày, “Nó là nơi chúng ta đang ở à?”

Penelope rõ ràng là đang cố gắng nín cười, nhưng kết quả là cô càng mở miệng thì nhìn càng ngốc nghếch. Bình thường thì nó sẽ làm cho anh cười, nhưng anh vẫn còn đang giận dữ với cô cho việc cô tới đây một mình, không thêm để ý đến sự an toàn hay danh tiếng của cô.

Nhưng trên tất cả, anh đang điên tiết vì cô có một bí mật.

Không phải là việc cô *giữ* một bí mật. Những bí mật nghĩa là phải được gìn giữ, và anh không thể đổ lỗi cho cô vì thế. Cũng phi lý như thế, anh chắc chắn không thể tha thứ cho thực tế là cô *có* một bí mật. Cô là Penelope. Cô được coi như là một cuốn sách để mở. Anh biết cô. Anh đã luôn biết cô.

Và bây giờ có vẻ như anh chưa bao giờ biết cô.

“Vâng,” cuối cùng cô trả lời, giọng cô cao vút từng chữ. “Đây là một trong những nhà thờ của Wren, thực ra, anh biết đấy, cái mà ông ta làm sau trận đại hỏa hoạn, chúng ở khắp nơi trong thành phố, và thực ra chúng là sở thích của em. Em rất thích tháp chuông nhà thờ. Anh không nghĩ nó trông giống như chiếc bánh cưới à?”

Cô đang nói làm nhảm. Nó không phải một dấu hiệu tốt khi ai đó nói làm nhảm. Nó thường có nghĩa là họ đang che giấu điều gì đó. Nó rõ ràng là Penelope đang là một cố gắng để che giấu điều gì, nhưng những từ ngữ nhanh nhẩu vô hồn của cô nói với anh rằng bí mật của cô phải rất lớn, thực vậy.

Anh nhìn chăm chăm vào cô một lúc lâu, kéo dài qua nhiều khắc chỉ để tra tấn cô, rồi cuối cùng anh hỏi, “Có phải vì thế mà em nghĩ thật vui mừng vì có anh ở đây?”

Khuôn mặt cô trở nên trống rỗng.

“Chiếc bánh cưới... “ anh nhắc cô.

“Ồi!” cô ré lên, da cô đỏ bừng lên về hồi lỗi sâu sắc, “Không! Không phải thế! Nó chỉ là... Em chỉ có ý rằng đây là nhà thờ của những người viết. Và nhà xuất bản. Em nghĩ thế. Về những nhà xuất bản, đó là...”

Cô đang lơ lửng và cô biết cô đang lơ lửng. Anh có thể thấy trong mắt cô, trên mặt cô, trong cách mà cô xoắn hai tay vào nhau khi cô nói. Nhưng cô vẫn cố gắng, cố thủ giữ vững sự giả vờ, và anh không làm gì cả ngoài việc nhìn cô chăm chăm với vẻ mỉa mai khi cô tiếp tục, “Nhưng em chắc về những người viết.” Và rồi, với một cái vung tay có lẽ đã là đắc thắng nếu cô không phá hủy nó với cái vuốt vào hồi hộp, “Và anh là một người viết.”

“Vậy em đang nói đây là nhà thờ của anh?”

“Er... “ Mắt cô bắn sang bên trái, “Vâng.”

“Xuất sắc.”

Cô vuốt vào, “Thế à?”

“À, ừ,” anh nói, với một sự tự nhiên tron tru trong câu nói với ý định làm cô khiếp sợ.

Mắt cô lại bắn sang bên trái... tới hàng ghế nơi cô giấu thư từ của mình. Cô đã làm rất tốt đến lúc này, giữ sự chú ý của cô khỏi bằng chứng buộc tội. Anh gần như tự hào về cô vì điều đó.

“Nhà thờ của anh,” anh lặp lại, “Thật là một ý kiến dễ thương.”

Cô đảo tròn mắt, sợ hãi, “Em e rằng em không hiểu ý anh.”

Anh gõ gõ ngón tay lên quai hàm, rồi rút tay ra một cách đầy suy nghĩ, “Anh tin anh vừa mở mang nhận thức về cầu nguyện.”

“Cầu nguyện?” cô yếu ớt nhại lại, “Anh ư?”

“Ừ, đúng.”

“Em... à... em... em...”

“Sao?” anh chất vấn, bắt đầu thưởng thức việc này một cách độc ác. Anh chưa bao giờ là tuýp người giận dữ, ủ ê. Rõ ràng, anh đã không biết anh bỏ lỡ cái gì. Có cái gì đó khá hài lòng trong việc làm cho cô lúng túng. “Penelope?” anh tiếp, “Em có gì để nói không?”

Cô vuốt vào, “Không.”

“Tốt.” anh mỉm cười ôn tồn, “Vậy anh tin là anh muốn có vài khoảnh khắc cho riêng anh.”

“Em xin lỗi?”

Anh bước sang phải, “Anh đang ở trong một nhà thờ. Anh tin anh muốn cầu nguyện.”

Cô bước sang trái, “Anh nói gì cơ?”

Anh hát đầu rất nhẹ về một vế của câu hỏi, “Anh nói anh muốn cầu nguyện. Nó đâu phải là một sự đa cảm phức tạp khủng khiếp gì.”

Anh có thể nói rằng cô đang căng thẳng khó mà cắn vào miếng mồi của anh. Cô đang cố mỉm cười, nhưng quai hàm cô căng ra, và anh cá rằng rằng cô đang nghiền vào nhau thành bột trong vài phút.

“Em không nghĩ anh là người mộ đạo.” cô nói.

“Anh không.” Anh đợi cô phản ứng lại, rồi thêm vào, “Anh định cầu nguyện cho em.”

Cô nuốt vào một cách vô thức, “Em á?” cô vút lên.

“Bởi vì,” anh bắt đầu, không ngăn được giọng mình cao lên, “vào lúc mà anh cầu nguyện xong, lời nguyện ước là điều duy nhất để cứu em!”

Với điều đó, anh đẩy cô sang một bên và sải bước đến chỗ cô giấu cái phong bì.

“Colin!” Cô la lên, điên cuồng chạy theo anh, “Không!”

Anh giật mạnh chiếc phong bì từ phía sau cuốn kính cầu nguyện nhưng chưa nhìn vào nó. “Em có muốn nói với anh đây là cái gì không?” anh yêu cầu, “Trước khi anh tự nhìn nó, em có muốn nói cho anh không?”

“Không,” cô nói, giọng cô vỡ vụn ra từng từ.

Tìm anh tan vỡ trước biểu hiện trong mắt cô.

“Vui lòng,” cô cầu xin anh, “Hãy đưa nó cho em.” Và rồi, khi anh chẳng làm gì ngoài việc nhìn chăm chăm vào cô với đôi mắt cứng rắn, giận dữ, cô thì thầm, “Nó là của em. Nó là một bí mật.”

“Một bí mật đáng giá với danh tiếng của em?” anh gần như gầm lên. “Đáng giá cuộc sống của em?”

“Anh đang nói về cái gì thế?”

“Em có ý nghĩ nào về sự nguy hiểm như thế nào với một người phụ nữ một mình trong thành phố? Một mình ở bất cứ đâu?”

Tất cả những gì cô nói là, “Colin, xin anh.” Cô với tới chiếc phong bì, vẫn còn nằm ngoài tầm với của cô.

Và đột nhiên anh không biết anh đang làm gì nữa. Đây không phải anh. Sự thịnh nộ điên cuồng này, sự giận dữ này... nó không thể là anh.

Nó chưa phải.

Nhưng phần rắc rối thì đúng... đó là Penelope người đã làm anh thành ra vậy. Và cô đã làm gì? Băng ngang qua London một mình? Anh hơi bị chọc tức bởi cô vì đã thiếu quan tâm tới sự an toàn của chính cô, nhưng nó lu mờ đi so với sự giận dữ anh cảm thấy vì cô đang giữ bí mật.

Sự giận dữ của anh hoàn toàn không có cơ sở. Anh chẳng có quyền gì để trông đợi Penelope chia sẻ bí mật của cô với anh. Họ chưa hề có ước hẹn với nhau, không có gì hơn là một tình bạn khá tốt đẹp và một nụ hôn duy nhất đầu vẫn âm xáo trộn. Anh chắc chắn sẽ không chia sẻ nhật ký hành trình của anh với cô nếu cô đã không tự tình cờ phát hiện ra nó.

“Colin,” cô thì thầm, “Xin anh... đừng.”

Cô đã xem những trang viết bí mật của anh. Tại sao anh không thể xem của cô? Cô đã có một người tình? Có phải tất cả những lời tâm phào về việc chưa bao giờ hôn chính xác là... vô nghĩa?

Chúa lòng lành, có phải ngọn lửa đang thiêu đốt lòng anh là... ghen?

“Colin,” cô lại nói, bây giờ cô đang nắc. Cô đặt tay mình lên anh, cố gắng ngăn anh đừng mở chiếc phong bì. Không với sức mạnh đó, cô không bao giờ so được với anh, chỉ với sự hiện diện của cô.

Nhưng không có cách nào... không cách nào anh tự dừng mình lại tại đó. Anh sẽ chết trước khi từ bỏ chiếc phong bì cho cô mà không mở nó.

Anh xé nó mở ra.

Penelope thốt lên một tiếng kêu lạ tai và chạy ra khỏi nhà thờ.

Colin đọc những dòng chữ.

Và rồi anh sụp xuống ghế, tái nhợt, nín thở.

“Ôi, Chúa ơi,” anh thì thào, “Ôi, Chúa ơi.”

*

Lúc Penelope ra đến ngoài nhà thờ St. Bride, cô quá kích động. Hay ít nhất quá kích động như cô chưa từng như thế. Hơi thở của cô ngắn, hỗn hển gấp gáp, nước mắt nhói trong mắt cô, và trái tim cô cảm thấy...

À, trái tim cô cảm thấy như muốn nhảy tung ra ngoài, nếu đó là việc có thể.

Sao anh có thể làm việc này? Anh đã đi theo cô. *Đi theo cô*. Sao Colin có thể đi theo cô? Anh sẽ được gì nào? Tại sao anh sẽ...

Cô đột nhiên nhìn xung quanh.

“Ồi, khôn kiếp!” cô rên rỉ, không thèm để ý nếu ai đó nghe thấy cô. Cỗ xe thuê đã rời đi. Cô đã cho chỉ thị đặc biệt cho người đánh xe phải đợi cô, rằng cô chỉ mất vài phút, nhưng chẳng thấy anh ta đâu cả.

Thêm một sự vi phạm nữa cô có thể đổ lỗi cho Colin. Anh đã làm chậm bước cô trong nhà thờ, bây giờ cỗ xe thuê đã rời đi, và cô kẹt lại đây trên bậc thềm nhà thờ St. Bride, giữa trung tâm thành phố London, quá xa nhà cô ở Mayfair cư như là cô có thể đang ở Pháp. Người ta đang nhìn chăm chăm vào cô và mỗi phút bây giờ cô chắc chắn sẽ bị mời chào, bởi vì bất cứ ai nhìn thấy một quý cô dòng dõi lại một mình ở thành phố, rất ít người mà lại quá rõ ràng đang hoảng sợ sắp bị tấn công.

Tại sao, tại sao, tại sao cô đã quá ngu ngốc khi nghĩ rằng anh là một người đàn ông hoàn hảo? Cô đã bỏ nửa cuộc đời mình say mê một người thực ra không có thực. Bởi vì Colin mà cô biết – không, Colin mà cô *nghĩ* rằng cô biết – rõ ràng là không tồn tại. Và bất cứ ai mà người đàn ông này đã là, cô không chắc chắn cô đã thích anh ta. Người mà cô đã yêu chung thủy qua bao nhiêu năm sẽ không bao giờ cư xử như thế này. Anh ấy sẽ không đi theo cô – Ô, tốt thôi, anh ấy sẽ, nhưng chỉ để chắc chắn với anh là cô an toàn. Nhưng anh sẽ không quá thô lỗ, và chắc chắn sẽ không mở thư tín riêng của cô.

Cô đã đọc hai trang nhật ký hành trình của anh, đó là sự thực, nhưng chúng đã không ở trong một cái phong bì dán kín.

Cô sụp xuống bậc thềm và ngồi xuống, đá lạnh thấm qua lần vải áo cô. Có rất ít thứ cô có thể làm bây giờ ngoài việc ngồi đây và chờ Colin. Chỉ có một con ngựa mới đi bộ ra ngoài một mình quá xa nhà như thế. Cô nghĩ cô có thể gọi một cỗ xe thuê trên phố Fleet, nhưng cái gì sẽ xảy ra nếu tất cả chúng đều bị thuê rồi, và bên cạnh đó, có thực có bất cứ điểm nào để chạy trốn Colin? Anh biết nơi cô sống, và trừ khi cô quyết định chạy tới đảo Orkney, cô không giống như đào thoát một cuộc đời đầu.

Cô thở dài. Colin có thể sẽ tìm thấy cô ở Orkneys, anh là người du lịch dày dạn khắp nơi. Và cô không cả muốn *đi* đến Orkneys.

Cô nén lại tiếng nức nở. Bây giờ cô không cả suy nghĩ mạch lạc được. Sao cô lại gắn bó với những đảo của Orkney chứ?

Và rồi tiếng Colin vang lên đằng sau cô, ngắn gọn và lạnh lẽo, “Đứng lên.” Là tất cả những gì anh nói.

Cô đứng lên, không phải bởi vì anh đã ra lệnh cho cô (hay ít nhất đó không phải những gì cô nói với chính mình), cũng không phải bởi vì cô sợ anh, nhưng đúng hơn là bởi vì cô không thể ngồi mãi mãi nơi bậc thềm của St. Bride, và dù cho nếu cô không muốn gì hơn tự giấu mình trước Colin trong sáu tháng tới, vào khoảnh khắc đó anh chỉ là phương tiện an toàn để cô về nhà.

Anh giật đầu anh về phía con đường, “Vào trong xe.”

Cô đi, leo lên xe khi cô nghe Colin đưa địa chỉ nhà cô cho người đánh xe và rồi chỉ thị cho anh ta “đi con đường thật dài.”

Ồi, Chúa.

Họ bắt đầu di chuyển tốt trong ba mươi giây trước khi anh nắm tờ giấy duy nhất đã ở trong chiếc phong bì mà cô để lại nhà thờ. “Anh tin đây là của em,” anh nói.

Cô nuốt vào và nhìn xuống, đó không phải điều cô cần. Cô đã có những chữ ấy trong trí nhớ. Cô đã viết đi viết lại chúng nhiều lần đêm qua, cô không nghĩ chúng có thể thoát khỏi trí nhớ của cô.

Không có gì mà tôi khao khát hơn là một quý ông người nghĩ nó đủ vui để tặng cho một quý bà một cái vỗ về hạ cổ trên tay khi anh ta thì thầm, “Đây là một đặc quyền của phụ nữ để thay đổi ý định.” Và thực vậy, bởi vì tôi cảm thấy một người sẽ luôn trợ giúp những lời nói với những hành động của họ, tôi nỗ lực để giữ những ý kiến và quyết định của mình kiên định và chân chính. Đó là tại sao, quý độc giả thân mến, khi tôi viết bản tin của mình ngày 19 tháng Tư, tôi thực sự dự định nó sẽ là bản tin cuối cùng của tôi. Tuy nhiên, những sự kiện hoàn toàn nằm ngoài sự kiểm soát của tôi (hay thực sự nằm ngoài sự chấp thuận của tôi) bắt buộc tôi đặt bút lên trang giấy một lần cuối cùng.

Thưa quý bà và quý ông, tác giả này Không phải quý bà Cressida Trowmbley. Bà ấy chẳng là gì hơn là một kẻ mạo danh có mưu mô, và nó làm tan vỡ trái tim tôi khi thấy những năm làm việc tích cực của mình bị quy cho một người như cô ta. Bản tin xã hội của Lady Whistledown, 21 tháng Tư 1824.

Penelope gấp lại lần nữa tờ giấy với sự chính xác hoàn hảo, tận dụng thời gian để cố trấn tĩnh bản thân và tìm ra cái quái gì cô nên nói trong khoảnh khắc như thế này. Cuối cùng, cô thử mỉm cười, không dám nhìn vào mắt anh, và nói đùa, “Anh có đoán?”

Anh chẳng nói gì, nên cô bắt mình phải nhìn lên. Cô ngay lập tức ước rằng cô không nhìn. Colin nhìn hoàn toàn không giống anh. Nụ cười dễ dàng luôn thường trực trên môi anh, sự hài hước muôn thưở bị che giấu trong mắt anh – tất cả chúng đã biến mất, thay vào đó là tia nhìn khắc nghiệt và lạnh lẽo, hoàn toàn băng giá.

Người đàn ông mà cô biết, người đàn ông cô đã yêu rất lâu rồi – cô đã không còn biết anh là ai nữa.

“Em sẽ coi như là không,” cô nói run rẩy.

“Em có biết anh đang cố gắng làm gì ngay bây giờ không?” anh hỏi, giọng anh lâm sàng sőt và lớn vọt trên với nhịp điệu lóc cóc của vó ngựa.

Cô mở miệng để nói không, nhưng một cái nhìn lên mặt anh nói với cô anh không muốn một câu trả lời, vậy nên cô giữ chặt lưỡi mình lại.

“Anh đang cố để quyết định xem cái gì, chính xác, anh rất giận dữ với em về nó,” anh nói. “Bởi vì có rất nhiều thứ – rất *nhiều* thứ – mà anh tìm ra nó khó khăn bất thường để tập trung vào chỉ một.”

Nó đã ở trên đầu lưỡi Penelope để đề nghị vài thứ – sự lừa dối của cô là nơi để bắt đầu – nhưng suy nghĩ lại, bây giờ có vẻ như là thời gian tuyệt vời để giữ ý kiến của cô lại.

“Đầu tiên,” anh nói, thực sự dù tông giọng anh chỉ ra rằng anh đang cố gắng rất khó khăn để kiềm chế tính nóng giận trong mức kiểm soát (và đó là, trong và của chính nó, rất phiền nhiễu, như cô chưa từng ý thức rằng Colin lại có tính nóng giận), “anh không thể tin được em đủ ngu ngốc để mạo hiểm đi vào thành phố một mình, trong một cỗ xe ngựa thuê, không kèm.”

“Em khó có thể tự mình đi bằng cỗ xe của nhà em,” Penelope buột ra trước khi cô nhớ ra rằng cô đã định giữ yên lặng.

Đầu anh ngả qua trái một inch. Cô không biết nghĩa là gì, nhưng cô không thể hình dung nó là tốt, đặc biệt là khi nó có vẻ hầu như nếu cỗ anh căng ra như nó xoắn lại. “Anh xin lỗi?” anh hỏi, giọng anh vẫn đáng sợ pha trộn giữa satanh và thép.

À, bây giờ thì cô *phải* trả lời, không phải sao? “Er... không có gì,” cô nói, hy vọng sự thoái thác sẽ làm anh bớt chú ý đến phần còn lại của câu trả lời, “Chỉ là em không được phép đi ra ngoài một mình.”

“Anh ý thức được điều đó,” anh cắn ra. “Đó cũng là một lý do khôn kiếp cho nó nữa.”

“Nên nếu em muốn đi ra ngoài một mình,” cô tiếp, chọn cách lờ đi phần sau câu nói của anh, “Em không thể cứ dùng một cỗ xe của gia đình. Không có người đánh xe nào sẽ đồng ý đưa em đến đây.”

“Những người đánh xe của em,” anh nạt, “rõ ràng là những người đàn ông khôn ngoan không chệ vào đâu được và có ý thức.”

Penelope không nói gì.

“Em có một ý nào về cái gì sẽ có thể xảy ra cho em không?” anh đòi hỏi, cái mặt nạ kiềm chế sắc nhọn của anh bắt đầu rạn vỡ.

“Er, rất ít, thực ra,” cô nói, nuốt xuống trong từng câu, “Em đã từng tới đây trước đây, và...”

“Cái gì?” Tay anh nắm chặt cánh tay trên của cô với sức mạnh làm đau cô, “Em mới nói gì?”

Nhắc lại nó có vẻ hầu như nguy hiểm cho sức khỏe của cô, nên Penelope chỉ nhìn chăm chăm vào anh, hy vọng có thể cô có thể xuyên thấu qua sự giận dữ hoang dại trong mắt anh và tìm thấy người đàn ông cô đã biết và yêu say đắm.

“Chỉ khi nào em cần gửi một tin khẩn cho nhà xuất bản của em,” cô giải thích, “Em gửi một tin mật mã, rồi ông ấy biết để lấy ghi chép của em ở đây.”

“Và đang nói về thứ gì?” Colin nói cộc cằn, vồ lấy tờ giấy từ tay cô, “cái này là cái quái quỷ gì?”

Penelope nhìn chăm chăm vào anh bối rối, “Em nên nghĩ nó là hiển nhiên. Em...”

“Đúng, dĩ nhiên, em là Lady Whistledown chết tiệt, và em có thể cười vào mặt anh vì bao nhiêu tuần anh khăng khăng đó là Eloise.” Mặt anh nhăn lại khi anh nói, gần như làm tan vỡ trái tim cô.

“Không!” Cô kêu lên, “Không, Colin, không bao giờ. Em không bao giờ cười anh.”

Nhưng về mặt anh nói rõ ràng với cô rằng anh không tin cô. Có một tia bề bàng trong đôi mắt xanh ngọc lục bảo của anh, điều gì đó cô chưa bao giờ nhìn thấy, điều gì đó cô không trông đợi để thấy. Anh là một Bridgeton. Anh được nhiều người ưa thích, tự tin, tự chủ. Không có gì có thể làm anh bối rối. Không ai có thể làm bề mặt anh.

Chỉ trừ, hình như, cô.

“Em đã không thể nói với anh,” cô thì thầm, cố gắng tuyệt vọng để xóa đi tia nhìn khủng khiếp trong mắt anh. “Chắc chắn anh biết là em đã không thể nói với anh.”

Anh im lặng trong một khoảnh khắc dài khổ sở, và rồi, nếu như cô không bao giờ nói, không bao giờ cố gắng tự giải thích, anh nhấc tờ giấy buộc tội trong không khí và lắc nó, hoàn toàn không đếm xỉa tới cảm xúc mãnh liệt của cô. “Đây là điều ngu ngốc,” anh nói, “Em có mất trí không?”

“Em không biết anh có ý gì.”

“Em đã có một sự đào thoát hoàn hảo, chỉ chờ cho em thôi. Cressida Twombly đã muốn nhận lấy lỗi lầm cho em.”

Và rồi đột nhiên tay anh ở trên vai cô, và anh ôm cô thật chặt khiến cô khó thể thở nổi.

“Tại sao em không để nó cứ chết đi, Penelope?” Giọng anh khản trương, mắt anh rực sáng. Nó là cảm xúc mạnh nhất cô từng thấy ở anh, và nó làm tan vỡ trái tim cô rằng nó hướng đến cô trong sự giận dữ. Và trong nỗi xấu hổ.

“Em không thể để cô ta làm thế,” cô thì thầm, “Em không thể để cô ta trở thành em.”

Bạn đang đọc truyện *Một Minh Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

“Tại sao lại không thể?”.

Penelope không thể làm gì khác ngoài việc nhìn chăm chú trong vài giây “Bởi vì... bởi vì.” Cô chột bần khoản làm thế nào để giải thích.

Trái tim cô đang tan nát, sự sợ hãi của cô- và sự hồ hởi- bí mật bị tiết lộ, và anh nghĩ rằng giờ cô đã sẵn sàng giải thích.

“Anh biết cô ta có thể là một con chồn cái xấu xa nhất...”

Penelope thở hắt hển.

“... mà nước Anh sản sinh ra trong thời đại này, nhưng vì Chúa” Anh lấy tay cào lên tóc, sau đó nhìn chăm chăm cô một cách nghiêm khắc -“ Cô ta sẽ phải chịu sự khiển trách ”

“ Công trạng ” Penelope gất gồng ngắt lời.

“ Sự khiển trách, ” anh tiếp tục “ Em có nghĩ đến điều gì sẽ xảy ra với em nếu mọi người phát hiện ra em thực sự là ai chưa? ”

Khóe môi của cô mím chặt với một sự thiếu kiên nhẫn vàtức giận “ Em đã có hơn một thập kỷ để suy nghĩ về những điều có thể xảy ra.”

Mắt anh nheo lại “ Em đang chế nhạo?”

“ Không một chút gì.” Cô vụt quay ra sau

“ Anh thực sự nghĩ là em đã không sử dụng ít nhất là một phần của mười năm gần đây trong cuộc đời em để nghĩ đến điều gì sẽ xảy ra nếu em bị phát hiện? Em sẽ là một kẻ ngốc nghếch, đui mù nếu em không làm vậy.”

Anh tóm lấy vai cô, giữ chặt như thể xe ngựa đang xóc nảy lên trên đoạn đường đầy đá sỏi ghồ ghề. “ Em sẽ bị hủy hoại. Hủy hoại. Em có hiểu được điều anh đang nói không?”

“ Nếu em chưa hiểu ” Cô trả lời. “Thì em đảm bảo với anh rằng giờ em đã hiểu, sau bài diễn văn dài của anh về chủ đề này khi anh buộc tội Eloise là Lady Whistledown.”

Anh cau có giận dữ, rõ ràng là bức mình khi sai lầm của anh bị ném thẳng vào mặt anh.

“ Mọi người sẽ không nói chuyện với em ”

“ Bọn họ sẽ phớt lờ em- ”

“ Mọi người chưa bao giờ nói chuyện với em ” Cô ngắt lời

“ Một nửa thời gian họ thậm chí còn không nhận ra em có mặt ở đó. Anh nghĩ làm thế nào em có thể làm được như vậy. Em vô hình Colin. Không ai nhìn thấy em. Không ai nói chuyện với em. Em chỉ đứng đó, lắng nghe, và không ai chú ý ”

“ Đó không phải sự thật.” Nhưng mắt anh lướt nhanh qua mắt cô khi anh nói điều đó.

“Ồ, đó là sự thật, và anh biết điều đó. Anh chỉ không muốn chấp nhận nó” Cô nói, thọc mạnh vào cánh tay anh. “ Bởi anh cảm thấy có lỗi.”

“ Anh không thể.”

“ Ôi, làm ơn. ” Cô chế giễu “ Mọi việc anh làm là để thoát khỏi cảm giác tội lỗi ”

“Pen- ”

“Ít nhất nó cũng liên quan đến em” Cô sửa lại.

Cô thở mạnh, người cô nóng bừng, và ít nhất một lần cô bộc lộ sự giận dữ “ Anh nghĩ là em không biết gia đình anh đã thương hại em như thế nào phải không? Anh nghĩ em đã không nhận thấy rằng bất kì lúc nào khi anh và các anh em trai của anh có mặt tại cùng một bữa tiệc với em, các anh đều mời em khiêu vũ phải không?”

“Bọn anh lịch sự” Anh nghiêng răng “ Và bọn anh yêu quý em ”

“ Và anh cảm thấy tiếc cho em. Anh cũng yêu quý Felicity nhưng em không thấy anh khiêu vũ với em ấy mỗi lần bọn anh gặp nhau. ”

Anh bắt ngờ buông cô ra, và khoanh tay lại “ Well, anh không thích cô ấy nhiều như anh thích em ”

Cô chớp mắt, khựng người lại. Không có gì có thể làm cô nguôi giận hơn việc anh bỏ qua và khen ngợi cô giữa lúc họ đang tranh cãi.

“ Và ” Anh tiếp tục

“ Em không đề cập đến điều anh muốn nhấn mạnh.”

“ Điều gì? ”

“ Rằng Lady Wistledown sẽ hủy hoại em.”

“ Vì chúa ” Cô lẩm bầm “ Anh nói như thể cô ấy là một người nào khác. ”

“ Well, xin lỗi nếu anh vẫn thấy khó khăn trong việc chấp nhận người phụ nữ đứng trước mặt anh với người đàn bà viết những bài báo cay nghiệt là cùng một người”

“ Colin ”

“ Em cảm thấy bị sỉ nhục?” Anh nhạo báng.

“ Đúng, vì em đã làm việc chăm chỉ để có những bài báo đó”

Cô nắm chặt tay lại xung quanh lớp vải mỏng của chiếc váy mặc buổi sáng màu xanh lá bạc hà của cô, không chú ý tới những đường xoắn ốc nhàu nhĩ cô đang tạo ra. Cô phải làm gì đó với bàn tay cô hoặc cô có thể nổ tung với năng lượng mạnh mẽ và sự tức giận đang cháy xuyên qua tĩnh mạch cô. Sự lựa chọn duy nhất của cô dường như là khoanh tay lại. Và cô từ chối nhượng bộ trong một cuộc đối đầu xem ai sẽ đầu hàng trước trước. Bên cạnh cô, anh cũng đang khoanh tay lại, và một trong hai người phải hành động chín chắn hơn.

“ Anh không hề nghĩ đến truyện bôi nhọ những việc em làm” Anh nhún nhường nói.

“ Dĩ nhiên là anh đã ” Cô ngắt lời.

“ Không, anh không làm thế.”

“ Vậy anh nghĩ anh đang làm cái gì?”

“ Cư xử như một người lớn ” Anh trả lời, giọng anh to dần và thiếu kiên nhẫn.

“ Một trong hai chúng ta phải vậy.”

“ Không phải anh đang nói với em về cách cư xử của người trưởng thành đấy chứ!.” Cô bùng nổ. “ Anh, một người luôn chạy trốn khỏi bất cứ thứ gì có liên quan đến trách nhiệm.”

“ Và cái quái quỷ đó có nghĩa gì vậy” Anh cắt ngang.

Anh lùi lại “ Anh không thể tin rằng em đang nói với anh như vậy.”

“ Anh không thể tin rằng em đang làm điều này” hay “ Em có đủ can đảm để làm điều này”

Anh chỉ nhìn chằm chằm vào cô, rõ ràng là ngạc nhiên trước câu hỏi của cô.

“ Không khác hơn những gì anh nghĩ, Colin” Cô nói. Và sau đó, trong một chút giọng trầm, cô nói thêm “ Không khác hơn những gì em đã từng nghĩ.”

Anh không nói gì trong giây lát, rồi sau đó, như thể anh không thể kéo bản thân ra xa chủ đề này, anh hỏi, gần như rít lên. “ Ý em muốn nói gì khi em nói anh chạy trốn khỏi những trách nhiệm”

Cô mím môi, sau đó thư giãn, cô hy vọng sẽ trấn tĩnh được cơn giận dữ đang bốc lên. “ Anh nghĩ tại sao anh lại đi du lịch nhiều đến vậy?”

“Bởi vì anh thích vậy.” Giọng anh dứt khoát.

“Và bởi vì anh muốn thoát khỏi những phiền toái của anh tại đây, tại nước Anh này.”

“Và điều đó biến anh thành một đứa trẻ bởi vì....?”

”

“Bởi vì anh không sẵn sàng lớn lên và làm một vài điều mà người lớn làm, điều đó làm anh không trưởng thành lên được.”

“Như điều gì?”

“Như việc kết hôn.”

“Đó có phải là một lời cầu hôn?” Anh chế giễu, khoe miệng anh nhếch lên trong một nụ cười xác xược.

Cô cảm thấy hai má cô đỏ bừng và nóng lên. Nhưng cô buộc bản thân phải tiếp tục. “Anh biết là nó không phải như vậy, và đừng cố gắng thay đổi chủ đề bằng cách trở nên thô lỗ.”

Cô chờ đợi anh nói một điều gì đó, có thể là một lời xin lỗi. Sự yên lặng của anh là một sự xúc phạm và vì thế cô phát ra một tiếng khịt mũi và nói “Vi Chúa, Colin, Anh đã ba- mười- ba- tuổi.”

“Và em đã hai- mười- tám – tuổi.” Anh chỉ ra, với một giọng điệu đều đều.

Nó như một cú đâm vào bụng, nhưng cô quá bức để có thể rút vào lớp vỏ thông thường. Cô nói với một giọng thật thấp.

“Em không có một lời cầu hôn hoa mỹ của một ai đó. Và không như anh.” Cô nói thêm, mục đích duy nhất của cô bây giờ là đem lại cảm giác tội lỗi mà cô mới cáo buộc anh vài phút trước đó “Em không có một số tiền lớn của một người cầu hôn thích hợp tương lai và vì thế em không bao giờ có được niềm vui sướng của việc nói không.”

Môi anh mím chặt “Và em nghĩ rằng việc tiết lộ em là Lady Whistledown sẽ làm tăng thêm con số người cầu hôn em?”

“Anh đang cố gắng sỉ nhục em?” Cô nghiêng răng.

“Anh chỉ cố gắng trở nên thực tế hơn. Đó là điều mà em hoàn toàn không nhận thấy”

“Em chưa bao giờ nói em có ý định tiết lộ em là Lady Whistledown.”

Anh giật lấy cái phong bì với cái bài báo cuối cùng trong đó, ở đằng sau, trên chiếc đệm ghế dài. “Vậy nó viết về cái gì?”

Cô giật nó lại, kéo mạnh tờ giấy ra khỏi phong bì, cô nói, “Xin lỗi” từng âm tiết phát ra nặng nề với sự chầm biểm.

“Em phải nhớ câu tuyên bố danh tánh của em”

“Em nghĩ hành động cuối cùng này của em sẽ làm được điều gì đó để dập tắt sự thích thú điên cuồng trong việc phát hiện tên tuổi của Lady Whistledown.” Anh đặt một bàn tay lên ngực một cách xác xược và nói “Có lẽ anh nên nói ra tên của em. Sau tất cả, anh không muốn phủ nhận công trạng của em”

“Bây giờ anh đang trở nên đáng sợ.” Cô nói, một tiếng nói nhỏ vang lên sau trí não cô tự hỏi tại sao lúc này cô không khóc. Đây là Colin, người cô yêu. Và anh đang hành động như thể anh rất ghét cô. Còn điều nào khác trên thế giới đáng để khóc hơn?

Có lẽ đó chưa phải là tất cả. Có lẽ tất cả buồn phiền đang lớn dần trong cô là cho cái chết của một giấc mơ. Giấc mơ về anh của cô. Cô đã xây nên một hình ảnh hoàn hảo của anh trong tâm trí mình, và với mọi từ ngữ anh vừa tát vào mặt cô, càng chỉ rõ rằng giấc mơ của cô chỉ đơn giản là không có thật.

“Anh muốn nói tới điều này.” Anh nói, giật lại tờ giấy trên tay cô.

“Nhìn vào đây. Nó như một lời mời cho việc đẩy mạnh cuộc điều tra. Em chế giễu cả xã hội, thách thức họ khám phá ra em là ai.”

“Đó không phải điều em đang làm”

“Đó có thể không phải là ý định của em nhưng nó chắc chắn là kết quả cuối cùng.”

Anh có lẽ đã đúng nhưng cô chưa sẵn sàng thừa nhận

“Đây là một cơ hội, và em sẽ nắm lấy nó.” Cô trả lời, khoanh tay trước ngực, một cái nhìn sắc nhọn quay khỏi anh. “Em đã làm việc này mười một năm mà không bị phát hiện, em không hiểu tại sao bây giờ em lại cần lo lắng quá mức về nó.”

Anh thờ dài bức tức “Em có khái niệm gì về tiền bạc không vậy? Em nghĩ có bao nhiêu người muốn có một nghìn bảng của Phu nhân Danbury.”

“Em có nhiều khái niệm về tiền bạc hơn anh” Cô đáp lại, tức giận vì bị sỉ nhục “Và bên cạnh đó tiền thưởng của phu nhân Danbury không làm bí mật của em dễ bị công kích hơn.”

“Nó làm cho mọi người quyết tâm hơn, và làm em dễ bị tổn thương hơn. Đó là chưa kể đến” anh nói thêm “như cô em gái nhỏ nhất của anh đã chỉ ra. Đó là danh tiếng”

“Hyacinthy?” Cô hỏi.

Anh gạt đầu dứt khoát, đặt tờ giấy xuống chiếc ghế dài bên cạnh anh. “Và nếu Hyacinthy nghĩ rằng danh tiếng trong việc khám phá ra danh tính em là đáng khao khát, thì em có thể chắc chắn là nó không phải là người duy nhất. Đó có thể là lý do Cressida theo đuổi cái mưu kế ngu ngốc của cô ta.”

“Cressida làm điều đó vì tiền” Cô càu nhàu “Em có thể chắc chắn về điều đó.”

“Được thôi. Vấn đề không phải tại sao cô ta làm vậy. Tất cả vấn đề là cô ta đã làm thế. Và một lần em đã bác bỏ cô ta bằng lời nói ngu ngốc của em.”

Anh đập mạnh tay xuống tờ giấy “Một người nào khác sẽ thay thế cô ta.”

“Sau đó vì tình yêu của chúa” Anh thốt lên “Hãy để cô ta đi với kế hoạch của cô ta. Cô ta là câu trả lời cho những lời cầu nguyện của em”

Đôi mắt cô nhìn nhanh lên anh “Anh không biết những lời cầu nguyện của em.”

Có điều gì đó trong giọng cô đâm thẳng vào ngực Colin. Cô đã không làm thay đổi suy nghĩ của anh, thậm chí là không làm suy chuyển nó một tí nào, nhưng anh không tìm ra từ ngữ đứng đắn nào để nói vào lúc này.

Anh nhìn cô, sau đó anh nhìn ra ngoài cửa sổ. Tâm trí anh lơ đãng chú ý đến mái vòm của nhà thờ St.Paul.

“Con đường thật dài” Anh thì thầm.

Cô không nói gì. Anh không thể trách cô. Đó là những từ vô nghĩa, nói ra để phá vỡ sự yên lặng, không có gì khác.

“Nếu em đề Cressida” Anh bắt đầu.

“Dừng lại” Cô van xin anh “làm ơn đừng nói thêm nữa, em sẽ không để Cressida làm điều đó.”

“Em có thực sự nghĩ đến điều gì có ích cho em vào lúc này không?”

Cô nhìn anh sắc nhọn “Thế anh nghĩ em còn có thể nghĩ đến điều gì khác trong suốt mấy ngày qua.”

Anh thử cách khác “Vấn đề là em có thực sự muốn mọi người biết em là Lady Whistledown không? Em biết là em thông minh và em đã gạt được tất cả mọi người. Điều đó không đủ sao?”

“Anh không nghe em nói.” Mồm cô lạnh lùng mở ra trong một hình oval hoài nghi kỳ cục như thể cô không thể tin được anh đã không hiểu những điều cô nói. “Em không cần mọi người biết đó là em, em chỉ cần mọi người biết đó không phải là cô ta.”

“Nhưng rõ ràng là em không phiền nếu mọi người nghĩ một ai đó khác là Lady Whistledown.”. Anh nhấn mạnh “Sau tất cả, em đã cáo buộc Phu nhân Danbury trong một tuần nay.”

“Em phải cáo buộc một người nào đó.” Cô giải thích “Phu nhân Danbury đã thẳng thắn hỏi em người em nghĩ là ai, và em không thể nói là đó là em. Bên cạnh đó sẽ không quá tệ nếu mọi người nghĩ đó là phu nhân Danbury. Ít nhất thì em cũng thích phu nhân Danbury.”

“Penelope –”

“Anh sẽ cảm thấy thế nào nếu bài viết của anh được xuất bản với cái tên tác giả là Nigel Berbrooke” Cô gắng hỏi.

“Nigel Berbrooke hiển nhiên là có khả năng ghép hai câu lại với nhau.” Anh khịt mũi chế nhạo “Anh khó có thể nghĩ là có ai đó tin rằng anh ta có thể viết ra được bài viết của anh.”

Như kèm thêm một lời giải thích, anh đưa cô một cái gạt đầu nhỏ như một lời xin lỗi, vì Nigel đã cười chị gái cô.

“Hãy thử tưởng tượng ra điều đó.” Cô nghiêng rằng “hoặc bất kì người nào khác anh nghĩ giống như Cressida”

“Penelope” Anh thờ dãi “Anh không phải là em. Anh không thể so sánh hai việc đó được. Hơn nữa, nếu anh xuất bản những bài viết của anh, chúng cũng khó có thể hủy hoại anh trong con mắt của xã hội.”

Cô thờ dãi thườn thợt, và anh biết rằng quan điểm của anh đã được chấp nhận “Tốt” Anh tuyên bố “sau cùng thì mọi việc cũng được quyết định. Chúng ta sẽ xé bỏ -” anh với lấy tờ giấy

“Không” cô hét lên, gần như đứng lên khỏi chỗ của cô.

“Nhưng em chỉ vừa nói -”

“Em không nói gì cả” Cô hét lên “Tất cả những gì em làm là thờ dài.”

“Ôi, vì chúa, Penelope.” Anh gắt gỏng nói “Em rõ ràng là đồng ý với—”

Cô há hốc miệng ra mà nhìn sự táo bạo của anh

“Khi anh giải thích với em điều anh mong muốn.”

Anh nhìn tờ giấy đầy buộc tội, cái mà anh vẫn nắm chặt trong tay, và tự hỏi anh có thể làm gì với nó vào lúc này.

“Và dù thế nào đi nữa” Cô nói tiếp, đôi mắt cô ánh lên sự giận dữ và đờ đẫn, nó làm cô trông như đẹp lên. “Nó không phải là em không thể ghi nhớ được những từ cuối cùng ghi trong đó, anh có thể phá hủy được tờ giấy, nhưng anh không thể phá hủy em.”

“Anh muốn làm điều đó.”

“Anh vừa nói gì vậy?”

“Whistdown” Anh nghiêng răng “anh muốn phá hủy Lady Whistledown. Em, anh rất vui khi được làm vậy.”

“Nhưng em là Lady Whistledown.”

“Chúa cứu giúp tất cả chúng ta.”

Rồi sau đó có một cái gì đó chỉ đơn giản bất ngờ xuất hiện trong cô. Tất cả sự giận dữ của cô, tất cả sự thất vọng của cô, mọi cảm giác chống đối cô đã kìm nén suốt bao năm qua đã bị phá vỡ, hướng thẳng vào Colin, người, mà trong số nhiều người khác, ít đáng bị như vậy nhất.

“Tại sao anh giận dữ với em.” Cô thốt lên. “Những việc em làm quá khó chịu, thông minh hơn anh, giữ được bí mật, cười nhạo cả xã hội?”

“Penelope, em-”

“Không” Cô mạnh mẽ nói. “Anh hãy yên lặng. Bây giờ đến lượt em nói.”

Quai hàm anh chùng xuống khi anh chăm chăm nhìn cô, cảm giác choáng váng và không thể tin được tràn đầy trong mắt anh.

“Em tự hào vì những việc em đã làm” Cô cố gắng nói, giọng cô rung rung vì xúc động. “Em không quan tâm tới những điều anh nói, em không quan tâm những điều mọi người nói. Không ai có thể lấy nó khỏi em”

“Anh không cố —”

“Em không cần mọi người biết sự thật” cô nói, cắt ngang cơ hội phản đối của anh. “Nhưng em sẽ bị đày xuống địa ngục nếu em để cho Cressida... kẻ... kẻ...” Toàn thân cô run rẩy khi các ký ức tràn về, tất cả đều tồi tệ.

Cressida, kẻ nổi tiếng về vẻ yêu kiều và đáng đi uyển chuyển, đã sẩy chân và vấp ngã vào chiếc váy của Penelope, cái duy nhất vào năm đầu tiên mẹ cho phép cô mua mà không phải màu vàng hay cam.

Cressida ngọt ngào đề nghị các chàng trai trẻ mời Penelope khiêu vũ. Lời đề nghị của cô ta được tạo ra ồn ào với một sự sốt sắng rằng Penelope chỉ có thể cảm thấy xấu hổ bởi chúng.

Cressida đã nói trước đám đông rằng cô ta lo lắng như thế nào về vẻ ngoài của Penelope. “Thật là không có lợi cho sức khỏe khi cân nặng vượt quá 10 stone (khoảng 64kg) ở tuổi của chúng ta” Cressida thủ thỉ.

Penelope chưa bao giờ biết liệu Cressida có khả năng che giấu nụ cười tự mãn của cô ta sau những lời châm chọc của cô ta không?

Cô đã chạy trốn khỏi căn phòng, bị mờ đi bởi nước mắt, không thể rời đi cái cách mà hông cô lúc lắc khi cô chạy khỏi đó.

Cressida luôn biết chính xác nơi để đâm kiếm của cô ta vào, và cô ta biết làm thế nào để xoắn lưỡi lê của cô ta. Nó đã không còn là vấn đề khi Eloise ở lại làm người bảo vệ Penelope hay Phu nhân Bridgerton, người luôn cố giúp cô thấy tự tin hơn. Penelope không thể nhớ cô đã khóc thầm bao nhiêu lần trong khi ngủ. Cô luôn phải chịu đựng những lời nói châm chọc từ Cressida Cowper Twombly.

....., tất cả bởi vì cô đã không có đủ dũng khí để đứng lên vì bản thân. Nhưng cô sẽ không để Cressida có được nó. Không phải là bí mật cuộc đời cô, không một góc nhỏ nào trong tâm hồn cô, nơi mạnh mẽ, kiêu hãnh và hoàn toàn không có sự sợ hãi.

Penelope không thể biết làm thế nào để bảo vệ bản thân nhưng Lady Whistledown thì có.

“Penelope?” Colin hỏi một cách thận trọng.

Cô đứng ngậy ra nhìn anh, mắt vài giây để nhớ ra đây là năm 1824 không phải là 1814, và cô đang ở đây-trong xe ngựa với Colin Bridgerton, không phải ngồi co rúm lại một góc trong phòng khiêu vũ, cố gắng thoát khỏi Cressida Cowper.

“Em ổn chứ?” Anh hỏi.

Cô gật đầu, hay ít nhất cô đã cố gắng làm vậy.

Anh mở miệng định nói điều gì, sau đó ngừng lại, môi anh vẫn hé mở trong vài giây. Cuối cùng, anh chỉ đặt tay anh lên tay cô, và nói “Chúng ta sẽ nói về điều đó sau?”

Cô gật đầu, và thực sự, cô chỉ muốn toàn bộ buổi chiều kinh khủng này qua đi, nhưng có một điều cô không thể không nghĩ đến.

“Cressida đã không bị hủy hoại.” Cô nói một cách bình thản

Anh quay sang cô, có sự bối rối trong mắt anh “Xin lỗi?”

Giọng cô cất cao nhẹ nhàng “Cressida đã nói cô ta là Lady Whistledown và cô ta không bị hủy hoại.”

“Đó là bởi vì không một ai tin cô ta” Colin trả lời “Hơn nữa” Anh nói thêm mà không suy nghĩ “Cô takhác.”

Cô chậm chậm quay sang anh, rất chậm, với đôi mắt kiên định

“Khác như thế nào?”

Một cái gì đó giống như sự hoang mang bắt đầu đập mạnh trong ngực Colin. Anh biết anh đã nói điều gì đó không đúng ngay khi chúng thoát ra khỏi môi anh. Một câu nào đó hay một từ nào đã sai?

Cô ta khác.

Cả hai bọn họ đều biết ý anh muốn nói gì. Cressida nổi tiếng, Cressida xinh đẹp, Cressida có thể đoạt tất cả mọi thứ với sự tự tin.

Penelope, theo một cách khác,

Cô là Penelope, Penelope Featherington. Cô không có chỗ dựa hay mối quan hệ nào để có thể cứu cô khỏi bị hủy hoại. Những người nhà Bridgerton có thể đứng sau cô, đưa tay ra giúp đỡ cô, nhưng thậm chí như vậy họ cũng không thể ngăn cản sự sụp đổ của chính cô.

Các vụ tai tiếng khác đều có thể được dàn xếp, ngoại trừ Lady Whistledown, người mà hết lần này đến lần khác xúc phạm hầu hết những người có vai vế ở British Isles. Khi mọi người hết ngạc nhiên, họ sẽ bắt đầu có những lời nhận xét đầy ác ý.

Penelope sẽ không được tán thưởng vì sự thông minh, dí dỏm hay táo bạo. cô sẽ bị gọi là kẻ ích kỷ, nhỏ mọn và đồ kỵ.

“Em hiểu” Penelope nói trong sự yên lặng.

“Không” Anh nói nhanh “em không hiểu. Anh, —

”

“Không Colin” Cô nói, âm thanh gần như đau đớn. “Em biết. Chỉ là em đã hy vọng anh sẽ khác.”

Mắt anh gặp mắt cô. Và bằng cách nào đó tay anh đã ở trên vai cô, siết chặt mạnh mẽ để cô không thể quay đi. Anh không nói gì, để cho đôi mắt anh hỏi câu hỏi của anh.

“Em đã nghĩ rằng anh tin em,” cô nói “rằng anh đã nhìn thấy nhiều hơn một chú vịt con xấu xí.”

Khuôn mặt cô rất đổi thân quen với anh, anh đã nhìn nó hàng nghìn lần trước đây, vậy mà cho tới cách đây vài tuần anh không thể nói là thật sự anh biết nó. Liệu anh có biết rằng cô có một cái nốt nhỏ ở gần dải tai không? Anh đã bao giờ nhận thấy sự ấm áp của làn da cô. Hay là đôi mắt nâu của cô có những đốm vàng, bên phải gần đồng tử.

Làm thế nào mà anh đã từng khiêu vũ với cô bao nhiêu lần mà lại không nhận ra môi cô rộng đầy đặn và được tạo ra để hôn.

Cô liếm môi khi cô lo lắng. Anh mới nhìn thấy cô làm điều đó cách đây không lâu. Chắc chắn cô đã như vậy trong suốt hàng tá năm quen nhau của họ. Và chỉ bây giờ nhìn lướt cô cũng làm cơ thể anh siết chặt với sự đòi hỏi.

“Em không xấu xí.” Giọng anh thấp và gấp gáp.

Mắt cô mở to

Và anh thì thầm “Em rất xinh đẹp.”

“Không” cô nói, như một tiếng thì thầm. “Đừng nói những điều mà anh không muốn nói.”

Những ngón tay anh ấn sâu vào vai cô “Em xinh đẹp” anh nhắc lại

“Anh không biết như thế nào... anh không biết khi nào...” Anh chạm vào môi cô. Cảm thấy hơi thở nóng ấm của cô trên ngón tay anh. “Nhưng em là vậy.” Anh thì thầm

Anh cúi xuống và hôn cô, chậm chậm, tôn kính, có một chút ngạc nhiên rằng điều này đã xảy ra, rằng anh rất cần cô. Con sóc qua đi, thay vào đó là sự cần thiết đơn giản, nguyên sơ thừa nhận cô, đánh dấu cô, chứng tỏ cô là của anh.

Của anh?

Anh buông cô ra và nhìn cô trong giây lát, mắt anh nhìn khắp khuôn mặt cô.

“Tại sao không?”

“Cái gì vậy?” Cô thì thầm

“Em xinh đẹp” Anh lắc đầu bối rối “Anh không hiểu tại sao người khác lại không nhìn thấy điều đó.”

Có cái gì đó ấm áp, đáng yêu lan nhanh trong ngực Penelope. Cô không thể giải thích được nó. Nó gần như là ai đó đang đốt nóng dòng máu cô. Nó bắt đầu trong trái tim cô, và sau đó chậm chậm quét xuyên qua cánh tay cô, bụng cô, xuống đến đầu ngón chân cô.

Nó làm đầu óc cô quay cuồng. Nó làm cô hài lòng.

Nó làm thay đổi cô hoàn toàn.

Cô không đẹp. Cô biết là cô không đẹp, cô biết là cô không bao giờ có thể vượt qua cái gọi là hơi hơi quyến rũ. Và đó chỉ là trong những ngày tuyệt nhất của cô. Nhưng anh đã nghĩ là cô đẹp và khi anh nhìn cô...

Cô cảm thấy mình đẹp và cô chưa bao giờ cảm thấy vậy trước đây.

Anh lại hôn cô, môi anh đôi khát, gặm nhấm, mon tron khắp cơ thể cô, khuấy động tâm hồn cô. Bụng cô bắt đầu ngứa ran, da cô nóng lên nơi tay anh chạm vào cô xuyên qua lớp vải màu xanh của váy cô.

Và chưa một lần nào cô nghĩ, điều này là sai trái. Nụ hôn này là thứ mà cô cần sợ hãi và tránh xa, nhưng cô biết-bằng cả cơ thể, suy nghĩ và tâm hồn-rằng không có điều gì trong cuộc đời cô lại đúng đắn đến vậy. Cơ thể cô được sinh ra cho người đàn ông này. Và cô đã sử dụng rất nhiều năm để cố gắng chấp nhận thực tế rằng anh được sinh ra cho một ai đó khác.

Cô muốn anh, cô muốn điều này, cô thích cái cách mà anh chạm vào cô.

Cô muốn trở nên xinh đẹp, thậm chí cả khi nó chỉ là trong con mắt người đàn ông này.

Họ đã ở đây, cô đã nghĩ mình đang mơ khi anh đặt cô xuống cái đệm sang trọng của chiếc ghế dài trên xe ngựa, chỉ có đôi mắt là có ý nghĩa.

Cô yêu anh, cô đã luôn yêu anh. Thậm chí ngay cả bây giờ, cô chỉ vừa mới nhận ra rằng khi anh gần gũi với cô và khi cô thậm chí còn không chắc rằng cô thích anh, cô đã yêu anh.

Và cô muốn là của anh.

Lần đầu tiên anh hôn cô, cô đã chấp nhận sự tiến tới của anh với niềm yêu thích bị động, nhưng lần này cô quyết tâm trở thành người đồng hành chủ động. Cô vẫn không thể tin rằng cô ở đây, với anh, và tất nhiên cô chưa sẵn sàng để bán thân mơ rằng anh đã từng hôn cô như vậy.

Điều này có lẽ sẽ không bao giờ xảy ra lần nữa. Cô có thể sẽ không bao giờ lại cảm thấy trọng lượng cơ thể anh áp chặt vào cô, hay sự mon tron của lưỡi anh với lưỡi cô.

Cô có một cơ hội. Một cơ hội tạo ra một kỷ niệm, cái mà có thể là cuối cùng trong cuộc đời cô. Một cơ hội để với tới hạnh phúc.

Ngày mai có thể sẽ khủng khiếp, có thể anh sẽ tìm một người phụ nữ nào đó để cùng vui cười, trêu chọc, thậm chí để kết hôn, nhưng hôm nay.....

Ngày hôm nay là của cô.

Có chúa biết, cô đang tạo ra một nụ hôn đáng nhớ.

Cô với lên và chạm vào tóc anh. Cô ngập ngừng ở lần đầu tiên, -chỉ bởi vì cô quyết tâm trở thành một người đồng hành chủ động, sẵn sàng không có

nghĩa là cô biết rõ điều cô đang làm.

Môi anh chậm chậm xóa đi tất cả lý trí -trí thông minh trong đầu cô. Nhưng cô không thể ngăn bản thân nhận thấy rằng tóc của anh có cảm giác giống hệt như tóc của Eloise, cái mà cô đã chải không biết bao lần trong suốt thời gian họ là bạn của nhau. Và Chúa giúp cô...

Cô cười khúc khích.

Điều đó làm anh chú ý, anh nhấc đầu lên, môi anh chạm gần kề nụ cười thích thú. “ Xin lỗi? ” Anh thắc mắc.

Cô lắc đầu, cố đánh lui nụ cười, biết là cô sẽ thua trong trận chiến này.

“ Oh, không, em phải nói.” Anh khẳng định “ anh không thể tiếp tục mà không biết lý do của tràng cười này.”

Cô cảm thấy má cô đang cháy, cái mà đã đánh mạnh vào cô khi cười không đúng lúc. Cô ở đây, cư xử hoàn toàn không đúng đắn ở phía sau xe ngựa. và chỉ bây giờ cô đỏ mặt vì thẹn.

“ Nói cho anh ” anh thì thầm, ầm ừ trước tai cô.

Cô lắc đầu.

Môi anh tìm chính xác nơi mạch cô đập ở cổ họng. “ Nói cho anh biết.”

Tất cả những gì cô làm – tất cả những gì cô có thể làm là – rên rỉ – ngửa cổ ra để anh có thể đến gần hơn.

Váy của cô, cái mà cô thậm chí không nhận ra đã bị mở một phần, trượt tới tận xương đòn cô bị phơi bày, và cô quan sát với một sự mê hoặc choáng váng khi môi anh vạch một đường dọc theo chúng, cho tới khi toàn bộ gương mặt anh rúc vào ngực cô.

“ Em sẽ nói cho anh chứ ” anh thì thầm, trượt qua da cô với răng của anh.

“ Nói với anh điều gì?” cô thở hổn hển

Môi anh tỉnh quái, di chuyển xuống dưới, và vẫn đang xuống dưới- hạ thấp dần

‘ Tại sao em cười?’

Trong một vài giây, Penelope thậm chí còn không thể nhớ được anh nói về cái gì.

Tay anh úp lên ngực cô xuyên qua váy cô, ‘ Anh sẽ giầy vò em cho tới khi em nói với anh. ’ Anh đe dọa.

Câu trả lời của Penelope là ườn lưng ra, để cho ngực cô lại gần anh hơn.

Cô thích sự giầy vò của anh.

‘ anh biết ’ anh thì thầm, cùng một lúc trượt xuống vạt áo trên của cô và di chuyển sao cho lòng bàn tay anh lướt qua núm vú cô. ‘ Sau đó có lẽ, anh sẽ...’ Tay anh vẫn đề yên, sau đó nhấc lên

“ Dừng lại”

‘ Không ’ Cô rên rỉ

‘ Vậy hãy nói cho anh biết.’

Cô nhìn chăm chăm vào ngực cô, ghi nhớ bởi cảnh tượng này, lột trần và mở ra trước cái nhìn chăm chú của anh.

‘ Nói cho anh biết’ anh thì thầm, thờ nhẹ nhàng sao cho hơi thở của anh quét ngang cô.

Có cái gì đó siết chặt bên trong Penelope, sâu bên trong cô, ở một nơi chưa bao giờ được biết đến.

“ Colin, làm ơn” Cô cầu xin.

Anh mỉm cười, chậm chạp và lười biếng, hài lòng và vẫn còn ham muốn, “ Làm ơn, cái gì?” Anh hỏi.

“ Chạm vào em” Cô thì thầm.

Ngón tay trở của anh trượt xuống dọc vai cô. “ Ở đây?”

Cô lắc đầu một cách điên cuồng.

Anh kéo xuống dọc theo cổ cô. “anh sẽ lại gần hơn?” anh thì thầm.

Cô gật đầu, mắt cô chưa bao giờ rời khỏi ngực cô.

Anh lại tìm thấy núm vú cô một lần nữa, tay anh vẽ một đường chậm rãi, trêu ghẹo, xoắn vòng quanh nó. Trong khi cô quan sát, cơ thể cô ngày càng chặt hơn và chặt hơn.

Và tất cả những gì cô có thể nghe thấy là hơi thở cô, nóng rực và dữ dội.

Sau đó –

“Colin” Tên anh thoát ra khỏi môi cô trong một tiếng thở gấp gấp nghẹt lại. Chắc chắn anh không—

Môi anh lại gần cô, thậm chí trước khi cô có thể cảm thấy sức nóng của anh, cô đã ngã ngửa trên chiếc ghế dài trong sự ngạc nhiên, hông cô áp chặt không chút xấu hổ vào hông anh. sau đó ngã ra sau khi anh siết chặt lấy cô, giữ cô bất động và làm hài lòng cô.

“Oh, Colin, Colin” Cô thở hổn hển, tay cô lang thang khắp lưng anh, ấn chặt vào các bắp thịt anh. Cô không muốn một điều gì khác ngoài nắm chặt anh, giữ lấy anh, và không bao giờ để anh đi.

Anh giật mạnh áo sơ mi, kéo chúng tự do khỏi thắt lưng của chiếc quần ống túm, và cô làm theo lời gợi ý của anh bằng cách trượt tay cô dưới lớp vải và chạy dọc theo làn da nóng bỏng sau lưng anh. Cô chưa bao giờ chạm vào một người đàn ông theo cách này, có lẽ là ngoại trừ bản thân cô, và thậm chí như vậy, nó cũng không giống như cô dễ dàng với tới lưng cô.

Anh rên rỉ khi cô chạm vào anh, sau đó căng ra khi tay cô lướt dọc da anh. Trái tim cô nhảy lên. Anh thích điều đó. Anh thích cái cách cô chạm vào anh. Cô không có chút xú suy nghĩ về điều gì đang xảy ra với cô. Nhưng anh thích chúng như vậy.

“Em hoàn hảo ” Anh thì thầm áp vào da cô, môi anh nóng rực quét một vệt dài dưới cằm cô, lần này với sự nóng bỏng tăng lên, và tay anh trượt xuống dưới mông cô, siết chặt, xoa bóp và ép chặt cô vào nơi khuấy động của anh.

“Lạy chúa, anh muốn em.” Anh thở hổn hển, ép chặt hông của anh xuống. “Anh muốn cởi bỏ hết váy áo em, chìm sâu vào trong em và không bao giờ để em đi.”

Penelope rên rỉ vì ham muốn, không thể tin rằng anh làm cô thỏa mãn chỉ bằng những từ đó. Anh làm cô cảm thấy xấu xa, hư đốn, và cực kỳ ham muốn.

Và cô không bao giờ muốn nó kết thúc.

“Oh Penelope ” Anh đang rên rỉ, môi và tay anh càng lúc càng điên cuồng “Oh, Penelope, oh, Penelope ” bất ngờ anh nhấc đầu lên..

“Ồi chúa ơi.”

“Cái gì vậy?” Cô hỏi, cổ nhấc đầu cô khỏi tấm nệm.

“Chúng ta đã dừng lại.”

Phải mất một lúc lâu cô mới nhận ra ý nghĩa của điều đó. Nếu họ dừng lại nghĩa là họ đã tới nơi họ cần đến, đó là...

Nhà cô.

“Oh, Chúa” Cô bắt đầu giật mạnh vạt trên áo dài của cô với một sự chuyển động điên cuồng

“Chúng ta không thể chỉ yêu cầu người lái xe tiếp tục đi tiếp.”

Cô đã sẵn sàng chứng tỏ mình là một người phóng đảng. Đó dường như chỉ là một tổn hại nho nhỏ thêm vào một gạch đầu dòng “Không biết xấu hổ ” trong danh sách cách cư xử của cô. Anh túm lấy vạt trên của váy cô và kéo mạnh nó về đúng chỗ.

“Có thể mẹ em chưa để ý thấy xe ngựa của anh đang ở trước cửa nhà em? ”

“Có thể ” cô nói “ nhưng Bialry sẽ biết.”

“Quản gia của em sẽ nhận ra xe ngựa của anh?” Anh hỏi với vẻ không thể tin được.

Cô gật đầu “ Anh đã đến nhà em cách đây không lâu. Ông ấy luôn nhớ những thứ như vậy.”

Môi anh xoắn lại cho thấy anh đã quyết định dứt khoát. “Rất tốt, sau đó, ” Anh nói “ hãy làm em trông chỉnh tề.”

“Em có thể chạy nhanh lên phòng mình. ” Penelope nói “ Sẽ không có ai nhìn thấy em.”

“Anh nghi ngờ điều đó.” Anh nói một cách đáng ngại, cho áo sơ mi vào và vuốt lại tóc.

“Không, em đảm bảo với anh—”

“Và anh đảm bảo với em.” Anh cắt ngang lời nói của cô “Em sẽ bị nhìn thấy.”

Anh liếm những ngón tay mình sau đó cào lên đầu.

“Anh trông chỉnh tề chưa?”

“Rồi” Cô nói dối. Thực tế, anh trông khá xúc động, với đôi môi sưng phồng, và tóc thì không theo một kiểu nào.

“Tốt” Anh bước xuống xe ngựa và chìa tay về phía cô.

“Anh sẽ vào trong?” Cô hỏi.

Anh nhìn cô như thể cô đột nhiên mất trí “Dĩ nhiên.”

Cô không di chuyển, quá bối rối vì hành động của anh để có thể đưa chân cô theo mệnh lệnh và bước xuống. Chắc chắn không có lý do nào để anh đi theo cô vào bên trong. Phép tắc không thực sự yêu cầu điều đó, và—

“Vì Chúa, Penelope.” Anh nói, túm lấy tay cô rồi kéo mạnh xuống.

“Em sẽ lấy anh chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Một Minh Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Cô vấp phải cái via hè.

Penelope đã – ít nhất theo ý kiến cô – có một chút duyên dáng hơn hầu hết mọi người công nhận thế. Cô là người khiêu vũ giỏi, có thể chơi piano với những nhịp điệu ngón tay hoàn hảo, và có thể thường xuyên đi xuyên qua một căn phòng đông đúc mà không đụng chạm vào một đám người lạ lùng hay thứ đồ nội thất nào.

Nhưng khi Colin đưa ra lời cầu hôn đơn giản của anh, chân cô – đang trên nửa đường ra khỏi cỗ xe – đã rơi vào không khí, hông trái của cô va vào lề đường, đầu cô đụng phải ngón chân Colin.

“Chúa lòng lành, Penelope,” anh la lên, cúi mình xuống, “Em không sao chứ?”

“Em ồ,” cô cố gắng nói, kiểm tra xem có cái lỗ nào trên mặt đất đúng ra phải mở ra đâu đó, để cô có thể trườn vào đó và chết đi.

“Em có chắc không?”

“Không có gì đâu, thực đó,” cô trả lời, giữ lấy má cô, thứ mà cô chắc chắn rằng bây giờ in một cái dấu hoàn hảo trên đỉnh chiếc bốt của Colin, “Chỉ hơi ngạc nhiên, có vậy thôi.”

“Tại sao?”

“Tại sao?” cô lặp lại.

“Ừ, tại sao?”

Cô chớp mắt. Một lần, hai lần, rồi lần nữa, “Er... thì, phải có gì xảy ra với sự đề cập đến hôn nhân của anh.”

Anh kéo mạnh cô đứng dậy một cách không kiểu cách, gần như làm trật khớp vai của cô, “À, vậy em đã nghĩ anh sẽ nói gì?”

Cô nhìn chăm chăm vào anh không tin được. Anh có điên không? “Không phải điều đó,” cuối cùng cô trả lời.

“Anh không phải là gã hoàn toàn cục mịch đâu.” Anh lầm bầm.

Cô phìu bụi và sỏi ra khỏi tay áo, “Em chưa bao giờ nói anh thế, em chỉ...”

“Anh có thể đảm bảo với em,” Anh tiếp, giờ nhìn anh bị xúc phạm đến chết được, “rằng anh không cư xử như anh đã làm thế với một người phụ nữ mà anh không định trao lời cầu hôn.”

Miệng Penelope rớt xuống, bỏ mặc cảm giác khá giống một người cau có của cô.

“Em không có câu trả lời à?” Anh hỏi.

“Em chỉ đang cố tìm xem anh đã nói gì.” Cô thú nhận.

Anh đặt tay lên hông và nhìn chăm chăm vào cô với một quyết định thiếu sự ham thích.

“Anh phải thừa nhận,” cô nói, cảm cô gằm xuống cho đến khi qua rèm mi cô để ý thấy anh hơi hồ nghi, “nó có vẻ nghe giống như anh đã, er – anh nói sao nhỉ – trao lời cầu hôn trước đó.”

Anh quắc mắt với cô, “Tất nhiên anh không có. Bây giờ, nắm lấy tay anh trước khi trời đổ mưa.”

Cô nhìn lên bầu trời xanh trong sáng.

“Với cái tốc độ đó của em,” anh nói thiếu kiên nhẫn, “chúng ta sẽ ở đây cả mấy ngày.”

“Em... à... “ cô cố gắng làm thông cổ mình, “Chắc chắn anh phải tha lỗi cho em vì đã thiếu bình tĩnh với sự ngạc nhiên ghê gớm như vậy.”

“Bây giờ ai đang nói loanh quanh đây.”

“Thứ lỗi cho em”

Tay anh siết chặt trên tay cô, “Hãy cứ đi tiếp.”

“Colin!” cô gần như rít lên, bước hụt chân khi cô leo lên cầu thang.”Anh có chắc... “

“Không phải lúc này,” anh nói, gần như vui vẻ. Anh có vẻ khá hài lòng với chính mình, điều đó làm cô bối rối, bởi vì cô sẽ đánh cược toàn bộ tài sản của cô – và như là Lady Whistledown, cô đã tích lũy một tài sản khá lớn – rằng anh không định hỏi cô cưới anh cho đến khi xe của anh dừng lại trước cửa nhà cô.

Có lẽ sẽ chẳng có đến một từ nào rời khỏi môi anh.

Anh quay sang cô, “Anh có cần gõ cửa không?”

“Không, em...”

Anh vẫn gõ cửa, hay gần như đâm vào cửa, nếu ai đó muốn tường tận về nó.

“Briarly,” Penelope nói qua một nụ cười khi người quản gia mở cửa đón họ.

“Cô Penelope,” ông ta lẩm bẩm, một bên mày nhướn lên ngạc nhiên. Ông ta gật đầu với Colin, “Ngài Bridgerton.”

“Quý bà Featherington có nhà không?” Colin hỏi cộc cằn.

“Có, nhưng...”

“Xuất sắc,” Colin xông vào, kéo Penelope theo với anh.

“Bà ấy đâu?”

“Trong phòng vẽ, nhưng tôi nên nói với ngài...”

Nhưng Colin đã trên nửa đường đi xuống sảnh, Penelope bước ngay sau anh. (Không phải vì cô có thể ở bất cứ nơi nào khác, cứ nhìn cách tay anh nắm khá chặt quanh cánh tay trên của cô xem).

“Ngài Bridgerton,” người quản gia kêu lên, nghe có chút hoang mang.

Penelope xoay lại, dù chân cô vẫn bước theo Colin. Briarly không bao giờ hoang mang. Về bất cứ gì. Nếu ông ấy không nghĩ cô và Colin phải vào trong phòng tranh, ông ta phải có lý do rất hợp lý.

Có thể ngay cả...

Ồ, *không*.

Penelope trì lại trên gót chân, trượt dài trên sàn gỗ cứng khi Colin lôi cô theo bằng cánh tay. “Colin,” cô nói, nuốt mất âm tiết đầu tiên. “Colin!”

“Em thực sự nghĩ... aaack!” gót chân cô trượt va vào gờ tấm thảm, làm cô bay bắn ra trước.

Anh tóm gọn được cô và đặt cô đứng xuống. “Cái gì thế?”

Cô liếc nhìn hồi hộp về phía cánh cửa phòng vẽ. Nó hơi hé mở, nhưng có thể tiếng ồn trong phòng đủ để mẹ cô không nghe tiếng họ đang đến.

“Penelope...” “Colin thúc giục thiếu kiên nhẫn.

“Er...” Vẫn còn thời gian để chạy trốn, phải không? Cô nhìn điên cuồng về nó, không phải cô thích tìm ra cách giải quyết rắc rối của cô ở bất cứ đâu trong sảnh.

“Penelope,” Colin nói, giờ đang gõ gõ chân, “có vấn đề quái gì thế?”

Cô nhìn lại Briarly, người đơn giản là đang nhún vai, “Đây thực sự không phải lúc để nói chuyện với mẹ em.”

Anh nhướn một bên mày, nhìn hơi giống người quản gia chỉ vài giây trước, “Em đang không định từ chối anh, phải không?”

“Không, dĩ nhiên không,” cô nói vội vàng, mặc dù cô không thực sự chấp nhận thực tế là anh vẫn định cầu hôn cô.

“Vây bây giờ là rất đúng lúc,” anh tuyên bố, giọng anh không cho phép sự chống đối nào nữa.

“Nhưng nó...”

“Cái gì?”

Thứ Ba, cô nghĩ khôn khổ. Và mới chỉ quá bữa trưa, nghĩa là...

“Đi nào,” Colin nói, sai bước tới, và trước khi cô có thể ngăn anh lại, anh đẩy cánh cửa mở ra.

Ý nghĩ đầu tiên của Colin khi bước vào phòng vẽ là ngày hôm đó, trong khi chắc chắn không diễn ra theo bất cứ cách nào anh có thể đoán trước từ khi anh thức dậy từ giường ngủ của anh sáng nay, đã xoay ra trở nên một nỗ lực xuất sắc nhất. Cười Penelope chắc chắn là một ý kiến hợp lý, và cũng có sức quyến rũ đến ngạc nhiên y như thế, nếu cuộc chạm trán bất thành linh của họ mới đây trong xe ngựa là bất cứ dấu hiệu nào.

Ý nghĩ thứ hai của anh là anh vừa mới bước vào con ác mộng tồi tệ nhất.

Bởi vì mẹ Penelope không chỉ có một mình trong phòng vẽ. Tất cả mọi Featherington, hiện tại và đã từng, đang ở đó, cùng với vợ (chồng) họ và có cả một con mèo.

Đó là cuộc tụ họp đáng sợ nhất mà Colin từng chứng kiến. Gia đình Penelope là... à... trừ Fecility (người mà anh vẫn có vài sự ngờ vực nào đó, làm sao có thể thực sự tin tưởng bất cứ ai lại là bạn tốt của Hyacinth kia chứ?), gia đình cô là... à...

Anh không thể tin rằng có một từ nào đủ tốt để nói. Chắc chắn không có gì đáng ca ngợi (mặc dù anh thích ý nghĩ anh có thể tránh được lời sỉ nhục công khai), và thực sự, có một từ nào mà ấn tượng sâu sắc lại trộn lẫn sự mơ hồ, quá mức nhiều chuyện, hay xen vào chuyện của người khác, rầy rà chậm chạp, và... và một người không thể quên được điều này, không phải với Robert Huxley cộng thêm vào bè đảng ấy – sự ồn ào khác thường.

Nên Colin chỉ mỉm cười. Nụ cười tuyệt vời, rộng mở, thân thiện, hơi tình quái của anh. Nó hầu như luôn được việc, và hôm nay không phải là ngoại lệ. Cả gia đình Featherington đều mỉm cười với anh, và – cảm ơn Chúa – không nói gì cả.

Ít nhất là không ngay lập tức.

“Colin,” Quý bà Featherington nói với vẻ ngạc nhiên nhận thấy, “Thật từ tế là anh mang Penelope về để họp mặt gia đình.”

“Gia đình bà đang họp mặt à?” anh lặp lại. Anh nhìn Penelope, người đang đứng bên cạnh anh, trông có vẻ hơi mệt.

“Mỗi ngày thứ Ba,” cô nói, mỉm cười yếu ớt, “Em đã không nói điều đó à?”

“Không,” anh trả lời, mặc dù chắc chắn câu hỏi của cô là cho lợi ích của thính giả của họ, “Không, em đã không đề cập tới điều đó.”

“Bridgerton!” Robert Huxley rống lên, anh ta cười chị gái lớn nhất của Penelope, Prudence.

“Huxley,” Colin đáp lại, thận trọng bước lùi lại một bước. Tốt nhất là bảo vệ màng nhĩ của anh trong trường hợp anh rẻ của Penelope quyết định để lại thông báo của anh ta gần cửa sổ.

Ồn trời, Huxley không di chuyển, nhưng người anh rẻ khác của Penelope, người có ý định tốt nhưng lại thiếu đầu óc – Nigel Berbrooke, băng ngang căn phòng, chào mừng Colin với một cái vỗ vói cả trái tim vào lưng. “Không mong là anh tới.” Berbrooke nói vui vẻ.

“Không.” Colin lẩm bẩm, “Tôi sẽ không nghĩ thế.”

“Chỉ có gia đình, thế thôi,” Berbrooke nói, “và anh không phải người trong nhà. Không phải người nhà tôi, ít nhất thế.”

“Chưa phải, sao cũng được,” Colin thì thầm, lén nhìn trộm về phía Penelope. Cô đang đỏ mặt.

Rồi anh nhìn lại quý bà Featherington, người nhìn như bà có thể ngắt vì sự kích động. Colin rên rỉ qua nụ cười. Anh đã không có ý để cô nghe thấy câu bình luận của anh về khả năng gia nhập vào gia đình cô. Vì vài lý do anh không muốn lưu lại sự ngạc nhiên trước khi anh yêu cầu bàn tay của Penelope. Nếu Portia Featherington biết ý định của anh trước khi đến thời điểm, bà ấy sẽ thích làm xáo trộn tất cả mọi thứ lên (ít nhất là trong đầu bà ấy) do đó bà ấy có cách nào đó để tự biên soạn lại cho phù hợp.

Và vì vài lý do, Colin thấy rằng cực kỳ đáng ghét.

“Tôi hy vọng tôi không xen vào,” anh nói với quý bà Featherington.

“Không, dĩ nhiên không,” bà nói nhanh, “Chúng tôi rất vui thích có anh ở đây, trong một cuộc tụ hội *gia đình*.” Nhưng bà trông hơi kỳ quặc, không chính xác lưỡng lự về sự hiện diện của anh ở đây, nhưng chắc là không rõ bà nên làm gì tiếp theo. Bà đang cắn môi dưới, và rồi trong tất cả mọi người, bà bắn một tia nhìn bí mật vào Fecility.

Colin quay sang Fecility. Cô đang nhìn vào Penelope, một nụ cười bí ẩn nở trên mặt cô. Penelope đang dờ dẩn nhìn mẹ cô, miệng cô nhả lại trong một cái nhăn nhó cái kính.

Tia nhìn của Colin đi từ Featherington đến Featherington đến Featherington. Điều gì đó rõ ràng đang bị nén lại bên dưới bề mặt ở đây và nếu anh đang cố tìm ra (A) làm thế nào để tránh bị bẫy vào cuộc chuyện trò với anh chị em của Penelope trong khi đó (B) làm cách nào đó để trình bày lời cầu hôn trong cùng lúc – à, anh khá là tò mò về cái gì gây nên tất cả sự bí mật, những cái liếc mắt giấu giếm qua lại giữa những phụ nữ nhà Featherington.

Quý bà Featherington ném tia nhìn cuối cùng vào Fecility, làm một điệu bộ nhỏ mà Colin có thể phải rửa thầm, *ngồi thẳng lên*, rồi bà đặt sự chú ý vào Colin. “Cậu không ngồi xuống à?” bà hỏi, mỉm cười rộng mở và vỗ nhẹ lên chỗ ngồi cạnh bà trên sofa.

“Dĩ nhiên,” anh lẩm bẩm, bởi vì thực sự chẳng cách nào thoát được ra. Anh vẫn còn phải yêu cầu có bàn tay Penelope trong đám cưới, và cho dù anh không đặc biệt muốn làm điều này trước mọi người nhà Featherington (và hai người chồng ngớ ngẩn của họ), anh bị kẹt ở đây, ít ra đến khi một cơ hội lịch sự khiến anh trốn thoát tự hiện ra.

Anh quay sang và đưa tay cho người phụ nữ anh định biến thành cô dâu của anh, “Penelope?”

“Er, vâng, dĩ nhiên,” cô lấp bắp, đặt tay cô lên khuỷu tay anh.

“Ồ, vâng,” quý bà Featherington nói, cứ như bà đã hoàn toàn quên mất sự hiện diện của con gái bà. “rất xin lỗi, Penelope. Mẹ đã không thấy con. Con có vui lòng đi và nói đầu bếp làm thêm vài thứ? Chúng ta chắc chắn cần thêm thức ăn cho Ngài Bridgerton.”

“Dĩ nhiên,” Penelope nói, góc môi cô run run.

“Cô ấy không thể reng chuông gọi à?” Colin hỏi lớn.

“Cái gì?” quý bà Featherington nói quần quật, “À, tôi nghĩ cô ấy có thể, nhưng nó sẽ lâu hơn, và Penelope không phiền gì, phải không?”

Penelope lắc nhẹ đầu.

“Tôi có phiền đấy.” Colin nói.

Quý bà Featherington thốt lên một tiếng “Ồ” ngạc nhiên, rồi nói, “Tốt thôi. Penelope, er, sao con không ngồi xuống đây?” Bà chỉ vào một chiếc ghế không thực sự nằm trong vòng cuộc chuyện trò.

Fecility, người đang ngồi đối diện mẹ cô, nhảy lên, “Penelope, ngồi ghế của em này.”

“Không,” quý bà Featherington nói một cách chắc chắn, “Con phải đang cảm thấy không được khỏe, Fecility. Con cần ngồi đó.”

Colin nghĩ Fecility nhìn hoàn toàn khỏe mạnh, nhưng cô lại ngồi xuống.

“Penelope,” Prudence nói lớn từ phía cửa sổ, “Chị cần nói chuyện với em.”

Penelope liếc nhìn bắt lức từ Colin đến Prudence tới Fecility rồi mẹ cô.

Colin kéo cô lại gần hơn, “Tôi cũng muốn nói chuyện với cô ấy,” anh lảng lạng nói.

“Phải, à, tôi nghĩ rằng có một khoảng đủ cho cả hai người,” quý bà Featherington nói, nhanh chóng di chuyển trên sofa.

Colin bị kẹt giữa cung cách lịch sự được nhồi nhét vào đầu anh từ khi mới sinh ra và sự thôi thúc áp đảo để bóp cổ người đàn bà mà một ngày nào đó sẽ

là mẹ vợ anh. Anh không biết tại sao bà ta đối xử với Penelope như thể một đứa con riêng khó chịu nào đó, nhưng thực sự, nó phải dừng lại.

“Điều gì mang anh tới đây thế này?” Robert Huxley kêu lên.

Colin sờ tai anh – anh không thể tự giúp mình – rồi nói, “Tôi đang... “

“Ồ, on trời,” quý bà Featherington phẩy tay, “chúng ta không muốn chất vấn khách của chúng ta, phải không.”

Colin không thực sự nghĩ câu hỏi của Huxley lại là lời chất vấn, nhưng anh không thực muốn làm tổn thương quý bà Featherington nếu nói ra, nên anh chỉ đơn giản gật đầu và nói gì đó hoàn toàn chẳng có ý nghĩa như kiểu “Vâng, à, dĩ nhiên.”

“Dĩ nhiên gì?” Philippa hỏi.

Philippa cười Nigel Berbrooke, và Colin vẫn thường nghĩ đó là sự kết hợp khá tốt, thực vậy.

“Tôi xin lỗi?” anh thắc mắc.

“Anh nói, ‘dĩ nhiên’,” Philippa nói, “Dĩ nhiên gì thế?”

“Tôi không biết.” Colin nói.

“Ồ. À, rồi, tại sao anh...”

“Philippa,” quý bà Featherington nói lớn, “có lẽ con sẽ đem về thức ăn chứ, vì Penelope đã quên reng chuông gọi rồi.”

“Ôi, con xin lỗi,” Penelope nhanh chóng nói, bắt đầu đứng lên.

“Đừng lo,” Colin nói qua một nụ cười êm ả, tóm chặt lấy tay cô và kéo cô ngồi xuống lại,

“Mẹ em nói Prudence có thể đi.”

“Philippa,” Penelope nói.

“Philippa sao nào?”

“Bà nói Philippa có thể đi, không phải Prudence.”

Anh thắc mắc cái gì đã xảy ra với đầu óc cô, bởi vì ở nơi nào đó giữa xe của anh và chiếc sofa này, nó rõ ràng đã biến mất. “Có vấn đề gì không?” anh hỏi.

“Không, không vấn đề gì, nhưng...”

“Fecility,” quý bà Featherington cắt ngang, “sao con không nói với công tử Bridgerton về mấy tranh màu nước của con?”

Cả cuộc đời anh, Colin không thể hình dung ra đề tài nào kém hấp dẫn hơn thế (trừ ra, có thể, những tranh màu nước của Philippa), nhưng anh dù sao cũng quay sang cô gái trẻ nhất nhà Featherington với một nụ cười thân thiện và hỏi, “Và những tranh màu nước của em ra sao?”

Nhưng Fecility, Chúa ban phúc cho trái tim cô, cho anh một nụ cười khá thân thiện và không nói gì ngoài câu, “Em nghĩ chúng nó ổn, cảm ơn anh.”

Quý bà Featherington nhìn như thể bà vừa nuốt phải một con giun sống, rồi kêu lên,

“Fecility!”

“Dạ?” Fecility nói ngọt ngào.

“Con không nói với anh ấy con đã thắng một giải thưởng,” bà quay sang Colin, “Tranh màu nước của Fecility là độc nhất.” bà quay lại Fecility, “Nói với anh Bridgerton về giải thưởng của con đi.”

“Ồ, con không nghĩ là anh ấy thích thú với nó.”

“Dĩ nhiên là anh ấy có,” quý bà Featherington tán ra.

Bình thường, Colin sẽ hòa hợp được vào với nó, Dĩ nhiên tôi là, vì sau tất cả, anh là một anh chàng cực kỳ nhã nhặn, nhưng làm thế có thể làm cho những phát biểu của quý bà Featherington có giá trị, và có lẽ trầm trọng hơn nữa, phá hủy sự thích thú của Fecility.

Và Fecility có vẻ mặt như đang có *nhều* thích thú, “Philippa,” cô nói, “chị không đi xem thức ăn thế nào à?”

“Ồ phải,” Philippa trả lời, “Quên tuốt về nó mất. Chị rất hay làm vậy. Đi nào, Nigel. Anh sẽ đi chung với em.”

“Được rồi!” Nigel chịu thua. Và rồi anh ta và Philippa rời căn phòng, cười rúc rích trên đường đi.

Colin xác nhận lại sự tin chắc của anh rằng cặp Berbrooke-Featherington hợp với nhau như một, thực vậy.

“Tôi nghĩ tôi sẽ đi ra vườn,” Proudence đột nhiên tuyên bố, nắm lấy tay chồng cô, “Penelope, sao em không đi với chị?”

Penelope mở miệng vài giây trước khi cô tìm ra cái gì để nói, để mặc cái nhìn của cô hơi một chút giống như kẻ bị cắn câu bối rối (nhưng theo ý kiến của Colin thì giống một người bị cắn câu mê hoặc hơn, nếu đó là điều có thể). Cuối cùng, cảm cô hếch lên trong dáng điệu kiên quyết, và cô nói, “Em không nghĩ thế, Prudence.”

“Penelope!” quý bà Featherington kêu lên.

“Chị cần em chỉ cho chị vài thứ,” Prudence tán ra.

“Em thực sự nghĩ em cần ở đây,” Penelope trả lời, “Em có thể tham dự với chị chiều nay, nếu chị thích.”

“Chị cần em bây giờ.”

Penelope nhìn chị cô trong sự ngạc nhiên, rõ ràng là không mong đợi quá nhiều sự chống đối như vậy, “Em xin lỗi, Prudence,” cô lập lại, “Em tin là em cần ở đây.”

“Vớ vẩn,” quý bà Featherington nói hớn hờ, “Fecility và mẹ có thể tiếp anh Bridgerton.”

Fecility nhảy lên, “Ồi không,” cô kêu lên, mắt cô đảo tròn về ngay thơ, “Con quên mất vài thứ.”

“Cái gì?” quý bà Featherington hỏi giữa hai hàm răng, “có thể nào con lại quên?”

“Uhh... tranh màu nước của con.” Cô quay sang Colin với một nụ cười ngọt ngào, tình nghịch, “Anh đã muốn xem chúng, phải không?”

“Dĩ nhiên,” anh lầm bầm, quyết định là anh rất thích cô em gái út của Penelope, “Xem xem chúng độc nhất ra sao nào.”

“Người ta có thể nói chúng tầm thường độc nhất,” Fecility nói với một cái gật đầu quá mức sốt sắng.

“Penelope,” quý bà Featherington nói, chắc chắn là đang cố giấu sự tức giận của bà, “con có thể nào vui lòng đem những tranh màu nước của Fecility tới đây?”

“Penelope không biết chúng ở đâu,” Fecility nhanh chóng nói.

“Lạy Chúa lòng lành,” Colin cuối cùng cũng bùng ra, “hãy để Fecility đi. Tôi cần một lúc riêng tư với bà, dù cách nào.”

Sự im lặng bao trùm. Đó là lần đầu tiên Colin Bridgerton đánh mất bản tính của anh nơi công cộng. Bên cạnh anh, Colin nghe Penelope thốt lên một tiếng thở gấp nhỏ, nhưng khi anh liếc nhìn cô, cô đang che giấu một nụ cười mím chỉ sau bàn tay.

Và nó đủ làm anh cảm thấy nực cười.

“Một khoảnh khắc riêng?” quý bà Featherington lặp lại, bàn tay bà run rẩy trên ngực. Bà liếc qua Prudence và Robert, họ vẫn đang đứng bên cạnh cửa sổ. Họ ngay lập tức rời khỏi phòng, mặc dù không phải không có một chút cảnh nhắc nhở về phần Prudence.

“Penelope,” quý bà Featherington nói, “có lẽ con nên đi chung với Fecility.”

“Penelope sẽ ở lại,” Colin trầm xuống.

“Penelope?” quý bà Featherington nghi ngờ hỏi.

“Vâng,” anh nói chậm chậm, trong trường hợp bà vẫn chưa hiểu ý anh, “Penelope.”

“Nhưng...”

Colin đưa cho bà cái nhìn trừng trừng khiến bà thực sự rút lui lại và đặt hai tay vào trong lòng.

“Con đi đây,” Fecility liú lo, lướt ra khỏi phòng. Nhưng trước khi cô đóng cánh cửa sau lưng cô, Colin nhìn thấy cô nháy mắt nhanh với Penelope.

Và Penelope mỉm cười, tình yêu cho cô em gái sáng rõ trong mắt cô.

Colin thả lỏng. Anh đã không nhận ra nỗi khổ sở của Penelope đã làm anh căng thẳng như thế nào. Và cô dứt khoát là khôn khổ. Chúa tôi, anh không thể đợi để mang cô ra khỏi cái gia đình nực cười của cô.

Môi quý bà Featherington kéo dài trong một cố gắng yếu đuối để mỉm cười. Bà nhìn từ Colin sang Penelope và ngược lại, và rồi cuối cùng bà nói, “Anh có một lời đề nghị?”

“Vâng,” anh trả lời, thiết tha mong làm cho xong việc này. “Tôi sẽ rất vinh dự nếu bà chấp nhận ban cho tôi bàn tay con gái của bà trong cuộc hôn nhân.”

Trong một khoảnh khắc quý bà Featherington không phản ứng gì cả. Rồi mắt bà mở tròn, miệng bà mở tròn, người bà – à, người bà thì tròn sẵn rồi – và bà vỗ tay vào nhau, không thể nói gì khác ngoài, “Ồ!Ồ!” Và rồi, “Fecility! Fecility!”

Fecility?

Portia Featherington nhảy lên trên hai chân, chạy tới cửa và thực sự la hoảng lên như một bà hàng cá, “Fecility! Fecility!”

“Ồi, mẹ.” Penelope rên rỉ, nhắm hai mắt lại.

“Tại sao bà lại kêu gọi Fecility?” Colin hỏi, đứng lên.

Quý bà Featherington quay sang anh hơi thách thức, “Không phải anh muốn cưới Fecility sao?”

Colin thực sự nghĩ anh muốn bệnh, “Không, lạy Chúa tôi, tôi không muốn cưới Fecility,” anh nạt, “Nếu tôi có muốn cưới Fecility, tôi khó mà bảo cô ấy đi lên gác lấy mấy cái tranh màu nước chết tiệt của cô ấy, không phải sao?”

Anh nhìn chăm chăm không bỏ vào bà, rồi chuyển sang phần nộ. “Penelope,” anh nói, tóm lấy tay cô và kéo cô đến khi cô sát lại bên cạnh anh, “Tôi muốn cưới Penelope.”

“Penelope?” quý bà Featherington lặp lại, “Nhưng...”

“Nhưng gì?” anh cắt ngang, giọng anh hoàn toàn đe dọa.

“Nhưng... nhưng...”

“Được rồi mà, Colin,” Penelope nói vội vàng, “Em...”

“Không, nó không được gì cả,” anh bùng nổ, “Anh chưa bao giờ đưa ra dấu hiệu nào là anh ít nhất hơi có hứng thú với Fecility.”

Fecility xuất hiện ở cánh cửa, lấy tay che lên miệng cô và nhanh chóng biến mất, khôn ngoan đóng cánh cửa đằng sau cô.

“Vâng,” Penelope nói xoa dịu, bắn một cái nhìn nhanh vào mẹ cô, “nhưng Fecility chưa cưới, và...”

“Em cũng vậy,” anh chỉ ra.

“Em biết, nhưng em lớn rồi, và...”

“Và Fecility còn vị thành niên,” anh gạt đi, “Chúa tôi, cưới cô ấy sẽ giống như lấy Hyacinth vậy.”

“Er, trừ ra sự loạn luân,” Penelope nói.

Anh cho cô một cái nhìn cực kỳ không hài lòng.

“Phải,” cô nói, hầu như là để phá vỡ im lặng, “Nó chỉ là một sự hiểu lầm kinh khủng, phải không?”

Không ai nói gì. Penelope nhìn Colin nài nỉ, “Phải không?”

“Nó chắc chắn là thế.” Anh làm bầm.

Cô quay sang mẹ, “Mẹ à?”

“Penelope?” bà làm bầm, và Penelope biết rằng mẹ cô không phải đang hỏi cô, đúng hơn, bà vẫn đang biểu lộ sự không tin tưởng rằng Colin lại muốn cưới cô.

Và ồ, nhưng nó tổn thương rất nhiều. Bạn có nghĩ là bà ấy sẽ quen với điều đó ngay bây giờ sao.

“Con muốn cưới ngài Bridgerton,” Penelope nói, cố gắng kêu gọi lại lòng tự trọng nhiều như cô có thể. “Anh ấy hỏi con, và con nói vâng.”

“À, dĩ nhiên con sẽ nói vâng,” mẹ cô trả đũa, “Con sẽ là một đứa ngốc nếu nói không.”

“Quý bà Featherington,” Colin nói sít sao, “Tôi đề nghị bà bắt đầu đối xử với vợ chưa cưới của tôi tôn trọng hơn một chút.”

“Colin, không cần thế đâu,” Penelope nói, đặt bàn tay cô lên tay anh, nhưng sự thực là – trái tim cô đang bay vút lên. Anh có thể không yêu cô, nhưng

anh quan tâm đến cô. Không có người đàn ông nào che chở cho một phụ nữ với sự bảo vệ mãnh liệt như vậy mà lại không quan tâm đến cô ấy dù chỉ một chút.

“Nó là cần thiết,” anh quay lại, “Lạy Chúa, Penelope, anh đến cùng em. Anh đã làm rất rõ là anh yêu cầu sự có mặt của em trong phòng, và anh đặc biệt đẩy Fecility ra khỏi cửa để đi lấy tranh màu nước của cô ấy. Cái quái gì trên trái đất này ai đó lại nghĩ là anh muốn Fecility?”

Quý bà Featherington mở rồi ngậm miệng lại vài lần trước khi cuối cùng bà nói, “Tôi yêu Penelope, dĩ nhiên, nhưng...”

“Nhưng bà có biết cô ấy không?” anh bắn lại, “Cô ấy đáng yêu và thông minh và có khiếu hài hước. Ai sẽ không muốn cưới một người phụ nữ như thế?”

Penelope sẽ tan chảy xuống nền nhà nếu không phải cô đang bị tay anh nắm giữ. “Cảm ơn anh,” cô thì thầm, không quan tâm nếu mẹ cô có nghe thấy, cũng không thực sự để ý nếu Colin nghe được cô. Cách nào đó cô phải nói ra những từ ấy cho mình.

Không phải cô đã nghĩ cô là gì.

Khuôn mặt Lady Danbury boi lượn trước mắt cô, biểu hiện của bà ảm áp và một chút láu cá.

Vài thứ hơn thế. Có thể Penelope là vài thứ hơn thế nữa, và có thể Colin là người duy nhất nhận ra điều đó.

Nó làm cô yêu anh nhiều hơn tất cả.

Mẹ cô lấy lại giọng nói, rồi bước tới và ôm lấy Penelope. Nó là, đầu tiên, một cái ôm ngập ngừng từ cả hai phía, nhưng rồi Portia xiết chặt tay bà quanh đứa con gái thứ ba, và với một tiếng kêu tắc nghẹn, Penelope thấy mình ôm lại mẹ với cùng sự xiết chặt.

“Mẹ yêu con, Penelope,” Portia nói, “và mẹ rất vui lòng vì con.” Bà lùi lại và chùi một giọt nước trong mắt bà. “Mẹ sẽ cô đơn khi không có con, dĩ nhiên, vì mẹ đã nghĩ chúng ta sẽ già đi bên nhau, nhưng đây là điều tốt nhất cho con, và đó, mẹ giả sử, là những gì một người mẹ mong muốn.”

Penelope khịt mũi mạnh một cái, rồi quờ quạng tìm chiếc khăn tay của Colin, thứ mà anh rút sẵn từ trong túi và đang giơ ra trước mặt cô.

“Con sẽ học được một ngày nào đó,” Portia nói, vỗ vỗ lên tay cô. Bà quay về phía Colin và nói, “Chúng ta vui thích chào đón con vào gia đình.”

Anh gạt đầu, không thực sự đắm chìm, nhưng Penelope nghĩ anh đã khá nỗ lực xem xét việc anh vừa mới giận dữ như thế nào ngay lúc trước.

Penelope mỉm cười và siết chặt tay anh, ý thức rằng cô đã dẫn mình vào cuộc phiêu lưu của đời mình.

Bạn đang đọc truyện *Một Minh Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

“Cậu biết đấy.” Eloise nói, ba ngày sau khi Colin và Penelope đưa ra thông báo bất ngờ của họ. “Thật đáng tiếc vì Lady Whistledown đã gác bút, bởi vì đây là hành động phi thường trong thập kỷ này.”

“Tất nhiên là từ quan điểm của Lady Whistledown,” Penelope thì thầm, nâng tách trà lên môi, mắt cô dõi theo chiếc đồng hồ trên tường trong phòng tranh của phu nhân Bridgerton.

Như thế tốt hơn là nhìn thẳng vào Eloise.

Cô ấy có cách nhìn thấy những bí mật trong mắt người khác.

Thật buồn cười. Penelope đã trải qua rất nhiều năm mà không lo lắng về việc Eloise sẽ phát hiện ra sự thực về Lady Whistledown. Ít nhất, không quá lo lắng. Nhưng giờ Colin đã biết điều đó, không hiểu làm sao điều đó gây cho cô cảm giác như thể bí mật của cô đang bay lơ lửng trong không khí, như hạt bụi đang đợi để tạo thành một đám mây tin tức.

Có thể những người nhà Bridgerton giống như những quân cờ domino. Khi mà một người khám phá ra, sẽ chỉ là vấn đề thời gian trước khi tất cả bọn họ đều biết.

“Ý bạn muốn nói gì vậy?” Eloise hỏi, cắt ngang những suy nghĩ lo lắng của Peneope.

“Nếu mình nhớ đúng” Penelope nói, cực kỳ thận trọng “Bà ta đã viết rằng bà ta sẽ về hưu nếu mình kết hôn với một người nhà Bridgerton.”

Mắt Eloise như lồi ra “Bà ta đã nói vậy?”

“ Hay một thứ đại loại như vậy. ” Penelope nói.

“ Bạn đang nói đùa, ” Eloise nói, tạo ra một âm thanh ngắn ‘ pffff ’ khi cô vẩy tay một cách tùy tiện.

“ Bà ta chưa bao giờ khắc nghiệt như vậy. ”

Penelope ho, cô không thực sự nghĩ rằng có thể kết thúc chủ đề này bằng việc giả vờ cắn một miếng bánh quy, nhưng dù sao cũng nên thử.

“ Không, thực ra, ” Eloise khẳng định “ Bà ta đã nói gì? ”

“ Mình không nhớ chính xác. ’

“ Thử nhớ lại xem. ”

Penelope lảng tránh bằng cách đặt tách trà xuống và lấy một cái bánh quy khác. Bọn họ đang uống trà với nhau, thật kỳ cục, Phu nhân Bridgerton đã kéo Colin vào các công việc chuẩn bị cho đám cưới—được sắp xếp chỉ trong vòng một tháng.

Còn Hyacinthy thì đi mua sắm với Felicity, người mà, theo những tin tức mà Penelope nghe được, đã vòng tay quanh chị mình và hét to vui mừng cho tới khi tai của Penelope gần như tê liệt. Những khoảnh khắc của tình chị em thật tuyệt vời.

“ À ” Penelope nói, khi đang cắn một miếng bánh quy ‘ Mình tin là bà ta đã nói nếu mình kết hôn với một người nhà Bridgerton, nó sẽ là kết thúc thế giới mà bà ta đã biết, và khi bà ta không còn biết đầu đuôi trong thế giới ấy, bà ta sẽ về hưu ngay lập tức. ’

Eloise nhìn chăm chăm vào cô trong giây lát.

‘ Đó không phải là sự hồi tưởng chính xác? ’

‘ Một người sẽ không quên những điều như thế. ’ Penelope phản đối.

“ Hmmmph ” Mũi Eloise nhăn lại với sự khinh thường ‘ Mình phải nói, đó chỉ là một ít khó chịu của bà ta. Giờ có đôi lúc mình ước bà ta vẫn còn viết, bởi vì bà ta sẽ phải chịu đựng sự nhục nhã của tất cả những kẻ ngồi lên đôi mách. ’

” Lũ quạ tập hợp lại trong những kẻ ngồi lê đôi mách? ”

“ Mình không biết ”, Eloise ngay lập tức trả lời ” bọn chúng nên thế. ”

” Cậu là người bạn tuyệt vời ” Penelope nói một cách trìu mến.

” Đúng vậy. ” Eloise nói với một tiếng thở dài vô vọng. ‘ Mình biết. Mình là người bạn tốt nhất. ’

Penelope mỉm cười.

” Mình phải thú nhận rằng, mặc dù ” Eloise nói, với lấy một chiếc bánh, ‘ Cậu và Colin đã làm mình bất ngờ. ’

” Chúng cũng làm mình bất ngờ như vậy. ” Penelope thừa nhận.

” Không phải là mình không vui mừng. ” Eloise vội vàng thêm vào.

” Dĩ nhiên mình yêu quý cậu như chị gái mình. Và nếu mình đã từng nghĩ rằng hai người có thể đến với nhau như vậy mình chắc chắn mình sẽ tác động vào. ”

“ Mình biết ” Penelope nói.

“ Đúng vậy, well. ” Eloise bình luận.

“ Mình không biết vì đã quá chú tâm đến việc của mình. ”

“ Cái gì trên ngón tay cậu vậy? ” Penelope hỏi, cúi xuống để nhìn rõ hơn.

“ Cái gì? Cái đó? Ôi, không có gì cả. ”

Mặc dù vậy nhưng cô đã cho bàn tay vào lòng.

“ Đó không phải là không có gì cả. ” Penelope nói, “ Để mình xem. Nó trông giống như vết mực ”

“ À, dĩ nhiên là vậy. Đó là vết mực ”

“ Thế thì tại sao cậu lại nói vậy khi mình hỏi. ”

“Bời vì,” Eloise xác xược nói “đó không phải việc của cậu.”

Penelope giật mình bởi cái giọng sắc nhọn của Eloise. “Mình rất xin lỗi,” Penelope nói một cách không tự nhiên “Mình đã không nghĩ nó là chủ đề quá nhạy cảm.”

“Ôi, không phải vậy,” Eloise nhanh chóng nói “Đừng có ngớ ngẩn thế, Đó chỉ là do mình vụng về và mình không thể viết mà không làm dây mực ra tất cả những đầu ngón tay. Mình nghĩ mình có thể đeo găng tay, nhưng sau đó chúng sẽ bị dây bẩn, và mình sẽ phải thay chúng suốt, và mình có thể đảm bảo với cậu rằng mình không mong sử dụng tiền trợ cấp toàn bộ cuộc đời mình vào những đôi găng tay.”

Penelope nhìn chăm chăm vào Eloise trong suốt lời giải thích dài dòng, rồi hỏi “Cậu đang viết gì vậy? ”

“Không gì cả.” Eloise nói qua loa. “Chỉ là những lá thư.” Penelope có thể nói từ cái giọng nhanh nhẩu của Eloise rằng cô ấy không muốn đưa chủ đề này đi xa hơn, nhưng cô ấy đang lẩn tránh, rất khác tính cách thường ngày làm Penelope không thể không hỏi ‘Tới ai?’

‘Những bức thư?’

‘Đúng vậy.’ Penelope trả lời, mặc dù cô nghĩ là nó đã khá rõ ràng.

“Ồ, không ai cả.”

“Tốt, ngoại trừ chúng là nhật kí của cậu, chúng không được gửi tới ai cả.”

“Chúng được gửi tới cho Francesca.” Eloise nói với một tiếng khịt mũi nhỏ.

“Tốt, thế thì tại sao cậu lại nói như vậy?”

Eloise khoanh tay lại “Có lẽ mình đã không hiểu đúng câu cậu hỏi mình.”

Mồm Penelope mở ra. Cô không thể nhớ lần cuối cô và Eloise có một rắc rối nhỏ nào. “Eloise” cô nói, sự sững sờ biểu hiện trong giọng nói của cô.

“Có gì không ổn vậy?”

“Không có gì không ổn cả.”

“Mình biết là không phải như vậy.”

Eloise không nói gì, chỉ mím môi và nhìn ra ngoài cửa sổ, rõ ràng là cố gắng kết thúc cuộc nói chuyện.

“Cậu giận mình?” Penelope khẳng khái nói

“Tại sao mình lại giận cậu?”

“Mình không biết, nhưng rõ ràng là cậu giận mình.”

Eloise thờ dãi “Mình không giận.”

“Mình chỉ... mình chỉ...” Cô lắc đầu.

Penelope yên lặng khi cô xấp sếp những suy nghĩ của mình, sau đó dịu dàng nói. “Mình có thể giúp gì được không?”

“Không.” Eloise gượng cười. “Nếu có mình chắc chắn sẽ sẵn sàng nhờ cậu.”

Penelope cảm thấy thích thú. Làm thế nào mà Eloise lại giải thích dài dòng như vậy.

“Mình nghĩ là...” Eloise bắt đầu, nâng cằm cô ấy lên trong khi suy nghĩ. “Không, đừng để ý đến nó.”

“Không.” Penelope nói, chìa tay ra và cầm lấy tay bạn cô, “Hãy nói với mình.”

Eloise rút tay lại và quay đi. “Cậu sẽ nghĩ mình ngớ ngẩn”

“Có thể.” Penelope nói với một nụ cười “nhưng cậu vẫn là người bạn rất thân của mình.”

“Ôi, Penelope, mình không,” Eloise buồn bã nói “Mình không xứng đáng với nó.”

“Eloise đừng có mất trí như vậy. Mình sẽ phát điên khi cố gắng tự xoay sở nếu không có cậu.”

Eloise mỉm cười “Chúng ta đã rất vui, phải vậy không?”

“Well, đúng vậy, khi mình ở bên cậu.” Penelope thừa nhận.

“Toàn bộ thời gian chết tiệt còn lại mình đã rất khổ sở.”

“Penelope, mình không tin là mình đã từng nghe thấy cậu chửi thề trước đây.”

Penelope cười bên lên. “Mình lỡ lời. Hơn nữa mình không nghĩ ra tính từ nào thích hợp hơn để miêu tả cuộc sống của những cô gái lạc lõng giữa đám đông.”

Eloise bắt ngờ cười khúc khích. “Bây giờ nó là quyển sách mình thích đọc: Cô gái lạc lõng giữa đám đông.”

“Không trừ khi cậu muốn chịu đựng một tấn bi kịch,”

“Oh, tiến lên, giờ, nó không là bi kịch. Nó sẽ trở thành câu chuyện tình lãng mạn. Sau tất cả, cậu đã có một kết thúc hạnh phúc.”

Penelope mỉm cười. Điều này thật kỳ lạ, cuối cùng cô đã có được hạnh phúc.

Colin là một vị hôn phu đáng yêu và chu đáo, ít nhất là trong ba ngày anh đã đóng trọn vai trò đó. Và nó không phải điều đặc biệt dễ dàng. Chúng là chủ đề được xem xét và nghiên cứu kỹ lưỡng hơn Penelope tưởng tượng.

Dù vậy, cô không ngạc nhiên. Khi cô (là Lady Whistledown) đã viết rằng thế giới mà cô biết sẽ kết thúc khi một Featherington kết hôn với một Bridgerton. Cô thà nghĩ là cô đang nói lên suy nghĩ của hầu hết mọi người.

Thực vậy khi nói rằng mọi người bị sốc trước tuyên bố đính hôn của Penelope là đã nói giảm đi.

Mặc dù Penelope mong đợi và suy nghĩ nhiều về cuộc hôn nhân trong tương lai của cô, cô vẫn thấy có chút lo lắng về tâm trạng kỳ lạ của Eloise.

“Eloise ” Cô nghiêm túc nói. ‘Mình muốn cậu nói cho mình biết điều gì làm cậu lo lắng?’

Eloise thờ dãi ‘Mình đã hy vọng là cậu sẽ quên nó đi.’

‘Mình đã học được tính ngoan cố từ những bậc thầy.’ Penelope giải thích.

Điều đó làm Eloise mỉm cười nhưng chỉ trong chốc lát.

”Mình cảm thấy như thể bị phản bội.” Cô nói.

”Cậu đã cảm thấy vậy?”

”Ôi, không có gì “. Cô vỗ nhẹ lên trái tim cô ” Ở sâu thẳm bên trong. Mình—” cô dừng lại, nhìn ra bên cạnh, đôi mắt cô nhìn xuống tầm thẳm, nhưng Penelope nghi ngờ là cô ấy không nhìn một cái gì cả. Ít nhất không là thứ gì cả ngoại trừ thứ đang quay vòng trong tâm trí của cô ấy.

”Mình rất mừng cho cậu” Eloise nói, từng lời thốt ra trong một sự cố gắng kỳ quặc, được nhấn mạnh bởi sự ngập ngừng lúng túng ” và mình có thể thực sự nói rằng mình không ghen tị. Nhưng cùng lúc đó...”

Penelope đợi Eloise sắp xếp lại các suy nghĩ của cô ấy. Hay có lẽ cô ấy đang thu hết can đảm.

”Cùng lúc đó.” cô dịu dàng nói ”Mình tin rằng mình luôn nghĩ cậu là bà cô không chồng giống mình. Mình đã chọn cuộc sống này, mặc dù mình biết rằng mình có, mình có thể kết hôn.”

”Mình biết.” Penelope nhẹ nhàng nói.

”Mình chưa bao giờ mong muốn là cậu sẽ không kết hôn” Eloise giải thích. ”Mình chỉ chưa bao giờ nghĩ là cậu sẽ kết hôn.”

Cô ấy nhắm mắt lại trông khá khổ sở.

”Điều này thật sai trái. Mình đã xúc phạm cậu.”

”Không, cậu không thể.” Penelope giải thích. “Mình cũng chưa bao giờ nghĩ mình sẽ kết hôn.”

Eloise gật đầu buồn bã. ”Và không biết làm sao, nó làm tất cả ổn thôi. Mình gần hai- mươi- tám- tuổi và chưa kết hôn và cậu cũng đã hai- mươi- tám- tuổi và chưa kết hôn. Và tại mình luôn có nhau. Nhưng giờ cậu có Colin.”

”Mình cũng vẫn có cậu. Ít nhất là mình hy vọng là vậy.”

”Đương nhiên là cậu có.” Eloise nồng nhiệt nói. ”Nhưng nó sẽ không như trước”

” Cậu sẽ phải trung thành với chồng cậu, Hay ít nhất đó cũng là những điều bọn họ nói.”

Cô thêm vào với một tia sáng lấp lánh tinh nghịch trong mắt cô. ‘ Colin sẽ được đặt lên hàng đầu, và đó là cách mọi việc diễn ra. Và thẳng thắn, ’ cô thêm vào, nụ cười của cô ấy có chút bí mật. ”Minh sẽ phải giết cậu nếu anh ấy không làm. Xét cho cùng thì anh ấy là anh trai yêu quý của mình. Thật là không phải khi anh ấy có một người vợ không chung thủy.”

Penelope cười vang.

” Cậu ghét mình?” Eloise hỏi.

Penelope lắc đầu, “ Không. ” cô nhẹ nhàng nói “ Minh càng yêu quý cậu hơn, bởi vì mình biết khó khăn thế nào để có thể thẳng thắn nói với mình về điều này.”

“ Minh rất mừng vì cậu đã nói vậy. ” Eloise nói với một tiếng thở dài thườn thượt bi thảm. “ Minh đã rất sợ nếu cậu nói với mình rằng giải pháp duy nhất cho mình là cũng tìm lấy một tấm chồng. ”

Suy nghĩ đó cắt ngang tâm trí cô, nhưng cô lắc đầu và nói “ Dĩ nhiên là không rồi.”

“ Tốt, Bởi mẹ mình nói về nó suốt.”

Penelope gượng cười “ Minh sẽ ngạc nhiên nếu bác ấy không như vậy. ”

“ Xin chào, các quý bà.”

Hai người phụ nữ nhìn lên và thấy Colin đang bước vào phòng.

Trái tim Penelope đập mạnh khi nhìn thấy anh. Và cô phát hiện hơi thở cô thật kỳ cục.

Trái tim cô đập mạnh trong nhiều năm bất cứ khi nào anh bước vào trong phòng, nhưng giờ nó khác, mạnh hơn.

Có lẽ bởi cô biết.

Biết rằng anh sẽ trở thành chồng cô.

Trái tim cô lại đập mạnh.

Colin phát ra một tiếng rên rỉ âm ỉ “ Em đã ăn tất cả đồ ăn.”

“ Đó chỉ là một đĩa bánh quy nhỏ thôi mà.” Eloise nói.

“ Anh không nghĩ thế.” Colin cầu nhàu.

Penelope và Eloise nhìn nhau, sau đó cùng phá ra cười.

“ Cái gì? ” Colin yêu cầu, cúi xuống hôn nhẹ vào má Penelope.

“ Giọng anh nghe đầy sát khí.” Eloise giải thích. “ Đó chỉ là đồ ăn thôi mà,”

“ Nó chưa bao giờ chỉ là đồ ăn. ” Colin nói, ngồi xuống một chiếc ghế.

Penelope đang băn khoăn tự hỏi khi nào thì má cô ngừng rộn lên.

“ Vậy, ” Colin nói, lấy một chiếc bánh bị ăn một nửa trên đĩa của Eloise. “ Bọn em đang nói về chuyện gì vậy? ”

“ Lady Whistledown. ” Eloise nói ngay lập tức.

Penelope nghẹn lại trong ly trà.

“ Vậy sao? ” Colin nhẹ nhàng nói, nhưng Penelope nhận thấy có sự bức tức trong giọng anh.

“ Đúng vậy ” Eloise nói. “ Em đang nói với Penelope rằng thật quá chán khi bà ta giải nghệ, từ khi hôn ước của anh là một chuyện đáng để đưa tin nhất mà chúng ta có trong tất cả những năm qua.”

“ Thú vị làm sao khi nó kết thúc. ” Colin lẩm bẩm.

“ Mmmmm ” Eloise tán thành.

“ Bà ta chắc chắn sẽ dành cả cột báo cho buổi khiêu vũ tuyên bố hôn ước của anh tối mai.”

Nhìn thấy Penelope vẫn đang cầm tách trà. “Cậu có muốn thêm một chút nữa không?” Eloise hỏi cô.

Penelope gật đầu và đưa chén ra, mặc dù cô muốn để nó trước mặt như một tấm lá chắn. Cô biết rằng Eloise buột miệng nói ra tên Lady Whistledown vì Eloise không muốn Colin biết rằng cô ấy có những cảm xúc lộn xộn về cuộc hôn nhân của anh, nhưng dù vậy, Penelope đã ước gì Eloise đã nói một điều gì khác để trả lời câu hỏi của anh.

“Tại sao anh không rung chuông để gọi thêm đồ ăn?” Eloise hỏi Colin.

“Anh đã làm vậy rồi” Anh trả lời “Wickham đã chặn anh trước đại sảnh và hỏi anh có đói không.” Anh bỏ miếng bánh quy cuối cùng của Eloise vào mồm “Wickham là một người thạo việc.”

“Anh đã đi đâu hôm nay vậy?” Penelope hỏi, tha thiết kéo chủ đề ra khỏi Lady Whistledown.

Anh lắc đầu “Thật kinh khủng. Mẹ đã lôi anh từ cửa hàng này tới cửa hàng khác”

“Không phải anh đã ba- mươi- ba- tuổi rồi sao?” Eloise ngọt ngào hỏi.

Anh trả lời cô với vẻ mặt cau có.

“Chỉ nghĩ tới việc anh đã từng này tuổi rồi mà vẫn còn bị mẹ dắt đi.” Cô lẩm bẩm.

“Mẹ sẽ lôi tất cả chúng ta đi kể cả khi chúng ta trở thành những kẻ ngốc già nua, run rẩy.” Anh trả lời

“Hơn nữa, bà đã rất vui mừng khi thấy anh kết hôn, anh thực sự không muốn phá hỏng niềm vui của bà.”

Penelope thở dài. Đó là lý do tại sao cô yêu người đàn ông này, bất cứ ai có thể đối xử với mẹ anh ta tốt như vậy chắc chắn sẽ trở thành một người chồng tuyệt vời.

“Thế còn em?” Colin hỏi Penelope.

“Em chưa bao giờ mệt đến vậy trong suốt cuộc đời.” cô thừa nhận.

Anh vói tay và lấy một mẫu bánh lớn trong đĩa của cô. “Chúng ta nên bỏ trốn.”

“Ồ, chúng ta thật sự có thể làm vậy được à?” Penelope hỏi, những từ ngữ tự nhiên bay ra khỏi miệng cô.

Colin nháy mắt “Thật ra thì anh chỉ đang đùa thôi. Mặc dù nó dường như là một ý tưởng tuyệt vời.”

“Em sẽ sắp xếp một cái thang.” Eloise vỗ tay nói. “để anh có thể trèo vào phòng và đánh cắp cô ấy đi.”

“Ồ đó có cây.” Penelope nói “Colin sẽ không gặp khó khăn với nó.”

“Lạy chúa” anh nói “Không phải em đang nghiêm túc đấy chứ?”

“Không.” Cô thở dài. “Nhưng em có thể nếu anh muốn.”

“Anh không thể. Em biết chuyện gì sẽ xảy ra với mẹ anh rồi đấy.” Anh tròn tròn mắt. “Đó là chưa kể đến mẹ em.”

Penelope rên rỉ “Em biết.”

“Bà sẽ lùng bắt và giết anh.” Colin nói.

“Mẹ anh hay mẹ em?”

“Cả hai. Bọn họ sẽ song kiếm hợp bích.” Anh quay đầu hướng ra cửa “thức ăn đâu rồi?”

“Anh chỉ mới ở đây.” Eloise nói “Cho họ thêm thời gian.”

“Vậy mà anh đã nghĩ Wickham là một thầy phù thủy,” anh cầu nhàu “có thể biến ra thức ăn với một cái vẫy tay”

“Của ngài đây.” Tiếng của Wickham vang lên khi ông bước vào phòng với một cái khay lớn.

“Thấy chưa?” Colin nói, nhướn mày trước tiên là với Eloise và sau đó đến Penelope. “anh đã nói rồi mà.”

“Tại sao,” Penelope hỏi “em có cảm giác rằng em sẽ được nghe những lời đó từ môi anh nhiều lần trong tương lai.”

“Gần như chắc chắn, bởi vì em sẽ,” Colin trả lời. “em sẽ sớm biết được”— anh bắn cho cô một nụ cười nhăn nhó táo tợn. “rằng anh hầu như luôn

đúng.”

“Ôi, làm ơn.” Eloise rên rỉ.

“Em có lẽ phải đứng về phía Eloise trong trường hợp này.” Penelope nói.

“Chống lại chồng em sao?” anh đặt một tay lên trái tim (tay còn lại đang với lấy một cái sandwich.) “Anh bị tổn thương.”

“Anh chưa phải là chồng em.”

Anh quay sang Eloise “Một chú mèo con có móng vuốt.”

Eloise nhướn mày “Anh không nhận ra điều đó trước khi anh cầu hôn.”

“Dĩ nhiên anh đã.” Anh nói, và cắn một miếng sandwich. “Anh chỉ không nghĩ là cô ấy sẽ sử dụng chúng với anh.”

“Well” Eloise tuyên bố, bất ngờ đứng dậy. “Em nghĩ em sẽ cho phép hai- người- sớm- trở- thành- người- mới lập- gia- đình một chút riêng tư.”

“Thật là một ý tưởng đúng đắn.” Colin lẩm bẩm.

Eloise cau có nhìn anh “Em làm điều này cho anh, anh trai yêu quý, hay đúng hơn là” Cô thêm vào với vẻ mặt tinh nghịch “cho Penelope.”

Colin đứng dậy và quay sang vợ chưa cưới của anh. “Anh dường như đã rút hạng một cách nhanh chóng.”

Penelope chỉ mỉm cười phía sau tách trà của cô rồi nói “Chính sách của em là không xen vào giữa cuộc chiến của những người nhà Bridgerton.”

“Ồ, thế à?” Eloise cười giòn tan “Cậu sẽ không giữ quan điểm đó lâu được đâu, Minh e là vậy. Phu- nhân- Bridgerton- tương- lai. Hôn nữa,” Cô nói thêm với một nụ cười toe toét tinh quái “Nếu cậu nói đó là một cuộc chiến, mình không thể đợi tới khi cậu nhìn thấy chúng mình trong một cuộc chiến thực sự.”

“Cậu muốn nói mình chưa thấy sao?” Penelope hỏi.

Cả Eloise và Colin cùng lắc đầu theo một cách làm cô thấy cực kỳ sợ hãi.

Trời ơi!

“Có điều gì ở đây mà mình nên biết không?”

Colin cười nhăn nhó có phần khá hung dữ “Bây giờ thì đã quá muộn rồi.”

Penelope gửi một cái nhìn bất lực sang Eloise, nhưng tất cả những gì Eloise làm là cười và đóng chặt cánh cửa phía sau cô ấy.

“Eloise thật chu đáo.” Colin thì thầm.

“Cái gì cơ?” Penelope ngây thơ hỏi.

Mắt anh lấp lánh “Cánh cửa.”

“Cánh cửa?Ồ!” Cô kêu lên “Cánh cửa”

Colin mỉm cười, ngồi xuống chiếc ghế sofa bên cạnh Penelope. Thật thú vị khi được ở bên cạnh Penelope trong một buổi chiều mưa. Anh hầu như không nhìn thấy cô kể từ khi họ đính ước – những dự định về đám cưới làm họ bị tách ra – và giờ cô không ra khỏi suy nghĩ của anh thậm chí cả khi anh ngủ.

Cách mà việc này xảy ra thật là lạ. Trong nhiều năm anh không thực sự nghĩ về cô trừ khi cô đứng trước mặt anh, và giờ thì cô tràn ngập trong mọi suy nghĩ của anh.

Mọi khát khao của anh.

Làm thế nào mà việc này xảy ra.

Và nó có thực sự là vấn đề? Có lẽ chỉ có một điều quan trọng là anh muốn cô và cô – hay ít nhất cô sẽ là của anh. Một khi anh đeo chiếc nhẫn của anh vào tay cô, những câu hỏi như: làm thế nào, tại sao và khi nào trở nên không thích hợp, miễn là sự mất trí anh chưa bao giờ cảm nhận này biến đi.

Anh chạm những ngón tay vào cằm cô, nâng mặt cô về phía ánh sáng, mắt cô long lanh trong sự chờ đợi, và môi cô – Chúa ơi! Làm sao mà những người đàn ông ở London này không nhận ra chúng hoàn hảo đến vậy?

Anh mỉm cười. Đây là sự mất trí lâu dài. Và anh không thể hài lòng hơn nữa.

Colin chưa bao giờ phản đối việc kết hôn. Anh chỉ phản đối những cuộc hôn nhân ngớ ngẩn. Anh không kén chọn; anh chỉ muốn sự say mê, tình bạn và những cuộc nói chuyện thông minh, hôm hình bây giờ và sau này từ người vợ mà anh không muốn chọn nhầm

Thật kinh ngạc, anh tìm thấy mọi thứ trong Penelope.

Tất cả những việc anh cần làm bây giờ là chắc chắn bí mật lớn nhất của cô vẫn ở đúng chỗ.

Điều bí mật.

Bởi vì anh không nghĩ anh có thể chịu đựng được nỗi đau trong mắt cô nếu cô bị xã hội thượng lưu hắt hủi.

“Colin?” Cô thì thầm, hơi thở cô run rẩy làm anh thực sự muốn hôn cô.

Anh cúi xuống “Hmmm?”

“Anh trầm lặng quá.”

“Anh chỉ đang suy nghĩ thôi.”

“Về điều gì vậy?”

Anh cười âu yếm “Em thực sự đã sử dụng quá nhiều thời gian với em gái anh.”

“Điều đó có nghĩa gì vậy?” Cô hỏi, môi cô mím lại trong cái cách mà anh biết rằng cô không hề cảm thấy hối hận khi trêu chọc anh. Cô thực sự là người phụ nữ không thể đoán biết được.

“Em dường như” Anh nói “đang phát triển thiên hướng của tính cố chấp.”

“Tính gan lì.”

“Đó, cả nó nữa.”

“Nhưng đó là điều tốt mà.”

Môi của họ chỉ cách nhau vài inch, nhưng anh vẫn muốn trêu chọc cô. “Khi mà em thừa nhận sự vâng lời của em với chồng em” Anh thì thầm “Đó là điều tốt.”

“Ồ, thật sao?”

“Và khi em siết chặt vai anh khi anh hôn em, đó cũng là điều tốt.”

Đôi mắt đen của cô mở to thú vị đến nỗi anh phải nói thêm “em có nghĩ vậy không?”

Và sau đó cô làm anh ngạc nhiên.

“Như thế này sao?” Cô hỏi, đặt tay cô lên vai anh, giọng cô thách thức, đôi mắt cô trong sáng tán tỉnh anh.

Chúa ơi! Anh yêu cái cách cô làm anh ngạc nhiên.

“Đó chỉ là bắt đầu,” Anh nói ‘Em có thể có’ Anh di chuyển tay anh phủ lên tay cô, ấn mạnh những ngón tay cô xuống vai anh “Em nên giữ chặt hơn một chút.”

“Em hiểu rồi,” cô thì thầm “Vậy điều anh đang nói là em không bao giờ nên bỏ chạy.”

Anh nghĩ về điều đó trong chốc lát. “Đúng vậy.” Anh trả lời, nhận ra rằng còn có ý nghĩa sâu xa hơn trong lời cô nói, dù cô có ý đó hay không. “Đó chính xác là những gì anh đang nói.”

Và sau đó chỉ đơn giản là những từ ngữ không đủ. Anh mang môi anh xuống môi cô, vẫn còn nhẹ nhàng trong vài giây trước khi sự ham muốn mãnh liệt xâm chiếm anh. Anh hôn cô với sự say mê mà anh thậm chí còn chưa từng biết là anh có. Nó không phải là ham muốn, hay ít nhất nó không chỉ là ham muốn.

Đó là cảm giác lạ lùng, nóng bỏng và mạnh mẽ trong anh.

Thôi thúc anh đặt cô nằm xuống, và bằng cách nào đó đóng dấu cô là của anh.

Anh muốn cô kinh khủng. Anh hoàn toàn không có ý nghĩ làm thế nào làm anh có thể sống sót qua một tháng trước đám cưới.

“Colin?” Penelope thờ hồn hèn ngay khi anh làm cô thoải mái dựa lưng vào ghế sofa.

Anh đang hôn hàm cô, sau đó đến cổ cô, môi anh bận rộn với những thứ khác ở thấp hơn “Mmm?”

“chúng ta? – Ôi!”

Anh mỉm cười. Ngay cả khi anh cắn dãi tai cô nhẹ nhàng với răng của anh. Nếu cô có thể hoàn thành câu nói thì anh rõ ràng không làm cô say mê nhiều như anh nên làm.

“Em đang nói gì vậy?” Anh thì thầm, sau đó hôn cô sâu hơn.

Anh nhắc môi anh khỏi môi cô chỉ vừa đủ để cô nói “Em chỉ—” rồi sau đó lại hôn cô. Không ngừng với sự thỏa mãn khi cô rên rỉ vì ham muốn,

“Anh xin lỗi,” Anh nói, bỏ tay anh dưới viền của váy cô, sau đó sử dụng chúng một cách tinh quái với bắp chân cô, “Em đang nói?”

“Em?” Mắt cô dờ dẩn.

Anh di chuyển tay anh lên cao hơn, cho đến khi chúng chạm trán đằng sau gối cô.

“Em đang nói một điều gì đó.” anh nói, ép chặt hông anh sát vào cô, bởi vì anh thực sự nghĩ rằng anh sẽ bốc cháy ngay lúc này nếu anh không làm vậy. “Anh nghĩ” Anh thì thầm, trượt tay anh trên vùng da mềm mại của đùi cô.

“rằng em sẽ nói em muốn anh chạm vào anh ở chỗ này.”

Cô thở hổn hển, sau đó rên rỉ, và bằng cách nào đó cô cũng nói được “Em không nghĩ đó là điều em sẽ nói.”

Anh cười nhún nhún, tựa vào cổ cô “Em chắc chứ?”

Cô gật đầu.

“Vậy là em muốn anh dừng lại?”

Cô lắc đầu một cách điên cuồng.

Anh nhận ra anh có thể chiếm lấy cô ngay lúc này. Anh có thể làm tình với cô ngay tại đây, trên ghế sofa của mẹ anh và không những cô cho phép anh, mà cô sẽ thích thú trong mọi cách mà người phụ nữ có thể.

Đây không phải sự chinh phục, cũng không phải sự cám dỗ.

Nó còn hơn cả điều đó. Thậm chí có thể là...

Tình yêu.

Colin đông cứng lại.

“Colin?” Cô thì thầm, mở mắt ra.

Tình yêu?

Điều này là không thể.

“Colin?”

Hay có thể là nó.

“Có gì không ổn sao?”

Không phải là anh sợ yêu, hay không tin tưởng vào nó, anh chỉ là... không mong đợi nó.

Anh luôn nghĩ tình yêu sẽ đánh trúng người đàn ông như tiếng sét. Vào một ngày nào đó, bạn lang thang quanh công viên, chán nản và bạn nhìn thấy một người phụ nữ, và ngay lập tức bạn biết rằng cuộc đời bạn sẽ thay đổi mãi mãi. Đó chính là những gì xảy ra với anh trai anh Benedict, và chưa biết rằng anh ấy và vợ Sophie sống hạnh phúc ở vùng ngoại ô.

Nhưng điều này với Penelope, ... nó đã lên vào trong anh. Sự thay đổi diễn ra chậm chậm, gần như ngủ quên, và nếu nó là tình yêu, well...

Nếu nó là tình yêu, liệu anh có biết! Anh nắm cô thật gần, tò mò, nghĩ là mình có lẽ sẽ tìm thấy câu trả lời thứ hai trong mắt cô, hay trong mái tóc lượn sóng của cô. Hay cái cách mà vạt trên của áo dài cô rủ xuống mềm mại. Có lẽ khi anh nắm cô đủ lâu, anh sẽ biết.

“Colin?” Cô thì thầm, giọng cô bắt đầu có chút lo lắng.

Thời gian sẽ xác định rõ ràng. Nếu đó là tình yêu, không phải nó sẽ trở nên rõ ràng hơn khi họ hôn nhau? Nhưng nếu cơ thể anh và tâm trí anh làm việc tách biệt, nụ hôn hoàn toàn cấu kết với cơ thể anh, bởi vì trong khi suy nghĩ của anh vẫn đang rất lộn xộn, nhu cầu của cơ thể anh đã lộ rõ bản chất của kẻ lừa đảo.

Chết tiệt, giờ anh đang đau đớn, và anh thực sự không thể làm việc này ở đây, trong phòng tranh của mẹ anh, kể cả khi Penelope đã sẵn sàng tham dự.

Anh rút lại, để tay anh trượt xuống chân cô dưới viền của chiếc váy “Chúng ta không thể làm việc này ở đây.”

“Em biết.” Cô nói, âm thanh nghe buồn bã khi tay anh vẫn ở trên đầu gối cô, và anh gần như mất đi quyết tâm làm điều đúng đắn và bận tâm đến tiếng gọi của những phép tắc.

Anh suy nghĩ một cách chặt chẽ, Đó là anh có thể làm tình với cô và sẽ không có ai quấy rầy họ. Chỉ có Chúa mới biết được tình trạng của anh hiện giờ, dù vậy anh vẫn thấy không ổn.

“Lễ cưới sẽ diễn ra khi nào?”

“Một tháng nữa.”

“Cái gì có thể khiến nó thay đổi xuống còn hai tuần.”

Cô nghĩ về điều đó trong giây lát. “Mua chuộc hay hăm dọa? Có lẽ cả hai Mẹ chúng ta sẽ không dễ dàng bị tác động.”

Anh rên rỉ, để hông anh áp vào hông cô cho một cách nhẹ nhàng trước khi nặng nề rời đi. Anh không thể chiếm lấy cô lúc này. Cô sẽ trở thành vợ anh, ít nhất anh nợ cô một chiếc giường cho lần đầu tiên.

“Colin?” cô hỏi, kéo thẳng váy cô và chải lại tóc, ngay cả khi cô biết rằng không có cách nào cô có thể trông chỉnh chu mà không có gương, lược và có lẽ là cả một người hầu gái.

“Có gì không ổn vậy?”

“Anh muốn em.” Anh thì thầm.

Cô giật mình nhìn lên anh.

“Anh chỉ muốn em biết rằng,” anh nói “Anh không muốn em nghĩ rằng anh dừng lại vì em không làm anh hài lòng.”

“Ồ!” Cô trông như thể cô đang muốn nói gì đó. Cô trông hạnh phúc một cách ngắn ngủi với từng lời anh nói. “Cảm ơn anh vì đã nói điều đó.”

Anh cầm lấy tay cô và xiết chặt.

“Em trông như một đồng hồ hỗn độn phải không?”

Anh gật đầu “Nhưng em là đồng hồ hỗn độn của anh.”

Và anh rất vui vì điều đó.

Bạn đang đọc truyện *Một Minh Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Colin thích đi bộ, và thực anh thường làm thế để sắp xếp lại suy nghĩ của anh, nên chẳng có gì ngạc nhiên khi anh bỏ nhiều thời gian của ngày hôm sau vượt qua Bloomsbury... và Fitzrovia... và Marylebone... và thực ra là vài vùng lân cận khác của London, cho đến khi anh nhìn lên và nhận ra anh đang đứng giữa Mayfair, trong quảng trường Grosvenor, chính xác hơn là bên ngoài ngôi nhà Hasting, ngôi nhà trong phố của công tước Hasting, người cuối cùng đã cưới em gái anh Daphne.

Đã một thời gian trôi qua từ khi họ nói chuyện với nhau, bất cứ thứ gì trên những cuộc tán gẫu thông thường trong gia đình. Trong tất cả anh chị em của anh, Daphne là người gần tuổi anh nhất, và họ thường chia sẻ mối liên kết đặc biệt, mặc dù họ ít khi gặp nhau như họ đã thường thế, vì Colin thường hay đi du lịch và Daphne thì bận bịu với cuộc sống gia đình.

Nhà Hasting là một trong những khu nhà lớn khổng lồ mà người ta có thể tìm thấy rải rác trong khu Mayfair và St. James. Rộng lớn và vuông vức và được xây dựng bằng đá Portland trang nhã, nó hết mực oai nghiêm trong sự huy hoàng của công tước.

Điều đó càng làm nó thú vị hơn, Colin nghĩ với một cái nhún mắt méo mó, rằng em gái của anh là nữ công tước đương thời. Anh không thể hình dung bất cứ ai có ít kiêu kỳ hay oai vệ hơn. Daphne đã phải rất khó khăn để tìm một ông chồng khi cô ấy ra mắt ở thị trường hôn nhân, chính xác bởi vì cô ấy đã quá thân thiện và dễ dãi. Các quý ông có khuynh hướng nghĩ cô ấy là bạn họ hơn là một cô dâu triển vọng.

Nhưng tất cả đã thay đổi khi cô ấy gặp Simon Bassett, công tước Hasting, và bây giờ cô ấy là một người vợ được xã hội kính nể với bốn đứa con, lên mười, chín, tám và bảy. Đôi lúc nó vẫn có vẻ kỳ quặc với Colin rằng em gái anh đã là một bà mẹ, trong mọi thứ, trong khi anh vẫn tự do và chưa từ bỏ đời sống độc thân. Với chỉ một năm cách biệt giữa họ, anh và Daphne thường trải qua nhiều giai đoạn của cuộc đời cùng nhau. Mặc dù cô ấy đã kết hôn, mọi việc không có vẻ gì quá khác đi, cô ấy và Simon tham dự cùng những buổi tiệc mà anh tới và có cùng rất nhiều thú vui và sở thích.

Nhưng rồi khi cô ấy bắt đầu có đứa mới, và trong khi Colin thường vui thích đón một đứa cháu trai hay cháu gái mới chào đời, mỗi lần về đến nhà đem lại thực tế là Daphne đã tiến lên trên một con đường mà anh không đi.

Nhưng, anh nghĩ, mỉm cười khi gương mặt Penelope trôi qua tâm trí anh, anh nghĩ rằng mọi việc rồi sẽ sớm thay đổi.

Trẻ con. Đó là một ý nghĩ khá tốt đẹp, thực vậy.

Anh đã không có ý ghé thăm Daphne, nhưng bây giờ anh đã ở đây, anh tưởng tượng anh có thể ghé ngang và nói chào, vậy nên anh bước tiếp lên bậc thềm và gõ mạnh vào nắm cửa bằng đồng làm nó kêu loảng xoảng. Jeffries, người quản gia, mở cánh cửa hầu như ngay lập tức.

“Ngài Bridgerton,” anh ta nói, “Em gái của ngài không mong đợi ngài tới.”

“Không, tôi quyết định làm cô ấy ngạc nhiên. Cô ấy có nhà không?”

“Tôi sẽ xem,” người quản gia nói với một cái gật đầu, mặc dù cả hai đều biết Daphne không bao giờ từ chối gặp người trong gia đình cô.

Colin đợi trong phòng tranh trong khi Jeffries thông báo cho Daphne sự có mặt của anh, đi thò thân vu vơ quanh đó, cảm giác quá bồn chồn để ngồi hay chỉ đứng một chỗ. Sau vài phút, Daphne xuất hiện trong cánh cửa, nhìn hơi rối bời nhưng hạnh phúc như mọi khi.

Và tại sao cô ấy không thể chứ? Colin thắc mắc. Tất cả những gì cô ấy từng muốn trong đời là trở thành một người vợ và một người mẹ, và nó có vẻ thực tế là đã có nhiều hơn cả giấc mơ của cô ấy.

“Ồ đây, cô em.” Anh nói với nụ cười ủy mị trong khi băng ngang căn phòng và trao cho cô một cái ôm nhanh. “Em có... “ anh ra hiệu về phía vai anh.

Cô nhìn xuống vai mình, rồi mỉm cười ngượng ngùng khi nhìn thấy vệt bẩn màu xám lớn trên vạt áo màu hồng nhạt của cô. “Than chi đấy,” cô rầu rĩ giải thích, “Em đang cố dạy Caroline học vẽ.”

“Em á?” Colin nghi ngờ hỏi.

“Em biết, em biết,” cô nói, “Nó thực sự không thể chọn được một gia sư nào tệ hơn, nhưng nó chỉ mới quyết định ngày hôm qua là nó yêu hội họa, nên em là tất cả những gì nó có thể có sau một thông báo gấp gáp như vậy.”

“Em có thể gửi nó cho Benedict,” Colin đề nghị, “Anh chắc rằng anh ấy sẽ vui lòng cho nó một hay hai bài học.”

“Ý nghĩ đó có thoáng qua đầu em, nhưng em chắc là nó sẽ chuyển sang một sở thích khác ngay lúc mà em có thể sắp xếp được.” cô di chuyển đến một sofa, “Ngồi đi. Anh nhìn khá giống một con mèo bị nhốt vào chuồng ở đó, bước qua lại giống như thế.”

Anh ngồi xuống, mặc dù anh cảm thấy không yên khác thường.

“Và trước khi anh hỏi,” Daphne nói, “Em đã nói Jeffries đi lấy thức ăn. Sandwich có đủ không?”

“Em có thể nghe tiếng bụng anh réo ngang qua căn phòng à?”

“Từ bên kia thành phố, em e thế.” cô cười, “Anh có biết rằng mỗi khi trời có sấm, David nói đó là tiếng dạ dày anh?”

“Ồ, Chúa tôi,” Colin lẩm bẩm, nhưng anh đang cười lục cục trong khi đó. Cháu trai anh là một thằng nhóc khá thông minh.

Daphne mỉm cười chung chung khi cô ngồi xuống nệm ghế sofa, đặt đôi tay trang nhã của cô vào trong lòng. “Cái gì mang anh đến đây, Colin? Không phải anh cần một lý do, dĩ nhiên. Vẫn luôn luôn đáng yêu khi được gặp anh.”

Anh nhún vai, “Chỉ là ghé ngang qua.”

“Anh đã thăm Anthony và Kate?” cô hỏi. Ngôi nhà Bridgerton, nơi người anh lớn nhất trong gia đình sống, chỉ đối diện bên kia quảng trường từ ngôi nhà Hasting. “Benedict và Sophie đã ở đó với bọn trẻ rồi, giúp chuẩn bị cho vũ hội đính hôn của anh tới nay.”

Anh lắc đầu, “Không, em là nạn nhân anh lựa chọn, anh e thế.”

Cô lại mỉm cười, nhưng lần này với biểu hiện nhẹ nhàng hơn, tâm trạng hơi có chút tò mò, “Có gì sai à?”

“Không, dĩ nhiên không phải,” anh nói nhanh, “Sao em lại hỏi thế?”

“Em không biết.” cô ngả đầu sang một bên, “Anh trông có vẻ kỳ lạ, chỉ vậy thôi.”

“Chỉ một thôi.”

Cô gật đầu hiểu biết, “Kế hoạch đám cưới, em chắc vậy.”

“Vâng,” anh nói, chớp ngay lấy lý do đó, mặc dù trong cả đời anh, anh không bao giờ chắc rằng cái gì sẽ xảy ra nếu anh cố gắng giấu em gái anh.

“À, nhớ lấy bất cứ gì mà anh đang trải qua.” cô nói với vẻ dằn dỗi xoay sang vết xước của cô, “nó ngàn lần tệ hơn đối với Penelope. Nó luôn luôn tồi tệ cho phụ nữ. Tin em đi.”

“Vi đám cưới hay vì tất cả mọi việc?” anh hòa nhã hỏi.

“Mọi thứ,” cô nói ngay, “Em biết đàn ông nghĩ mình thực sự là người chịu trách nhiệm, nhưng... “

“Anh sẽ không mơ mà nghĩ chúng tôi là người thực sự chịu trách nhiệm,” Colin nói, không hoàn toàn là châm biếm.

Mặt cô nhăn lại với một biểu hiện cáu kỉnh, “Phụ nữ có rất nhiều việc phải làm hơn đàn ông. Đặc biệt là với đám cưới. Với tất cả những sự điều chỉnh mà em chắc chắn Penelope phải có cho váy cưới của chị ấy, chị ấy có thể cảm thấy giống như một cái gối cắm kim.”

“Anh đề nghị chạy trốn với người yêu,” Colin bàn, “và anh nghĩ cô ấy đã hy vọng là anh nghiêm túc.”

Daphne nén cười, “Em rất mừng là anh cưới chị ấy, Colin.”

Anh gật đầu, không định nói gì cả, và rồi cách nào đó anh đang nói tên cô, “Daff... “

“Gi?”

Anh mở miệng, và rồi... “Đừng để ý.”

“Ồ, không, anh không,” cô nói, “Bây giờ anh thực sự làm em tò mò.”

Anh gõ gõ ngón tay vào ghế sofa, “Em nghĩ thức ăn có thể lên sớm không?”

“Anh có đói thật không hay anh chỉ đang cố thay đổi đề tài?”

“Anh luôn đói mà.”

Cô yên lặng trong vài giây, “Colin,” cuối cùng cô hỏi, giọng cô nhẹ nhàng và quan tâm, “anh đã đang định nói gì?”

Anh nhảy lên, quá bồn chồn để ngồi yên, và bắt đầu đi tới đi lui. Anh dừng lại, quay sang cô, nhìn vào khuôn mặt chú tâm của cô, “Không có gì cả,” anh bắt đầu nói, ngoại trừ nói không phải là không có gì, và...

“Làm sao một người biết?” anh thốt ra, không ý thức là anh đã không hoàn thành câu hỏi cho đến khi cô trả lời, “Làm sao một người biết cái gì?”

Anh dừng lại trước cửa sổ. Nhìn giống như trời sắp mưa. Anh sẽ phải mượn cỗ xe của Daphne trừ khi anh muốn ướt nhẹp trên con đường dài về nhà. Chưa, anh không biết tại sao anh còn nghĩ đến cơn mưa, bởi vì việc anh thực sự muốn biết là...

“Làm sao mà một người biết cái gì, Colin.” Daphne nhắc lại.

Anh quay lại và để cho những từ ngữ buột ra, “Làm sao em biết nếu đó là tình yêu?”

Trong một khoảnh khắc cô chỉ nhìn chằm chằm vào anh, đôi mắt nâu lớn của cô mở rộng vì ngạc nhiên, môi cô mở ra và không phát ra tiếng nào.

“Quên điều anh vừa hỏi đi.” Anh lẩm bẩm.

“Không!” cô kêu lên, đứng bật dậy, “Em mừng là anh đã hỏi. Rất mừng. Em chỉ... ngạc nhiên, em phải nói thế.”

Anh nhắm mắt lại, hoàn toàn chán ghét chính mình, “Anh không thể tin anh đã hỏi em điều đó.”

“Không, Colin, đừng ngốc thế. Nói thực ra đúng là... ngọt ngào vì anh đã hỏi. Và em không thể ngay cả bắt đầu nói với anh em hạnh diện ra sao khi anh đến chỗ em khi...”

“Daphne...” anh nói giọng cảnh cáo. Cô có một kiểu lan man ra khỏi chủ đề, và anh thực sự không ở trong tâm trạng theo được những suy nghĩ lang thang của cô.

Bốc đồng, cô vội ra và ôm lấy anh, rồi, tay cô vẫn còn trên vai anh, cô nói, “Em không biết.”

“Anh xin lỗi?”

Cô hơi lắc đầu, “Em không biết làm sao mà em biết được đó là tình yêu. Em nghĩ nó khác đối với từng người.”

“Làm sao em biết?”

Cô cắn môi dưới vài giây trước khi trả lời, “Em không biết.”

“*Cái gì?*”

Cô nhún vai bất lực, “Em không nhớ. Đã quá lâu rồi. Em chỉ... biết.”

“Vậy em đang nói cái gì,” anh nói, dựa vào bậc cửa sổ và khoanh tay lại, “có phải là nếu một người không biết họ đang yêu, vậy có lẽ họ không yêu?”

“Ừ,” cô nói chắc chắn, “Không! Không, đó không phải là ý em nói.”

“Vậy ý em là gì?”

“Em không biết,” cô nói yếu ớt.

Anh nhìn chăm chăm vào cô, “Và em cười được bao lâu rồi?” anh lẩm bẩm.

“Colin, đừng có đùa. Em chỉ đang cố giúp thôi.”

“Và anh đánh giá cao nỗ lực đó, nhưng thực sự, Daphne, em... “

“Em biết, em biết,” cô cắt ngang, “Em vô dụng. Nhưng nghe em này. Anh có thích Penelope không?” Rồi cô thở gấp trong kinh hoàng, “Chúng ta đang nói về Penelope, phải không?”

“Dĩ nhiên.” Anh nạt.

Cô thốt ra một tiếng thở dài yên lòng, “Tốt, bởi vì nếu chúng ta không, vậy em chắc với anh em sẽ không có lời khuyên theo bất cứ kiểu nào.”

“Anh sẽ đi.” Anh bất ngờ nói.

“Không, đừng,” cô nài nỉ, đặt bàn tay cô lên tay anh, “Ồ lại đi, Colin, xin anh.”

Anh nhìn vào cô, thở dài, cảm thấy bị đánh bại. “Anh cảm thấy thật ngu ngốc.”

“Colin,” cô nói, dẫn anh đến ghế sofa và đẩy anh ngồi xuống, “nghe em này. Tình yêu nảy nở và thay đổi mỗi ngày. Và nó không giống như vài tia sét đánh từ bầu trời, tức thì biến anh thành một người khác. Em biết Benedict nói nó là cách của anh ấy, và điều đó thật dễ thương, nhưng anh biết không, Benedict không bình thường.”

Colin rất muốn nắm lấy cái bả đó, nhưng anh chỉ là không thể tập trung được sức lực.

“Nó không giống như với em,” Daphne nói, “và em không nghĩ nó sẽ giống như với Simon, mặc dù thành thực mà nói, em không nghĩ em có bao giờ hỏi.”

“Em nên.”

Cô dừng lại trong khi miệng cô mấp máy một từ, nhìn cô như một con chim sừng sốt, “Tại sao?”

Anh nhún vai, “Để em có thể nói cho anh.”

“Cái gì, anh nghĩ rằng nó khác đối với đàn ông à?”

“Mọi thứ khác là thế.”

Cô nhăn mặt, “Em bắt đầu có một chút tiếc cho Penelope.”

“Ồ, chắc chắn là em sẽ,” anh đồng ý, “Anh sẽ là một người chồng khủng khiếp, chắc chắn thế.”

“Anh sẽ không đâu,” cô nói, đập vào tay anh, “Tại sao anh lại nói quái gở thế? Anh sẽ không bao giờ không chung thủy với chị ấy.”

“Không,” anh đồng ý. Anh im lặng trong một lúc, và khi cuối cùng anh nói trở lại, giọng anh nhẹ nhàng, “Nhưng anh có thể không yêu cô ấy theo cách mà

cô ấy đáng được thế.”

“Nhưng anh có thể,” cô rút tay lại trong một cử chỉ bức tức, “Trời ạ, Colin, chỉ một thực tế là anh đang ngồi đây chất vấn *em gái* của anh về tình yêu có thể có ý nghĩa anh đang hơn nửa đường tới đó rồi.”

“Em có nghĩ thế không?”

“Nếu em không nghĩ thế,” cô nói, “em sẽ không nói vậy.” cô thở dài, “Dừng suy nghĩ quá cứng nhắc lại, Colin. Anh sẽ thấy là hôn nhân dễ hơn nhiều nếu anh chỉ đơn giản là để nó tồn tại.”

Anh nhìn cô nghi ngờ, “Em trở thành triết gia khi nào thế?”

”

“Khi anh đến tìm em và đặt chuyện này ra,” cô trả lời ngay lập tức, “Anh đang lấy đúng người. Chấm dứt lo lắng quá nhiều đi.”

“Anh không lo lắng,” anh nói tự động, nhưng dĩ nhiên anh *đang* lo lắng, nên anh không cả phiên tự chống lại mình khi Daphne bắn cho anh một cái nhìn vô cùng khinh ghét.

Nhưng không phải anh đang lo lắng nếu Penelope có phải đúng người đó hay không. Anh đã chắc chắn về điều đó.

Và anh không lo lắng về việc hôn nhân của anh sẽ là một cuộc hôn nhân tốt đẹp hay không. Anh cũng đã chắc chắn về điều đó.

Không, anh đang lo lắng về những thứ ngu ngốc. Về việc anh có yêu cô hay không, không phải bởi vì nó sẽ là tận cùng của thế giới nếu anh có (hay sẽ là tận cùng thế giới nếu anh không), nhưng bởi vì anh thấy nó vô cùng bất ổn khi không biết chính xác anh đang cảm thấy cái gì.

“Colin?”

Anh nhìn sang em gái anh, người đối diện anh với một biểu hiện đúng hơn là sững sờ. Anh đứng dậy, dự định rời khỏi trước khi tự mình làm bối rối không sửa chữa được, rồi cúi xuống và hôn lên má cô. “Cảm ơn,” anh nói.

Cô nheo mắt lại, “Em không thể nói nếu anh nghiêm túc hay đang trêu chọc em khi biến em thành một người thiếu giúp đỡ.”

“Em là một người thiếu giúp đỡ,” anh nói “nhưng là một người thành thực, dù sao cũng cảm ơn em.”

“Những sự nỗ lực?”

“Gì đó giống vậy.”

“Anh có đi đến Ngôi nhà Bridgerton bây giờ không?” cô hỏi.

“Tại sao, vậy anh có thể làm mình bối rối với Anthony ở bên cạnh?”

“Hay là Benedict,” cô nói, “anh ấy cũng ở đó.”

Việc có một gia đình lớn là, sẽ không bao giờ thiếu cơ hội để tự trở thành đồ ngốc với một anh chị em ruột.

“Không,” anh nói với một cái mỉm cười nhỏ, nhún nhó, “anh nghĩ anh sẽ đi bộ về.”

“Đi bộ?” cô lặp lại, há hốc mồm.

Anh liếc nhìn ra cửa sổ, “Em có nghĩ trời sẽ mưa không?”

“Lấy xe em đi, Colin,” cô nhất quyết, “và vui lòng đợi món sandwich. Ở đây chắc chắn có cả núi thứ ấy, và nếu anh đi trước khi chúng tới, em biết em sẽ ăn một nửa, và rồi am sẽ ghét mình suốt cả phần ngày còn lại.”

Anh gạt đầu và ngồi xuống lại, và mừng vì anh đã làm thế. Anh luôn luôn thích cá hồi hun khói. Thực ra, anh đem một đĩa theo anh lên xe, nhìn chăm chăm ra cửa sổ trên suốt đường về trong trời mưa tầm tã.

*

Khi nhà Bridgerton mở tiệc, họ làm nó đúng cách.

Khi nhà Bridgerton mở vũ hội đính hôn... à, nếu Phu nhân Whistledown mà còn viết, nó sẽ chiếm ít nhất 3 cột báo để ghi chép về sự kiện đó.

Mặc dù vũ hội đính hôn này, được mở ra vào giờ phút chót (vì sự thật là cả Phu nhân Bridgerton lẫn quý bà Featherington không ai có ý cho phép con họ có thể thay đổi ý định trong một cuộc đính hôn dài), dễ dàng đủ điều kiện như một bữa tiệc của mùa vũ hội.

Mặc dù một phần của điều đó, Penelope nghĩ chế giễu, có ít việc để làm với bản thân bữa tiệc và mọi việc để làm với việc tiếp tục suy đoán cái quái gì khiến Colin Bridgerton chọn một người không giống ai như Penelope Featherington làm vợ anh. Nó đã chưa bao giờ tệ khi Anthony Bridgerton cưới Kate Sheffeld, người cũng giống như Penelope, chưa bao giờ được xem là một viên kim cương ngay lần đầu ra mắt. Nhưng ít nhất Kate đã không già. Penelope không thể ngay cả đếm số lần mà cô nghe thấy từ bà cô thì thầm đằng sau lưng những ngày trong quá khứ.

Nhưng trong khi chuyện tầm phào đã hơi nhạt nhẽo, nó không thực sự làm phiền cô, bởi vì cô vẫn trôi nổi trên đám mây của niềm sung sướng riêng cô. Một người phụ nữ không thể phí cả cuộc đời trưởng thành để yêu một người đàn ông mà rồi không gần như ngu ngốc với hạnh phúc sau khi anh ấy ngỏ lời hỏi cưới cô.

Cho dù nếu cô ấy không thể tìm ra nó đã diễn ra như thế nào.

Nó đã xảy ra. Đó là tất cả vấn đề.

Và Colin là một người bất cứ ai cũng mơ có được làm vị hôn phu. Anh kẹt lại bên cạnh cô như dán bằng keo trong suốt buổi tối, và Penelope không cả nghĩ anh đang làm thế để bảo vệ cô khỏi chuyện tầm phào. Trong tất cả sự thật, anh có vẻ đúng hơn lãng quên việc nói chuyện.

Đã gần như... Penelope mỉm cười mơ màng. Gần như là Colin đang ở lại bên cạnh cô bởi vì anh muốn ở đó.

“Bạn có nhìn thấy Cressida Twonbley?” Eloise thì thầm bên tai cô trong khi Colin đang khiêu vũ với mẹ anh, “Cô ta xanh lè vì ghen tị kia.”

“Chỉ là áo của cô ta thôi.” Penelope nói với một biểu hiện nghiêm túc trên mặt.

Eloise cười lớn. “Ồ. Tổ ước Phu nhân Whistledown vẫn còn viết. Bà ấy sẽ *xiên chĩa* cô ta.”

“Tổ nghĩ Phu nhân Whistle đang được ước đoán chính là cô ta.” Penelope cẩn thận nói.

“Ồ, gớm vớ vẩn. Tổ không tin một khắc nào là Cressida là Phu nhân Whistledown, và tổ cũng không thể tin là cậu nghĩ thế.”

“Có thể không,” Penelope thừa nhận. Cô biết rằng bí mật của cô sẽ được bảo vệ tốt hơn nếu cô thừa nhận tin vào câu chuyện của Cressida, nhưng bất cứ ai biết cô sẽ tìm ra rằng thực sự khác với tính cách của cô là đáng lẽ sẽ trở nên khá nghi ngờ.

“Cressida chỉ muốn tiền thôi,” Eloise tiếp tục một cách khinh bỉ, “Hay có thể sự tai tiếng. Có lẽ cả hai.”

Penelope nhìn sự báo ứng của cô, giữ sự phẫn nộ ở một phía khác của căn phòng. Đám bạn thân của cô đều đặn tập luyện về nó, nhưng họ đã bị gia nhập bởi những người mới, cũng như họ, hầu hết đều tò mò về câu chuyện về Whistledown. “À, ít nhất cô ta đã thành công với tiếng tăm.”

Eloise gật đầu đồng ý, “Tổ không thể cả hình dung ra tại sao cô ta lại được mời. Chắc chắn là chẳng có chút yêu mến nào giữa hai người cậu, và chẳng ai trong chúng tớ thích cô ta.”

“Colin khẳng khái thế.”

Eloise quay sang cô với cái miệng há hốc, “Tại sao?”

Penelope nghi ngờ rằng lý do chính là vì Cressida gần đây đã tự nhận là Phu nhân Whistledown, phần lớn *giới thượng lưu* không chắc cô ta có đang nói dối hay không, nhưng không có ai muốn từ chối cô ta một lời mời đến dự một sự kiện, chỉ để phòng trường hợp cô ta thực sự đang nói sự thật.

Và Colin và Penelope sẽ không có lý do nào để biết chắc phần còn lại.

Nhưng Penelope không thể tiết lộ điều này cho Eloise, nên cô nói với cô ấy phần còn lại của câu chuyện, vốn vẫn còn là thật, “Mẹ bạn không muốn tạo ra một tin đồn nào về việc cắt đứt quan hệ với cô ta, và Colin cũng nói...”

Cô đỏ mặt. Nó thật sự quá ngọt ngào.

“Gi thế?” Eloise đòi hỏi.

“Penelope không thể nói mà không mỉm cười, “Anh ấy nói anh muốn Cressida phải chứng kiến vinh quang của tổ.”

“Ồ. Chúa. Tôi.” Eloise nhìn như cô cần phản ngồi xuống, “Anh tôi đang yêu.”

Penelope chuyển sang đỏ mặt hơn nữa.

“Anh ấy có,” Eloise kêu lên, “Anh ấy phải có.Ồ, cậu phải nói cho tổ nghe. Anh ấy có nói thế không?”

Có điều gì đó vừa tuyệt vời vừa khủng khiếp khi nghe Eloise tuôn ra một tràng. Một mặt, nó luôn luôn dễ thương để chia sẻ những khoảnh khắc hoàn hảo trong cuộc sống với một người bạn thân, và niềm vui và sự kích động của Eloise chắc chắn là dễ lây.

Nhưng mặt khác, họ không cần thiết phải xác nhận, bởi vì Colin không yêu cô. Hay ít nhất anh cũng không nói thế.

Nhưng anh hành động như anh có! Penelope bám vào ý nghĩ đó, cố gắng tập trung vào nó, đúng hơn sự thực là anh chưa bao giờ nói những từ đó.

Hành động luôn có ý nghĩa nhiều hơn lời nói, không phải sao.

Và hành động của anh làm cô cảm thấy như mình là công chúa.

“Cô Featherington! Cô Featherington!”

Penelope nhìn sang trái và cười rạng rỡ. Tiếng nói đó còn thuộc về ai khác hơn Phu nhân Danbury.

“Cô Featherington,” Phu nhân D nói, thúc chiếc ghế của bà qua đám đông tới khi bà đứng ngay trước mặt Penelope và Eloise.

“Phu nhân Danbury, được gặp bà mới dễ thương làm sao,”

“He he he,” khuôn mặt nhăn nhúm của Phu nhân Danbury trở nên trẻ hơn với nụ cười của bà, “Luôn luôn dễ thương khi gặp tôi, bất chấp ai khác nói gì. Và cô, cô nhỏ quý quá. Nhìn xem cô đã làm gì.”

“Nó không phải tốt nhất sao?”

Penelope nhìn người bạn thân nhất của cô. Với tất cả những cảm xúc xáo trộn của cô, Eloise là người thành thực, thật thà, và sẽ mãi xúc động vì cô. Đột nhiên nó không phải chuyện họ đang đứng giữa một đám đông trong phòng khiêu vũ, với mọi người nhìn chăm chăm vào cô như thể cô là một mẫu vật trên một cái đĩa môn sinh học. Cô quay sang và trao cho Eloise một cái ôm mãnh liệt, thì thầm, “Tớ yêu cậu” vào tai cô ấy.

“Tớ biết thế.” Eloise thì thầm lại.

Phu nhân Danbury gõ chiếc ghế của bà – ồn ào – xuống nền nhà. “Tôi vẫn còn đứng đây, các quý cô!”

“Ôi, xin lỗi bà,” Penelope ngượng ngùng nói.

“Được rồi,” Phu nhân D nói, với một mức độ ham thích không điển hình, “Khá là dễ thương khi nhìn hai cô gái đang ôm chặt lấy nhau hơn là đâm vào sau lưng nhau, nếu các người phải biết.”

“Cảm ơn bà vì đã đến chúc mừng cháu.” Penelope nói.

“Tôi sẽ không bỏ lỡ điều này trên thế giới,” Phu nhân Danbury nói, “He he he. Tất cả lũ ngốc này, đang cố tìm ra cháu đã làm gì để khiến cậu ta cưới cháu, khi cả những gì cháu làm là trở thành chính mình.”

Môi Penelope hé ra, nước mắt dâng đầy trong mắt cô, “Tại sao, Phu nhân Danbury, đó chỉ là về điều tốt đẹp nhất...”

“Không, không,” Phu nhân Danbury ồn ào cắt ngang, “không phải điều nào cả. Tôi không có thời gian lẫn sở thích cho sự đa cảm.”

Nhưng Penelope chú ý rằng bà kéo ra chiếc khăn tay và kín đáo chấm chấm vào mắt.

“A, Phu nhân Danbury,” Colin nói, trở lại với nhóm và trượt tay anh qua Penelope một cách sở hữu. “Gặp bà thật là tốt.”

“Ngài Bridgerton,” bà cộc lốc chào đón anh, “chỉ đến để chúc mừng cô dâu của cậu.”

“À, nhưng tôi chắc rằng có một người cũng xứng đáng được chúc mừng.”

“Hmmmph. Những từ ngữ thực sự, và đó là tất cả.” Phu nhân D nói, “Tôi nghĩ cậu có thể đứng. Cô ấy đáng giá hơn bất cứ ai có thể nhận ra.”

“Tôi nhận ra,” anh nói, giọng anh rất thấp và nghiêm túc chết người khiến Penelope nghĩ cô có thể ngất đi vì sự đe dọa của nó.

“Và nếu bà tha lỗi cho chúng tôi,” Colin êm ái tiếp, “Tôi phải đưa hôn thê tới gặp anh trai tôi...”

“Em đã gặp anh ấy rồi.” Penelope cắt ngang.

“Xem xét nó như một truyền thống,” anh nói, “Chúng tôi phải chính thức chào mừng em đến với gia đình.”

“Ồ,” Cô cảm thấy khá ấm áp bên trong với ý nghĩ trở thành một người nhà Bridgerton, “Thật đáng yêu.”

“Như anh đang nói,” Colin nói, “Anthony sẽ muốn nâng cốc, và rồi anh sẽ phải dẫn Penelope một điệu van.”

“Rất lãng mạn.” Phu nhân Danbury nói đồng tình.

“Vâng, à, tôi là một người lãng mạn mà.” Colin ung dung nói.

Eloise thốt lên một tiếng khịt mũi ồn ào.

Anh quay sang cô với một bên mày kiêu hãnh tinh quái, “Anh là thế.”

“Cho sự an lành của Penelope,” cô trả miếng, “Em chắc chắn hy vọng thế.”

“Và họ vẫn luôn như vậy à?” Phu nhân Danbury hỏi Penelope.

“Hầu hết thời gian.”

Phu nhân D gật đầu, “Đó là một việc tốt. Các con tôi hiếm khi nói chuyện với nhau. Không ngoài ý muốn kém cỏi của bất cứ đứa nào, dĩ nhiên. Chúng chẳng có gì là chung cả. Buồn thế, thật đấy.”

Colin siết chặt tay anh trên cánh tay Penelope, “Chúng tôi thực sự phải đi.”

“Dĩ nhiên,” cô lẩm bẩm, nhưng khi cô quay bước về phía Anthony, người cô có thể nhìn thấy phía bên kia căn phòng, đang đứng gần giàn nhạc nhỏ, cô nghe một tiếng ồn và đột nhiên có sự rối loạn ở cửa ra vào.

“Xin chú ý! Xin chú ý!”

Máu rút hết khỏi mặt cô trong một giây, “Ồ không.” Cô nghe chính mình thì thầm. Điều này lẽ ra không xảy ra. Không phải đêm nay, dù bất cứ cách nào.

“Xin chú ý!”

Thứ Hai, ý nghĩ của cô thét lên. Cô đã nói nhà in của cô Thứ Hai. Ở vũ hội nhà Mottram.

“Chuyện gì đang xảy ra?” Phu nhân Danbury đòi hỏi.

Mười cậu bé đang chạy vào trong phòng, không có gì hơn những thằng nhóc, thực vậy, nắm những bó giấy, đang ném chúng tung lên như những hoa giấy hình chữ nhật.

“Bài báo cuối cùng của Phu nhân Whistledown!” tất cả chúng la lên, “Đọc chúng bây giờ! Đọc sự thật đi.”

Bạn đang đọc truyện *Một Minh Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Colin Bridgerton nổi tiếng về rất nhiều thứ. Anh nổi tiếng về vẻ ngoài đẹp trai của anh, điều đó không có gì lạ; tất cả đàn ông nhà Briddgerton đều nổi tiếng về vẻ đẹp trai của mình. Anh nổi tiếng về nụ cười tinh quái quyến rũ của mình, cái mà có thể làm tan chảy trái tim của một thiếu nữ ở phía bên kia của một phòng khiêu vũ đông đúc, và thậm chí nó một lần là nguyên nhân làm cho một quý cô trẻ gần như chết ngất hay ít nhất cũng ngất xỉu, sau khi đập đầu cô vào chiếc bàn, cái mà gây ra sự chết ngất đã kể trên.

Anh nổi tiếng với sự quyến rũ ngọt ngào. Anh có khả năng làm cho mọi người thỏa mái bằng một nụ cười toe toét khoái chí và những lời bình luận vui vẻ.

Anh không nổi tiếng về, trên thực tế cái mà mọi người thề rằng anh không có, đó là tính nóng nảy.

Và trên thực tế, do bởi khả năng phi thường của anh(và cái chưa được khai thác từ trước đến nay.) là tính tự chủ. Không một ai nhận thấy điều đó vào tới nay, mặc dù người- vợ – sắp- cưới của anh sáng mai sẽ thức giấc với một vết thâm tím trên cánh tay cô ấy.

“Colin” Cô hờn hển nói và nhìn xuống nơi anh đang xiết chặt cô. Nhưng anh không buông ra. Anh biết anh đang làm đau cô. Anh biết thật không hay ho gì khi anh làm đau cô, nhưng lúc này anh đang rất giận dữ, và hoặc là anh nắm chặt tay cô cho tất cả những gì anh đang phải chịu hoặc là anh mất tự chủ trước năm trăm con người quen thuộc và gần gũi anh nhất.

Trong tất cả anh nghĩ anh đang có sự lựa chọn đúng.

Anh sẽ giết cô. Ngay khi anh nghĩ ra được cách nào để có thể đưa cô ra khỏi cái phòng khiêu vũ chết tiệt này. Anh chắc chắn sẽ giết chết cô. Bọn họ đã đồng ý rằng Lady Whistledown sẽ trở thành quá khứ, bọn họ sẽ dừng chuyện này tại đây. Sẽ coi như không có gì xảy ra. Cô đang chuốc lấy tai họa. Sự hủy hoại

“Thật không thể tin được” Eloise kêu lên, nắm lấy tờ giấy từ không khí. “Thật cừ. Em đoán bà ta sẽ trở lại để ăn mừng lễ đính hôn của anh.”

“Không phải điều đó thật tuyệt sao?” Colin lè nhè nói.

Penelope không nói gì, nhưng cô trông rất, rất nhọt nhọt.

“Ôi, lạ Chúa!”

Colin quay sang em gái anh, người mà đang há hốc mồm khi đọc cột báo.

“Túm lấy một tờ cho ta, Bridgerton!” Phu nhân Danbury ra lệnh, đánh mạnh chiếc gậy của bà vào chân anh “Không thể tin được là bà ta xuất bản vào thứ bảy. Quá tuyệt vời!”

Colin cúi xuống nhặt hai tờ báo từ dưới sàn nhà, đưa một tờ cho phu nhân Danbury và nhìn xuống một tờ trong tay anh, mặc dù anh khá chắc chắn anh biết chúng viết về cái gì. Anh đã đứng.

Không có gì làm ta xem thường hơn là một quý ông, người nghĩ rằng thật vui khi ban cho một quý bà cái vỗ về chiều cổ khi anh ta thì thầm, “Đặc quyền của phụ nữ là được thay đổi ý kiến.” Và quả thực vậy, bởi vì ta nghĩ mọi người sẽ luôn cố lời nói bằng hành động, ta luôn nỗ lực để giữ những ý kiến và quyết định của mình kiên định và đứng đắn. Đó là lý do tại sao, các bạn độc giả thân mến, khi ta viết bản tin ngày 19 tháng tư, ta đã thực sự dự định nó sẽ là bản tin cuối cùng của ta. Tuy nhiên, có những sự kiện hoàn toàn nằm ngoài sự kiểm soát của ta (hay thực sự là ta không thể chấp nhận được) bắt buộc ta phải đặt bút lên trang giấy một lần cuối cùng. Thưa các quý ông và các quý bà, Bốn tác giả KHÔNG phải là phu nhân Cressida Trowmbley. Cô ta chẳng là gì hơn là một kẻ mạo danh xảo trá, và điều đó làm tan vỡ trái tim ta khi thấy những năm tháng làm việc vất vả của mình bị vơ vào cho một người như cô ta.

Lady Whistledown society paper,

21 tháng Tư 1824.

“Đây là điều tuyệt vời nhất mà cháu từng chứng kiến.” Eloise nói trong một tiếng thì thầm hân hoan.

“Có lẽ cháu là người có trái tim đen tối, bởi vì trước đây cháu chưa bao giờ cảm thấy sung sướng trước sự trượt ngã của người khác.”

“Vớ vẩn!” phu nhân Danbury nói “Ta biết ta không phải người xấu, và ta thấy điều này thật thú vị.”

Colin không nói gì. Anh không thể tin vào giọng nói của anh, anh không thể tin vào bản thân anh.

“Cressida ở đâu vậy?” Eloise nói, nhìn ngó xung quanh “Có ai nhìn thấy cô ta không? Cháu đoán là cô ta đã chuồn rồi. Cô ta phải cảm thấy nhục nhã. Cháu sẽ cảm thấy nhục nhã nếu cháu là cô ta.”

“Cháu không bao giờ là cô ta.” Phu nhân Danbury nói “Cháu là người rất tốt bụng.”

Penelope không nói gì.

“Vẫn còn ” Eloise tiếp tục một cách vui vẻ “mọi người gần như cảm thấy tiếc cho cô ta.”

“Nhưng chỉ gần như thôi.” Phu nhân Danbury nói.

“Ồ, chắc chắn, đương nhiên gần như, thành thực mà nói”

Colin chỉ đứng yên, nghiêng chặt răng.

“Và ta giữ được một nghìn bảng của ta.” Phu nhân Danbury cười khúc khích.

“Penelope!” Eloise kêu lên, huych vào khuỷu tay cô

“Cậu đã không nói một lời, điều này không tuyệt diệu sao?”

Penelope gật đầu và nói “Mình không thể tin được”

Colin siết chặt cánh tay cô hơn.

“Anh trai anh đang đến.” Penelope thì thầm. Anh nhìn sang bên phải, Anthony đang sai bước đến chỗ anh. Violet và Kate theo sau anh ấy.

“Thật hân hạnh cho chúng tôi”. Anthony nói khi anh đứng ngay sát cạnh Colin. Anh gật đầu chào các quý bà đang đứng đó “Eloise, Penelope, phu nhân Danbury.”

“ Tôi không nghĩ mọi người sẽ lắng nghe tin mừng của Anthony bây giờ.” Violet nói, nhìn lướt qua khắp căn phòng. Những tiếng ồn ào không dứt. Những tờ báo vẫn bay khắp nơi. Những tiếng xì xào không ngớt và gần như chói tai. Colin cảm thấy đầu anh như vỡ ra.

Anh phải rời khỏi đây. Hay ít nhất là ngay khi có thể.

Đầu anh đang la hét, anh cảm thấy sức nóng ở da anh. Nó gần như một cảm xúc mạnh mẽ, ngoại trừ sự say mê, nó là sự giận dữ, nó là sự xúc phạm. Và nó là sự kinh khủng, cảm giác đen tối rằng anh bị phản bội bởi một người, người nên đứng bên anh một cách vô điều kiện.

Nó thật kỳ lạ. Anh biết Penelope là một người có bí mật. Một người dễ bị tổn thương. Đó là bí mật của cô, không phải của anh. Anh biết điều đó, ít nhất là về mặt lý trí. Nhưng bằng cách nào đó điều này không còn quan trọng. Bây giờ bọn họ là một đội và cô đã hành động mà không có anh.

Cô đã không đứng khi đặt mình vào hoàn cảnh hiểm nghèo mà không hỏi ý kiến anh. Anh là chồng cô, hay sẽ là chồng cô.

Chúa đã trao anh nhiệm vụ bảo vệ cô dù cô có muốn hay không.

“ Colin ” Mẹ anh nói “ Con khỏe chứ? Con trông rất lạ.”

“ Hãy nâng cốc chúc mừng.” Anh nói, quay sang Anthony.

“ Penelope cảm thấy không khỏe, và em cần đưa cô ấy về nhà.”

“ Cậu cảm thấy không khỏe? ” Eloise hỏi Penelope “ Có gì không ổn vậy. Cậu đã không nói gì cả.”

Penelope thừa nhận, cố gắng trông có vẻ đáng tin “ Mình e là mình hơi nhức đầu.”

“ Đứng, đứng, Anthony.” Violet nói. “ Hãy đi lên và nâng cốc chúc mừng ngay bây giờ để Penelope và Colin có thể khiêu vũ. Con bé không thể rời khỏi đây cho tới khi con làm việc đó.”

Anthony gật đầu đồng ý, sau đó ra hiệu cho Colin và Penelope theo sau anh tới phía trước phòng khiêu vũ. Người thổi kèn phát ra một tiếng kêu to, ra hiệu cho mọi người có mặt ở đó yên lặng. Tất cả mọi người đều tuân theo, bởi vì họ tin rằng thông báo tiếp theo là về Lady Whistledown.

“ Thưa các quý ông và các quý bà.” Anthony nói to, và nhận lấy một ly rượu champagne từ người hầu “ Tôi biết rằng mọi người bị bất ngờ bởi thông báo mới đây của Lady Whistledown trong bữa tiệc của chúng ta. Nhưng tôi khẩn khoản yêu cầu mọi người nhớ tới mục đích bữa tiệc của chúng ta tối nay.”

Nó sẽ là một khoảng khắc đáng nhớ, Colin bình thần nghĩ. Nó sẽ là một buổi tối vui vẻ của Penelope, buổi tối để cô tỏa sáng, cho cả thế giới được biết cô thật sự xinh đẹp, đáng yêu và thông minh đến nhường nào.

Mục đích buổi tối nay của anh là để công khai cho mọi người đều biết rằng anh chọn cô, và cũng quan trọng như, cô đã chọn anh.

Vậy mà tất cả những gì anh muốn làm bây giờ là nắm lấy vai cô và lắc cho tới khi anh kiệt sức. Cô đang đánh lừa mọi thứ.

Cô đang đặt tương lai cô vào sự nguy hiểm.

“ Là một người đứng đầu của gia đình Bridgerton ” Anthony tiếp tục. “ Điều đó cho tôi vinh hạnh bất cứ khi nào anh chị em của tôi chọn cô dâu. Hay chú rể ” anh thêm vào với một nụ cười và gật đầu với Danphe và Simon.

Colin nhìn xuống Penelope. Cô đang đứng im và căng thẳng trong bộ váy xa tanh màu xanh bạc. cô không cười, cái mà trông rất kỳ quặc khi có hàng trăm người đang nhìn chăm chăm vào cô. Nhưng có lẽ mọi người chỉ nghĩ cô đang bồn chồn. Sau tất cả, hàng trăm người đang chăm chú nhìn cô. Bất kỳ ai cũng sẽ bồn chồn.

Mặc dù nếu ai đó đứng ngay cạnh cô lúc này, như Colin, sẽ nhìn thấy sự hoảng sợ trong mắt cô.

Cô đang hoảng sợ.

Tốt. Cô nên hoảng sợ. Hoảng sợ về điều sẽ xảy ra nếu bí mật của cô bị tiết lộ. Hoảng sợ về điều sẽ xảy ra khi bọn họ sẽ có cơ hội nói chuyện.

“ Bởi vậy ” Anthony kết thúc “ Nó cho tôi niềm vui được nâng cốc chúc mừng em trai tôi Colin và cô- dâu- tương- lai Penelope Feathering ton. Chúng ta cùng chúc mừng Colin và Penelope.”

Colin nhìn xuống tay anh và nhận ra ai đó đã đặt vào đó một ly rượu. Anh nâng ly rượu và bắt đầu đưa lên môi, và sau đó nghĩ rằng tốt hơn là nên chạm nó vào môi Penelope.

Đám đông reo hò ầm ĩ, và anh quan sát khi cô uống một ngụm, và sau đó là một ngụm khác, một ngụm khác nữa, miễn cưỡng tiếp tục cho tới khi anh rời ly rượu đi, cái mà anh không di chuyển cho đến khi cô uống cạn. Sau đó anh nhận ra rằng tính hiếu thắng trẻ con của anh đã rời khỏi anh khi anh không uống rượu, cái mà anh đang rất cần, vì vậy anh cầm lấy ly rượu trong tay Penelope và uống cạn chỉ bằng một hớp.

Đám đông càng reo hò ầm ĩ hơn.

Anh cúi xuống và thì thầm vào tai cô “Bây giờ chúng ta sẽ khiêu vũ. Chúng ta sẽ nhảy cho tới khi mọi người cùng tham gia với chúng ta, khi đó chúng ta sẽ không còn là trung tâm của sự chú ý. Sau đó anh và em sẽ trốn ra ngoài. Và chúng ta sẽ nói chuyện.”

Cô gật đầu.

Anh cầm lấy tay cô và dẫn cô ra sàn nhảy, đặt cánh tay kia của anh lên vai cô khi dàn nhạc bắt đầu chơi một điệu van.

“Colin” Cô thì thầm “Em không cố ý để việc này xảy ra.”

Một nụ cười nở ra trên khuôn mặt anh

“Không phải bây giờ” Anh ra lệnh.

“Nhưng—”

“Trong mười phút nữa anh sẽ có một cuộc nói chuyện với em, còn bây giờ chúng ta chỉ đơn giản là đang khiêu vũ thôi.”

“Em chỉ muốn nói—”

Tay anh siết chặt quanh cô, trong một tư thế không thể lầm lẫn là đang cảnh cáo. Cô mím môi và nhìn vào khuôn mặt anh trong một khoảng khắc rồi sau đó quay đi.

“Em sẽ mỉm cười” cô thì thầm, vẫn không nhìn anh.

“Anh cũng nên mỉm cười.”

“Em nói đúng.” Anh nói “Anh nên thế.”

Nhưng anh đã không làm vậy.

Penelope cảm thấy khó chịu. Thực sự thì cô muốn khóc. Nhưng không hiểu sao cô cố gắng xoay sở để mỉm cười, cả thế giới đang quan sát cô – hay ít nhất cả thế giới của cô – và cô biết họ đang xem xét mọi hành động của cô, ghi chú mọi biểu hiện thoáng qua trên khuôn mặt cô.

Cô biết anh đã nghĩ là cô đang phạm sai lầm nhưng cô chỉ đơn giản là không cho phép Cressida hưởng công trạng công việc của cả đời cô. Nhưng quá khó khăn để yêu cầu Colin ít nhất nên thử xem xét mọi việc từ quan điểm của cô. Nó đã đủ khó khăn để cho phép bất cứ ai mạo danh Lady Whistledown, nhưng Cressida thì không thể chấp nhận được. Penelope đã làm việc quá chăm chỉ và cần mẫn để đặt nó vào tay Cressida. Hơn nữa, cô biết rằng Colin sẽ không bao giờ bỏ rơi cô khi lễ đính hôn được công bố. Đó là một phần lý do cô chỉ thị cho nhà xuất bản của cô phân phát những tờ báo vào thứ hai tại buổi khiêu vũ Mottram.

Well, đó dường như là một sai sự nhầm lẫn kinh khủng khi nó xảy ra tại bữa tiệc đính hôn của cô, đặc biệt là khi Colin luôn phản đối ý tưởng này.

Tay Colin siết chặt eo cô, cô ngược nhìn lên, anh đang nhìn cô, ngay cả dưới ánh nền mắt anh vẫn xanh một cách đáng ngạc nhiên. Hay có thể chỉ đơn giản là cô đã biết chúng rất xanh. Trong bóng tối cô có lẽ đã nghĩ chúng có màu xanh ngọc lục bảo.

Anh gật đầu hướng về phía những cặp đôi khác trên sàn nhảy

“Đã đến lúc chúng ta rời khỏi đây.” Anh nói.

Cô quay sang anh và gật đầu.

Bọn họ đã nói với gia đình anh là cô thấy không khỏe và muốn được về nhà, vì vậy sẽ không có ai để ý đến sự ra về của họ.

Và nếu không quá khắt khe để họ một mình trên xe ngựa của anh, well, đôi khi những luật lệ bị kéo căng cho những cặp đôi đã đính hôn, đặc biệt là trong những buổi tối lãng mạn như thế này.

Một tiếng cười hoảng sợ thoát khỏi môi cô. Buổi tối nay đã trở thành một buổi tối ít lãng mạn nhất trong cuộc đời cô.

Colin nhìn cô sắc nhọn, một cái nhướn mày kiêu ngạo như một câu hỏi.

“Không có gì cả.” Penelope nói.

Anh nắm chặt tay cô, dẫn cho nó không quá trêu mến.

“Anh muốn biết.” Anh nói.

Cô nhún vai. Cô không hình dung được cô làm gì hay nói gì tới nay để nó có thể tồi tệ hơn nó vốn có.

“Em chỉ đang nghĩ làm sao mà tối nay được cho là một buổi tối lãng mạn.”

“Nó có thể đã như vậy.” anh nói một cách thô lỗ.

Tay anh trượt xuống eo cô, nhưng anh đã giữ cô bằng một tay khác, nắm tay cô lách qua đám đông cho tới khi họ bước qua cánh cửa Pháp xuống bậc thềm.

“Không phải ở đây.” Penelope thì thầm, lo lắng nhìn lại về phía phòng khiêu vũ.

Anh thậm chí còn không thèm đáp lại lời cô nói. Thay vào đó anh kéo cô lùi xa hơn vào bóng tối, cho tới khi họ hoàn toàn chỉ có một mình.

Nhưng họ không dừng lại ở đó. Với một cái nhìn thoáng qua để chắc chắn không có ai ở đó. Colin mở một cánh cửa nhỏ ở cạnh đó.

“Đó là cái gì vậy?” Penelope hỏi.

Câu trả lời của anh là một cái đẩy nhẹ vào lưng cô. Cho tới khi cô đứng hẳn vào trong một hành lang tối om.

“Lên trên” anh nói và bước đi.

Penelope không biết cô hoảng sợ hay rùng mình, nhưng dù vậy cô bước lên cầu thang, cảm nhận được sức nóng của Colin ngay bên phải lưng cô.

Sau khi họ lên vài tầng, Colin bước lên phía trước cô và mở cửa, hé nhìn vào trong phòng. Nó trống rỗng, anh bước vào và kéo cô theo, nhanh chóng kéo cô xuyên qua hành lang (Cái mà cô nhận ra là những buồng ngủ riêng của gia đình) cho tới khi họ bước vào một căn phòng mà cô chưa bao giờ bước vào trước đây.

Phòng của Colin. Cô luôn biết nó nằm ở đâu. Trong tất cả những năm mà cô tới đây để thăm Eloise, cô chưa bao giờ làm gì hơn ngoài việc miết những ngón tay dọc theo cánh cửa gỗ nặng nề này.

Nó đã ở đây nhiều năm từ khi anh sống ở ngôi nhà số năm, nhưng mẹ anh khăng khăng giữ lại căn phòng này cho anh. Một người không bao giờ biết được có thể anh cần nó, bà đã nói, và bà đã sớm chứng minh là nó đúng khi Colin trở về từ Cyprus.

Anh đẩy cửa ra và kéo cô vào bên trong sau anh. Nhưng căn phòng tối om, và cô bị trượt chân. Cô ngừng di chuyển bởi vì thân hình anh ở ngay trên cô. Anh giữ chặt cô, nhưng sau đó anh không buông ra. Đó không phải là một cái ôm chặt, không thực sự, nhưng toàn bộ chiều dài cơ thể cô chạm vào toàn bộ chiều dài cơ thể anh. Cô không nhìn thấy gì nhưng cô có thể cảm nhận được anh và cô có thể ngửi thấy anh. Cô có thể nghe thấy hơi thở anh, đang cuộn lại trong không khí ban đêm, nhẹ nhàng mon tron má cô.

Nó là sự đau đớn.

Nó là trạng thái ngất ngây.

Tay anh trượt chậm chậm xuống cánh tay trần của cô, tra tấn mọi dây thần kinh của cô, rồi sau đó, đột ngột anh bước ra xa.

Theo sau đó là – sự yên lặng.

Penelope không chắc chắn về điều mà cô mong đợi. Là anh sẽ la hét cô, anh sẽ mắng mỏ cô, anh sẽ ra lệnh cho cô giải thích. Nhưng anh không làm những điều đó.

Anh chỉ đứng đó trong bóng tối, bắt buộc cô nói một cái gì đó.

“Anh có thể thấp một cây nến?” Cuối cùng cô cũng hỏi.

“Em không thích bóng tối.” anh lè nhè nói.

“Không phải bây giờ, không phải như thế này.”

“Anh hiểu.” anh lẩm bẩm “Vì em đang nói có thể em sẽ thích như thế này.” Tay anh bắt ngờ ở trên da cô. Lướt dọc theo diềm váy cô.

Và sau đó chúng lại lướt đi.

“Đừng” Cô nói, giọng cô run rẩy.

“Đừng chạm vào em?” Giọng anh cao lên với vẻ chế giễu. Và Penelope thấy mừng vì cô không nhìn thấy khuôn mặt anh.

“Nhưng em là của anh, không phải vậy sao?”

“Em chưa là của anh.” Cô cảnh cáo anh.

“Ồ, nhưng em sẽ là. Em đã biết điều đó. Thật là đúng lúc, đợi cho tới khi buổi lễ đính hôn của chúng ta được công bố. Em biết rằng anh không muốn em

phát hành số báo cuối. Anh đã ngăn cấm điều đó. Và chúng ta đã đồng ý—”

“Chúng ta chưa bao giờ đồng ý.”

Anh lờ đi cơn giận của cô. “Em đã đợi cho tới lúc—”

“Chúng ta chưa bao giờ đồng ý.” Cô hét lên một lần nữa, cần phải nói rõ ràng cô không phải là kẻ không biết giữ lời. Bất cứ điều gì khác mà cô đã làm, cô đã không lừa dối anh, well, ngoại trừ việc giữ bí mật về Lady Whistledown trong gần một tá năm, nhưng chắc chắn không chỉ mình anh ở trong sự lừa dối đó.

“Và, đúng thế.” Cô thừa nhận. Dường như không đúng để bắt đầu nói dối vào lúc này.

“Em biết anh sẽ không bỏ rơi em. Nhưng em đã hy vọng—”

Giọng cô đứt quãng.

“Em đã hy vọng điều gì?” Colin hỏi, sau khi thấy sự im lặng dường như vô tận.

“Em đã hy vọng rằng anh sẽ tha thứ cho em.”

Cô thì thầm “Hay ít nhất là anh sẽ hiểu, em luôn nghĩ rằng anh là kiểu đàn ông ...”

“Kiểu đàn ông thế nào?” thời gian này sau khi lời nói ám chỉ dừng.

“Thực sự thì đó là lỗi của em” Cô nói, giọng cô có vẻ mệt mỏi và buồn rầu.

“Em đã quá tôn thờ anh. Anh đã rất tuyệt trong tất cả những năm qua. Em tin rằng em đã nghĩ anh không thể hành động khác đi.”

“Anh đã làm điều quái quỷ gì không phải?” Anh gắng hỏi

“Anh bảo vệ em, anh giúp đỡ em, anh—”

“Anh không thử xem xét việc này từ quan điểm của em” Cô ngắt lời.

“Bởi vì em hành động như một kẻ ngốc.” Anh gần như gầm lên.

Sau đó là một sự yên lặng. Kiểu yên lặng làm khó chịu, ăn mòn tâm hồn người ta.

“Em không còn gì để nói.” Penelope dứt khoát nói.

Colin quay đi chỗ khác. Anh không biết tại sao anh lại làm vậy, không phải là anh có thể nhìn thấy cô trong bóng tối. Nhưng có gì đó trong giọng nói của cô làm anh lo lắng. Cô nghe như tổn thương, mệt mỏi và đau đớn.

Cô làm anh muốn hiểu cô, hay ít nhất cố gắng hiểu cô, ngay cả khi anh biết cô đang phạm sai lầm nghiêm trọng. Từng chút một trong giọng nói của cô làm giảm đi cơn giận dữ của anh. Anh vẫn còn tức giận, nhưng bằng cách nào đó anh đã mất đi ý chí biểu lộ nó ra.

“Em sẽ bị phát hiện, em có biết,” Anh nói, giọng anh thấp và tự chủ “Em đã sỉ nhục Cressida, cô ta sẽ phát điên và sẽ không ngừng tìm kiếm cho tới khi cô ta mò ra sự thật về Lady Whistledown.”

Penelope lùi ra xa, anh có thể nghe được tiếng váy cô sột soạt

“Cressida không đủ thông minh để tìm ra em, và bên cạnh đó, Em sẽ không viết thêm bất kỳ cột báo nào, vì vậy sẽ không có cơ hội nào để em sẩy chân và phạm phải sai lầm.”

Rồi cô nói thêm “Anh có lời hứa của em về việc đó”

“Quá muộn rồi.” Anh nói.

“Không quá muộn.” Cô phản đối “Không một ai biết ngoại trừ anh. Và anh đã rất xấu hổ vì em. Điều đó làm em không chịu nổi”

“Ôi, vì tình yêu của Chúa, Penelope, anh không xấu hổ vì em”

“Anh làm ơn thấp nển lên.” Cô nài nỉ.

Colin bước ngang qua phòng, dò dẫm tìm nền đèn thấp sáng.

“Anh không xấu hổ vì em.” Colin lặp lại. “Nhưng anh nghĩ em hành động thật điên rồ”

“Có thể anh đúng.” Cô nói “Nhưng em phải làm điều mà em cho là đúng.”

“Em không suy xét đến,” Anh nói một cách thô bạo, quay sang và nhìn vào khuôn mặt cô khi anh thấp lửa lên “Quên đi, nếu em sẽ — mặc dù anh không thể— chuyện gì sẽ xảy ra với thanh danh của em nếu mọi người phát hiện ra em thực sự là ai. Quên đi rằng mọi người sẽ phớt lờ em, bọn họ sẽ nói xấu sau lưng em”

“Những người đó không đáng để em lo lắng.” Cô nói, lưng cô đứng thẳng.

“Có thể không.” Anh nói, khoanh tay lại, nhìn chăm chăm vào cô một cách cứng rắn.

“Nhưng nó sẽ đau đớn. Em sẽ không thích nó, Penelope. Và anh sẽ không thích nó.”

Cô nuốt một cách khó nhọc. Tốt. Có lẽ anh đã thông suốt.

“Nhưng đừng quên,” Anh tiếp tục “Em đã sử dụng cả một thập kỷ gần đây để sỉ nhục mọi người, xúc phạm họ.”

“Em đã nói nhiều điều khá được.” Cô nói, đôi mắt đen của cô long lanh không một giọt lệ.

“Dĩ nhiên là vậy, nhưng đó không phải là những người mà em phải lo lắng, anh đang nói về những người giận dữ, những người đã bị xúc phạm” Anh bước tới, nắm lấy tay cô. “Penelope,” Anh nói “Đó sẽ là những người muốn làm đau em”

Những lời nói của anh có ý tốt cho cô, nhưng nó quay sang và chọc thủng trái tim của chính anh.

Anh đã thử về nên bức tranh cuộc sống mà không có Penelope. Nhưng điều đó là không thể.

Chỉ một tuần trước đây, cô đã... anh ngừng suy nghĩ. Cô đã làm gì? Một người bạn, một người quen, một ai đó mà anh đã gặp và không bao giờ thật sự chú ý?

Và bây giờ cô là hôn thê của anh, vợ sắp cưới của anh. Và có lẽ, ... có lẽ cô còn hơn cả những điều đó. Một cái gì đó sâu hơn. Một cái gì đó quý báu hơn.

“Điều mà anh muốn biết,” anh hỏi “là tại sao em không nắm lấy cơ hội để có thể giấu đi tên tuổi.”

“Bởi vì giấu tên là không cần thiết.” Cô gần như hét lên.

“Em muốn bị phát hiện.” Anh hỏi, mắt vẫn nhìn cô trong ánh nến.

“Đương nhiên là không.” Cô trả lời, “Nhưng đó là công việc của em, đó là sự nghiệp em. Nếu em không được công nhận nó. Em sẽ bị đẩy xuống địa ngục nếu ai khác có được nó.”

Colin định phản đối, nhưng ngoài sự ngạc nhiên của anh, anh không nói gì. Sự nghiệp. Penelope có sự nghiệp của cô.

Anh không có.

Cô có lẽ không thể đặt tên cô cho công việc của cô, nhưng khi cô ở một mình trong phòng cô, cô có thể nhìn tác phẩm của cô, chỉ vào chúng, và nói với bản thân cô, Đây là nó. Đây là cuộc sống của cô.

“Colin!” Cô thì thầm, rõ ràng là hoảng hốt bởi sự yên lặng của anh.

Cô thật đáng kinh ngạc. Anh không biết tại sao trước đây anh lại không nhận ra điều đó, khi mà anh đã biết rằng cô thông minh, đáng yêu và dí dỏm, tháo vát. Nhưng ngoài tất cả những cái đó, và toàn bộ những thứ mà anh không nghĩ đến, anh đã không thêm vào giá trị thực sự của cô.

Cô thật đáng kinh ngạc.

Và anh đã... Lạy Chúa, anh ghen tị với cô.

“Em sẽ đi.” Cô dịu dàng nói, quay đi và bước ra cửa.

Trong một giây anh không phản ứng gì. Suy nghĩ của anh vẫn còn bị đóng băng, vẫn quay cuồng với điều anh vừa mới khám phá ra. Nhưng khi anh nhìn tay cô trên núm cửa, anh biết anh không thể để cô đi. Không phải tối nay, không bao giờ.

“Không.” Anh nói, giọng anh nghe khàn khàn, anh rút ngắn khoảng cách giữa họ chỉ bằng ba bước chân dài.

“Không.” Anh nhắc lại “Anh muốn em ở lại.”

Cô ngước nhìn anh, đôi mắt cô tràn đầy sự bối rối. “Nhưng anh đã nói—”

Anh âu yếm nâng khuôn mặt cô bằng cả hai tay “Hãy quên điều anh vừa nói.”

Và khi đó anh nhận ra Daphne đã đứng. Tình yêu của anh không đến bất ngờ như một tiếng sét giữa bầu trời xanh. Nó bắt đầu với những nụ cười, những lời nói, những cái nhìn tán tỉnh. Mỗi giây anh ở bên cạnh cô, nó lại lớn dần lên, cho đến tận bây giờ, anh đột nhiên nhận ra nó.

Anh đã yêu cô.

Anh vẫn còn giận dữ với cô về việc phát hành số báo cuối, và chết tiệt anh vẫn còn tự hổ thẹn vì đã thật sự ghen tị với cô khi cô tìm thấy công việc của cuộc đời mình và theo đuổi nó, mặc kệ tất cả những thứ đó, anh đã yêu cô.

Và nếu anh để cô bước qua cánh cửa lúc này, anh sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân.

Có lẽ đây chính là tình yêu. Khi bạn muốn một ai đó, cần cô ấy, vẫn tha thiết yêu cô ấy, ngay cả khi bạn hoàn toàn tức giận và sẵn sàng trôi cô ấy trên giường chỉ để giữ cô ấy không đi ra ngoài và gây thêm phiền phức.

Vào tối nay, ngay lúc này, trong anh tràn ngập cảm xúc, anh phải nói với cô, anh phải cho cô thấy.

“Hãy ở lại.” anh thì thầm, kéo cô lại gần anh, mạnh mẽ, khao khát mà không có lời biện minh hay giải thích nào.

“Hãy ở lại.” anh dẫn cô về giường anh. Và khi cô không nói gì, anh nhắc lại lần thứ ba “Hãy ở lại.”

Cô gật đầu.

Anh ôm chặt cô. Đây là Penelope, đây là tình yêu của anh.

Bạn đang đọc truyện *Một Minh Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Khoảnh khắc mà Penelope gật đầu – thực ra là khoảnh khắc trước khi cô gật đầu – cô đã biết rằng cô đồng ý có hơn một nụ hôn. Cô đã không chắc cái gì làm Colin thay đổi ý định, tại sao anh quá giận dữ trong một phút và rồi lại quá dễ thương và dịu dàng phút sau đó.

Cô không chắc, nhưng sự thật là – cô không quan tâm.

Một việc mà cô biết – anh không đang làm việc này, đang hôn cô rất ngọt ngào, để trừng phạt cô. Vài người đàn ông có thể dùng sự khao khát như một vũ khí, quyến rũ như sự trả thù, nhưng Colin không phải là một trong số đó.

Nó chỉ không có trong anh.

Anh là, trong tất cả những cách ngang tàng và tình quái của anh, với tất cả những chuyện đùa, trêu chọc và hài hước ranh mãnh, một người đàn ông tốt và cao quý. Và anh sẽ trở thành một người chồng tốt và cao quý.

Cô đã biết điều này rõ như cô biết chính mình.

Và nếu anh đang hôn cô say đắm, hạ cô thấp dần xuống giường anh, trườn lên cô với chính anh, và rồi đó là bởi vì anh muốn cô, quan tâm tới cô đủ để vượt qua cơn giận dữ của anh.

Quan tâm cho cô.

Penelope hôn trả lại anh với mỗi ly cảm xúc của cô, mỗi góc cuối cùng của tâm hồn cô. Cô đã có hàng bao nhiêu năm yêu người đàn ông này, và điều gì cô thiếu trong kỹ năng, cô thay bằng sự nhiệt tình tha thiết. Cô nắm lấy tóc anh, quần quai bên dưới anh, không đếm xỉa tới vẻ ngoài của cô.

Lần này họ không phải trong cỗ xe ngựa hay là trong phòng tranh của mẹ anh. Không có sự sợ hãi bị bắt gặp, không cần thiết phải đảm bảo là cô trông đáng hoàng trong mười phút.

Đây là đêm mà cô có thể cho anh thấy mọi thứ cô cảm nhận về anh. Cô sẽ đáp trả khao khát của anh bằng chính khao khát của cô, và im lặng thực hiện lời hứa của tình yêu, lòng trung thành và sự hiến dâng.

Khi đêm qua đi, anh sẽ biết rằng cô yêu anh. Cô có thể không phải nói lời nào – cô có thể không cần cả thăm thì chúng – nhưng anh sẽ biết.

Hoặc có lẽ anh đã biết rồi. Nó thật hài hước, thật dễ dàng để che giấu bí mật cuộc đời cô là Phu nhân Whistledown, nhưng thật khó thể tin có thể giữ kín bí mật trái tim trong mắt cô mỗi khi cô nhìn anh.

“Từ khi nào anh bắt đầu cần em quá nhiều như thế?” anh thì thầm, nhắc đầu anh lên một chút đến khi đỉnh mũi họ chạm nhau và cô có thể nhìn thấy mắt anh, tối và nhạt màu trong bóng tối lơ mơ của ánh nến, nhưng vẫn rất xanh trong tâm trí cô, chăm chú vào mắt cô. Hơi thở của anh nóng hổi, tia nhìn của anh nóng bỏng, và anh đang làm cô cảm thấy nóng bừng lên những nơi trên thân thể cô mà cô chưa bao giờ cho phép chính mình nghĩ tới.

Những ngón tay anh di chuyển ra phía sau chiếc áo dạ hội của cô, chuyển động một cách thành thạo dọc theo hàng nút đến khi cô cảm thấy chiếc áo lỏng ra, đầu tiên là quanh ngực cô, sau đó là quanh sườn, rồi quanh eo cô.

Và rồi nó không còn có ở đó nữa.

“Chúa ơi,” anh nói, giọng anh chỉ như là bóng thấp dưới hơi thở, “em quá xinh đẹp.”

Và lần đầu tiên trong đời, Penelope thực sự tin đó có thể là sự thật.

Có gì đó rất xấu và kích động về việc trở nên hoàn toàn trần trụi trước mặt một người khác, nhưng cô không cảm thấy xấu hổ. Colin đang nhìn cô rất ấm áp, chạm vào cô thật tôn kính, điều đó cô không thể cảm thấy gì khác ngoài một cảm giác tràn ngập của định mệnh.

Ngón tay anh lướt theo làn da nhạy cảm trên bầu ngực cô, đầu tiên trêu chọc cô bằng ngón cái, rồi vuốt ve cô dịu dàng hơn nữa khi đầu ngón tay anh trở lại chỗ ban đầu gần xương quai xanh.

Điều gì đó xiết chặt bên trong cô. Cô không biết nếu đó là sự động chạm của anh hay là cách anh đang nhìn cô, nhưng có điều gì đó làm cô thay đổi.

Cô cảm thấy lạ, kỳ quặc.

Tuyệt vời.

Anh đang quỳ gối bên cạnh cô trên giường, vẫn còn mặc nguyên quần áo, nhìn xuống cô với một cảm giác của kiêu hãnh, của khao khát, của sự sở hữu. “Anh chưa bao giờ mơ là nhìn em sẽ như thế này,” anh thì thầm, rồi tay anh đến khi lòng bàn tay anh khe khẽ lướt qua núm vú cô, “Anh chưa bao giờ mơ anh sẽ muốn em theo cách này.”

Penelope hút vào một hơi thở khi một cơn sóng của cảm xúc bắn xuyên qua cô. Nhưng có gì đó không ổn định trong những lời anh nói, và anh phải nhìn thấy phản ứng của cô trong mắt cô, bởi vì anh hỏi, “Cái gì thế? Có gì sai ư?”

“Không có gì,” cô bắt đầu nói, rồi kiểm tra lại mình. Hôn nhân của họ phải nên dựa trên sự thành thực, và cô không cho nó một sự trợ giúp bằng việc giấu giếm cảm xúc thực của cô.

“Anh đã nghĩ em sẽ trông giống cái gì?” cô hỏi lặng lẽ.

Anh chỉ nhìn chăm chăm vào cô, rõ ràng là bối rối vì câu hỏi của cô.

“Anh nói anh chưa bao giờ mơ em sẽ nhìn giống như thế này,” cô giải thích, “Anh đã nghĩ em sẽ trông giống cái gì?”

“Anh không biết,” anh thừa nhận, “Cho đến mấy tuần vừa rồi, thành thực mà nói anh không nghĩ là anh đã nghĩ về điều đó.”

“Và từ khi nào?” cô khẳng định, không hoàn toàn chắc tại sao cô cần anh trả lời, chỉ biết đó là điều cô làm.

Trong một khoảnh khắc nhanh chóng anh trườn lên cô, rồi hạ mình xuống đến khi lớp vải áo gilê của anh cọ vào bụng và ngực cô, đến khi mũi anh chạm vào cô và hơi thở nóng bỏng của anh phả lên da cô.

“Từ lúc ấy,” anh gầm gừ, “Anh đã nghĩ về khoảnh khắc này hàng ngàn lần, về ra cả trăm lần khác nhau về bộ ngực, một vật đáng yêu, đáng khao khát và đầy đặn và mong mỏi sự chú ý của anh, nhưng không có gì, và anh nhắc lại trong trường hợp em đã thực sự không nghe thấy anh lần đầu tiên, *không có gì đến gần với sự thực.*”

“Ồ,” đó là tất cả những gì cô có thể nghĩ ra để nói.

Anh giữ ra khỏi áo khoác và gilê đến khi chỉ còn chiếc áo sơ mi vải linen và chiếc quần ống túm, rồi không làm gì khác ngoài nhìn chăm chăm vào cô, một nụ cười xấu xa, tình quái nhếch lên một góc môi anh khi cô cựa quậy bên dưới anh, trở nên nóng bỏng và đói khát dưới tia nhìn gay gắt của anh.

Và rồi, chỉ khi cô chắc chắn rằng cô không thể chịu đựng nó thêm một giây nào nữa, anh vói ra và bao phủ cô với hai tay anh, kéo nhẹ khi anh xem xét trọng lượng và trạng thái của cô. Anh rên rĩ rồi rạc, rồi hít vào một hơi thở khi anh điều chỉnh ngón tay anh làm cho núm vú của cô dựng đứng lên giữa chúng.

“Anh muốn nhìn em ngồi dậy,” anh rên rỉ, “để anh có thể nhìn thấy chúng đầy đặn và đáng yêu và lớn. Và rồi anh muốn trườn ra sau em và khum lấy em.” Môi anh tìm thấy tai cô và giọng anh hạ xuống thành một lời thì thầm, “Và anh muốn làm điều đó trước một cái gương.”

“Bây giờ ư?” cô vút lên.

Anh có vẻ cân nhắc điều đó trong một khắc, rồi anh lắc đầu, “Sau này,” anh nói, và rồi nhắc lại nó với một giọng khá kiên quyết. “Sau này.”

Penelope mở miệng để hỏi anh vài điều – cô không biết nó là gì – nhưng trước khi cô có thể thốt nên lời, anh lăm bắm, “Những việc trước tiên trước,” và cúi miệng anh xuống ngực cô, trêu chọc cô đầu tiên với một chút ít nhẹ nhàng, rồi khếp môi anh quanh cô, cười tủm tỉm dịu dàng khi cô kêu lên ngạc nhiên và nẩy lên khỏi giường.

Anh tiếp tục sự tra tấn này đến khi cô nghĩ cô có thể hét lên, rồi anh chuyển sang bên ngực kia và lại lặp lại nó lần nữa. Nhưng lần này anh thả một bên khỏi tay anh, và nó cứ như là ở mọi nơi – trêu chọc, quyến rũ, mon trón. Đó là trên bụng cô, rồi trên hông, trên mắt cá chân, trượt lên bên dưới áo cô.

“Colin,” Penelope thở gấp, cựa quậy bên dưới anh khi những ngón tay anh vuốt ve làn da mỏng manh sau đầu gối cô.

“Em đang cố tránh ra xa hay đến gần hơn?” anh lăm bắm, môi anh chưa hề rời ngực cô.

“Em không biết.”

Anh nhắc đầu lên và mỉm cười đôi mắt xuống cô, “Tốt.”

Anh leo ra khỏi cô và chậm rãi cởi bỏ quần áo còn lại, đầu tiên là áo somi rồi đôi bốt và chiếc quần ống túm. Và trong suốt quá trình đó, anh chưa khi nào cho phép đôi mắt anh lạc khỏi cô. Khi anh cởi bỏ xong, anh thúc vào áo cô, thứ đã tụt xuống eo, vòng quanh hông cô, ngón tay anh nhẹ nhàng đỡ lấy mông cô khi anh nhắc cô lên trên đồng áo bên dưới.

Cô ở trước anh không có gì ngoài đôi vớ mỏng dính mềm mại của cô. Anh ngừng lại và rồi mỉm cười, quá nhiều cho một người đàn ông thường thức cảnh tượng này, rồi tháo chúng khỏi chân cô, vứt chúng bay qua sàn nhà sau khi anh tuột chúng ra khỏi ngón chân cô.

Cô run rẩy trong không khí ban đêm, nên anh nằm xuống cạnh cô, áp người anh vào cô, truyền cho cô sự ấm áp của anh khi anh nếm nấp làn da mịn như lụa của cô.

Anh cần cô. Nó tầm thường là anh cần cô biết bao nhiêu.

Anh đã cứng, nóng, và vụn vỡ tuyệt vọng vì khao khát nên nó thật là phi thường khi anh vẫn còn có thể nhìn thẳng. Và ngay cả khi cơ thể anh la hét lên đòi giải thoát, anh sở hữu một sự bình tĩnh lạ lùng, một cảm giác kiềm chế không mong đợi. Đầu đó theo cách điều này đã thôi không còn là về anh. Nó là về cô – không, nó là về *họ*, về sự kết hợp đáng ngạc nhiên này và tình yêu kỳ diệu mà giờ anh mới chỉ bắt đầu hiểu rõ giá trị của nó.

Anh muốn cô – Chúa trên cao, anh muốn cô – nhưng anh muốn cô rung động bên dưới anh, hét lên với khao khát, lắc đầu cô từ bên này qua bên kia khi anh khiêu khích cô cho đến kết thúc.

Anh muốn cô yêu điều này, để yêu anh, và để *biết*, khi họ nằm trong tay nhau, đắm mồi hôi và mọt lử, rằng cô thuộc về anh.

Bởi vì anh đã biết rằng anh thuộc về cô.

“Nói với anh nếu anh làm điều gì em không thích,” anh nói, ngạc nhiên bởi cách mà giọng anh run rẩy qua từng từ.

“Anh không thể,” cô thì thầm, chạm vào má anh.

Cô không hiểu. Nó gần như làm anh mỉm cười, có lẽ sẽ làm anh mỉm cười nếu anh đã không quá quan tâm với làm việc này, kinh nghiệm đầu tiên của cô, nên là một thứ tốt đẹp. Nhưng những lời thì thầm của cô – *Anh không thể* – có thể chỉ có nghĩa – rằng cô không biết làm tình với một người đàn ông có nghĩa gì.

“Penelope,” anh nói dịu dàng, nắm lấy tay cô bằng tay anh, “Anh cần giải thích vài thứ với em. Anh có thể làm em đau. Anh không bao giờ muốn thế, nhưng anh có thể, và...”

Cô lắc đầu. “Anh không thể,” cô nói lại, “Em biết anh. Thành thật em nghĩ em biết anh rõ hơn em biết chính mình. Và anh sẽ không bao giờ làm điều gì tổn thương đến em.”

Anh nghiêng rặng lại và cố không rên rỉ, “Không phải cố ý,” anh nói, dấu hiệu trầm trụi nhất của sự cáu tiết reng lên trong giọng anh, “nhưng anh có thể, và...”

“Hãy để em đánh giá nó,” cô nói, nắm lấy tay anh và đưa nó lên miệng cô trong một cái hôn duy nhất, chân thành, “Và về điều khác...”

“Cái gì khác?”

Cô mỉm cười, và Colin phải ngậm miệng lại, bởi vì anh có thể thề là cô nhìn như thể cô đang bị anh chọc cười, “Anh nói với em là nói cho anh nếu anh làm điều gì em không thích.” Cô nói.

Anh nhìn sát mặt cô, đột nhiên bị mê hoặc bởi cách mà môi cô phát âm.

“Em hứa với anh,” cô hứa, “Em sẽ thích tất cả.”

Một sự vui mừng lạ lùng bắt đầu sôi lên bên trong anh. Anh đã không biết cái gì mà Chúa nhân từ đã chọn để ban cô cho anh, nhưng anh đang nghĩ với sự quả trách, anh cần phải chú ý hơn một chút khi lần tới anh đi nhà thờ.

“Em sẽ thích tất cả,” cô lại nói, “bởi vì em ở bên anh.”

Anh đỡ mặt cô trong tay anh, nhìn xuống cô như thể cô là sinh vật tuyệt diệu nhất từng có trên trái đất.

“Em yêu anh,” cô thì thầm, “Em yêu anh biết bao năm rồi.”

“Anh biết,” anh nói, ngạc nhiên chính mình với những lời của anh. Anh đã biết, anh cho là thế, nhưng anh đẩy nó ra khỏi trí óc anh bởi vì tình yêu của cô khiến anh không thoải mái. Thật khó chịu khi được yêu bởi ai đó đoan trang và tốt đẹp khi mà bạn không thể đáp trả lại tình cảm đó. Anh không thể xua đuổi cô, bởi vì anh thích cô và anh không thể tha thứ cho chính mình nếu anh giẫm đạp lên tình cảm của cô. Và anh không thể ve vãn cô, cho rất nhiều lý do tương tự.

Và rồi anh đã nói với mình rằng những gì cô cảm thấy không thật sự là tình yêu. Thật dễ dàng khi tự thuyết phục mình rằng cô chỉ là say mê anh, rằng cô không hiểu tình yêu thực sự là gì (cứ làm như là anh hiểu!), và rằng rốt cuộc cô sẽ tìm được ai đó khác và ổn định cuộc sống trong hạnh phúc và thỏa mãn.

Bây giờ suy nghĩ đó – rằng cô có thể cưới một ai khác – gần như làm anh tê liệt trong sợ hãi.

Họ nằm bên cạnh nhau, và cô đang nhìn vào anh với tình yêu trong mắt cô, toàn gương mặt cô sống động với hạnh phúc và hài lòng, như thể cô cuối cùng cũng cảm thấy tự do khi cô nói những lời đó. Và anh nhận ra biểu hiện của cô không giữ một dấu vết nào của mong đợi. Cô đã không nói với anh cô yêu anh chỉ để nghe anh trả lời. Cô không cả chờ đợi câu trả lời của anh.

Cô đã nói cô yêu anh chỉ bởi vì cô muốn nói. Bởi vì đó là những gì cô cảm thấy.

“Anh cũng yêu em” Anh thì thầm, đặt một nụ hôn mãnh liệt lên môi cô trước khi di chuyển để anh có thể thấy phản ứng của cô.

Penelope nhìn chăm chăm vào anh trong một khoảng dài trước khi đáp lại. Cuối cùng, với một cái nuốt vào lạc lõng, rối loạn, cô nói, “Anh không phải nói điều đó chỉ vì em đã nói.”

“Anh biết,” anh trả lời, vẫn đang mỉm cười.

Cô chỉ nhìn vào anh, đôi mắt mở lớn của cô là thứ duy nhất chuyển động trên mặt cô.

“Và em cũng biết điều đó,” anh nói dịu dàng, “Em nói em biết anh rõ hơn em biết chính mình. Và em biết rằng anh sẽ không bao giờ nói những điều anh không nghĩ.”

Và khi cô nằm đó, trần trụi trong giường anh, rung động trong sự ôm ấp của anh, Penelope nhận ra rằng cô *đã* biết. Colin không nói dối, không, về bất cứ gì quan trọng, và cô không thể hình dung ra bất cứ gì quan trọng hơn khoảnh khắc mà họ đang chia sẻ.

Anh yêu cô. Nó không phải điều cô đã mong đợi, không phải bất cứ gì cô cho phép mình hy vọng, và giờ nó ở đây, như một ánh sáng và phép màu tỏa sáng trong tim cô.

“Anh chắc chứ?” cô thì thầm.

Anh gật đầu, tay anh kéo cô vào sát hơn, “Anh nhận ra điều đó tối nay. Khi anh yêu cầu em ở lại.”

“Làm thế nào... “ nhưng cô không hỏi hết. Bởi vì cô chưa chắc chắn phải hỏi gì. Làm thế nào anh biết anh yêu cô? Làm thế nào điều này xảy ra? Nó làm anh cảm thấy như thế nào?

Nhưng cách nào đó anh phải biết những gì cô không thể thốt nên lời, bởi vì anh trả lời, “Anh không biết. Anh không biết khi nào, anh không biết làm sao, và thành thực mà nói, anh không quan tâm. Nhưng anh biết điều này rất thực: Anh yêu em, và anh ghét mình vì đã không thấy sự thực em đã thấy hàng bao năm”

“Colin, đừng,” cô nài nỉ, “Không hỏi tở. Không ân hận. Không phải đêm nay.”

Nhưng anh chỉ mỉm cười, đặt một ngón tay lên môi cô để ngăn lời nài nỉ, “Anh không nghĩ anh đã thay đổi,” anh nói, “Ít nhất thì không nhiều. Nhưng rồi một ngày anh nhận ra anh đang nhìn thấy vài điều khác lạ khi anh nhìn em.” Anh nhún vai, “Có thể anh thay đổi. Có thể anh đã trưởng thành.”

Cô đặt một ngón tay lên môi anh, làm anh im lặng theo cùng cách anh làm với cô. “Có thể, em cũng đã trưởng thành.”

“Anh yêu em,” anh nói, dựa tới để hôn cô. Và lần này cô không thể trả lời vì miệng anh chiếm lấy cô, đói khát, đòi hỏi, và rất, rất cảm động.

Có vẻ như anh biết chính xác làm cái gì. Mỗi lần ra vào của lưỡi anh, mỗi cái nhấm nháp của răng anh gửi sự rung động tới nơi thầm kín nhất của cô, và cô để cho bản thân mình vượt qua niềm vui nguyên sơ của từng khoảnh khắc, đến với ngọn lửa điên cuồng của khao khát. Tay anh ở mọi nơi, và cô cảm thấy anh ở mọi nơi, ngón tay anh trên da cô, chân anh thúc vào giữa cô theo cách của nó.

Anh kéo cô lại gần hơn, lăn tròn cô lên trên anh khi anh nằm xuống lưng mình. Tay anh ở trên hông cô, kéo cô sát chặt lại anh làm cho bằng chứng cho sự khao khát của anh đóng dấu vào da cô.

Penelope thờ hớn hển sững sờ trước sự thân mật của nó, nhưng hơi thở cô bị chặn lại bởi môi anh, vẫn đang hôn cô với sự dịu dàng mãnh liệt. Và rồi cô lại ở trên lưng mình, và anh ở bên trên cô, sức nặng của anh nhấn cô xuống nệm, hút hết không khí ra khỏi phổi cô. Miệng anh di chuyển đến tai cô, rồi tới cổ, và Penelope cảm thấy mình cong lên bên dưới anh, như thể cô có cách nào đó uốn cong cơ thể mình sát lại hơn nữa với anh.

Cô không biết cô nên làm gì, nhưng cô biết cô phải di chuyển. Mẹ cô đã hướng dẫn cô ‘một cuộc nói chuyện nhỏ’, như khi bà sắp đặt nó, bà đã nói với Penelope rằng cô phải nằm bên dưới chồng cô và cho phép anh được hài lòng.

Nhưng không có cách nào cô có thể giữ mình mãi bất động, không cách nào cô có thể ngừng không ấn hông cô vào anh, cũng như chân cô khỏi cuốn lấy anh. Và cô không muốn *cho phép* anh được hài lòng, cô muốn khuyến khích nó, muốn chia sẻ nó.

Và cô cũng muốn nó cho chính cô. Bất cứ điều này là gì, đang hình thành trong cô – cảm xúc này, khao khát này – nó cần được giải phóng, và Penelope không thể hình dung rằng khoảnh khắc đó, rằng những cảm xúc đó sẽ không thể là mạnh mẽ nhất của cô.

“Nói cho em phải làm gì,” cô nói, khẩn cấp làm giọng cô khàn khàn.

Colin giang rộng chân cô, lướt tay anh dọc theo bên cạnh cô đến khi chúng tới đùi cô và bóp chặt. “Hãy để anh làm mọi việc,” anh nói trong hơi thở khó nhọc.

Cô tóm lấy mông anh, kéo anh gần hơn, “Không,” cô cố chấp, “Nói cho em.”

Anh ngưng di chuyển trong một khoảnh khắc, nhìn cô sững sờ, “Chạm vào anh,” anh nói.

“Ở đâu?”

“Bất cứ đâu.”

Tay cô trên mông anh nói lỏng rất nhẹ, và cô mỉm cười, “Em đang chạm vào anh.”

“Di chuyển,” anh rên rỉ, “di chuyển chúng.”

Cô để những ngón tay cô trôi xuống đùi anh, xoáy êm ái khi cô cảm giác sự đàn hồi mềm mại của lông chân, “Thế này à?”

Anh gật đầu hoang dại.

Tay cô trượt tới, đến khi chúng đến gần nguy hiểm cho bộ phận của anh, “Như thế này?”

Đột ngột, anh nắm lấy tay cô, “Không phải bây giờ,” anh nói khắc nghiệt.

Cô nhìn anh trong hoang mang.

“Em sẽ hiểu sau này,” anh cầu nài, mở rộng thêm chân cô trước khi trượt tay anh vào giữa họ và chạm vào nơi riêng tư nhất của cô.

“Colin,” cô thở gấp.

Anh mỉm cười tình quái, “Em có nghĩ anh sẽ chạm vào em như thế này không?” Và để minh họa cho điều anh nói, một ngón tay anh bắt đầu nhảy múa qua điểm nhạy cảm của cô, làm cho cô cong lên khỏi giường, hông cô thực sự nhấc lên trước khi lún xuống khi cô rung mạnh lên với khao khát.

Môi anh tìm thấy tai cô, “Có quá nhiều,” anh thì thầm.

Penelope không dám hỏi cái gì. Điều này đã là một sự khủng khiếp hơn rất nhiều sự chỉ dẫn của mẹ cô.

Anh trượt một ngón tay vào trong cô, làm cô thở gấp lần nữa (nó làm anh cười với thích thú), rồi bắt đầu chậm chậm vuốt ve cô.

“Ồi, Chúa ơi,” Penelope rên rỉ.

“Em đã sẵn sàng cho anh rồi,” anh nói, hơi thở anh bây giờ trở nên gấp gáp, “Quá ẩm ướt, nhưng quá chặt.”

“Colin, cái gì anh đang...”

Anh trượt một ngón tay khác vào trong cô, hiệu quả kết thúc bất cứ cơ hội nào cô có cho một bài diễn văn thông thái.

Cô cảm thấy trái rộng ra, và cô yêu điều đó. Cô phải rất xấu xa, một kẻ phóng đảng từ trong tim, bởi vì tất cả những gì cô muốn là mở chân cô rộng hơn và rộng hơn cho đến khi cô hoàn toàn mở rộng cho anh. Nhiều như cô để tâm, anh không thể làm gì cho cô, chạm vào cô bất cứ cách nào anh hài lòng.

Chỉ là đã quá xa anh không thể dừng lại.

“Anh không thể chờ lâu hơn nữa,” anh hôn hển.

“Đừng chờ.”

“Anh cần em.”

Cô với tới và nắm lấy mặt anh, buộc anh nhìn vào cô, “Em cũng cần anh.”

Và rồi những ngón tay anh rời khỏi, Penelope cảm thấy lạc lõng và trống rỗng, nhưng chỉ trong một giây, bởi vì rồi có vật khác ở ngay lối vào của cô, vật gì đó cứng và nóng, và rất, rất đòi hỏi.

“Cái này có thể đau,” Colin nói, nghiêng rặng lại như thể anh mong làm đau chính mình.

“Em không quan tâm.”

Anh phải làm tốt điều này cho cô. Anh phải làm. “Anh sẽ dịu dàng,” anh nói, mặc dù khao khát của anh bây giờ quá mãnh liệt, anh không biết làm thế nào anh có thể giữ được lời hứa đó.

“Em muốn anh,” cô nói, “Em muốn anh và em cần vài thứ và em chẳng biết đó là gì.”

Anh đẩy tới, chỉ một inch hay thế, nhưng nó cảm giác như cô đang nuốt chửng anh.

Cô trở nên yên lặng bên dưới anh, chỉ có hơi thở của cô đang rời rạc qua môi cô.

Một inch nữa, một bước nữa gần hơn tới thiên đường. “Ôi, Penelope,” anh rên rỉ, dùng tay anh để giữ mình bên trên cô do đó không ép chặt cô với sức nặng của anh, “Hãy nói với anh điều này cảm thấy thật tốt. *Xin em.*”

Bởi vì nếu cô nói khác đi, nó sẽ giết anh để rút ra.

Cô gật đầu, nhưng nói, “Em cần một khác.”

Anh nuốt vào, buộc hơi thở của anh đi qua mũi trong những nỗ lực ngăn ngừa. Nó là cách duy nhất anh có thể tập trung để kiềm giữ lại.

Khi anh cảm thấy cô thả lỏng một xíu bên dưới anh, anh đẩy tới một chút nữa, đến khi anh chạm vào màng chắn trình tiết của cô, “Ôi, Chúa,” anh rên rỉ, “Điều này sẽ đau. Anh không thể giúp được, nhưng anh hứa với em, nó chỉ có một lần thôi, và sẽ sẽ không đau nhiều.”

“Làm sao anh biết?” cô hỏi anh.

Anh nhắm chặt mắt lại đau khổ. Tin tưởng Penelope để hỏi anh. “Tin anh,” anh nói, lẩn tránh khỏi câu hỏi.

Và rồi anh đâm tới, nhấn anh hoàn toàn, chìm vào trong sự ấm áp của cô tới khi anh biết anh về tới nhà.

“Ôi!” cô thở hổn hển, mặt cô cho thấy cô bị sốc.

“Em không sao chứ?”

Cô gật đầu, “Em nghĩ thế.”

Anh di chuyển một chút “Điều này ổn chứ?”

Cô lại gật đầu, nhưng mặt cô nhìn sùng sốt, có lẽ một chút choáng váng.

Hông Colin bắt đầu tự động di chuyển, không thể giữ lại khi anh đã quá gần tới đỉnh điểm.

Cô nguyên vẹn hoàn hảo xung quanh anh, và khi anh nhận ra rằng hơi thở hổn hển của cô là vì khao khát chứ không phải đau đớn, cuối cùng anh để mình tiến tới và để niềm khao khát tràn ngập cuộn sóng trong máu anh.

Cô đang trở nên kích động bên dưới anh, và anh nguyện rằng anh có thể kiềm chế đến khi cô đạt đến cực điểm. Hơi thở của cô nhanh và nóng hổi, và tay ngón cô đang nắm chặt không ngừng vào vai anh, và hông cô đang quăn quại bên dưới anh, quát mạnh sự cần thiết của anh vào sự điên cuồng.

Và rồi nó tới. Một âm thanh của môi cô, ngọt ngào hơn bất cứ gì anh từng nghe. Cô thốt lên tên anh khi toàn thân cô căng ra trong thỏa mãn, và anh nghĩ – *một ngày nào đó, mình sẽ xem cô ấy, mình sẽ nhìn cô ấy khi cô ấy đạt tới đỉnh cao của sự thỏa mãn.*

Nhưng không phải hôm nay. Anh đã đạt tới, và mắt anh nhắm lại với tất cả sự cực khoái mãnh liệt. Tên cô buột ra khỏi môi anh khi anh đâm vào lần cuối cùng, rồi đổ sập xuống trên cô, hoàn toàn kiệt sức.

Trong một phút hoàn toàn chỉ có sự im lặng, không có gì ngoài sự lên xuống của ngực họ khi họ cố gắng thở, chờ đợi cho sự cấp bách dữ dội của thân thể họ dịu xuống trong niềm vui sướng reo vang một người cảm thấy trong vòng tay của người mình yêu.

Hay ít nhất đó là những gì Colin nghĩ điều này phải thế. Anh đã có những người đàn bà trước đây, nhưng anh chỉ vừa nhận ra rằng anh chưa bao giờ làm tình cho đến khi anh đặt Penelope lên giường anh và bắt đầu vũ điệu mật thiết của họ chỉ với một nụ hôn trên môi cô.

Điều này không hề giống bất cứ gì anh cảm thấy trước đây.

Đây là tình yêu.

Và anh sẽ nắm giữ lấy nó bằng cả hai tay mình.

Bạn đang đọc truyện *Một Minh Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Không quá khó để đẩy nhanh ngày cưới lên. Ý nghĩ đó nảy ra trong đầu Colin khi anh trở về ngôi nhà của anh tại Bloombury, đó có thể là lý do chính đáng cho việc tại sao họ nên kết hôn sớm lên.

Dĩ nhiên là không chắc rằng cô sẽ mang thai chỉ sau một lần quan hệ. Và, anh phải thừa nhận, thậm chí nếu cô mang thai, đứa trẻ sẽ trở thành đứa – trẻ- tám- tháng, đó cũng không phải điều đáng ngờ khủng khiếp trong cái thế giới đầy rẫy những đứa trẻ chỉ được sinh ra sau sáu tháng hay ngay sau đám cưới. Đó là chưa kể đến chuyện những đứa trẻ đầu tiên thường được sinh khá muộn (Colin là có đủ của những đứa cháu trai và cháu gái để biết điều đó là sự thật), việc sinh ra một đứa- trẻ- tám- tháng- rưỡi không có gì là bất thường cả.

Thực sự là không cần quá gấp gáp để đẩy nhanh đám cưới lên.

Nếu không kể đến việc anh muốn làm vậy.

Vì vậy anh đã có “cuộc nói chuyện nho nhỏ” với các bà mẹ, trong đó anh đưa ra rất nhiều thông điệp nhưng không thực sự nói bất cứ điều gì rõ ràng cả, và họ đã vội vàng đồng ý với kế hoạch đẩy nhanh đám cưới của anh.

Đặc biệt là từ khi anh có thể làm họ mù mẫn tin rằng sự thân mật của anh và Penelope đã diễn ra từ vài tuần trước.

Ah, well, những lời nói dối nhỏ nhỏ vô hại không phải là một tội lỗi lớn khi mà chúng được nói ra để làm cho mọi chuyện trở nên tốt đẹp hơn.

Và một đám cưới được tiến hành một cách nhanh chóng, Colin suy nghĩ mỗi đêm khi anh nằm trên giường, nhớ đến thời gian anh ở bên cạnh Penelope, thầm mong cô đang ở bên anh lúc này, *chắc chắn là làm cho mọi thứ trở nên tốt đẹp hơn*.

Các bà mẹ gần như không thể tách rời trong những ngày gần đây khi họ lên kế hoạch chuẩn bị cho đám cưới, sự phản đối ban đầu đã bị thay đổi, lo lắng về những tin đồn phức tạp (cái mà trong trường hợp này hoàn toàn là sự thật) nhưng Lady Whistledown đến, có một chút gián tiếp giải thoát cho họ.

Những tin đồn xung quanh Lady Whistledown và Cressida Twombly và sự thật là hai người có phải là cùng một người hay không đã trở thành những lời đồn thổi từ trước đến nay chưa bao giờ thấy ở London. Trên thực tế, những lời xì xào bàn tán diễn ra khắp nơi, vì vậy đương nhiên là không có ai dừng lại để đề cập đến việc ngày cưới của cặp đôi Bridgerton- Featherington đã bị thay đổi.

Điều này rất có lợi cho nhà Bridgerton và nhà Featherington.

Có lẽ là không kể đến Colin và Penelope, không ai trong hai người đặc biệt thoải mái khi những tin đồn chuyển sang Lady Whistledown. Dĩ nhiên là giờ Penelope đã quen với việc đó; trong mười năm qua khi mà những người rời việc ngồi suy đoán về danh tánh của Lady Whistledown mà không thêm đề ý đến sự hiện diện của Penelope. Nhưng Colin vẫn còn quá khó chịu và tức giận với bí mật của cô làm cô càng lúc càng thấy không thoải mái. Cô đã cố gắng thay đổi chủ đề với anh một vài lần nhưng anh cực kỳ tức giận và nói với cô (bằng- cái- giọng-không-giống-Colin) rằng anh không muốn nói về nó.

Cô chỉ có thể kết luận rằng anh xấu hổ vì cô. Hay chính xác nếu không vì cô, thì là về công việc của cô khi cô là Lady Whistledown. Điều đó làm trái tim cô đau đớn. Bởi vì những bài viết là một phần của cuộc đời cô, rằng cô có thể chỉ ra với niềm kiêu hãnh và tài năng. Cô đã hoàn thành một việc gì đó. Thậm chí nếu cô không thể đặt tên cô cho công việc của cô, cô cũng trở thành một người thật đặc biệt.

Có bao nhiêu người cùng tuổi với cô có thể làm được những điều tương tự như vậy.

Cô có lẽ đã sẵn sàng để Lady Whistledown lại phía sau và sống cuộc đời mới của cô với vai trò là Bà-Colin Bridgerton, một người mẹ và một người vợ, nhưng điều đó không có nghĩa là cô thấy xấu hổ về những việc cô đã làm.

Cô chỉ mong Colin sẽ hãnh diện về những thành tựu mà cô đạt được.

Oh, cô tin rằng, với mỗi sợi dây thần kinh cô có trong người, rằng anh yêu cô. Colin không bao giờ làm những việc như vậy. Anh có đủ những lời nói thông minh và nụ cười tinh nghịch để làm cho một người phụ nữ cảm thấy hạnh phúc và tội nguyên mà không cần thực sự nói ra những lời nói yêu

đương mà anh không cảm thấy. Nhưng có lẽ điều này có thể xảy ra, sau cái cách cư xử của Colin, cô chắc chắn rằng một ai đó vẫn có thể yêu một người mà vẫn có thể cảm thấy xấu hổ và không hài lòng với người đó.

Penelope chỉ không nghĩ điều đó lại đau đớn đến vậy.

Bọn họ đi dạo qua Mayfair trong một buổi chiều, chỉ mấy ngày trước đám cưới, khi cô cố gắng thử quay lại chủ đề đó một lần nữa. Tại sao, cô không biết, từ lâu cô đã không mong chờ thái độ của anh sẽ thay đổi một cách thần kỳ, từ lần cuối cô đề cập đến nó, nhưng cô dường như không thể ngăn bản thân lại được. Hơn nữa cô vẫn hy vọng rằng khi bọn họ đang ở những nơi công cộng, nơi tất cả thế giới có thể nhìn thấy họ, sẽ buộc Colin giữ một nụ cười trên mặt và lắng nghe những điều cô nói.

Cô điều chỉnh khoảng cách tới căn nhà Số Năm, nơi mà họ được mời đến để uống trà.

“Em nghĩ” Cô nói, ước lượng rằng cô có năm phút cho cuộc nói chuyện trước khi anh có thể đưa cô vào bên trong và thay đổi chủ đề “rằng chúng ta có việc chưa giải quyết xong cần được thảo luận.”

Anh nhướn mày và nhìn cô một cách tò mò, vẫn với một nụ cười rạng rỡ vui vẻ. Cô biết chính xác điều anh đang cố gắng làm: sử dụng sự quyến rũ và khiếu hài hước của anh để lái cuộc nói chuyện theo hướng anh muốn. Bất kỳ lúc nào, nụ cười rạng rỡ đó sẽ trở nên cực kỳ đáng yêu, và anh sẽ nói điều gì đó để thay đổi chủ đề mà cô không nhận ra, một điều gì đó như –

“Khá là nghiêm túc cho một ngày đầy nắng.”

Cô mỉm cười, đó không chính xác là cái-điều mà cô mong đợi nhưng nó đã chứng minh điều cô nghĩ.

“Colin.” Cô nói, cố gắng với chút kiên nhẫn còn lại. “Em hy vọng anh sẽ không thay đổi chủ đề mỗi lần em nhắc đến Lady Whistledown.”

Giọng anh lớn dần “Anh không tin rằng em đã nghe thấy em đề cập đến tên cô ta, hay anh tin rằng anh sẽ nói tên em. Và hơn nữa tất cả những gì anh nói là khen thời tiết đẹp”

Cô không muốn gì hơn là dừng lại trên vỉa hè và kéo anh ngồi xuống. Nhưng họ đang ở nơi công cộng (đây là lỗi của cô, cô tin rằng đây là nơi thích hợp để bắt đầu cuộc nói chuyện) và vì vậy cô vẫn tiếp tục đi, dáng đi của cô nhẹ nhàng và khoan thai, ngay cả khi những ngón tay cô đang nắm chặt.

“Vào buổi tối gần đây, khi mà số báo cuối của em được xuất bản— anh đã nổi giận với em.” Cô tiếp tục.

Anh nhún vai “Anh đã bỏ qua nó rồi”

“Em không nghĩ vậy”

“Và giờ em đang nói với anh điều mà anh nghĩ?”

Không còn đường để quay trở lại. “Đó không phải là điều mà một người vợ nên làm?”

“Em chưa phải là vợ anh.”

Penelope đếm đến ba—, không, tốt hơn là nên đếm tới mười— trước khi trả lời.

“Em rất tiếc nếu em làm anh khó chịu nhưng em không có sự lựa chọn nào khác”

“Em có mọi sự lựa chọn trên thế giới này, nhưng anh chắc chắn rằng sẽ không có cuộc tranh luận nào được nổ ra trên phố Bruton này.”

Và họ đang ở trên phố Bruton. Ôi, phiền quá, Penelope hoàn toàn không tính đến việc họ có thể đi nhanh đến thế. Bọn họ chỉ có một phút trước khi họ bước lên bậc thềm của căn nhà Số Năm.

“Em có thể đảm bảo với anh,” Cô nói “rằng anh- biết- người-ta sẽ không bao giờ xuất hiện trở lại khi đã lui về ở ẩn.”

“Anh khó mà diễn tả được cảm giác nhẹ nhõm của mình.”

“Em mong là anh đã không chế nhạo em như thế.”

Anh quay sang cô với đôi mắt nóng rực. Vẻ mặt của anh rất khác so với cái mặt nạ dịu dàng tẻ nhạt, cái mà chỉ trong khoảnh khắc làm Penelope gần như bước lùi về phía sau.

“Cẩn thận với điều mà em ao ước, Penelope,” anh nói.

“Lời chế nhạo chỉ giữ cho suy nghĩ của anh không ai có thể lại gần, và hãy tin anh, em không muốn nhìn thấy chúng một cách đầy đủ đâu.”

“Em nghĩ là em muốn thế” Cô nói, giọng cô khá nhỏ bởi vì cô không chắc về điều cô vừa nói.

“Đây không phải ngày thích hợp để anh dừng lại và xem xét mọi chuyện xảy ra trên trái đất. Anh sẽ bảo vệ em, sẽ giữ cho những bí mật của em không

bị tiết lộ. Anh yêu em, Penelope. Chúa giúp em nhưng anh sẽ là người thực hiện.”

Penelope có thể làm được điều đó mà không cần cầu xin Chúa, nhưng lời tuyên bố về tình yêu thì khá tuyệt.

“ Trong ba ngày tới, ” anh tiếp tục “ Anh sẽ trở thành chồng em. Anh sẽ giữ lời thề thiêng liêng bảo vệ em cho tới khi cái chết chia lìa chúng ta. Em có hiểu điều đó có nghĩa gì không?”

“ Anh sẽ cứu em từ tay những con quỷ độc ác,” Cô cố gắng trêu chọc anh.

Về mặt anh cho cô biết anh không thấy điều này có gì đáng cười cả.

“ Em ước sao anh đã không giận dữ như vậy.” Cô thì thầm.

Anh quay sang cô với vẻ mặt không thể tin được, như thể anh không nghĩ cô có thể cầu nhàu về bất cứ điều gì khác.

“ Nếu anh giận dữ thì đó là bởi anh đã không nghĩ là mình sẽ nhận được số báo cuối của em cùng lúc với những người khác.”

Cô gật đầu, cắn môi dưới trước khi nói.

“ Em xin lỗi, Anh chắc chắn có quyền được biết trước đó, nhưng làm sao em có thể nói với anh? Anh sẽ cố gắng ngăn cản em ”

“ Chính xác!”

Giờ bọn họ chỉ còn cách căn nhà Số Năm vài ngôi nhà. Nếu Penelope muốn yêu cầu anh thêm bất cứ điều gì, cô sẽ phải làm nhanh lên.

“ Anh có chắc—” Cô bắt đầu, sau đó cắt ngang, không chắc chắn là cô muốn kết thúc câu hỏi.

“ Anh chắc chắn về cái gì?”

Cô lắc đầu nhẹ nhàng “ Không có gì.”

“ Rõ ràng là không phải không có gì ”

“ Em chỉ đang tự hỏi—” Cô nhìn sang bên cạnh như thể quang cảnh của London có thể tiếp thêm sức mạnh cho cô.

“ Em chỉ đang tự hỏi...”

“ Hãy nói đi, Penelope.”

Không như câu nói cộc lốc, giọng anh thúc giục Penelope

“ Em đang tự hỏi ” Cô nói “ Không biết có lẽ anh lo lắng với... của em, er...”

“ Bí mật.” anh gợi ý bằng cái giọng lè nhè.

“ Nếu đó là cái anh muốn gọi tên nó.” Penelope thừa nhận

“ Em chợt nghĩ rằng có lẽ sự lo lắng của anh không hoàn toàn bắt nguồn từ ước muốn bảo vệ danh tánh của em sẽ không bị tiết lộ.”

“ Thế chính xác, ” anh hỏi bằng một giọng nhanh và dứt khoát “Ý em muốn nói gì vậy?”

“ Em nghĩ anh xấu hổ vì em.”

Anh chăm chú nhìn cô trong ba giây trước khi trả lời “ Anh không xấu hổ vì em. Anh đã nói một lần là anh không thấy vậy.”

“ Rồi sao nữa? ”

Bước chân của Colin loạng choạng, và trước khi anh kịp nhận ra cơ thể anh đang làm gì, anh đã ở trước căn nhà số ba phố Bruton. Ngôi nhà của mẹ anh ở cách đây hai căn nhà, và anh khá chắc chắn họ đã chờ đợi bữa tiệc trà từ năm phút trước, và...

Và anh hầu như không thể nhấc chân lên.

“ Anh không xấu hổ vì em. ” Anh nhắc lại, chủ yếu là bởi vì anh không thể nói với cô sự thật— rằng anh ghen tỵ. Ghen tỵ với thành tựu của cô, ghen tỵ với cô.

Thật là một cảm giác khó chịu, đáng ghét. Nó gặm nhấm anh, tạo cho anh cảm giác hồ thẹn mơ hồ mỗi khi có ai đó nhắc đến Lady Whistledown, cái đang là nội dung chính của những tin đồn nhảm hiện giờ ở London, khoảng mười lần mỗi ngày.

Và anh không chắc anh nên làm gì.

Em gái anh Danphe có một lần đã nói rằng, anh dường như luôn biết nói gì, làm gì để người khác thấy thoải mái. Anh đã nghĩ về điều đó vài ngày sau khi nghe cô nói, và anh đã đi tới kết luận rằng khả năng của anh xuất phát từ cảm giác của chính bản thân anh.

Anh là người luôn thấy dễ chịu với chính bản thân mình. Anh không biết tại sao anh lại hạnh phúc đến vậy— có lẽ bởi cha mẹ anh tốt, hay có lẽ chỉ đơn giản là do may mắn. Giờ anh cảm thấy lúng túng, không thoải mái, và điều đó tràn vào trong mỗi ngóc ngách cuộc sống của anh. Anh đã cẩu kính với Penelope. Anh hầu như chỉ nói với cô ở những bữa tiệc.

Và đó là cảm giác ghen tị đáng ghét đi kèm với sự xấu hổ.

Hay là vậy?

Anh thấy ghen tị với Peneope vì anh không sẵn sàng đón nhận những thiếu sót trong cuộc đời anh.

Đó là một câu hỏi tâm lý thật thú vị. Hay ít nhất sẽ là như vậy nếu nó là vấn đề của ai khác ngoài anh.

“ Và mẹ anh đã ở đó. Tốt hơn là chúng ta không nên tới muộn.”

“ Chúng ta đã muộn rồi.” Cô chỉ ra.

Anh cầm lấy tay cô và kéo mạnh về phía căn nhà Số Năm.

“ Không có lý do gì để lần chần nữa.”

“ Anh đang lảng tránh em.” Cô nói.

“ Anh có thể lảng tránh em bằng cách nào khi em đang ở trong tay anh.”

Cô cau mày “ Anh đang lảng tránh câu hỏi của em.”

“ Chúng ta sẽ thảo luận về vấn đề đó sau.” Anh nói, “ Khi chúng ta không đứng giữa phố Bruton. Có chúa mới biết những ai đang nhìn chúng ta từ cửa sổ của họ.”

Và sau đó để chứng minh anh sẽ không cho phép sự phản đối nào nữa anh đặt tay lên lưng cô và bước một cách không-nhẹ-nhàng về phía căn nhà số năm.

* * *

Một tuần sau mọi việc không có gì thay đổi, Penelope suy ngẫm, ngoại trừ họ của cô.

Đám cưới thật kỳ diệu. Đó chỉ là một đám cưới nhỏ, không quá lớn— và đêm tân hôn cũng là một điều kỳ diệu.

Trên thực tế cuộc hôn nhân thật kỳ diệu. Colin là một người chồng tuyệt vời— vui tính, nhẹ nhàng, chu đáo...

Trừ những lúc chủ đề về Lady Whistledown xuất hiện.

Khi đó anh trở nên, well, Penelope không chắc khi đó anh thế nào ngoại trừ rằng anh không phải là bản thân anh. Về lịch thiệp thoải mái của anh biến mất, mọi điều tuyệt vời làm anh trở thành người đàn ông cô yêu trong suốt những năm qua.

Một cách nào đó, nó thật buồn cười. Trong một thời gian dài, tất cả mơ ước của cô đều quay tròn xung quanh việc kết hôn với người đàn ông này. Và có một vài điều liên quan đến những ước mơ này là cô sẽ nói với anh về bí mật của cô. Họ có thể vậy không? Trong giấc mơ của Penelope, cuộc hôn nhân của cô với Colin phải là sự kết hợp hoàn hảo, và điều đó có nghĩa là phải hoàn toàn trung thực.

Trong giấc mơ của cô. Cô ngồi bên cạnh anh, e thẹn tiết lộ bí mật của cô. Trước tiên anh sẽ không tin, rồi sau đó sẽ vui sướng và tự hào. Cô thật là phi thường, đã lừa phỉnh cả London trong rất nhiều năm. Cô thật dí dỏm khi viết được những câu văn hài hước đến vậy.

Anh sẽ ngưỡng mộ tài xoay sở của cô, khen ngợi thành công của cô. Trong một vài giấc mơ của cô, anh thậm chí còn đề nghị được trở thành phóng viên bí mật của cô.

Nhưng sự thật không như vậy.

Anh nói anh không xấu hổ vì cô, hay thậm chí anh thực sự nghĩ vậy, nhưng cô vẫn không thể tin anh. Cô đã nhìn anh khi anh thề rằng tất cả những gì anh muốn là bảo vệ cô. Nhưng sự bảo vệ đó quá dữ dội, mãnh liệt, và khi Colin nói về Lady Whistledown, đôi mắt anh chớp chớp và vô cảm.

Cô đã cố không cảm thấy thất vọng, cố thuyết phục bản thân rằng không đúng khi mong đợi Colin sống theo giấc mơ của cô.

Nhưng cô vẫn muốn anh trở thành người đàn ông trong mơ của cô.

Và cô cảm thấy có lỗi với những dẫn vật đó. Đây là Colin! Colin, vì Chúa, Colin, người hoàn hảo mà bất cứ ai cũng hy vọng được trở thành. Cô không đúng khi tìm kiếm khuyết điểm của anh, và chưa...

Và những điều mà cô chưa có.

Cô muốn anh tự hào về cô. Cô muốn điều đó hơn bất cứ điều gì khác trên đời, thậm chí hơn cả khi cô muốn anh trong tất cả những năm cô dõi theo anh từ xa.

Nhưng cô yêu cuộc hôn nhân của cô, cô yêu chồng cô. Và vì thế cô ngừng đề cập đến Lady Whistledown. Cô không muốn thấy vẻ mặt kín bưng của Colin. Cô không muốn nhìn thấy những đường nét căng thẳng khó chịu nơi khóe miệng anh.

Không phải là cô sẽ tránh chủ đề này mãi mãi, mỗi khi có dịp cô sẽ nói. Nhưng cô không bắt đầu chủ đề này ở nhà.

Và vì vậy, khi họ ngồi ăn sáng, họ nói chuyện phiếm với nhau, cô tìm thấy một chủ đề khác.

“Anh có nghĩ chúng ta sẽ đi hưởng tuần trăng mật?” Cô hỏi, múc một thìa mứt vào đĩa bánh nướng của cô. Có lẽ không nên ăn nhiều đến vậy, nhưng mứt thực sự rất ngon, và hơn nữa cô luôn ăn nhiều khi cô lo lắng.

Cô cau mày, trước tiên là với món bánh nướng, sau đó là không với một thứ gì đặc biệt cả. Cô không nhận ra rằng cô đang quá lo lắng. Cô nghĩ là cô có thể đẩy Lady Whistledown ra khỏi suy nghĩ của cô.

“Có thể là sang năm” Colin trả lời, với lấy đĩa mứt cô vừa đặt xuống. “Em có thể lấy cho anh ít bánh mỳ không?”

Cô làm một cách lạng lẽ.

Anh nhìn lên, nhìn cô hay là đĩa cá hồi muối hun khói— cô không chắc.

“Em trông có vẻ chán nản,” Anh nói.

Cô tin rằng cô có thể hy vọng rằng anh nhìn lên từ đồ ăn của anh, hay có lẽ anh đang nhìn vào món cá hồi và cô tình cờ lọt vào tầm ngắm. Có lẽ là cái sau. Thật là khó có thể cạnh tranh được với thức ăn trong việc lôi kéo sự chú ý của Colin.

“Penelope?” anh hỏi.

Cô chớp mắt.

“Em trông có vẻ rất chán nản.” Anh nhắc cô.

“Ôi, đúng vậy, em nghĩ có lẽ vậy.” Cô cười áp úng

“Em chưa bao giờ đi đâu xa cả còn anh thì đã đi khắp nơi. Và em đã nghĩ rằng anh sẽ đưa em đến những nơi mà anh đặc biệt thích. Grecc hay có thể là Italy. Em luôn muốn đến Italy.”

“Em sẽ thích nó.” Anh thì thầm, sự chú ý của anh dành vào món trứng hơn là dành cho cô. “Nhất là Vince.”

“Vậy tại sao anh không đưa em đi?”

“Anh sẽ,” anh nói, xiên một miếng thịt hun khói và bỏ nó vào mồm. “Chỉ là không phải bây giờ.”

“Nếu em cần phải biết,” anh nói với một tiếng thở dài “tỷ do thực sự anh không muốn rời khỏi đây...” anh hướng về phía cánh cửa đang mở, môi anh mím lại đầy phiền muộn.

“Well, anh không thể nói điều đó tại đây.”

Mắt của Penelope mở to “Anh muốn nói...” Cô viết một chữ W lên tấm khăn trải bàn.

“Chính xác.”

Cô chăm chăm nhìn anh ngạc nhiên, có một chút giật mình vì anh đưa ra chủ đề này và hơn nữa anh có vẻ không quá khó chịu với nó.

“Nhưng tại sao?” Cuối cùng cô cũng hỏi.

“Bí mật sẽ bị tiết lộ,” anh nói một cách khó hiểu.

“Anh muốn ở trong thành phố để hạn chế những thiệt hại.”

Penelope ngồi sụp xuống. Không bao giờ là dễ chịu khi coi đó là sự thiệt hại. Cái điều mà anh đã làm. Well, ít nhất là một cách gián tiếp. Cô nhìn chăm

chăm vào món bánh nướng của cô, quyết định xem cô có đói không. Cô không thực sự đói.

Nhưng dù vậy cô vẫn ăn nó.

Bạn đang đọc truyện *Một Minh Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Ít ngày sau đó, Penelope trở về sau khi chuyển điều hành mua sắm với Eloise, Hyacinth, và Fecility và tìm thấy chồng cô đang ngồi sau bàn của anh trong thư viện. Anh đang đọc cái gì đó, lơ đãng uốn mình khi anh mãi mê nghiền ngẫm một cuốn sách hay thứ giấy tờ nào đó.

“Colin?”

Đầu anh ngẩng phắt lên. Anh phải không nghe thấy tiếng cô vào, điều gây ngạc nhiên, vì cô không hề cố gắng bước nhẹ chân. “Penelope,” anh nói, đứng lên khi cô vào phòng, “Làm sao em, er, bắt kê nó là gì mà em đã làm khi em ra ngoài?”

“Mua sắm,” cô nói với nụ cười dễ chịu, “Em đã đi mua sắm.”

“Phải. Em cũng đã làm.” Anh lắc nhẹ từ chân này sang chân kia, “Em có mua gì không?”

“Một cái mũ,” Cô trả lời, bị cám dỗ thêm vào và *ba chiếc nhẫn kim cương*, chỉ để nhìn xem anh có đang nghe không.

“Tốt, tốt,” anh lầm bầm, rõ ràng là ham muốn được quay trở lại với bất cứ cái thứ gì đang ở trên bàn anh.

“Anh đang đọc cái gì thế?” cô hỏi.

“Không gì cả,” anh trả lời, hầu như mâu thuẫn, rồi thêm vào, “À, thực ra nó là một trong những nhật ký du hành của anh.”

Mặt anh có một biểu hiện lạ lùng, một chút ngưng ngừng, một chút ngang ngạnh, gần như thể anh đang bối rối vì bị bắt gặp, và cùng lúc e ngại cô hỏi thêm nữa.

“Em xem có được không?” cô hỏi, giữ cho giọng cô nhẹ nhàng và, cô hy vọng, không hăm dọa. Thật lạ lùng khi nghĩ rằng Colin lại không chắc chắn về bất cứ gì. Tuy nhiên, nói về những nhật ký du hành của anh, có vẻ như là đem ra một yếu điểm gây ngạc nhiên và... động chạm.

Penelope đã trải qua phần lớn thời gian trong đời cô coi Colin như một pháo đài bất khả chiến bại của hạnh phúc và sự vui vẻ. Anh là người tự chủ, đẹp trai, duyên dáng và thông minh. Dễ dàng làm sao đó phải là một Bridgerton, cô đã nghĩ thế không chỉ một lần.

Đó phải là rất nhiều lần – nhiều hơn cô có thể đếm – rằng cô trở về nhà sau khi uống trà với Eloise và gia đình cô ấy, cuộn tròn trên giường, và ước rằng cô sinh ra là một người nhà Bridgerton. Cuộc sống thật dễ dàng với họ. Họ thông minh, quyến rũ và giàu có, và mọi người đều như ưa mến họ.

Và bạn không thể ghét họ vì tình trạng cuộc sống của họ huy hoàng như vậy, bởi vì họ rất *tự tế*.

À, bây giờ cô đã là một Bridgerton, bởi hôn nhân chứ không phải được sinh ra, và nó là sự thật – cuộc sống tốt hơn khi là một Bridgerton, mặc dù có ít việc để làm với bất cứ sự thay đổi lớn nào với cô hơn nó đã xảy ra, bởi vì cô yêu chồng như điên, và bởi vài phép màu thần thoại, anh thực sự đáp trả tình cảm đó.

Nhưng cuộc sống không phải là hoàn hảo, đầu là với những Bridgerton.

Kể cả Colin – cậu bé vàng, người đàn ông với nụ cười thoải mái và khiếu hài hước tinh quái – cũng có những lúc non nớt của riêng anh. Anh cũng ám ảnh bởi những giấc mơ chưa thực hiện và những sự thiếu tự tin bí mật. Cô đã bắt công làm sao, cô trầm tư suy nghĩ về cuộc sống của anh, khi không cho phép anh có những khuyết điểm.

“Em không cần phải xem hết toàn bộ,” cô cam đoan với anh, “Có thể chỉ một đoạn ngắn hay hai. Do anh tự chọn. Có lẽ đoạn nào mà anh đặc biệt thích.”

Anh nhìn xuống cuốn sách để mở, cái nhìn trống rỗng, như thể những chữ đó được viết bằng tiếng Trung quốc. “Anh sẽ không biết chọn ra đoạn nào,” anh lầm bầm, “nó đều giống nhau, thật đấy.”

“Tất nhiên không rồi. Em hiểu điều đó hơn bất cứ ai. Em. . .” “Cô đột nhiên trông có vẻ, nhận ra cánh cửa đang mở, và nhanh chóng đến đóng nó lại. “Em đã viết bao nhiêu bài báo,” cô tiếp, “và em cam đoan với anh, chúng không như nhau. Vài bài em thích.” Cô mỉm cười lưu luyến, nhớ lại sự lười cuốn của sự thoải mái và kiêu hãnh đã chảy qua cô mỗi khi nào cô viết điều gì cô nghĩ là một bài đăng đặc biệt tốt. “Nó đáng yêu, anh có hiểu ý em không?”

Anh lắc đầu.

“Đó là cảm xúc anh có được,” cô cố giải thích, “khi anh chỉ *biết* rằng những từ ngữ anh lựa chọn là chính xác. Và anh chỉ có thể thương thức nó sau khi anh ngồi đó, trì trệ và chán nản, nhìn chăm chăm vào trang giấy trắng, không có cả một ý tưởng phải nói gì.”

“Anh biết *điều đó*.” Anh nói.

Penelope cố không mỉm cười, “Em biết là anh biết cảm xúc đầu tiên. Anh là một người viết tuyệt vời, Colin. Em đã đọc bài anh viết.”

Anh nhìn lên cảnh giác.

“Chỉ một chút như anh đã biết.” Cô đảm bảo với anh, “Em sẽ không bao giờ đọc nhật ký của anh nếu anh không cho phép.” Cô đỏ mặt, nhớ lại rằng đó chính xác bằng cách nào cô đọc đoạn về chuyến đi Cyprus của anh, “À, dù sao cũng không phải bây giờ,” cô thêm vào, “nhưng nó *hay*, Colin. Gần như có ma lực, và ở đâu đó trong anh, anh phải biết điều đó.”

Anh chỉ nhìn chăm chăm vào cô, trông như thể anh đơn giản là không biết nói gì. Nó là một biểu hiện cô đã thấy trên mặt không biết bao người, nhưng chưa bao giờ trên mặt *anh*, và nó cũng rất lạc lõng và lạ lùng. Cô đã muốn khóc, cô muốn vòng tay cuốn quanh anh. Hơn tất cả, cô bị lôi cuốn bởi sự cần thiết mãnh liệt muốn lấy lại nụ cười trên mặt anh.

“Em biết anh phải đã có những ngày như em mô tả,” cô khẳng định, “Những ngày mà anh biết anh đã viết thứ gì đó tốt đẹp.” Cô nhìn vào anh hy vọng, “Anh biết ý em mà, phải không?”

Anh không hồi đáp lại.

“Anh có,” cô nói, “Em biết anh có. Anh không thể là một tác giả mà lại không biết điều đó.”

“Anh không phải một tác giả.” Anh nói.

“Dĩ nhiên anh là thế.” Cô ra hiệu về phía cuốn nhật ký, “bằng chứng ở ngay đó mà.” Cô bước tới, “Colin, xin anh. Vui lòng cho em đọc thêm chút nữa được không?”

Lần đầu tiên, anh trông như không quyết định được, điều Penelope coi như một chiến thắng nhỏ, “Anh đã đọc hầu hết những gì em từng viết,” cô phỉnh phờ, “thật không công bằng đề...”

Cô ngừng lại khi nhìn thấy mặt anh. Cô không biết làm sao miêu tả nó, nhưng anh trông khép kín, cắt bỏ, hoàn toàn không với tới được.

“Colin?” cô thì thầm.

“Anh muốn giữ chúng cho riêng mình hơn,” anh nói cộc lốc, “nếu em không phiền.”

“Không dĩ nhiên em không phiền.” cô nói, nhưng cả hai họ đều biết cô đang nói dối.

Colin đứng yên và rất im lặng khiến cô không còn cách nào khác là đành lấy cớ cho mình, để anh lại một mình trong phòng, nhìn chăm chăm bắt lực vào cánh cửa.

Anh làm cô tổn thương.

Không phải vấn đề là anh đã không cố ý. Cô đã đưa tay ra cho anh, và anh đã không thể nắm lấy tay cô.

Và phần tồi tệ là anh biết cô đã không hiểu. Cô đã nghĩ anh xấu hổ vì cô. Anh đã nói với cô là anh không có, nhưng vì anh không thể tự mình nói với cô sự thật – là anh ghen tị – anh không thể hình dung ra cô đã tin tưởng anh.

Khốn kiếp, anh cũng sẽ không tin vào anh. Anh đã rõ ràng nhìn như thể anh đang nói dối, bởi vì theo một cách, anh đang nói dối. Hay ít nhất cũng từ chối sự thật là khiến anh không thoải mái.

Nhưng giây phút cô nhắc anh là anh đã đọc mọi thứ cô viết, thứ gì đó trở nên xấu xa và đen tối bên trong anh.

Anh đã đọc mọi thứ cô viết bởi vì cô đã *xuất bản* tất cả những gì cô viết. Trong khi đó những ghi chép nguệch ngoạc nằm tối tăm và thiếu sức sống trong nhật ký của anh, giấu kín một nơi không ai có thể nhìn thấy chúng.

Có thành vấn đề những gì một người đàn ông viết nếu không có ai có bao giờ đọc nó? Những từ ngữ ấy có ý nghĩa không nếu chúng chưa bao giờ được nghe thấy?

Anh chưa bao giờ suy nghĩ về việc xuất bản nhật ký của anh cho tới khi Penelope đề nghị nó vài tuần trước, bây giờ ý nghĩ đó thiêu đốt anh ngày và đêm (khi anh không thiêu đốt Penelope, dĩ nhiên). Nhưng anh bị kìm kẹp bởi nỗi sợ hãi lớn mạnh. Điều gì nếu không ai muốn xuất bản tác phẩm của anh? Điều gì nếu có ai đó xuất bản nó, nhưng chỉ vì gia đình giàu có và thế lực của anh? Hơn bất cứ gì, Colin muốn là chính anh, được biết đến vì thành quả của anh, không phải vì tên anh hay địa vị của anh, hay dấu cả nụ cười hay sự thân thiện của anh.

Và rồi có một triển vọng đáng sợ nhất trong tất cả: điều gì nếu tác phẩm của anh được xuất bản nhưng chẳng ai thích nó?

Làm sao anh đối mặt với điều đó? Làm sao anh tồn tại như một người thất bại?

Hay là tôi tệ giữ nguyên trạng thái như anh bây giờ: một kẻ hèn?

*

Tối muộn hôm đó, sau khi Penelope cuối cùng cũng kéo mình ra khỏi ghế của cô và uống một ly trà bồi bổ và lãng xãng không mục đích về chiếc giường ngủ và cuối cùng nằm xuống gối với một quyển sách mà cô hoàn toàn không thể bắt mình đọc, thì Colin xuất hiện.

Lúc đầu anh chẳng nói gì cả, chỉ đứng đó và nhìn chăm chú vào cô, chỉ trừ đó không phải là một nụ cười thường ngày của anh – loại ánh sáng từ bên trong và thúc đẩy người nhận phải cười đáp lại.

Đó là một nụ cười nhẹ, một nụ cười e dè.

Một nụ cười tạ lỗi.

Penelope để quyển sách của cô xuống, gáy úp lên, trên bụng cô.

“Anh có thể?” Colin hỏi, di chuyển đến chỗ trống bên cạnh cô.

Penelope dịch sang phải, “Dĩ nhiên.” Cô lẩm bẩm, đặt cuốn sách của cô lên chiếc bàn kê bên phải cô.

“Anh đã ghi chú một ít đoạn,” anh nói, đưa ra cuốn nhật ký hành trình của anh khi anh ghé ngồi xuống bên cạnh giường, “Nếu em thích đọc nó, để...” anh nuốt cho thông cổ, “cho ý kiến, nó sẽ là...” anh lại ho, “nó sẽ được chấp nhận.”

Penelope nhìn vào cuốn nhật ký trong tay anh, được bọc trang nhả trong lớp da màu đỏ thẫm, rồi cô nhìn vào anh. gương mặt anh nghiêm túc, và mắt anh sẫm lại, và mặc dù anh vẫn ngồi rất lặng lẽ – không co giật hay bồn chồn – cô có thể nói anh đang hỏi hộc.

Hỏi hộc. Colin. Đó có vẻ là điều lạ lùng nhất có thể hình dung ra.

“Em rất vinh dự,” cô nói dịu dàng, nhẹ nhàng kéo cuốn sách ra khỏi những ngón tay anh. Cô chú ý rằng một số trang được đánh dấu bằng ruybăng, và với những ngón tay cẩn trọng, cô mở đến một đoạn đã được chọn.

14 Tháng Ba 1819

Cao Nguyên nhuộm một màu nâu riêng lẻ kỳ quặc.

“Đó là khi anh đi thăm Francesca ở Scotland.” Anh chen ngang.

Penelope cho anh một nụ cười nhẹ bao dung, hàm ý như một sự la mắng nhẹ nhàng vì sự chen ngang của anh.

“Xin lỗi,” anh lẩm bầm.

Một người sẽ nghĩ, ít nhất thì một người từ Anh quốc sẽ nghĩ, rằng những ngọn đồi và thung lũng sẽ có một màu xanh lục tươi tốt. Sau tất cả, người Scotland tập trung sinh sống trên cùng một hòn đảo nhỏ, và cũng cùng hứng chịu chung cơn mưa tàn hại nước Anh. Tôi được cho biết rằng những ngọn đồi màu be lạ lùng đó được gọi là những bình nguyên, và chúng hoang vắng và nhuộm nâu và tiêu điều. Và chúng vẫn còn khuấy động tâm hồn cho tới bây giờ.

“Đó là khi anh ở trên khá cao,” anh giải thích, “khi em ở thấp hơn, hay ở gần những cái hồ, nó hoàn toàn khác.”

Penelope quay sang anh và liếc anh một cái.

“Xin lỗi,” anh lẩm bầm.

“Có lẽ anh sẽ thoải mái hơn nếu anh đừng đọc qua vai em?” cô đề nghị.

Anh chớp mắt ngạc nhiên.

“Em sẽ nghĩ là anh đã đọc tất cả những điều này trước đây rồi.” Trước cái nhìn ngờ ngác của anh, cô thêm vào, “Nên anh không cần phải đọc lại chúng bây giờ nữa.” Cô đợi anh phản ứng lại và chẳng thấy gì cả. “Nên anh không cần phải lảng vảng quanh vai em” Cuối cùng cô kết thúc.

“Ồ,” anh dịch ra 1 inch, “Xin lỗi.”

Penelope nhìn anh ngờ vực, “Ra khỏi giường, Colin.”

Rất mực kiềm chế, Colin đẩy mình ra khỏi giường và gieo mình vào một chiếc ghế trong góc xa của căn phòng, bắt chéo tay lại và gõ nhịp chân trong một điệu điên cuồng và thiếu kiên nhẫn.

Tap tap tap. Gõ nhịp tap tap tap.

“Colin!”

Anh nhìn lên trong sự ngạc nhiên thành thật, “Cái gì?”

“Ngừng gõ chân anh ngay.”

Anh nhìn xuống như thể chân anh là một vật thể lạ, “Anh đang gõ chân à?”

“Vâng.”

“Ồ,” anh siết chặt tay hơn vào ngực, “xin lỗi.”

Penelope quay sự chú tâm của cô vào lại cuốn nhật ký.

Tap tap.

Penelope ngẩng phắt đầu, “Colin!”

Anh đặt chân mình chắc chắn trên thảm, “Anh không thể tự giúp mình. Không cả nhận ra anh đang làm điều đó.” Anh thả hai tay, đặt chúng lên tay ghế bọc da, nhưng trông anh không có vẻ thả lỏng, những ngón tay cả hai tay anh đang căng thẳng và co lại.

Cô nhìn anh chăm chú trong vài khắc, đợi xem nếu anh có thực sự có thể giữ yên lặng.

“Anh sẽ không làm thế nữa,” anh đảm bảo với cô, “anh hứa.” Cô cho anh một tia nhìn quyết định cuối cùng, rồi quay trở lại chăm chú vào những từ ngữ trước mặt cô.

Như một dân tộc, người Scots khinh miệt người Anh, và rất nhiều người sẽ nói điều đó đúng đắn. Nhưng về cá nhân, họ khá là nồng ấm và thân thiện, ham thích chia sẻ một ly whisky, một bữa ăn nóng, hay mời bạn một chỗ ấm áp để ngủ. Một nhóm người Anh – hay, trong sự thật, bất cứ người Anh trong bất cứ loại đồng phục nào – sẽ không tìm thấy sự chào đón ấm áp ở một làng người Scot. Nhưng một người Anh riêng lẻ đi nước kiệu xuống cao nguyên của họ – cư dân địa phương sẽ chào mừng anh ta với vòng tay và những nụ cười rộng mở. Đó cũng là trường hợp xảy ra với tôi khi đến Inveraray, bên bờ của hồ Fyne. Một thị trấn ngăn nắp, sạch sẽ được thiết kế bởi Robert Adam khi công tước Argyll quyết định di dời toàn bộ dân làng để xây dựng lâu đài mới của ông ta, nó nằm ngay bên bờ nước, những căn nhà quét vôi trắng trên những con phố sạch sẽ mà ta gặp ngay ở góc đường (chắc chắn là một mệnh lệnh lạ lùng hiện hữu đối với một người như tôi, người lớn lên giữa những con đường quanh co giao vào nhau của London).

Tôi đang tham dự bữa tối ở khách sạn George, thưởng thức một ly whisky ngon thay vì cuộc vui thông thường một đêm bia rượu ở một cơ ngơi tương tự tại Anh, khi tôi nhận ra rằng tôi không biết làm cách nào đến được đích đến kế tiếp, hay bất cứ manh mối bao lâu thì sẽ tới được nơi đó. Tôi lại gần người chủ khách sạn (một ông Clark), giải thích ý định của tôi đi thăm lâu đài Blair, và rồi không thể làm gì khác ngoài chớp mắt trong sự bối rối khi cả phần còn lại những người cư ngụ tại quán trọ nhảy hòa vào khuyến khích. “Lâu đài Blair?” ông Clark oang oang, (ông ấy là một kiểu người bùng phát, không phải đưa ra bài diễn văn nhẹ nhàng), “À, bây giờ nếu ông muốn đi đến lâu đài Blair, ông chắc chắn muốn đi tới phía tây Pitlochry và rồi hướng bắc kể từ đó.”

Điều đó gặp được một dân hợp xướng đồng tình – và một tiếng vọng ngang bằng của sự phản đối. “Och, không!” một người khác la lên (sau đó tôi biết tên ông ấy là MacBogel), “Anh ấy sẽ phải băng qua hồ Toy, và một cách làm vĩ đại để không bao giờ phải ném tai họa. Tốt hơn là đi lên hướng bắc bây giờ, rồi mới quay về hướng tây.”

“Aye,” người thứ ba hòa vào, “nhưng rồi anh ta sẽ phải qua Ben Nevis trên đường đi. Có phải anh đang nói một ngọn núi là một trở ngại ít hơn một cái hồ nhỏ?”

“Anh gọi hồ Toy là nhỏ ư? Tôi sẽ nói với anh tôi sinh ra trên bờ hồ Toy, và không ai sẽ gọi nó là nhỏ trước mặt tôi.” (Tôi không biết ai nói điều này, hay thực ra, hầu hết mọi thứ ngay tức thì, nhưng nó được nói với tất cả cảm xúc mạnh mẽ và sự tin chắc.)

“Anh ấy không cần phải đi con đường nào tới Ben Nevis. Anh ấy có thể quay về hướng tây ở Glencoe.”

“Ô hô hô, và một chai whisky. Chẳng có con đường từ tể nào đi về hướng tây từ Glencoe. Anh đang cố giết chàng trai tội nghiệp này à?” Vân vân và vân vân. Nếu người đọc chú ý là tôi đã ngưng viết ai là người đang nói, nó bởi vì sự hỗn loạn những giọng nói đã quá áp đảo và không thể nào tách biệt bất cứ ai nói, và điều này còn tiếp diễn ít nhất đến mười phút trước khi kết thúc, già Angus Campbell đã tám mươi tuổi nói, và ngoài sự mong đợi, tất cả mọi người im lặng.

“Những gì anh ấy cần làm,” Angus khò khè, “là đi về phía nam tới Kintyre, trở lên phía bắc và băng qua cửa sông Lome đến Mull do đó anh ấy có thể chuồn ra khỏi Iona, đi thuyền tới Skye, băng qua lục địa tới Ullapool, trở xuống lại Inverness, đặt sự kính trọng của anh ấy vào Culloden, và từ đó, anh ấy có thể tiến hành xuôi về phía nam tới lâu đài Blair, dừng lại ở Grampian nếu anh ấy chọn nên anh ấy có thể thấy cách mà một chai whisky ngon được làm.”

Một sự im lặng chắc chắn sau bài công bố này. Cuối cùng một người đàn ông đứng cảm chỉ ra, “Nhưng như thế sẽ mất hàng tháng trời.”

“Và ai đang nói nó sẽ không?” già Campbell nói, với một dấu vết nguyên sơ của tình trạng giao tranh, “Người Anh ở đây để thăm Scotland. Và anh đang nói với tôi anh ta không thể nói anh ta sẽ làm nếu như tất cả những gì anh ta làm là đi thẳng từ đây tới Perthshire?” Tôi thấy mình đang mỉm cười, và lấy quyết định ngay tại chỗ. Tôi sẽ đi theo tuyến đường chính xác của ông ta, và khi tôi trở về London, tôi sẽ biết trong tim tôi là tôi đã biết Scotland.

Colin nhìn Penelope khi cô đọc. Mỗi lúc này hay lúc khác cô mỉm cười, và tim anh sẽ nhảy lên, và rồi đột nhiên anh nhận ra rằng nụ cười của cô đã trở thành thường trực, và mỗi cô đang nhấn lại khi cô nén lại tiếng cười.

Colin nhận ra anh cũng đang mỉm cười.

Anh đã rất ngạc nhiên bởi phản ứng của cô khi lần đầu tiên cô đọc những gì anh viết, phản ứng của cô rất nồng nhiệt, và cô đã rất lý giải và rõ ràng khi cô nói với anh về nó. Điều đó bây giờ tạo nên ý nghĩa, dĩ nhiên. Cô cũng là một người viết, có lẽ là một người viết tốt hơn anh, và trong tất cả những gì cô hiểu biết trên thế giới, cô hiểu biết về từ ngữ.

Thật khó tin rằng anh đã mất bao nhiêu thời gian để hồi ý kiến của cô. Sợ hãi, anh cho là thế, đã ngừng anh lại. Sợ hãi và lo lắng và tất cả những cảm xúc ngu ngốc anh đã già vờ là bên dưới anh.

Ai sẽ dự đoán rằng ý kiến của một phụ nữ sẽ trở thành quá quan trọng với anh? Anh viết những nhật ký hành trình của anh đã bao nhiêu năm, cẩn thận ghi chép những chuyến đi của anh, cố gắng nắm bắt nhiều hơn những gì anh thấy và làm, cố gắng nắm bắt những gì anh *cảm nhận*. Và anh chưa một lần nào đưa chúng ra cho ai xem.

Cho đến bây giờ.

Đã không có ai mà anh muốn trưng chúng ra cho họ xem. Không, đó không phải sự thật. Sâu thẳm bên trong, anh đã muốn đưa chúng ra với một số người, nhưng thời điểm có vẻ như chưa bao giờ đúng lúc, hay anh nghĩ họ sẽ nói dối và nói điều gì đó tốt đẹp trong khi nó không như thế, chỉ để xoa dịu cảm giác của anh.

Nhưng Penelope thì khác. Cô là một người viết. Quí quái, cô cũng là một người viết tốt. Và nếu cô đã nói những bài viết của anh là tốt, anh có thể hầu như tin rằng đó là sự thực.

Cô mỉm nhẹ mỗi khi cô giờ một trang, rồi cau mày khi những ngón tay cô không thể tìm được chỗ bám. Sau khi liếm ngón tay giữa, cô tóm sai một trang và bắt đầu đọc lại.

Và lại mỉm cười.

Colin thở ra một hơi mà anh không nhận ra là anh đang kiềm giữ lại.

Cuối cùng, cô đặt cuốn sách xuống lòng mình, để nó mở ở phần cô đang đọc. Nhìn lên, cô nói.

“Em cho là anh muốn em ngừng lại ở cuối của bài viết này?”

Nó không hẳn là những gì anh mong đợi cô nói, và nó làm anh ngơ ngẩn, “Er, nếu em muốn thế,” anh lắp bắp, “nếu em muốn đọc thêm, cái đó cũng ổn, anh chắc thế.”

Nó như thể mặt trời đột nhiên hiện diện trong nụ cười của cô. “*Tất nhiên* em muốn đọc thêm nữa,” cô bộc lộ, “em không thể chờ xem cái gì xảy ra khi anh đi tới Kintyre và Mull và...” “nhíu mày, cô xem lại cuốn sách mở, “và Skye, Ullapool, Culloden và Grampian” cô lại liếc xuống cuốn sách, “ồ, phải, và lâu đài Blair, dĩ nhiên, nếu anh có đi tới đó. Em cho là anh đang định đi thăm bạn bè.”

Anh gật đầu, “Murray,” anh nói, hàm ý tới người bạn học ở chung phòng, em trai của công tước Atholl, “nhưng anh nên nói với em, anh không đi theo chính xác tuyến đường mà già Angus Campbell đã mô tả. Vì một việc, anh đã không cả tìm ra những con đường nối kết một nửa số địa điểm mà ông ấy đã nói tới.”

“Có lẽ,” cô nói, mắt cô trở nên mơ màng, “đó là nơi chúng ta sẽ đi cho chuyến đi hưởng tuần trăng mật.”

“Scotland?” anh hỏi, hoàn toàn ngạc nhiên, “Em không muốn đi thăm nơi nào đó ẩm áp và kỳ lạ à?”

“Với một người chưa bao giờ đi xa hơn một trăm dặm khỏi London, “cô nói xác xược, “Scotland là nơi kỳ lạ.”

“Anh có thể chắc với em,” anh nói với một nụ cười khi anh băng qua căn phòng và ghé ngồi bên cạnh giường, “là Italy kỳ lạ hơn nhiều. Và lãng mạn hơn.”

Cô đỏ mặt, làm anh thích thú, “Ồ,” cô nói, nhìn hơi bối rối. (Anh thắc mắc bao lâu rồi anh có thể làm cô bối rối khi nói về lãng mạn và tình yêu và tất cả những hoạt động tuyệt vời đã đến với họ).

“Chúng ta sẽ đi Scotland vào lúc khác,” anh đảm bảo với cô, “Dù sau, anh hay thấy mình đi lên phía bắc mỗi vài năm gì đó để thăm Francesca.”

“Em đã ngạc nhiên là anh hỏi ý kiến của em.” Penelope nói sau một thoáng yên lặng.

“Thế anh sẽ hỏi ai khác đây?”

“Em không biết,” cô trả lời, đột nhiên rất thích thú trong cách những ngón tay cô búng vào thành giường, “Anh trai anh, em cho là thế.”

Anh đặt tay anh lên tay cô, “Họ biết gì về viết lách nào?”

Cầm cô hếch lên và mắt cô, trong sáng, ấm áp, và nâu, gặp mắt anh, “Em biết anh coi trọng ý kiến của họ.”

“Đó là sự thực,” anh chớp lấy, “nhưng anh coi trọng ý kiến của em hơn.”

Anh xem xét mặt cô thật gần, như những cảm xúc diễn ra trên nét mặt cô. “Nhưng anh không thích những gì em viết,” cô nói, giọng cô vừa ngập ngừng vừa hy vọng cùng lúc.

Anh đưa tay ôm lấy má cô, giữ chúng dịu dàng, chắc chắn rằng cô nhìn vào anh khi anh nói, “Không gì có thể xa hơn sự thật,” anh nói, một xúc cảm mãnh liệt bùng cháy lên trong lời anh, “Anh nghĩ em là một tác giả phi thường. Em cắt đúng vào thực chất của một người với một sự giản đơn và hóm hỉnh mà nó là vô song. Trong hơn mười năm, em đã làm người ta cười. Em đã làm họ nhăn mặt. Em đã làm họ *suy nghĩ*, Penelope. Em đã làm người ta suy nghĩ. Anh không biết điều gì có thể thành tựu hơn thế.”

“Chưa nói tới,” anh tiếp tục, hầu như thể anh không thể dừng lại bây giờ điều mà anh đã bắt đầu, “là em viết về *xã hội*, trong tất cả mọi điều. Em viết về xã hội, và em làm nó vui vẻ, thú vị và hài hước, khi tất cả chúng ta biết rằng nó thường xuyên hơn là chán nản ảm đạm.”

Lần dài nhất, Penelope không thể nói lời nào. Cô đã tự hào về công việc cô làm trong bao năm, và bí mật mỉm cười bất cứ khi nào cô nghe một ai đó thuật lại từ một trong những cột báo của cô hay cười vào ai đó mà cô châm biếm. Nhưng cô chẳng có ai để chia sẻ vinh quang của mình.

Vô danh là một viễn cảnh cô đơn

Nhưng bây giờ cô đã có Colin. Và mặc dù thế giới sẽ không bao giờ biết rằng Lady Whistledown thực ra là cô Penelope Featherington đơn giản, bị bỏ qua, bà-cô-cho-đến-khoảnh-khắc-có-thể-cuối-cùng, *Colin* biết. Và Penelope đang nhận ra rằng ngay cả điều đó cũng không phải tất cả vấn đề, nó là điều có ý nghĩa nhất.

Như cô vẫn không hiểu được phản ứng của anh.

“Tại sao, lúc đó,” cô hỏi anh, từ ngữ của cô chậm và cân nhắc cẩn thận, “anh trở nên xa cách và lạnh lùng mỗi khi em nêu chuyện đó ra?”

Khi anh nói, lời anh gần như là lầm bầm, “Nó thật khó để giải thích.”

“Em là người chịu lắng nghe.” Cô nói nhẹ nhàng.

Tay anh, vẫn đang nâng niu rất trau mến gương mặt cô, rớt xuống lòng anh. Và anh đã nói một điều cô chưa bao giờ mong đợi.

“Anh ghen tị.” Anh nhún vai bất lực, “Anh xin lỗi.”

“Em không biết ý anh là gì,” cô nói, không định thì thầm, nhưng thiếu hụt giọng để nói thêm bất cứ gì khác.

“Nhìn vào em đi, Penelope.” Anh nắm lấy cả hai tay cô trong tay anh và xoay lại do đó họ đối mặt nhau thêm 1 lần, “Em đã thành công rất lớn.”

“Một sự thành công vô danh.” Cô nhắc anh.

“Nhưng *em* biết, và anh biết, và bên cạnh, đó không phải điều anh đang nói tới.” Anh rời 1 tay cô ra, cào ngón tay vào trong tóc anh khi anh tìm lời để nói, “Em đã làm một số việc. Em có một việc để làm.”

“Nhưng anh có... “

“Anh có cái gì, Penelope?” anh cắt ngang, giọng anh trở nên khích động khi anh đứng dậy và bắt đầu bước tới bước lui. “Anh có cái gì?”

“À, anh có em,” cô nói, nhưng những từ của cô thiếu sức lực. Cô đã biết đó không phải là ý anh.

Anh nhìn cô một môi, “Anh không nói về điều đó, Penelope.”

“Em biết.”

“... Anh cần điều gì đó anh có thể chú ý vào,” anh nói, ngay trên đỉnh câu nói dịu dàng của cô, “anh cần một mục đích. Anthony có, và Benedict cũng có, nhưng anh thì lạc lõng và thừa thãi.”

“Colin, anh không thể. Anh là...”

“Anh một môi với ý nghĩ không là gì ngoài một...” “anh ngừng lại một chút.

“Cái gì, Colin?” cô hỏi, hơi giật mình bởi biểu hiện chán ghét đột nhiên hiện ra trên mặt anh.

“Chúa trên cao.” Anh rửa, giọng anh thấp, chữ S rít lên từ môi anh.

Mắt cô mở lớn. Colin không phải người thường hay báng bổ.

“Anh không tin được,” anh lẩm bẩm, đầu anh giật mạnh sang trái, hầu như thể anh đang nao núng.

“Anh phàn nàn với em,” anh nói hoài nghi, “Anh phàn nàn với em về Lady Whistledown.”

Cô nhún nhó, “Rất nhiều người làm thế, Colin. Em quen với nó rồi.”

“Anh không thể tin được. Anh phàn nàn với em làm thế nào mà Lady Whistledown gọi anh là dễ thương.”

“Bà ấy gọi em là quả cam chín nẫu.” Penelope nói, cố gắng khinh bạc.

Anh ngừng bước tới lui đủ lâu để bắn cho cô một cái nhìn tức giận, “Có phải em đã cười anh suốt thời gian anh rên rỉ về cách duy nhất nào anh sẽ được nhớ tới bởi thế hệ tương lai qua những cột báo của Whistledown?”

“Không!” cô kêu lên. “Em sẽ hy vọng anh biết em rõ hơn thế.”

Anh lắc đầu không tin tưởng, “Anh không thể tin anh ngồi đó, cần nhăn với em rằng anh đã không có thành tựu nào, trong khi em có tất cả của *Whistledown*.”

Cô ra khỏi giường và đứng lên. Không thể nào chỉ ngồi đó trong khi anh bước tới lui như một con cọp bị nhốt trong cũi. “Colin, anh có thể không biết.”

“Đứng yên.” Anh thốt ra một lời phẫn nộ, “Sự mỉa mai có thể là đẹp đẽ, nếu như nó không hướng vào anh.”

Penelope đã mở miệng để nói, nhưng cô không biết làm thế nào để nói mọi thứ trong tim cô. Colin có rất nhiều thành tựu, cô không thể cả bắt đầu đếm tất cả chúng. Chúng không phải thứ bạn có thể chọn ra, giống như một bản in của *Lady Whistledown's Society Papers*, nhưng chúng đặc biệt.

Có lẽ còn hơn cả như thế nữa.

Penelope nhớ lại mọi khoảnh khắc anh đã làm mọi người mỉm cười, tất cả mọi lúc anh đi bộ qua tất cả những cô gái nổi bật trong vũ hội và tới hỏi một ‘bông hoa tường’ một điệu nhảy. Cô nghĩ về sự mạnh mẽ, sự ràng buộc hầu như mê hoặc anh chia sẻ với anh chị em anh. Nếu chúng không phải là thành tựu, cô không biết cái gì mới là thế.

Nhưng cô biết rằng chúng không phải những thứ cột mốc quan trọng mà anh đang nói tới. Cô biết cái anh cần: một mục đích, một xu hướng.

Thứ gì đó chứng tỏ với thế giới là anh còn hơn những gì họ nghĩ anh là thế.

“Xuất bản những ghi chép hành trình của anh.” Cô nói.

“Anh không...”

“Xuất bản chúng.” Cô lại nói, “Năm lấy cơ hội thử thách và đợi xem nếu anh đạt đỉnh cao.”

Mắt anh gặp cô trong một khắc, rồi chúng trượt xuống cuốn nhật ký của anh, vẫn nắm chặt trong tay cô. “Chúng cần biên tập lại,” anh lẩm bẩm.

Penelope cười lớn, bởi vì cô biết cô đã thắng. Và anh cũng đã thắng. Anh còn chưa biết, nhưng anh có.

“Mọi người đều cần biên tập,” cô nói, nụ cười của cô mở rộng với từng từ, “À, trừ em, em đoán thế,” cô trêu chọc, “Hay có lẽ em đã cần có nó.” Cô thêm vào với cái nhún vai. “Chúng ta không bao giờ biết, bởi vì em không có ai để biên tập cho em.”

Anh nhìn lên khá đột ngột, “Em đã làm thế nào?”

“Em đã làm thế nào cái gì?”

Anh mỉm môi thiếu kiên nhẫn, “Em biết ý anh là gì. Em làm thế nào với những cột báo? Có nhiều việc với nó hơn là chỉ viết. Em phải in ra và phân phối. Ai đó phải biết em là ai.”

Cô thốt ra một tiếng thở dài. Cô giữ những bí mật này quá lâu nên cảm thấy lạ lẫm để chia sẻ nó, dù là với chồng cô. “Đó là một câu chuyện dài,” cô nói với anh, “Có lẽ chúng ta nên ngồi xuống.”

Anh đưa cô về giường, và họ làm mình thoải mái, dựa lên những cái gối, chân họ duỗi dài ra phía trước.

“Em vẫn còn rất trẻ khi nó bắt đầu,” Penelope bắt đầu, “Mới chỉ mười bảy. Và nó xảy ra gần như là ngẫu nhiên.”

Anh mỉm cười, “Làm sao mà những việc như thế lại ngẫu nhiên xảy ra?”

“Em viết nó như một chuyện đùa. Em đã rất khốn khổ khi ra mắt lần đầu tiên.” Cô nhìn lên anh nghiêm túc, “Em không biết anh có nhớ không, nhưng em quá cân hơn một chút lúc đó, và nó không như thể em thon thả hợp thời bây giờ.”

“Anh nghĩ em hoàn hảo.” anh trung thành nói.

Điều đó, Penelope nghĩ, là một trong những lý do cô nghĩ là anh cũng hoàn hảo.

“Dù sao,” cô tiếp tục, “em đã không thực hạnh phúc, vậy nên em viết một báo cáo phê phán khá gay gắt về bữa tiệc em tham dự đêm trước. Và rồi em viết một cái khác, rồi một cái khác. Em đã không ký là Lady Whistledown, em chỉ viết chúng cho vui và giấu chúng trong ngăn bàn em. Trừ một ngày, em quên giấu chúng đi.”

Anh dựa tới, cực kỳ chăm chú, “Cái gì đã xảy ra?”

“Cả nhà em đều ở ngoài, và em biết họ đã rời đi một vài lúc, bởi vì đó là khi Mẹ vẫn nghĩ bà có thể biến Prudence thành một viên kim cương cho lần đầu ra mắt, và chuyến mua sắm của họ kéo dài cả ngày.”

Colin cuộn tay anh trong không khí, dấu hiệu rằng cô nên đi thẳng vào trọng tâm.

“Dù sao,” Penelope tiếp tục, “em quyết định làm việc trong phòng vẽ vì phòng em ẩm và mốc bởi ai đó... à, em cho là đó là em – đã để cửa sổ mở trong cơn mưa bão. Nhưng rồi em phải... à, anh biết đấy.”

“Không,” Colin nói xác xược, “anh không biết.”

“Chú tâm vào việc của em” Penelope thì thầm, đồ mặt.

“Ồ, phải.” anh nói tùy tiện, rõ ràng cũng không thú vị với phần đó của câu chuyện. “Tiếp đi.”

“Khi em trở lại, luật sư của cha em đang ở đó. Và ông ấy đang đọc những gì em viết. Em đã rất sợ hãi.”

“Chuyện gì xảy ra?”

“Em không thể ngay cả nói trong phút đầu tiên. Nhưng rồi em nhận ra ông ấy đang cười, và nó không phải bởi vì ông ấy nghĩ em ngớ ngẩn, nó bởi vì ông ấy nghĩ em giỏi.”

“À, em giỏi mà.”

“Bây giờ em mới biết điều đó.” Cô nói với một nụ cười chế giễu, “nhưng anh phải nhớ, em mới mười bảy. Và em đã nói vài điều khá khó chịu trong đó.”

“Về những người kinh khủng, anh chắc chắn.” anh nói.

“À, vâng, nhưng vẫn... “ cô nhắm mắt lại khi tất cả những ký ức lướt nhanh trong đầu cô. “Họ là những người nổi bật. Những người có ảnh hưởng. Những người không thích em gì mấy. Nó không thực sự là vấn đề họ là người kinh khủng nếu những gì em nói loan ra. Thực ra, nó sẽ tệ hơn vì họ là những người kinh khủng. Em sẽ bị huỷ hoại, và em sẽ huỷ hoại cả gia đình cùng với em.”

“Cái gì xảy ra lúc đó? Anh cho đó là ý kiến của ông ấy để xuất bản nó.”

Penelope gật đầu, “Vâng. Ông ấy sắp xếp mọi việc với nhà in, người đã tìm ra các cậu bé để giao báo. Và đó là ý kiến của ông ấy để miễn phí trong hai tuần đầu tiên. Ông ấy nói chúng em cần gây nghiện cho *công chúng*.”

“Anh đã đi ra nước ngoài khi những cột báo bắt đầu,” Colin nói, “nhưng anh nhớ mẹ và các em gái anh nói với anh tất cả về nó.”

“Người ta cần nhân khi những cậu bé mới đòi trả tiền sau hai tuần miễn phí,” Penelope nói, “Nhưng tất cả họ đều trả.”

“Một ý kiến sáng giá trong một phần của luật sư của em” Colin lầm bầm.

“Vâng, ông ấy đã khá là hiểu biết.”

Anh chớp lấy thì quá khứ cô đã dùng, “Đã ư?”

Cô gật đầu buồn bã, “Ông ấy qua đời vài năm trước. Nhưng ông ấy biết ông ấy ốm và trước khi chết ông đã hỏi em nếu em có muốn tiếp tục. Em cho là em có thể dừng lại lúc đó, nhưng em không có gì khác trong đời em, và chắc chắn không có triển vọng hôn nhân nào.” Cô nhìn lên nhanh chóng, “Em không có ý... Đó là để nói...”

Môi anh cong lên trong một nụ cười tự phản đối, “Em có thể la mắng anh bao nhiêu em muốn cho việc không cầu hôn em từ hàng bao năm về trước.”

Penelope đáp trả lại nụ cười của anh bằng của chính cô. Đó có phải bất cứ gì kỳ diệu cô yêu người đàn ông này?

“Nhưng” anh nói khá chắc chắn, “chỉ khi em kết thúc câu chuyện.”

“Phải,” cô nói, bắt buộc đầu óc cô trở lại với vấn đề trước. “Sau khi Ông...” cô nhìn lên e dè, “em không chắc em nên nêu tên ông ấy.”

Colin biết cô đang bị giằng xé giữa tình yêu và lòng tin của cô với anh, và sự trung thành với người đàn ông người đã, trong mọi khả năng, là một người cha đã một lần cho cô rời khỏi trái đất này. “Không sao cả,” anh nói nhẹ nhàng, “ông ấy đã đi rồi. Tên ông ấy không là vấn đề.”

Cô thốt ra một hơi thở nhẹ nhõm, “Cảm ơn anh,” cô nói, cắn môi dưới của cô, “Không phải là em không tin anh. Em...”

“Anh biết,” anh nói cam đoan, nắm lấy những ngón tay cô trong tay anh. “Nếu em muốn nói với anh sau này, cũng được thôi. Và nếu em không, nó cũng vẫn ổn.”

Cô gật đầu, môi cô mím lại ở góc mép, trong một biểu hiện căng thẳng người ta hay có khi họ cố gắng hết sức để không khóc, “Sau khi ông ấy chết, em làm việc trực tiếp với nhà xuất bản. Chúng em sắp đặt một hệ thống để phát hành báo, và những khoản tiền trả vẫn tiếp tục theo cách họ đã từng làm – vào trong một tài khoản kín đáo dưới tên em.”

Colin hút vào một hơi thở khi anh nghĩ về bao nhiêu tiền cô đã kiếm được trong bấy nhiêu năm. Nhưng làm thế nào cô có thể tiêu nó mà không làm phát sinh nghi ngờ? “Em có rút tiền ra bất cứ lần nào không?” anh hỏi.

Cô gật đầu, “Sau khi em đã làm việc khoảng bốn năm, bà di em qua đời và để lại bất động sản của bà cho mẹ em. Luật sư của cha em viết di chúc. Bà ấy không còn gì nhiều, nên chúng em lấy tiền của em và giả vờ đó là của bà ấy.” Khuôn mặt Penelope sáng lên một chút khi cô lắc đầu trong hoang mang, “Mẹ em đã ngạc nhiên. Bà không bao giờ mơ Bà di Georgette trở nên quá giàu có. Bà đã cười trong mấy tháng. Em chưa bao giờ thấy điều gì như thế.”

“Em đã rất tử tế.” Colin nói.

Penelope nhún vai, “Nó là cách duy nhất em có thể thực sự dùng tiền của em.”

“Nhưng em đưa nó cho mẹ em.” Anh chỉ ra.

“Bà ấy là mẹ em,” cô nói, như thể nó có thể giải thích mọi thứ, “Bà đã nuôi nấng em. Tất cả đều chảy xuôi.”

Anh muốn nói thêm nữa, nhưng anh đã không. Portia Featherington là mẹ của Penelope, và nếu Penelope muốn yêu bà ấy, anh không muốn ngăn cô lại.

“Từ khi đó,” Penelope nói, “em không động vào nó. À, không phải cho em. Em góp vài món tiền cho những quỹ từ thiện.” Mặt cô có một biểu hiện châm biếm, “Vô danh.”

Anh không nói gì trong một khoảng khắc, chỉ lấy thời gian để nghĩ về mọi thứ cô đã làm trong thập kỷ vừa rồi, tất cả tự chính cô, tất cả trong bí mật. “Nếu em muốn có tiền bây giờ,” cuối cùng anh nói, “em nên dùng ít. Không ai sẽ đặt câu hỏi tự nhiên sao em có nhiều ngân quỹ. Em là một Bridgerton, sau tất cả.” Anh nhún vai nhún nhặn, “Ai cũng biết là Anthony sắp đặt khoản trợ cấp phong phú cho tất cả các anh em.”

“Em sẽ không cả biết làm gì với nó.”

“Mua thứ gì mới,” anh đề nghị. Không phải mọi phụ nữ đều thích mua sắm ư?

Cô nhìn vào anh với một cái nhìn lạc lõng, gần như một biểu hiện khó dò, “Em không chắc anh hiểu em có bao nhiêu tiền,” cô nói rào đón, “Em không nghĩ em có thể tiêu hết tất cả.”

“Để dành chúng cho lũ trẻ của chúng ta vậy,” anh nói, “Anh rất may mắn là cha và anh của anh thấy phù hợp để chu cấp cho anh, nhưng không phải tất cả những đứa con trai trẻ hơn đều quá may mắn.”

“Và những con gái,” Penelope nhắc anh, “Những con gái chúng ta sẽ có khoản tiền riêng của chúng. *Riêng biệt* với của hôn môn.”

Colin phải mỉm cười. Những sự sắp xếp như vậy thật hiếm thấy, nhưng tin rằng Penelope cố chấp về điều đó. “Bất cứ gì em muốn,” anh nói âu yếm.

Cô mỉm cười và thờ dài, nằm trở lại xuống gối. Nhưng ngón tay cô lười biếng nhảy múa trên làn da của mu bàn tay anh, nhưng mắt cô thì xa vắng, và anh

nghe ngờ cô có ý thức về những chuyển động của cô.

“Em có một lời thú tội.” cô nói, giọng cô lặng lẽ và ngay cả chỉ là một cái chạm nhút nhát.

Anh nhìn cô hồ nghi, “Lớn hơn Whistledown?”

“Khác.”

“Cái gì thế?”

Cô kéo nắt mình ra khỏi một điểm bất kỳ trên tường mà có vẻ như cô đã chăm chú vào nó và cho anh một sự chú ý đầy đủ. “Em đang cảm thấy một chút ...” cô cắn cắn môi khi cô ngưng lại, tìm kiếm từ đúng – “thiếu kiên nhẫn với anh sau này. Không, không phải thế.” Cô nói “Thất vọng, thực sự.”

Một cảm giác lẻ loi bắt đầu đau nhói trong ngực anh, “Thất vọng thế nào?” anh cẩn thận hỏi.

Vai cô hơi nhún nhẹ, “Anh có vẻ rất khó chịu vì em. Về Whistledown.”

“Anh đã nói với em là bởi vì. . . “

“Không, xin anh,” cô nói, đặt một vòng tay dịu dàng lên ngực anh, “Hãy để em nói hết. Em nói với anh em nghĩ nó là bởi vì anh đã xấu hổ vì em, và em đã cố lờ nó đi, nhưng nó tổn thương em rất nhiều, thực vậy. Em nghĩ em biết anh là ai, và em không thể tin rằng người sẽ nghĩ bản thân anh ấy quá cao xa với em, lại cảm thấy xấu hổ như vậy với những gì em đạt được.”

Anh nhìn chăm chăm lặng lẽ vào cô, đợi cô tiếp tục.

“Nhưng điều hài hước là. . . “ cô quay sang anh với một nụ cười khôn ngoan, “Điều tức cười là nó không phải bởi vì anh đã xấu hổ. Nó bởi vì anh muốn thứ gì đó giống thế cho chính anh. Thứ gì đó như *Whistledown*. Bây giờ nó có vẻ thật ngu ngốc, nhưng em đã rất lo lắng bởi vì anh không phải người đàn ông hoàn hảo trong những giấc mơ của em.”

“Không ai hoàn hảo cả.” anh nói lặng lẽ.

“Em biết,” cô nghiêng qua và đặt một nụ hôn bốc đồng trên má anh. “Anh là một người không hoàn hảo trong tim em, và điều đó tốt hơn cả. Em đã luôn nghĩ anh không thể sai lầm, rằng cuộc sống của anh hấp dẫn, rằng anh không có nỗi lo lắng hay sợ hãi hay những giấc mơ không thành. Nhưng điều đó không thực công bằng với em.”

“Anh không bao giờ xấu hổ vì em, Penelope.” anh thì thầm, “Không bao giờ.”

Họ ngồi bầu bạn trong sự yên lặng trong vài khoảnh khắc, và rồi Penelope nói, “Anh có nhớ khi em hỏi anh nếu chúng ta có thể làm một chuyến du lịch trăng mật muộn?”

Anh gật đầu.

“Sao chúng ta không dùng một ít tiền của Whistledown cho nó?”

“Anh sẽ trả cho chuyến đi trăng mật.”

“Tốt thôi,” cô nói với một biểu hiện kiêu kỳ, “Anh có thể lấy nó từ khoản tiền trợ cấp hàng quý của anh.”

Anh nhìn chăm chăm vào cô trong cơn sốc, rồi huyệt lên và cười lớn, “Em đang định đưa cho anh tiền tiêu vặt à?” anh hỏi, không thể kiểm soát cái cười toe toét đang nở rộng trên mặt anh.

“Tiền nhuận bút,” cô chỉnh lại, “Để anh có thể làm việc với những nhật ký du hành của anh.”

“Tiền nhuận bút,” anh trầm ngâm, “Anh thích nó.”

Cô mỉm cười và đặt tay cô lên tay anh, “Em thích anh.”

Anh nắm những ngón tay cô, “Anh cũng thích em.”

Penelope thở dài và đặt đầu cô lên vai anh, “Có phải cuộc sống được cho là điều tuyệt vời này không?”

“Anh nghĩ thế.” Anh lẩm bẩm, “Anh thực sự nghĩ thế.”

Bạn đang đọc truyện *Một Mình Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Một tuần sau, Penelope ngồi ở chiếc bàn trong phòng tranh đọc nhật ký những chuyến đi của Colin và đánh dấu vào bất cứ chỗ nào cô có câu hỏi hay lời bình luận. Anh đã yêu cầu cô giúp anh chỉnh sửa lại bài viết, và nhiệm vụ này làm cô cảm động.

Dĩ nhiên là cô đã rất vui mừng khi anh giao phó công việc quan trọng này cho cô. Nó có nghĩa là anh tin tưởng vào sự đánh giá công bằng của cô. Nghĩ cô thông minh và tháo vát, cảm thấy cô có thể làm cho những bài anh viết tốt lên.

Nhưng có một điều làm cô vui hơn, cô cần có việc gì đó để làm. Trong ngày đầu tiên từ bỏ Whistledown, cô cảm thấy thích thú với thời gian rảnh rỗi của cô. Nó như một kỳ nghỉ đầu tiên trong mười năm. Cô đã đọc một cách điên cuồng— tất cả những tiểu thuyết và sách cô mua nhưng chưa có thời gian đọc. Và cô đi dạo, cưỡi ngựa trong công viên, ngồi ở trong sân đằng sau ngôi nhà của cô trên phố Mount, thưởng thức thời tiết đẹp của mùa xuân, và ngửa mặt về phía mặt trời trong một phút, hay một thời gian— nhưng không quá lâu để làm má cô râm nắng.

Dĩ nhiên là sau đó đám cưới và vô số các việc kèm theo nó đã chiếm hết thời gian của cô. Vì vậy cô đã không thực sự nhận ra những điều cô đã bỏ lỡ trong cuộc đời cô.

Khi cô viết các bài báo, các bài viết thực sự không chiếm quá nhiều thời gian, nhưng cô luôn ở trong trạng thái làm việc, xem xét và lắng nghe. Và khi cô không viết, cô suy nghĩ về việc viết những bài báo hay cố gắng nhớ những câu văn liên kết thông minh cho tới khi cô về nhà và viết chúng ra.

Đó là công việc thật lười biếng và cô đã không nhận ra cô nhớ nó tới chừng nào cho tới tận bây giờ khi cô có cơ hội có lại nó một lần nữa. Cô ghi chú thêm câu hỏi vào đoạn Colin miêu tả biệt thự Tuscan ở trang 143 trong tập 2 nhật ký những chuyến đi của anh khi người quản gia dè dặt gõ vào cánh cửa đang mở để thông báo với cô về sự hiện diện của ông.

Cô mỉm cười ngượng ngùng. Cô dành hết sự chú ý vào công việc của cô, và Dunwoody đã học được thông qua các kinh nghiệm và các sai lầm rằng nếu ông ta muốn cô chú ý, ông ta phải tạo ra vài tiếng động.

“Có một người khách muốn gặp bà, phu nhân Bridgerton.”

Penelope nhìn lên với một vẻ mặt tươi cười. Đó có thể là một trong những chị em gái của cô hay một trong những anh em nhà Bridgerton. “Thật ư, đó là ai vậy?”

Ông ta bước lại gần và đặt vào tay cô một tấm danh thiếp. Penelope nhìn xuống và thờ hồn hển, đầu tiên là thấy sừng sốt, sau đó là thấy khổ sở. Được in một cách trang trọng bằng mực đen và màu kem ở mặt sau với hai từ đơn giản: Lady Twombley.

Cressida Twombley. Vì cái quái quỷ gì mà cô ta tới đây?

Cô bắt đầu cảm thấy không thoải mái. Cressida không bao giờ tới chơi trừ khi nó phục vụ cho những mục đích xấu xa nào đó. Cressida không bao giờ làm bất cứ việc gì trừ khi nó phục vụ cho những mục đích xấu xa.

“Cô có muốn tôi bảo cô ta đi không?” Dunwoody hỏi.

“Không.” Penelope nói với một tiếng thờ dài. Cô không phải là một kẻ hèn nhát và Cressida sẽ không thể biến cô trở thành một kẻ như thế. “Tôi sẽ gặp cô ta. Nhưng đợi tôi một lát để tôi cất các giấy tờ này đi. Nhưng...”

Dunwoody dừng bước và hơi quay đầu sang bên cạnh đợi cô nói tiếp.

“Ôi, không có gì đâu.” Cô thì thầm.

“Cô chắc chắn chứ, phu nhân Bridgerton.”

“Có. Không.” Cô rên rỉ.

Cô đang run rẩy và hơi thái quá để thêm vào danh sách đã dài của Cressida—Cô ta làm Penelope lắp bắp như một kẻ ngốc.

“Tôi muốn nói là— Nếu cô ta vẫn còn ở đây sau mười phút ông có thể nghĩ ra một vài tình huống khẩn cấp cần đến sự có mặt của tôi? Sự có mặt ngay lập tức của tôi.”

“Tôi tin là có thể dàn xếp được việc đó.”

“Tuyệt vời. Dunwoody.” Penelope nói với một nụ cười yếu ớt. Có lẽ sẽ dễ dàng thoát ra, nhưng cô không tin bản thân mình có thể tìm thấy một điều gì đảm bảo để chắc chắn rằng Cressida sẽ rời đi, và điều cuối cùng cô muốn là bị bẫy vào với Cressida ở phòng tranh trong cả một buổi chiều.

Người quản gia gật đầu và rời khỏi. Penelope xếp các giấy tờ thành một tập gọn gàng và đặt nhật ký các chuyến đi của Colin lên trên để những con gió nhẹ từ cánh cửa sổ đang mở không làm rơi chúng ra khỏi bàn. Cô đứng dậy, bước về phía ghế sofa và ngồi xuống, hy vọng trông cô thoải mái và điềm tĩnh.

Như thể các cuộc viếng thăm của Cressida từ trước đến nay đều rất thoải mái.

Một lúc sau, Cressida đến, bước qua cánh cửa đang mở, với một vẻ ngoài xinh đẹp, từng sợi tóc vàng trên đầu cô ta đều được đặt ở vị trí hoàn hảo, mắt cô ta lấp lánh, quần áo cô ta là kiểu mới nhất, và túi xách tay của cô ta càng tô thêm vẻ hoàn hảo.

“Cressida,” Penelope nói “thật bất ngờ khi được gặp cô.” Bất ngờ là một tính từ lịch sự nhất mà cô có thể sử dụng trong tình huống này.

Mỗi Cressida cong lên một cách khó hiểu và gần như một nụ cười thâm hiểm, “tôi chắc chắn điều đó.” Cô ta thì thầm.

“Sao cô không ngồi xuống?” Penelope hỏi, gần như bởi vì cô phải làm vậy, suốt cuộc đời cô luôn cư xử lịch sự. Thật khó để dừng chúng lại. Cô ngồi xuống một chiếc ghế gần đó, cái bất tiện nhất trong phòng.

Cressida ngồi xuống cạnh của một chiếc ghế. Nếu như cô ta cảm thấy chút bất tiện nào đó, Penelope không thể nói đó là từ sắc mặt của cô ta, nụ cười của cô ta chưa bao giờ ngập ngừng, cô ta trông lạnh lùng và tự chủ.

“Tôi chắc là cô đang tự hỏi tại sao tôi lại ở đây?” Cressida nói.

Dường như không có lý do gì để phủ nhận điều đó, vì vậy Penelope gật đầu.

Và sau đó đột nhiên Cressida hỏi “Cô thấy cuộc sống hôn nhân thế nào?”

Penelope chớp mắt “Xin lỗi?”

“Đó hẳn là bước ngoặt đáng ngạc nhiên?” Cressida nói.

“Đúng vậy,” Penelope cẩn thận nói “Nhưng là một thay đổi dễ chịu.”

“Mmmm, Ủ, giờ cô hẳn có cực kỳ nhiều thời gian rảnh. Tôi chắc là cô không biết phải làm gì với chúng.”

Một cảm giác như kiến bò bắt đầu truyền đi trên da Penelope.

“Tôi không hiểu cô muốn nói gì?”

“Không ư?”

Khi nó trở nên rõ ràng rằng Cressida đòi hỏi câu trả lời. Penelope đáp lại, có chút bực mình “Không, tôi không hiểu.”

Cressida yên lặng trong giây lát, cô ta nhìn khắp căn phòng cho tới khi mắt cô ta dừng lại ở bàn viết nơi Penelope vừa ngồi.

“Những giấy tờ gì vậy?” Cô ta hỏi.

Penelope nhìn xuống đồng giấy tờ trên bàn, được xếp gọn gàng dưới nhật ký những chuyến đi của Colin. Không có lý do gì mà Cressida có thể biết chúng là những thứ đặc biệt. Penelope đã ngồi trên ghế sofa khi cô ta bước vào phòng.

“Tôi không thấy là làm sao cô lại quan tâm tới các giấy tờ cá nhân của tôi”, cô nói.

“Ôi, đừng có bực mình vậy.” Cressida nói với một tiếng cười nhỏ làm Penelope thấy khá kinh tởm.

“Tôi chỉ đang tạo ra một cuộc nói chuyện lịch sự. Hỏi han tới điều mà cô quan tâm.” Cressida nói.

“Tôi hiểu.” Penelope nói, cố gắng lấp đầy sự im lặng tiếp theo.

“Tôi rất là tình tường.” Cressida nói.

Penelope nhướn mày trong một câu hỏi.

“Thực tế là khả năng quan sát nhạy bén của tôi khá nổi tiếng giữa một nhóm những người xuất sắc nhất trong giới thượng lưu.”

“Tôi chắc hẳn là không phải là thành viên trong cái nhóm ẩn tượng đó” Penelope lầm bầm.

Tuy nhiên Cressida còn lâu mới để tâm đến sự công nhận của Penelope.

“Đó là lý do tại sao” Cressida nói trong một cái giọng thận trọng. “Tôi nghĩ là mình có khả năng thuyết phục mọi người rằng tôi chính là Lady Whistledown.”

Trái tim của Penelope đập như tiếng sấm trong lồng ngực cô.

“Vậy cô thừa nhận cô không phải là Lady Whistledown.” Penelope cẩn thận nói.

“Ồ, tôi nghĩ là cô biết tôi không phải bà ta.”

Cổ họng Penelope bắt đầu đóng lại. Không biết làm sao—không biết bằng cách nào—cô có thể giữ được bình tĩnh và nói “Xin lỗi?”

Cressida mỉm cười nhưng cô ta đã làm cho nụ cười sung sướng đó trở nên quỷ quyết và độc ác.

“Khi tôi lên kế hoạch đó. Tôi đã nghĩ: Tôi không thể thất bại, Hoặc tôi thuyết phục mọi người tôi là Lady Whistledown hoặc nếu mọi người không tin tôi thì về mặt tôi sẽ tỉnh quá khi tôi nói tôi chỉ giả vờ là Lady Whistledown nhằm tìm ra thủ phạm thực sự.”

Penelope vẫn giữ im lặng.

“Mọi việc không diễn ra như tôi đã định. Lady Whistledown ranh ma và hèn hạ hơn tôi đoán.” Mắt Cressida nheo lại, rồi nheo lại cho tới khi khuôn mặt cô ta, bình thường thì xinh đẹp, giờ trở nên nham hiểm “Số báo cuối của bà ta biến tôi thành trò cười.”

Penelope không nói gì.

“Rồi sau đó...” Cressida tiếp tục, giọng cô ta thấp xuống.

“Và rồi cô—cô!—cô đã trơ tráo sỉ nhục tôi trước toàn bộ đám đông.”

Penelope thở dài nhẹ nhõm. Có lẽ Cressida không biết bí mật của cô. Có lẽ tất cả những điều này là vì sự sỉ nhục công khai của Penelope, khi cô cáo buộc sự dối trá của Cressida, và cô đã nói—Lạy chúa, cô đã nói gì?

Một điều gì đó thật khắc nghiệt, nhưng chắc chắn là xứng đáng.

“Tôi đã có thể tha thứ cho sự sỉ nhục nếu nó đến từ một ai khác,” Cressida tiếp tục “Nhưng từ một kẻ như cô,—điều đó không thể giải thích được.”

“Cô nên suy nghĩ cẩn thận trước khi sỉ nhục tôi trong chính ngôi nhà của tôi.” Penelope nói trong một giọng thật thấp.

Rồi cô thêm vào, dù cô rất ghét núp bóng dưới cái tên của chồng cô “Giờ tôi là một người nhà Bridgerton. Tôi có sự bảo vệ của họ.”

Lời cảnh báo của Penelope không làm giảm đi cái vẻ thỏa mãn được che giấu dưới khuôn mặt xinh đẹp của cô ta.

“Tôi nghĩ là tốt hơn cô nên nghe những gì tôi nói trước khi cô đe dọa tôi.”

Penelope biết rằng cô sẽ phải lắng nghe. Tốt hơn là biết điều mà Cressida biết hơn là nhắm mắt lại và trả vờ rằng mọi việc vẫn ổn.

“Nói đi.” Cô nói, giọng cô cộc lốc.

“Cô đã phạm phải một sai lầm nghiêm trọng.” Cressida nói, chỉ ngón tay trở vào Penelope “Cô không nghĩ rằng tôi sẽ không bao giờ quên sự sỉ nhục đó chứ?”

“Điều cô đang cố gắng muốn nói là gì vậy?” Penelope muốn những lời cô nói ra có vẻ rõ ràng và mạnh mẽ, nhưng chúng thoát ra như một lời thì thầm.

Cressida đứng dậy và chậm rãi đi về phía Penelope, hông cô ta đụng nhẹ nhàng khi di chuyển, chuyển động với dáng điệu ngênh ngang.

“Để tôi thấy nếu tôi có thể nhớ chính xác những từ của cô,” Cô ta nói, vỗ nhẹ một ngón tay lên má cô ta. “Ồi không, không, đừng nhắc tôi, tôi chắc là tôi sẽ nhớ ra,Ồ, đúng vậy, giờ tôi đã nhớ ra.”

Cô ta nhìn thẳng vào khuôn mặt Penelope “Tôi tin là cô nói cô luôn thích Lady Whistledown. Và rồi—nó trở thành một câu nói đáng để ghi nhớ—cô nói rằng điều đó làm tan vỡ trái tim cô khi bà ta hóa ra lại là một ai đó như phu nhân Twombly.” Cressida mỉm cười “Đó là tôi.”

Miệng Penelope khô khốc, những ngón tay cô run rẩy. Và da cô trở nên lạnh cóng.

Bởi vì trong khi cô không thể nhớ chính xác từng lời cô nói khi cô sỉ nhục Cressida, cô nhớ chính xác những gì cô viết trong số báo gần nhất, số báo cuối cùng. Số báo đã bị phản phát nhầm lẫn trong buổi lễ đính hôn của cô. Cái duy nhất—

Cái mà Cressida đang đập xuống trên bàn phía trước cô

Thưa các quý ông và các quý bà, Bản tác giả KHÔNG phải là phu nhân Cressida Townmbley. Cô ta chẳng là gì hơn là một kẻ mạo danh xảo trá, và điều đó làm tan vỡ trái tim ta khi thấy những năm tháng làm việc vất vả của mình bị vơ vào cho một kẻ như cô ta.

Penelope nhìn chăm chăm xuống các dòng chữ mặc dù cô thuộc lòng chúng.

“Ý cô muốn nói gì?” Cô hỏi mặc dù cô biết cô đang cố gắng giả vờ cô không biết chính xác điều Cressida muốn nói là vô ích.

“Cô thông minh hơn thế, Penelope Featherington.” Cressida nói “Cô biết là tôi biết.”

Penelope vẫn nhìn chằm chằm, buộc tội vào tờ báo, không thể rời mắt khỏi những từ ngữ gây tai họa đó.

Điều đó làm tan vỡ trái tim tôi.

Tan vỡ trái tim tôi.

Tan vỡ trái tim tôi.

Tan vỡ—

“Không còn gì để nói?” Cressida hỏi.

Dù Penelope không nhìn thấy mặt cô, cô vẫn cảm thấy nụ cười cứng nhắc của cô.

“Sẽ không có ai tin cô” Penelope thì thầm.

“Chỉ cần tôi tin vào điều đó.” Cressida nói với một tiếng cười thô ráp. “Cô, rõ ràng là đã che giấu rất kỹ, và có chút thông minh hơn cô giả bộ. Dù thông minh,” Cô ta thêm vào với sự nhấn mạnh dễ nhận thấy “để biết một khi tôi đã nhóm lên một tin đồn, tin tức đó sẽ lan rất nhanh.”

Tâm trí Penelope xoay tròn choáng váng. Ôi, Chúa, Cô sẽ nói gì với Colin, làm thế nào cô nói với anh? Cô biết là cô sẽ phải nói với anh, nhưng cô không tìm được những từ ngữ để nói.

“Đầu tiên sẽ không có ai tin.” Cressida tiếp tục “Cô đã đúng về điều đó. Nhưng rồi họ sẽ bắt đầu suy nghĩ, và từ từ nhưng chắc chắn, từng mảnh ghép của câu đố sẽ vào đúng chỗ. Một ai đó sẽ nhớ ra họ đã nói một điều gì đó rồi nó xuất hiện trên báo. Hay rằng cô đã có mặt tại một bữa tiệc cá nhân. Hay họ đã nhìn thấy Eloise rình mò ở đó, và không phải mọi người đều biết là hai cô luôn trao đổi với nhau mọi việc.”

“Cô muốn gì?” Penelope hỏi, giọng cô thấp và rối loạn khi cô ngừng đầu lên đối mặt với kẻ thù của cô.

“Ah, giờ nó là câu hỏi tôi đang đợi.” Cressida nắm chặt tay đằng sau lưng cô ta rồi bước tới.

“Tôi đang đưa ra một cách giải quyết hợp lý. Trên thực tế là tôi đã không tới đây để gặp cô trong gần một tuần cho tới khi tôi quyết định được cách giải quyết vấn đề này.”

Penelope nuốt ực, không thoải mái với ý nghĩ Cressida đã biết bí mật lớn nhất của cô gần một tuần, và cô thì vẫn vô tư, không hay bầu trời đang sập xuống.

“Dĩ nhiên ngay từ lúc đầu tôi đã biết,” Cressida nói “Rằng tôi muốn có tiền. Nhưng câu hỏi là— Bao nhiêu? Chồng cô là một người nhà Bridgerton, đương nhiên, vì thế anh ta có nhiều tiền của, nhưng xem xét kỹ, anh ta là con thứ và không có một túi tiền căng tròn như một từ tước.”

“Bao nhiêu, Cressida?” Penelope nghiêng rằng. Cô biết rằng Cressida nói ra những điều đó chỉ để hành hạ cô. Và cô nắm lấy một chút hy vọng nhỏ rằng cô thực sự sẽ biết chính xác con số trước khi cô sẵn sàng.

“Rồi tôi nhận ra,” Cressida tiếp tục, lờ đi câu hỏi của Penelope “rằng cô cũng khá giàu có. Trừ khi cô hoàn toàn là một kẻ ngốc— xem xét thành công của cô khi giấu đi bí mật nho nhỏ trong thời gian dài. Tôi đã xem xét ý định ban đầu của cô, vì thế tôi không nghĩ cô— cô đã phải trở nên giàu có sau khi viết báo trong nhiều năm. Và từ về ngoài của cô,”— cô ta liếc nhìn một cách khinh bỉ xuống cái váy mặc buổi chiều của Penelope—

“Cô đã không sử dụng chúng. Vì vậy tôi chỉ có thể suy luận ra rằng chúng đang nằm trong tài khoản ngân hàng nào đó, chỉ đang chờ để rút ra.”

“Bao nhiêu, Cressida?”

“Mười ngàn bảng.”

Penelope thở hắt hắt “Cô điên rồi!”

“Không” Cressida mỉm cười. “Chỉ rất, rất thông minh thôi.”

“Tôi không có mười ngàn bảng.”

“Tôi nghĩ cô đang nói dối.”

“Tôi có thể đảm bảo với cô rằng tôi không có.” Và đúng là cô không có thật. Lần cuối Penelope kiểm tra tài khoản của cô, cô có 8246 Bảng, mặc dù cô không quan tâm đến lãi suất nhưng cô biết nó đã tăng lên vài bảng. Nó là một số tiền lớn, chắc chắn là đủ để cho bất kỳ người nào biết suy nghĩ sống sung túc vài đời. Nhưng nó không phải mười ngàn, và cô không muốn trao bất cứ thứ gì cho Cressida Twombly.

Cressida bình thản mỉm cười. “Tôi chắc là cô biết phải làm gì. Giữa tiền tiết kiệm của cô và tiền của chồng cô. Mười ngàn bảng chỉ là một số tiền nhỏ.”

“Mười ngàn bảng chưa bao giờ là một số tiền nhỏ.”

“Cô cần bao nhiêu thời gian để gom đủ số tiền đó?” Cressida hỏi, hoàn toàn lơ đi con giận dữ của Penelope. “Một ngày. Hai ngày?”

“Hai ngày?” Penelope nhắc lại “Tôi không thể làm việc đó trong hai tuần.”

“Aha, thế ra cô đã có đủ tiền.”

“Tôi không có.”

“Một tuần.” Cô ta nói, giọng cô ta sắc nhọn “Tôi muốn số tiền đó trong một tuần.”

“Tôi sẽ không đưa nó cho cô.” Penelope thì thầm nói với chính cô hơn là nói với Cressida.

“Cô sẽ.” Cressida tự tin đáp lại. “Nếu cô không làm, tôi sẽ hủy hoại cô.”

“Phu nhân Bridgerton.”

Penelope nhìn lên và thấy Dunwoody đứng ở cửa ra vào.

“Có một tình huống khẩn cấp cần cô lưu ý.” Ông nói.

“Ngay lập tức.”

“Vậy cũng được,” Cressida nói, bước về phía cửa. “Tôi đã xong việc ở đây rồi.” Cô ta bước qua cánh cửa, sau đó quay lại một lần khi cô ta tiến tới đại sảnh, để cho Penelope bắt buộc phải nhìn thấy cô ta.

“Tôi sẽ sớm nhận được tin của cô?” Cô ta đòi hỏi, giọng cô ta nhẹ nhàng và ngây thơ như thể cô ta không nói điều gì nặng nề hơn lời mời tới một bữa tiệc hay một cuộc gặp gỡ từ thiện.

Penelope gật đầu chỉ để thoát khỏi cô ta.

Nhưng nó không phải là vấn đề. Cánh cửa có thể đóng lại, Cressida có thể đi khỏi, nhưng điều phiền muộn của Penelope thì vẫn còn.

Bạn đang đọc truyện *Một Minh Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Ba giờ sau, Penelope vẫn đang ở trong phòng tranh, vẫn ngồi trên ghế sofa, vẫn nhìn chăm chăm vào khoảng không, vẫn đang cố tìm ra làm cách nào cô có thể giải quyết rắc rối của mình.

Sửa lại chính xác: rắc rối, độc nhất.

Cô chỉ có duy nhất một rắc rối, nhưng mà với kích cỡ của nó, cô cũng như có cả ngàn cái.

Cô không phải người hung hăng, và cô không thể nhớ lần cuối cùng cô có một ý nghĩ bạo lực, nhưng vào khoảnh khắc ấy, cô có thể vui mừng mà vịn cái cổ của Cressida Twombly.

Cô nhìn ra cửa sổ với cảm giác rầu rĩ của định mệnh, chờ chồng cô trở về nhà, biết rằng mỗi giây trôi qua mang cô đến gần hơn với khoảnh khắc của sự thật, khi cô sẽ phải thú nhận hết tất cả mọi thứ với anh.

Anh sẽ không nói: *Anh đã nói với em thế rồi*. Anh sẽ không bao giờ nói điều gì như thế.

Nhưng anh sẽ nghĩ vậy.

Nó chưa bao giờ xuất hiện với cô, không cho dù là một phút, rằng cô có thể giữ điều này khỏi anh. Sự đe dọa của Cressida không phải thứ mà người ta có thể che giấu với chồng mình, và bên cạnh đó, cô sẽ cần sự giúp đỡ của anh.

Cô không chắc chắn cô cần phải làm gì, nhưng dù nó là cái gì, cô không biết cách nào để làm nó một mình.

Nhưng có một điều cô biết chắc chắn: cô không muốn trả tiền cho Cressida. Không có cách nào Cressida sẽ chỉ hài lòng với mười ngàn bảng, không khi mà cô ta nghĩ cô ta có thể có nhiều hơn. Nếu Penelope đầu hàng bây giờ, cô sẽ phải đưa tiền cho Cressida trong suốt quãng đời còn lại.

Điều đó có nghĩa trong vòng 1 tuần, Cressida Twombly sẽ nói với tất cả thế giới rằng Penelope Featherington Bridgerton là Lady Whistledown tai tiếng.

Penelope kê ra cô có hai lựa chọn. Cô có thể nói dối, và gọi Cressida là đồ ngốc, và hy vọng rằng mọi người tin cô; hoặc là cô có thể cố gắng tìm ra cách biến sự tiết lộ của Cressida thành lợi thế cho cô.

Nhưng cho cuộc sống của cô, cô không biết cách nào cả.

“Penelope?”

Giọng của Colin. Cô muốn gieo mình vào tay anh, và cùng lúc đó, cô có thể công khai mang chính mình trở lại.

“Penelope?” Giờ giọng anh nghe có vẻ quan tâm, anh bước nhanh hơn khi băng ngang căn phòng. “Dunwoody nói là Cressida đã tới đây.”

Anh ngồi bên cạnh cô và chạm vào má cô. Cô quay lại và nhìn vào mặt anh, khóe mắt anh nheo lại vì lo lắng, môi anh hơi hé mở khi chúng thì thầm tên cô.

Và đó là khi cuối cùng cô cũng cho phép mình được khóc.

Tức cười sao cô có thể giữ mình lại cùng nó, giữ tất cả bên trong cho tới khi cô nhìn thấy anh. Nhưng giờ khi anh đã ở đây, tất cả cô có thể làm là vùi mặt cô vào lồng ngực ấm áp của anh, rúc vào gần hơn khi tay anh cuốn vòng lấy cô.

Như thể bằng cách nào đó anh có thể làm cho tất cả rắc rối của cô biến đi chỉ với sự hiện diện của anh.

“Penelope?” anh hỏi, giọng anh dịu dàng và lo lắng, “Cái gì xảy ra? Điều gì sai à?”

Penelope chỉ lắc đầu, chuyển động vừa đủ cho đến khi cô có thể nghĩ về những lời nói, lấy lại can đảm, ngừng những giọt nước mắt.

“Cô ta đã làm gì em?”

“Ồi, Colin,” cô nói, bằng cách nào đó lấy lại năng lượng để đẩy cô xa đủ về phía sau do đó cô có thể thấy mặt anh, “Cô ta biết.”

Da anh trở nên trắng bệch, “Cách nào?”

Penelope khịt khịt, chùi mũi bằng mu bàn tay, “Đó là lỗi của em” cô thì thầm.

Anh đưa cho cô chiếc khăn tay mà không rời mắt khỏi gương mặt cô. “Nó không phải lỗi của em” anh nói sắc nhọn.

Môi cô mỉm cười buồn. Cô biết rằng giọng nói cứng nhắc của anh là dành cho Cressida, nhưng cô cũng đáng với nó. “Không,” cô nói, giọng cô pha vẻ cam chịu, “là của em. Nó xảy ra chính xác như anh nói nó sẽ thế. Em đã không chú ý tới những gì em đã viết. Em đã phạm sai lầm.”

“Em đã làm gì?” anh hỏi.

Cô nói với anh mọi thứ, bắt đầu với việc Cressida đi vào và kết thúc với đòi hỏi của cô ta về tiền. Cô thú nhận rằng sự lựa chọn nghèo nàn của cô sẽ phá hủy cô, nhưng nó không mĩa mai sao, bởi vì nó thực sự tạo cảm giác như trái tim cô đang tan vỡ. Nhưng trong suốt lúc cô nói, cô cảm thấy như anh đang trượt xa cô. Anh đang lắng nghe cô, nhưng anh như không có ở đó với cô. Mắt anh có cái nhìn lạ lùng, xa vắng, và lúc này nó hẹp lại, dữ dội.

Anh đang có mưu đồ nào đó. Cô chắc chắn về nó.

Nó làm cô khiếp sợ.

Nó làm cô rùng mình.

Bất cứ gì anh đang lên kế hoạch, bất cứ gì anh đang nghĩ, nó là tất cả cho cô. Cô ghét là sự ngu ngốc của cô đã bắt buộc anh vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan này, nhưng cô không thể đẩy lui sự kích động râm ran trên da cô khi cô nhìn anh.

“Colin?” cô e dè hỏi. Cô đã nói xong cả phút rồi, và anh vẫn chưa nói gì cả.

“Anh sẽ lo tất cả mọi việc.” anh nói, “Anh không muốn em lo lắng về một việc nào.”

“Em chắc với anh điều đó là không thể.” cô nói với giọng run rẩy.

“Anh giữ lời thề hôn nhân của mình rất nghiêm túc,” anh trả lời, giọng anh gần như đe dọa, “anh tin anh đã hứa với danh dự và giữ gìn em.”

“Hãy để em giúp anh.” cô thôi thúc nói, “Cùng nhau chúng ta có thể giải quyết chuyện này.”

Khóe miệng anh nhếch lên như muốn mỉm cười, “Em có cách giải quyết nào không?”

Cô lắc đầu, “Không. Em đang suy nghĩ cả ngày, và em không biết... mặc dù...”

“Mặc dù gì?” anh hỏi, mày anh nhướn lên.

Môi cô hé ra, rồi mím lại, rồi lại mở ra khi cô nói, “Điều gì nếu em tranh thủ được sự viện trợ của Lady Danbury?”

“Em đang dự định hỏi bà ấy trả tiền cho Cressida?”

“Không,” cô nói, mặc dù giọng anh nói với cô là anh không có câu hỏi nghiêm túc, “Em sẽ hỏi bà ấy nhận là em.”

“Anh xin lỗi?”

“Mọi người nghĩ bà ấy là Lady Whistledown, dù sao đi nữa.” Penelope giải thích, “Ít nhất, rất nhiều người nghĩ thế. Nếu bà ấy ra một thông báo...”

“Cressida sẽ bác đi ngay lập tức.” Colin cắt ngang.

“Ai sẽ tin Cressida hơn Lady Danbury?” Penelope quay sang anh với đôi mắt mở lớn, sốt sắng, “Em sẽ không dám vượt qua Lady Danbury trong bất cứ chuyện gì. Nếu bà ấy nói bà ấy là Lady Whistledown, chính em sẽ có thể tin bà ấy.”

“Điều gì làm em tin rằng em sẽ thuyết phục được Lady Danbury nói dối cho em?”

“À,” Penelope trả lời, cắn môi dưới của cô, “bà ấy thích em.”

“Bà ấy thích em?” Colin lặp lại.

“Bà ấy có, có chứ. Em nghĩ bà ấy có thể thích giúp em, đặc biệt từ khi bà ấy ghét Cressida gần như nhiều bằng em.”

“Em nghĩ sự trù mến của bà ấy với em sẽ đưa bà ấy đến chỗ nói dối cho em trước tất cả giới thượng lưu ư?” anh nghi ngờ hỏi.

Cô chùng xuống trong ghế, “Nó đáng để hỏi.”

Anh đứng lên, chuyển động của anh bất ngờ, và đi đến bên cửa sổ, “Hứa với anh em sẽ không tới chỗ bà ấy.”

“Nhưng...”

“Hứa với anh.”

“Em hứa,” cô nói, “nhưng...”

“Không nhưng gì cả.” anh nói, “Nếu chúng ta cần, chúng ta sẽ liên lạc với Lady Danbury, nhưng không cho tới khi anh có cơ hội để nghĩ về những việc khác.” Anh cào tay qua tóc anh, “Phải có những thứ khác nữa.”

“Chúng ta có 1 tuần.” cô nhẹ nhàng nói, nhưng cô không thấy lời nói của cô chắc chắn, và thật khó để hình dung Colin cũng đã làm thế.

Anh quay lại, gương mặt anh trông chính xác như anh đang ở trong quân đội. “Anh sẽ trở lại.” anh nói, đi về phía cửa.

“Nhưng anh đang đi đâu thế?” Penelope kêu lên, nhảy đứng lên.

“Anh phải suy nghĩ.” anh nói, ngừng lại với tay anh trên nắm cửa.

“Anh không thể nghĩ ở đây với em à?” cô thì thầm.

Gương mặt anh dịu lại, và anh quay trở lại bên cô. Anh thì thầm tên cô, dịu dàng giữ mặt cô trong tay anh, “Anh yêu em.” Anh nói, giọng anh thấp và tha thiết “Anh yêu em với mọi thứ anh đã là, mọi thứ anh đang là, và mọi thứ anh hy vọng trở thành.”

“Colin...”

“Anh yêu em với quá khứ của anh, và anh yêu em cho tương lai của anh.” Anh cúi xuống và hôn cô, một lần, êm ái trên môi, “Anh yêu em cho những đứa con chúng ta sẽ có và những năm chúng ta sẽ có cùng với nhau. Anh yêu em cho mỗi nụ cười của anh, và hơn thế nữa, cho mỗi nụ cười của em.”

Penelope dựa vào phía sau chiếc ghế gần đó.

“Anh yêu em.” anh nhắc lại, “Em biết điều đó, phải không?”

Cô gật đầu, nhắm mắt lại khi má cô cọ vào tay anh.

“Anh có việc phải làm,” anh nói, “và anh sẽ không thể tập trung nếu anh cứ nghĩ về em, lo lắng nếu em có đang khóc, thất vọng nếu em bị tổn thương.”

“Em ồ mà,” cô thì thầm, “bây giờ em ồ khi em đã nói với anh.”

“Anh sẽ làm điều này cho đúng,” anh thề, “anh chỉ cần em tin anh.”

Cô mở mắt, “Vội cả cuộc đời em.”

Anh mỉm cười, và đột nhiên cô biết rằng những lời anh là thật. Mọi việc rồi sẽ ổn thôi. Có lẽ không phải hôm nay và có lẽ không phải ngày mai, nhưng sớm thôi. Bì kịch không thể cùng tồn tại trong một thế giới với một trong những nụ cười của Colin.

“Anh không nghĩ nó sẽ đến như thế,” anh nói trìu mến, vuốt má cô một cái âu yếm trước khi anh rút tay về. Anh đi ra cửa, xoay lại lúc tay anh chạm vào tay nắm cửa, “Đừng quên bữa tiệc của em gái anh đêm nay.”

Penelope thốt ra một tiếng rên rỉ, “Chúng ta có phải đi không? Việc cuối cùng em muốn làm là ra ngoài trong giao tiếp xã hội.”

“Chúng ta phải làm,” Colin nói, “Daphne không thường tổ chức tiệc, và cô ấy sẽ bị nghiền nát nếu chúng ta không tham dự.”

“Em biết,” Penelope nói với một tiếng thở dài, “Em biết thế dù em có phàn nàn. Em xin lỗi.”

Anh gượng cười, “Không sao cả. Em đã có một ngày tâm trạng xấu hôm nay.”

“Vâng,” cô nói, cố gắng mỉm cười trở lại, “Em là thế, phải không?”

“Anh sẽ quay lại sau.” Anh hứa.

“Nói nào anh... “ cô bắt đầu hỏi, rồi tự dừng lại. Anh dĩ nhiên không muốn câu hỏi lúc đó, kể cả là từ cô.

Nhưng cô đã ngạc nhiên, anh trả lời, “Đi thăm anh trai anh.”

“Anthony?”

“Ừ.”

Cô gật đầu can đảm, lẩm bẩm, “Đi đi, em sẽ ổn thôi.” Một Bridgerton luôn tìm được sức mạnh từ một Bridgerton khác. Nếu Colin cảm thấy anh cần sự tư vấn của anh trai anh, vậy anh nên đi không trì hoãn nữa.

“Đừng quên chuẩn bị cho vũ hội của Daphne,” Anh nhắc cô.

Cô cho anh một lời chào hờ hững và xem anh rời khỏi căn phòng.

Rồi cô rời đến cửa sổ để nhìn anh bước qua, nhưng anh không xuất hiện. Anh phải đi thẳng ra phía sau tới chuồng ngựa. Cô thở dài, cho phép ghé mông nghỉ ngơi trên bệ cửa sổ. Cô đã không nhận ra cô muốn nhìn thấy thoáng hiện ra cuối cùng của anh biết bao nhiêu.

Cô đã ước cô biết anh đang dự định làm gì.

Cô đã ước cô có thể chắc anh ngay cả có một kế hoạch.

Nhưng cùng lúc, cô cảm thấy dễ chịu kỳ quặc, Colin sẽ làm việc này ổn thôi. Anh đã nói anh sẽ, và anh không bao giờ nói dối.

Cô biết rằng ý kiến của cô cầu đến sự viện trợ của Lady Danbury không phải là một giải pháp hoàn hảo, nhưng trừ khi Colin có một ý kiến tốt hơn, họ có thể làm gì khác chứ?

Giờ đây, cô sẽ cố đẩy tất cả ra khỏi ý nghĩ của cô. Cô đã rất rã rời, và rất mệt mỏi, và ngay bây giờ những gì cô cần là nhắm mắt lại và không suy nghĩ gì cả trừ màu xanh trong mắt chồng cô, ánh sáng của nụ cười của anh.

Ngày mai.

Ngày mai cô sẽ giúp Colin giải quyết rắc rối của họ.

Hôm nay cô sẽ nghỉ ngơi. Cô sẽ ngủ một chút và cầu nguyện cho giấc ngủ và cố tìm ra làm thế nào cô sẽ đối mặt với tất cả xã hội tối nay, biết rằng Cressida sẽ ở đó, xem và chờ cho cô làm một chuyển động sai lầm.

Một người sẽ nghĩ rằng sau cả chục năm giả vờ như cô ấy không gì hơn một bông hoa tường Penelope Featherington, cô ấy sẽ quen với luật chơi và tự che giấu sự thật của cô ấy.

Nhưng là khi bí mật của cô ấy còn an toàn. Mọi thứ bây giờ đã khác.

Penelope cuộn tròn trên sofa và nhắm mắt lại.

Mọi thứ bây giờ đã khác, nhưng không có nghĩa là nó sẽ tệ hơn, phải không?

Mọi thứ rồi sẽ ổn. Nó sẽ. Nó sẽ phải ổn. Phải không?

*

Colin bắt đầu hồi tiếc quyết định lấy cổ xe đi đến nhà anh trai anh.

Anh đã muốn đi bộ – sử dụng sự mạnh khỏe của đôi chân anh và bàn chân và những bắp cơ có vẻ như lối thoát chấp nhận được cho con thịnh nộ của anh. Nhưng anh nhận ra thời gian là thực chất của vấn đề, và ngay cả với giao thông, một cổ xe có thể mang anh đến Mayfair nhanh hơn đôi chân anh.

Nhưng giờ những bức tường có vẻ quá gần và không khí quá đặc, và *khốn kiếp*, đó là một xe chở sửa bị lộn nhào chắn ngang con đường?

Colin thò đầu ra ngoài cửa sổ, treo bên ngoài cổ xe dù nó vẫn đang lăn bánh đến chỗ tạm nghỉ. “Chúa trên cao,” anh lẩm bẩm, nhìn vào nơi chuyện xảy ra. Kính vỡ rải trên đường, sữa chảy khắp nơi, và anh không thể nói ai đang kêu thét to hơn – những con ngựa, vẫn còn bị buộc với dây cương, hay những quý bà trên vỉa hè, mà váy áo của họ hoàn toàn đang rớt lộn độn bởi sữa.

Colin nhảy xuống từ xe của anh, định giúp làm sạch quang cảnh, nhưng nó nhanh chóng trở nên rõ ràng là phố Oxford sẽ là một mớ bòng bong trong ít nhất cả giờ, dù có hay không có sự giúp đỡ của anh. Anh kiểm tra lại để chắc rằng những con ngựa của chiếc xe chở sửa được chăm sóc đầy đủ, thông báo cho đánh xe của anh rằng anh sẽ tiếp tục đi bộ, và lên đường.

Anh nhìn chằm chằm ngang ngược vào những khuôn mặt mỗi người anh đi ngang qua, ngoan cố tận hưởng cách họ ngoảnh tía nhìn đi chỗ khác khi đối mặt với thái độ gây hấn rõ ràng của anh. Anh gần như ước một trong số họ sẽ phản nản, do đó anh có thể có một ai đó để mắng nhiếc. Nó không phải chuyện chỉ một người anh thực sự muốn bóp cổ là Cressida Twombly, ở điểm đó bất cứ ai cũng sẽ là một mục tiêu tốt để tấn công.

Sự giận dữ của anh đang làm anh mất thăng bằng, bất hợp lý. Không giống chính anh.

Anh vẫn còn không chắc chắn cái gì xảy ra cho anh khi Penelope nói với anh sự đe dọa của Cressida. Điều này còn hơn cả giận dữ, hơn rất nhiều một con thịnh nộ. Điều này thuộc về thân thể, nó chạy đua trong mạch máu anh, đập mạnh bên dưới da anh.

Anh đã muốn đánh một ai đó.

Anh muốn đá thứ gì đó, đâm nắm tay anh xuyên qua tường.

Anh đã giận dữ khi Penelope xuất bản bài báo cuối cùng. Thực tế, anh đã nghĩ anh không thể có kinh nghiệm với con giận dữ nào lớn hơn.

Anh đã sai.

Hay có lẽ nó chỉ là một dạng giận dữ khác. Ai đó đang cố gắng làm tổn thương người mà anh yêu hơn tất cả những người khác.

Làm sao mà anh chịu đựng được điều đó? Làm sao anh có thể cho phép nó xảy ra?

Câu trả lời rất đơn giản. Anh không thể.

Anh phải dừng nó lại. Anh phải làm gì đó.

Sau rất nhiều năm đi nhẹ nhàng qua cuộc đời, cười vào những trò hề của người khác, đó là lúc chính anh hành động.

Anh nhìn lên, cách nào đó ngạc nhiên là anh đã ở trước ngôi nhà Bridgerton. Tức cười sao nó không còn có vẻ là nhà.

Anh đã lớn lên ở đây, nhưng giờ nó dĩ nhiên là nhà của anh trai anh.

Nhà anh là ở Bloomsbury. Ngôi nhà với Penelope.

Nhà là bất cứ nơi nào với Penelope.

“Colin?”

Anh quay lại. Anthony đang trên vỉa hè, rõ ràng là trở về từ một chuyến đi hay cuộc gặp mặt.

Anthony gật đầu về phía cửa. “Em không định gõ cửa à?”

Colin nhìn ngơ ngác vào anh trai anh, chỉ vừa nhận ra anh vẫn đang đứng ngay chóc trên bậc cửa mà có Chúa biết là bao lâu rồi.

“Colin?” Anthony lại hỏi, mày anh ấy nhú lại với sự quan tâm.

“Em cần anh giúp đỡ.” Colin nói. Nó là tất cả những gì anh cần nói.

*

Penelope đã mặc áo sẵn sàng cho buổi vũ hội khi người hầu của cô mang một tin nhắn từ Colin.

“Dunwoody có nó từ người đưa tin,” người hầu giải thích trước khi khẽ nhún nhanh gối chào và để lại Penelope đọc tin nhắn trong sự riêng tư.

Penelope trượt ngón tay đeo nhẫn bên dưới nắp phong bì và thúc nó mở ra, kéo ra một tờ giấy đơn trên đó cô thấy những chữ viết tay đẹp, ngay ngắn mà đã trở nên quen thuộc với cô từ khi cô bắt đầu biên tập nhật ký du hành của Colin.

Anh sẽ tự tìm cách đi đến vũ hội đêm nay. Hãy đến Số Năm. Mẹ, Eloise và Hyacinth đang chờ để đi chung với em đến nhà Hasting.

Tất cả tình yêu của anh, Colin.

Với một người mà viết rất giỏi trong những nhật ký của anh, anh không giỏi mấy trong thư từ, Penelope nghĩ với một nụ cười gượng gạo.

Cô đứng lên, êm ả trượt trong chiếc áo vải silk mềm mại. Cô đã chọn một chiếc áo dài màu cô thích – màu xanh lá – với hy vọng là nó có thể cho cô thêm chút can đảm. Mẹ cô đã luôn nói rằng khi một phụ nữ nhìn đẹp, cô ấy cảm thấy tốt đẹp, và cô khá nghĩ là mẹ cô đã đúng. Trời biết, cô đã trải qua tám năm trong đời cảm thấy khá xấu trong những chiếc áo mà mẹ cô khẳng định là nhìn đẹp.

Tóc cô đã được làm theo kiểu cuốn lên thời trang mà tôn lên gương mặt cô, và người hầu của cô đã dùng lược chải thứ gì đó qua những bện tóc (mà Penelope không dám hỏi là thứ gì), thứ có vẻ làm cho vài sợi tóc cô sáng lên ánh đỏ.

Tóc đỏ thì không thời trang, dĩ nhiên, nhưng Colin đã một lần nói anh thích cách ánh nền làm tóc cô có nhiều màu, nên Penelope quyết định rằng đây là một trường hợp mà tùy cô và thời trang không đồng ý với nhau.

Vào lúc cô đi xuống cầu thang, cỗ xe của cô đã đang chờ cô, và người đánh xe đã được chỉ thị sẵn là đưa cô đến Số Năm.

Colin rõ ràng là chăm sóc đến mọi thứ. Penelope không chắc tại sao điều này làm cô ngạc nhiên, anh không phải kiểu người quên các chi tiết. Nhưng anh đã bị bận rộn tâm trí hôm nay. Nó có vẻ kỳ quặc là anh sẽ có thời gian gửi các chỉ thị cho người của anh về việc cô được đưa đến nhà mẹ anh khi cô có thể tự mình ra một mệnh lệnh như thế.

Anh ấy phải đang có một kế hoạch nào đó. Nhưng là gì? Có phải anh sẽ chặn Cressida lại và đưa cô ta lên tàu đến một nơi thuộc địa để trừng phạt?

Không, quá cường điệu.

Có lẽ anh ấy tìm ra một điều bí mật về cô ta, và đang dự định gửi tới hậu thư cho cô ta. Im lặng đôi im lặng.

Penelope gật đầu đồng tình khi cỗ xe lăn bánh dọc phố Oxford. Đó có thể là câu trả lời. Nó giống như Colin đã có thứ gì đó khá ranh mãnh phù hợp và thông minh. Nhưng anh có thể mò ra cái gì về Cressida trong thời gian quá ngắn như vậy? Trong tất cả những năm cô là Lady Whistledown, cô chưa bao giờ nghe thấy ngay cả lời thì thầm về điều gì thực sự phi báng tấn công tên tuổi của Cressida.

Cressida là kẻ hèn hạ, Cressida nhỏ nhen, nhưng cô ta chưa bao giờ bước ra ngoài luật lệ của xã hội.

Chỉ một sự cả gan thật sự cô ta từng làm là tự nhận cô ta là Lady Whistledown.

Chiếc xe quay về hướng nam vào Mayfair, và vài phút sau, họ đến trước cửa nhà Số Năm. Eloise chắc phải đang nhìn ra cửa sổ, bởi vì cô ấy gần như bay xuống bậc thềm và sẽ đâm sầm vào cỗ xe nếu người đánh xe không bước xuống đúng lúc đó và chặn đường cô.

Eloise nhảy từ chân này sang chân kia khi cô đợi người đánh xe mở cửa xe, thực tế, cô nhìn thiếu kiên nhẫn mà Penelope ngạc nhiên là cô không đẩy anh ta ra và tự mình giật cửa mở ra. Cuối cùng, lời đi lời về nghị giúp đỡ của người đánh xe, cô leo vào trong xe, gần như vấp vào áo cô và ngã nhào xuống sàn trong khi đó. Ngay khi cô chỉnh lại cô nhìn ra cả hai hướng, mặt cô cau lại trong một biểu hiện vô cùng lén lút, và kéo cửa đóng sập lại, gần như sập ngay vào mũi người đánh xe.

“Cái gì,” Eloise đòi hỏi, “đang diễn ra?”

Penelope chỉ nhìn chằm chằm vào cô, “Tớ cũng có thể hỏi cậu y như thế.”

“Cậu có thể? Tại sao?”

“Bởi vì cậu gần như đập vào cỗ xe khi vội vàng leo vào trong.”

“Ồ,” Eloise khịt mũi tùy tiện, “Cậu chỉ có thể đổ lỗi cho cậu vì điều đó.”

“Tớ à?”

“Phải, cậu! Tớ muốn biết chuyện gì đang diễn ra. Và tớ cần phải biết đêm nay.”

Penelope khá chắc là Colin không thể đã nói với em gái anh về tới hậu thư của Cressida, không trừ khi kế hoạch của anh là có Eloise diễn thuyết

Cressida đến chết. “Tớ không biết ý cậu là gì.” cô nói.

“Cậu *phải* biết ý tớ là gì!” Eloise khẳng khái, liếc nhìn trở lại căn nhà. Cửa trước đang mở.

“Ồ, phiền thật. Mẹ và Hyacinth đã đang đến rồi. *Nói* cho tớ.”

“Nói cho cậu *cái* gì?”

“Tại sao Colin gửi chúng tớ tin nhắn khó hiểu ghê tởm đó chỉ thị rằng chúng tớ nên gắn liền với cậu như keo tối nay.”

“Anh ấy đã làm thế?”

“Phải, và tớ có thể chỉ ra rằng anh ấy gạch chân chữ keo không.”

“Và đây tớ nghĩ là sự nhấn mạnh của cậu.” Penelope nói khô khốc.

Eloise quắc mắt, “Penelope, đây không phải là lúc đùa cợt về tớ.”

“Vậy lúc nào *là* lúc?”

“Penelope!”

“Xin lỗi, tớ chỉ không cưỡng lại được.”

“Cậu có biết tin nhắn đó là về cái gì không?”

Penelop lắc đầu. Điều đó không hoàn toàn là nói dối, cô tự bảo mình. Cô đã không thực sự biết Colin có kế hoạch gì tối nay.

Và rồi cửa mở ra, và Hyacinth nhảy lên. “Penelope!” cô nói với sự thông cảm lớn, “Cái gì đang diễn ra thế?”

“Cô ấy không biết.” Eloise nói.

Hyacinth bắn cho chị mình một cái nhìn tức giận, “Nó cho thấy chị đã chuồn ra đây sớm hơn.”

Violet thò đầu vào trong, “Các con đang cãi nhau à?” bà hỏi Penelope.

“Chỉ một chút thôi.” Penelope trả lời.

Violet ngồi cạnh Hyacinth đối diện với Penelope và Eloise, “Rất tốt, dù sao nó không như thể ta có thể ngăn nó lại. Nhưng để ta nói, Colin có ý gì khi nó chỉ thị cho bọn ta gắn chặt với con như keo?”

“Con chắc chắn là con không biết.”

Mắt Violet nheo hẹp lại, như thể bà đang đánh giá sự thành thật của Penelope. “Nó khá là nhấn mạnh. Nó gạch chân chữ *keo*, con biết đấy.”

“Con biết.” Penelope nói, ngay khi Eloise nói, “Con bảo cô ấy.”

“Anh ấy gạch chân 2 lần,” Hyacinth thêm vào, “Nếu mực của anh ấy có đậm hơn, con chắc là con sẽ phải đi ra ngoài và tự mình giết chết một con ngựa.”

“Hyacinth!” Violet kêu lên.

Hyacinth chỉ nhún vai, “Nó tất cả là rất thích thú.”

“Thực ra,” Penelope nói, ham muốn được thay đổi đề tài, hay ít nhất cũng xoay nó nhẹ đi một chút, “điều con thắc mắc là, Colin sẽ mặc gì?”

Điều đó chẳng lấy được sự chú ý của bất cứ ai.

“Anh ấy rời khỏi nhà trong bộ đồ mặc chiều,” Penelope giải thích, “và không quay về. Con không thể tưởng tượng em gái anh ấy sẽ cho phép bất cứ gì ít hơn là bộ đồ dạ tiệc cho vũ hội của cô ấy.”

“Anh ấy sẽ mượn thứ gì đó từ Anthony.” Eloise nói tùy tiện, “Họ có cùng kích cỡ. Cùng với Gregory, thực thể. Chỉ có Benedict là khác.”

“Cao hơn 2 inch” Hyacinth nói.

Penelope gật đầu, giả vờ thú vị khi cô liếc nhìn ra cửa sổ. Họ vừa chậm lại, người đánh xe chắc là đang cố len lỏi qua đám đông xe cộ đang tắc nghẽn ở quảng trường Grosvenor.

“Có bao nhiêu người được mong đợi đêm nay?” Penelope hỏi.

“Mẹ tin năm trăm người đã được mời.” Violet trả lời, “Daphne không thường mở tiệc, nhưng điều gì nó thiếu thường xuyên thì nó bù lại ở kích cỡ.”

“Con sẽ nói,” Hyacinth lầm bầm, “Con ghét đám đông. Con sẽ không thể có được một hơi thở thơm mát đêm nay.”

“Mẹ may mắn khi con là đứa cuối cùng của mẹ,” Violet nói với cô với một trạng thái mệt mỏi, “mẹ đã không có sức lực cho đứa nào sau con nữa, mẹ chắc chắn.”

“Tiếc là con không phải là đứa đầu,” Hyacinth nói với một nụ cười táo tợn, “Nghĩ về tất cả những chú ý con có thể có. Không đề cập đến vấn đề tài sản.”

“Con đã có sẵn món thừa kế khá khá rồi.” Violet nói.

“Và em luôn cố tìm cách để là trung tâm của sự chú ý.” Eloise trêu.

Hyacinth chỉ cười toe toét.

“Con biết không,” Violet quay sang Penelope nói, “Là tất cả các con của mẹ đều sẽ tham dự đêm nay? Mẹ không thể nhớ lần cuối cùng chúng ta cùng bên nhau.”

“Về ngày sinh nhật mẹ thì sao?” Eloise hỏi.

Violet lắc đầu, “Gregory không thể rời khỏi trường đại học.”

“Chúng ta không mong đợi đứng thành hàng theo chiều cao và hát một bài hòa âm cho lễ hội chứ, phải không?” Hyacinth hỏi, chỉ để đùa.

“Em có thể nhìn thấy chúng ta bây giờ: cả đoàn Bridgerton. Chúng ta sẽ làm ra một vận may trên sân khấu.”

“Em đang ở trong tâm trạng sinh động đêm nay.” Penelope nói với cô.

Hyacinth nhún vai, “Chỉ để em sẵn sàng cho sự chuyển biến thành keo sắp tới thôi. Nó có vẻ như đòi hỏi một tinh thần sẵn sàng chắc chắn.”

“Một cái khung bằng keo của ý định?” Penelope hỏi êm dịu.

“Chính xác.”

“Chúng ta sẽ phải lấy chồng cho nó sớm thôi.” Eloise nói với mẹ cô.

“Chị trước.” Hyacinth bắn trả.

“Chị đang làm việc về nó.” Eloise nói khó hiểu.

“*Cái gì?*” Âm thanh của từ đó được khuyếch đại khá lớn nhờ thực tế là nó bùng nổ từ ba cái miệng một lúc.

“Đó là tất cả những gì con đang nói.” Eloise nói, và trong một tông giọng là họ đều biết cô có ý như vậy.

“Con sẽ đi đến tận cùng *chuyện này*.” Hyacinth cam đoan với mẹ cô và Penelope.

“Mẹ chắc là con sẽ.” Violet trả lời.

Penelope quay sang Eloise và nói, “Cậu không dừng lại ở một cơ hội.”

Eloise chỉ hất cằm lên trong không khí và nhìn ra cửa sổ, “Chúng ta tới rồi.” cô thông báo.

Bốn quý bà đợi đến khi người đánh xe mở cửa, rồi từng người bước xuống.

“Lạy Chúa tôi,” Violet nói hài lòng, “Daphne thực sự tự vượt lên chính mình.”

Thật khó mà không dừng lại và ngắm nhìn. Tất cả ngôi nhà Hasting sáng bừng lên. Mọi cửa sổ đều trang hoàng với nến, và ngoài trời những chân đèn có móc treo gắn vào tường, một đội ngũ những người giữ cửa đang chào đón các cỗ xe.

“Thật tệ là Lady Whistledown không có ở đây,” Hyacinth nói, giọng cô một lần mất đi cạnh sắc táo tợn, “Bà ta sẽ yêu điều này.”

“Có thể bà ấy *đang* ở đây,” Eloise nói, “Thực ra, bà ấy có lẽ.”

“Daphne có mời Cressida Twombly không?” Violet hỏi.

“Con chắc là chị ấy có.” Eloise nói, “*Không phải* vì con nghĩ cô ta là Lady Whistledown.”

“Mẹ không nghĩ bất cứ ai còn nghĩ thế.” Violet trả lời khi bà bước chân lên bậc thềm đầu tiên, “Đến đây nào, các cô, đêm của chúng ta đang chờ.”

Hyacinth bước tới để đi chung với mẹ cô, trong khi Eloise rút lại bên cạnh Penelope.

“Có gì đó mê hoặc trong không khí.” Eloise nói, nhìn xung quanh như thể cô chưa bao giờ thấy một vũ hội London trước đây, “Cậu có cảm thấy không?”

Penelope chỉ nhìn vào cô ấy, sợ rằng nếu cô mở miệng, cô sẽ buột ra tất cả bí mật của cô. Eloise đã đứng. Có điều gì đó lạ lùng và náo động trong đêm nay, một loại tiếng lách tách của năng lượng – thứ mà người ta cảm thấy chỉ trước cơn bão.

“Nó cảm giác gần giống như một điểm ngoặt,” Eloise đắm chiều, “như thể cuộc đời người ta có thể thay đổi hoàn toàn, tất cả trong một đêm.”

“Cậu đang nói gì, Eloise?” Penelope hỏi, cảnh giác trước cái nhìn trong mắt bạn cô.

“Không có gì.” Eloise nói với một cái nhún vai. Nhưng một nụ cười bí hiểm còn đọng lại trên môi cô khi cô móc tay mình qua cánh tay Penelope và lẩm bẩm, “Bỏ nó đi. Đêm đang chờ.”

Bạn đang đọc truyện *Một Minh Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Penelope đến ngôi nhà Hasting một số lần, đều là những buổi tiệc trang trọng và những lần viếng thăm tình cờ hơn, nhưng cô chưa bao giờ thấy toà nhà xưa này nhìn đáng yêu – hay mê hoặc hơn – như nó là thể vào đêm đó.

Cô và các quý bà Bridgerton là những người đến đầu tiên; Quý bà Brdigerton đã luôn nói rằng thật thô lỗ với các thành viên gia đình ngay cả suy xét về việc đến muộn họp thời trang. Dù thật là dễ chịu khi đến sớm, Penelope có thể thực sự nhìn ngắm những sự trang hoàng cho bữa tiệc mà không phải chen lấn qua đám đông.

Daphne đã quyết định không dùng một chủ đề cho vụ hội của cô, không giống như vũ hội Ai Cập tuần trước và Hy Lạp tuần trước nữa. Đúng hơn, cô đã trang hoàng căn nhà với cùng sự trang nhã giản dị mà cô đã sống trong suốt cuộc đời. Hàng trăm ngọn nến trang điểm trên tường và trên bàn, lung linh trong đêm, phản chiếu lên những ngọn chúc đài không lồ treo trên trần nhà. Những khung cửa sổ thấp thoáng treo vài màu ánh bạc, loại mà người ta có thể hình dung một nàng tiên đang mặc nó. Ngay cả những người hầu cũng đã thay đổi chế phục của họ. Penelope biết rằng người hầu nhà Hasting thường mặc màu xanh dương và vàng, nhưng đêm nay họ mặc màu xanh dương điểm bạc.

Nó có thể gần như làm một người phụ nữ cảm thấy như một công chúa trong câu chuyện cổ tích.

“Em thắc mắc nó tốn bao nhiêu.” Hyacinth nói, mắt mở lớn.

“Hyacint!” Violet la, đập vào tay con gái bà, “Con biết là thật là thiếu lịch sự khi hỏi về những việc như thế.”

“Con không có hỏi,” Hyacinth chỉ ra, “con thắc mắc. Và cạnh đó, đó chỉ là Daphne thôi mà.”

“Chỉ con là nữ công tước Hasting,” Violet nói, “và chị con chắc chắn có những trách nhiệm ở vị trí của nó. Con sẽ phải nhớ rõ thực tế đó.”

“Nhưng mẹ sẽ không đồng ý,” Hyacinth nói, nổi tay cô vòng quanh mẹ cô và cho bà một cái siết nhẹ, “rằng quan trọng hơn là chỉ đơn giản nhớ rằng chị ấy là chị của con.”

“Chị ấy có em ở đó.” Eloise nói với một nụ cười.

Violet thở dài, “Hyacinth, mẹ bảo rằng con sẽ chết với mẹ.”

“Không, con sẽ không,” Hyacinth trả lời, “Gregory sẽ.”

Penelope thấy mình nghẹt thở vì cười.

“Mình chưa thấy Colin có ở đây.” Eloise nghiêng cổ lên nói.

“Không?” Penelope nhìn quét xung quanh căn phòng, “Đó là một ngạc nhiên.”

“Anh ấy có nói với cậu là anh ấy sẽ đến trước cậu không?”

“Không.” Penelope trả lời, “nhưng vì vài lý do tớ đã cho là anh ấy sẽ.”

Violet vỗ nhẹ tay cô, “Mẹ chắc nó sẽ đến đây sớm, Penelope. Và rồi tất cả chúng ta sẽ biết bí mật lớn này là gì mà nó khẳng khái chúng ta phải ở bên cạnh con. Không,” bà vội vàng thêm vào, mắt bà mở lớn với sự cảnh giác, “chúng ta sẽ không xem nó như bất cứ loại *việc vặt* nào. Con biết là chúng ta quý mến sự bầu bạn của con.”

Penelope trao bà một nụ cười bảo đảm, “Con biết. Con cũng cùng chung cảm xúc ấy.”

Chỉ có một ít người phía trước họ ở vạch tiếp đón, nên không mất nhiều thời gian trước khi họ có thể được chào đón bởi Daphne và chồng cô Simon.

“*Cái gì?*” Daphne hỏi mà không mào đầu, chỉ ngay khi cô chắc rằng vị khách khác đã ra ngoài tầm nghe, “đang diễn ra với Colin?”

Vì câu hỏi có vẻ như trực tiếp thẳng vào cô, Penelope cảm thấy bắt buộc phải nói, “Chị không biết.”

“Anh ấy cũng gửi một tin nhắn cho chị à?” Eloise hỏi.

Daphne gật đầu, “Phải, chúng ta phải coi chừng chị ấy, anh ấy nói thế.”

“Nó có thể tệ hơn,” Hyacinth nói, “Chúng ta phải dính với chị ấy như keo.” Cô vươn tới, “Anh ấy gạch chân chữ *keo*.”

“Và đây chị nghĩ chị không phải là một *việc vặt*.”

“Ồ, chị không phải,” Hyacinth nói hớn hờ, “nhưng có vài thứ khá là vui thích về chữ *keo*. Kéo dài giọng khá giống hài lòng, chị có nghĩ thế không? Keo. Keoooooooooooo.”

“Có phải là em không,” Eloise hỏi, “hay là trong đầu nó phát điên?”

Hyacinth lơ cô đi với một cái nhún vai, “Không đề cập tới kịch tính của nó. Em cảm thấy như thể em là một phần của một vài âm mưu gián điệp lớn.”

“Gián điệp,” Violet rên rỉ, “Trời giúp tất cả chúng ta.”

Daphne vươn tới với vẻ rất kịch, “À, anh ấy nói *chúng ta*...”

“Nó không phải là một sự cạnh tranh, vợ à.” Simon chen vào.

Cô bắn cho anh một cái nhìn tức tối trước khi quay trở lại với mẹ cô và các chị em và nói, “Anh ấy nói chúng ta phải đảm bảo chắc chắn chị ấy ở xa Lady Danbury.”

“Lady Danbury!” tất cả kêu lên.

Trừ Penelope, người biết rõ tại sao Colin muốn cô tránh xa bà bá tước già. Anh phải có thứ gì đó tốt hơn kế hoạch thuyết phục Lady Danbury nói dối cho cô và nói với tất cả mọi người rằng *bà ấy* là Lady Whistledown.

Nó phải là tối hậu thư gấp đôi theo lý thuyết. Nó có thể là gì khác chứ? Anh phải có vài bí mật khủng khiếp không thể che giấu của Cressida.

Penelope gần như choáng váng vì vui thích.

“Mẹ nghĩ con là người bạn khá tốt với Lady Danbury,” Violet nói với cô.

“Vâng ạ.” Penelope trả lời, cố gắng cư xử khó hiểu.

“Điều này rất tò mò,” Hyacinth nói, gõ gõ ngón tay trở trên má cô, “thực rất tò mò.”

“Eloise,” Daphne đột nhiên chen vào, “em rất lặng lẽ tối nay.”

“Trừ lúc chị ấy gọi em là điên,” Hyacinth chỉ ra.

“Hmmm?” Eloise còn đang nhìn chăm chăm vào khoảng không – hay có lẽ vào thứ gì đó phía sau Daphne và Simon – và không thể chú tâm vào. “Ồ, à, không có gì để nói, em cho là thế.”

“*Em?*” Daphne nghi ngờ hỏi.

“Chính xác những gì em đang nghĩ,” Hyacinth nói.

Penelope đồng ý với Hyacinth, nhưng cô quyết định giữ lại bí mật đó cho cô. Nó không giống như Eloise không có tí trọng lượng nào với một ý kiến, đặc biệt không trong một đêm như đêm nay, cái mà đang trở nên càng lúc càng bao phủ với sự bí ẩn với mỗi giây trôi qua.

“Tất cả mọi người đang nói chuyện rất tốt,” Eloise nói, “Em có thể thêm cái gì vào cuộc thảo luận nào?”

Điều đó đập vào Penelope rất kỳ quặc. Sự châm biếm ranh mãnh trong tính cách, nhưng Eloise đã *luôn luôn* nghĩ cô có gì đó để thêm vào cuộc thảo luận.

Eloise chỉ nhún vai.

“Chúng ta nên đi tiếp,” Violet nói, “chúng ta đang bắt đầu cản trở những người khách khác của các con.”

“Con sẽ gặp người sau,” Daphne hứa, “Và, ồ...”

Mọi người chụm vào.

“Mọi người có thể muốn biết,” cô thì thầm, “là Lady Danbury chưa tới đây.”

“Hãy làm đơn giản công việc của anh,” Simon nói, nhìn hơi chán nản về tất cả âm mưu này.

“Không phải của em,” Hyacinth nói, “Em vẫn phải dính với chị ấy...”

“... như keo,” tất cả họ – bao gồm cả Penelope – hoàn tất cho cô.

“À, em nói thế,” Hyacinth nói.

“Đang nói về keo,” Eloise nói khi họ bước đi khỏi Daphne và Simon, “Penelope, cậu có nghĩ cậu có thể làm với chỉ hai người cho một lúc không? Tớ sẽ ra ngoài trong một lát.”

“Em sẽ đi với chị,” Hyacinth thông báo.

“Cả hai không thể đi,” Violet nói, “Mẹ chắc chắn Colin không muốn Penelope chỉ ở một mình với mẹ.”

“Con có thể đi khi chị ấy quay lại vậy?” Hyacinth nhả nhỏ, “Nó không phải việc mà con có thể tránh được.”

Violet quay sang Eloise mong đợi.

“Cái gì ạ?” Eloise yêu cầu.

“Mẹ đang đợi con nói cùng việc đó.”

“Con rất là tự đề cao,” Eloise khịt mũi.

“Ồ, xin chị,” Hyacinth làm bầm.

Violet rên rỉ, “Con có chắc con ước chúng ta ở lại bên con không?” bà hỏi Penelope.

“Con không nghĩ con có lựa chọn nào,” Penelope trả lời, thích thú với sự thay đổi đề tài.

“Đi đi,” Violet nói với Eloise, “chỉ cần nhanh chóng trở lại.”

Eloise gật đầu với mẹ cô, và rồi, với sự ngạc nhiên lớn của mọi người, cô tiến tới và ôm nhanh Penelope.

“Cái này là vì gì thế?” Penelope hỏi với một nụ cười trêu mếu.

“Không lý do,” Eloise trả lời, cái cười toe toét đáp lại của cô khá giống của Colin, “Tớ chỉ nghĩ đây sẽ là một đêm đặc biệt với cậu.”

“Cậu nghĩ?” Penelop cẩn thận hỏi, không chắc điều gì Eloise có thể đã biết.

“À, nó dĩ nhiên là thứ gì đó đang tiến hành,” Eloise nói, “Nó không giống Colin khi hành động bí mật như vậy. Và tớ đã muốn đề nghị giúp đỡ.”

“Cậu sẽ quay trở lại trong vài phút,” Penelope nói, “bất cứ gì đang xảy ra – nếu thực sự nó đang xảy ra – cậu sẽ không bỏ lỡ đâu.”

Eloise nhún vai, “Nó là một sự thôi thúc. Một sự thôi thúc sinh ra từ hàng chục năm làm bạn.”

“Eloise Bridgerton, cậu đang trở nên ủy mị với tớ à?”

“Vào một ngày muộn màng như thế này à,” Eloise nói với một cái nhìn giả vờ tổn thương, “Tớ nghĩ là không.”

“Eloise,” Hyacinth cắt ngang, “Chị sẽ đi chứ! Em không thể đợi cả đêm đâu.”

Và với một cái vẩy nhanh, Eloise rời đi.

Trong giờ kế tiếp, họ chỉ chịu đựng việc đó, trà trộn với những vị khách khác, và di chuyển – Penelope, Violet và Hyacinth – như một tên khổng lồ.

“Chúng ta có ba cái đầu và sáu cái chân.” Penelope ghi chú khi cô bước về phía cửa sổ, hai phụ nữ Bridgerton lảng vảng ngay bên cạnh cô.

“Mẹ xin lỗi?” Violet hỏi.

“Mẹ có thực muốn nhìn ra ngoài cửa sổ không,” Hyacinth lẩm bẩm, “hay mẹ chỉ kiểm tra chúng con? Và Eloise đâu rồi?”

“Hầu hết là kiểm tra em,” Penelope thừa nhận, “và chị chắc là Eloise đang bị cản trở bởi vài người khách khác. Em biết rõ như chị là có nhiều người ở đây đúng hơn là khó mà tự mình rút ra khỏi cuộc nói chuyện.”

“Hmnh,” Hyacinth trả lời, “Ai đó cần kiểm tra lại định nghĩa của chị ấy về *keo*.”

“Hyacinth,” Penelope nói, “nếu em cần lý do cho mình vài phút, hãy cứ đi đi. Chị sẽ ổn mà.” Cô quay sang Violet. “Mẹ cũng thế. Nếu mẹ cần phải đi, con hứa con sẽ ở ngay trong cái góc này cho tới khi mẹ trở lại.”

Violet nhìn cô khiếp hãi, “Và phá vỡ lời hứa của chúng ta với Colin?”

“Er, mẹ thực sự hứa với anh ấy à?” Penelope hỏi.

“Không, nhưng nó hàm ý trong yêu cầu của nó, mẹ chắc chắn.Ồ, nhìn kia!” bà đột nhiên kêu lên, “Nó kia rồi!”

Penelope đã có ra dấu kín đáo với chồng cô, nhưng tất cả cố gắng với sự thận trọng của cô đã chìm trong cái vẩy tay và hò la mạnh mẽ của Hyacinth, “Colin!”

Violet rên rỉ.

“Con biết, con biết,” Hyacinth ngoan cố nói, “con phải giống quý cô hơn nữa.”

“Nếu con biết thế,” Violet nói, âm thanh mỗi chút như một người mẹ như bà là thế, “vậy tại sao con không làm thế?”

“Điều đó thì có gì là thú vị chứ?”

“Chào buổi tối, các quý bà.” Colin nói, hôn tay mẹ anh trước khi ôm ả lấy chỗ đứng bên cạnh Penelope và trượt tay anh vòng quanh eo cô.

“Sao?” Hyacinth đòi hỏi.

Colin chỉ đơn thuần là nhướn một bên mày.

“Anh có *nói* với bọn em không?” cô khẳng khái.

“Vào một thời điểm tốt đẹp, em gái thân mến.”

“Anh là một kẻ xấu xa, gã độc ác.” Hyacinth cầu nhàu.

“Anh nói,” Colin lẩm bẩm, nhìn xung quanh, “cái gì xảy ra với Eloise?”

“Thật là một câu hỏi tốt.” Hyacinth lẩm bẩm, ngay khi Penelope nói “Em chắc cô ấy sẽ quay lại sớm thôi.”

Anh gật đầu, nhìn mắt húng kinh khủng, “Mẹ,” anh nói, quay sang Violet, “mẹ thế nào?”

“Con chắc đang gửi tin nhắn khó hiểu đi khắp thành phố,” Violet đòi hỏi, “và con muốn biết mẹ *ra sao* ư?”

Anh mỉm cười, “Vâng.”

Violet thực sự bắt đầu ve vẩy ngón tay bà vào anh, thứ mà bà cấm con bà làm trước công chúng. “Ồ, không, con không đâu, Colin Bridgerton. Con sẽ không thoát khỏi mà không giải thích. Mẹ là mẹ con. Mẹ con!”

“Con ý thức được mối quan hệ mà.” anh lẩm bẩm.

“Con sẽ không nhảy điệu van ở đây và làm mẹ sao lảng vảng với lời nói thông minh hay nụ cười hấp dẫn đâu.”

“Mẹ nghĩ nụ cười của con hấp dẫn à?”

“Colin!”

“Nhưng” anh tán thành, “mẹ đã chỉ ra điểm chính xác.”

Violet chớp mắt, “Mẹ đã?”

“Phải. Về điệu van.” anh gật nhẹ đầu về một phía, “Con tin là con nghe một điệu đang bắt đầu.”

“Em không nghe gì cả.” Hyacinth nói.

“Em không à? Tiếc nhỉ.” Anh nắm tay Penelope, “Đi nào, vợ. Anh tin đây là điệu nhảy của chúng ta.”

“Nhưng chẳng có ai đang nhảy cả.” Hyacinth nghiêng răng.

Anh lóe qua cô một nụ cười hài lòng, “Họ sẽ.”

Và rồi, trước khi bất cứ ai có cơ hội có ý kiến, anh kéo mạnh tay Penelope, và họ len qua đám đông.

“Anh không muốn nhảy à?” Penelope hỏi hốt hển, ngay sau khi họ vượt qua dàn nhạc nhỏ, mà những thành viên của họ có vẻ như đang lấy thêm thời gian nghỉ ngơi.

“Không, chỉ để trốn ra thôi.” anh giải thích, trượt ra qua một cánh cửa và kéo cô theo với anh.

Vài khắc sau họ đã đi lên một cái cầu thang hẹp và bí mật ở trong một phòng khách nhỏ, ánh sáng duy nhất của họ là ngọn đuốc lung linh đang chiếu sáng rực bên ngoài cửa sổ.

“Chúng ta đang ở đâu thế?” Penelop nhìn quanh hỏi.

Colin nhún vai, “Anh không biết. Có vẻ như một nơi tốt như bất cứ chỗ nào.”

“Anh sẽ nói với em chuyện gì đang xảy ra chứ?”

“Không, trước tiên anh sẽ hôn em.”

Và trước khi cô có hội trả lời điều đó (không phải là cô sẽ chống lại!) môi anh đã tìm thấy môi cô trong một cái hôn mà sự đói khát, sự khẩn cấp và dịu dàng cùng có trong đó.

“Colin!” cô thở gấp, trong một giây riêng rẽ khi anh lấy hơi thở.

“Không phải bây giờ.” anh lẩm bẩm, hôn cô lại.

“Nhưng...” câu nói bị bịt lại, đánh mất trong môi anh.

Nó là loại nụ hôn mà bao bọc lấy cô, từ đỉnh đầu đến tận ngón chân, trong cách mà răng anh nhấm nháp môi cô, và tay anh nắn bóp hông cô và trượt lên lưng cô. Nó là loại nụ hôn mà có thể dễ dàng làm đầu gối cô nhũn ra và khiến cô bất tỉnh trên sofa và cho phép anh làm bất cứ điều gì với cô, càng xấu xa càng tốt, mặc dù chúng chỉ cách xa vài yard so với năm trăm nhân vật của giới thượng lưu, ngoại trừ...

“Colin!” cô kêu lên, cách nào đó tách rời môi cô ra khỏi anh.

“Im nào.”

“Colin, anh phải dừng lại!”

Anh nhìn như một anh chàng lạc lối, “Anh phải ư?”

“Vâng, anh phải.”

“Anh cho là em sẽ nói nó là bởi vì tất cả mọi người chỉ ở ngay cánh cửa kế bên.”

“Không, mặc dù đó là lý do rất tốt để xem xét sự kiềm chế.”

“Để xem xét và rồi từ chối, có lẽ?” anh hỏi hy vọng.

“Không! Colin... “ cô kéo mình ra khỏi tay anh và lui vài bước ra xa, sợ rằng sự gần gũi của anh sẽ quyến rũ cô quên đi chính mình, “Colin, anh cần nói với em chuyện gì đang diễn ra.”

“À,” anh nói chậm rãi, “Anh đang hôn em...”

“Đó không phải ý em, và anh biết thế.”

“Rất tốt,” anh bước ra xa, Bước chân anh vang vọng trong tai cô. Khi anh quay lại, biểu hiện của anh chuyển sang nghiêm túc chết người. “Anh đã quyết định điều gì phải làm về Cressida.”

“Anh có? Cái gì vậy? Nói cho em.”

Mặt anh có một biểu hiện hơi đau đớn, “Thực ra, anh nghĩ có thể tốt nhất là anh không nói với em cho đến khi kế hoạch đi đúng đường.”

Cô nhìn chăm chăm vào anh không tin tưởng, “Anh không nghiêm túc.”

“À...” anh nhìn thật lâu vào cánh cửa, rõ ràng đang hy vọng một sự đào thoát.

“Nói cho em.” cô khẳng khái.

“Tốt thôi.” anh thờ dài, rồi lại thờ dài.

“Colin!”

“Anh sẽ ra một thông báo.” anh nói, như thể điều đó sẽ giải thích mọi thứ.

Lúc đầu cô không nói gì, đang nghĩ rằng có thể nó sẽ trở nên rõ ràng nếu cô chỉ chờ một chút và nghĩ về nó. Nhưng nó không xảy ra, vậy nên cô hỏi, giọng cô chậm và cẩn thận “Loại thông báo nào?”

Mặt anh chuyển sang cương quyết, “Anh sẽ nói sự thật.”

Cô thở gấp, “Về em?”

Anh gật đầu.

“Nhưng *anh* không thể!”

“Penelope, anh nghĩ nó là tốt nhất.”

Sự hoảng loạn bắt đầu dâng lên trong cô, và phổi cô cảm thấy chặt không thể cử động, “Không, Colin, anh không thể! Anh không thể làm thế! Đó không phải bí mật của anh để tiết lộ!”

“Em có muốn trả tiền cho Cressida cho đến hết đời không?”

“Không, dĩ nhiên không, nhưng em có thể hỏi Lady Danbury...”

“Em sẽ không hỏi Lady Danbury nói dối thay cho em,” anh nạt, “Điều đó làm em thấp kém và em biết thế.”

Penelope thờ dốc trước giọng nói sắc nhọn của anh. Nhưng sâu thẳm bên trong, cô biết anh đúng.

“Nếu em quá muốn cho phép ai đó tiếm đoạt nhận dạng của em,” anh nói, “vậy em chỉ nên cho phép Cressida làm thế.”

“Em không thể,” cô thì thầm, “không phải cô ta.”

“Tốt. Vậy đây là lúc chúng ta cùng đứng lên và đối mặt với điệu nhạc.”

“Colin,” cô thì thầm, “em sẽ bị huỷ hoại.”

Anh nhún vai “Chúng ta sẽ chuyển về nông thôn.”

Cô lắc đầu, cố gắng đến tuyệt vọng để tìm ra lời nói đúng.

Anh nắm tay cô trong tay anh. “Nó có thực sự là vấn đề nhiều thế không?” anh nói dịu dàng. “Penelope, anh yêu em. Khi nào chúng ta còn ở bên nhau, chúng ta sẽ hạnh phúc.”

“Không phải thế.” cô nói, cố gắng rút tay cô ra khỏi anh do đó cô có thể chùi nước mắt.

Nhưng anh không buông ra. “Vậy cái gì?” anh hỏi.

“Colin, anh cũng sẽ bị huỷ hoại.” cô thì thầm.

“Anh không quan tâm.”

Cô nhìn chăm chăm vào anh không tin được. Anh nghe có vẻ rất bồn chột, quá hững hờ về điều mà sẽ thay đổi hoàn toàn cuộc đời anh, biến đổi nó sang một cách mà anh có thể không hình dung ra.

“Penelope,” anh nói, giọng anh rất hợp lý mà cô có thể vừa đủ chịu đựng nó, “nó là giải pháp duy nhất. Dù cho là chúng ta nói với thế giới, hay là Cressida nói.”

“Chúng ta có thể trả tiền cho cô ta.” cô thì thầm.

“Đó là điều em thực sự muốn làm?” anh hỏi “Đưa cho cô ta tất cả tiền mà em đã làm việc chăm chỉ để kiếm được? Em có thể cũng chỉ cần để cô ta nói cô ta là Lady Whistledown.”

“Em không thể để anh làm điều này.” cô nói, “Em không nghĩ anh hiểu nó có nghĩa là bị loại ra khỏi xã hội.”

“Và em làm?” anh đáp trả.

“Tốt hơn là anh!”

“Penelope... “

“Anh đang cố gắng hành động như thể nó không thành vấn đề, nhưng em biết anh không cảm thấy điều đó. Anh đã rất giận dữ với em khi em xuất bản cột báo cuối cùng, tất cả bởi vì anh nghĩ em sẽ không thể liều lĩnh để lộ bí mật.

”

“Như nó xảy ra,” anh nhấm mạnh, “Anh đã đúng.”

“Thấy không?” cô nói gấp, “Anh có thấy không? Anh vẫn còn khó chịu với em về chuyện đó.”

Colin thốt ra một hơi thở dài. Cuộc nói chuyện đã không đi theo hướng anh hy vọng. Anh chắc chắn đã không dự định để cô ném trả sự khẳng định trước đó của anh là cô không nói với bất cứ ai về bí mật của cô vào mặt anh. “Nếu em không xuất bản cột báo cuối cùng đó,” anh nói, “chúng ta sẽ không lâm vào hoàn cảnh này, đó là sự thật, nhưng là điểm để bàn bây giờ, em không nghĩ thế sao?”

“Colin,” cô thì thầm, “nếu anh nói với thế giới em là Lady whistledown, và họ phản ứng lại theo cách chúng ta nghĩ họ sẽ làm, anh sẽ không bao giờ nhìn thấy những nhật ký du hành của anh được xuất bản.”

Đầu anh đứng khựng lại.

Bởi vì đó là khi cuối cùng anh hiểu cô.

Cô đã nói với anh trước đó rằng cô yêu anh, và cô cũng đã cho thấy tình yêu của cô, trong tất cả những cách mà anh dạy cô. Nhưng chưa bao giờ trước đây nó trở nên rõ ràng, thành thực và nguyên sơ.

Tất cả thời gian cô nài nỉ anh không đưa ra thông báo – tất cả là vì anh.

Anh nuốt ngược vào thứ đang nghẹn trong cổ anh, đấu tranh chống lại những lời nói, đấu tranh cho dù là hơi thở.

Cô tiến đến và chạm vào tay anh, nắm cô nài xin, mà cô còn ướt vì nước mắt, “Em không thể tha thứ cho mình,” cô nói “em không muốn phá hủy giấc mơ của anh.”

“Nó chưa bao giờ là giấc mơ của anh cho tới khi anh gặp em” anh thì thầm.

“Anh không muốn xuất bản những nhật ký du hành của anh ư?” cô hỏi, chớp mắt trong bối rối, “Anh chỉ làm điều đó cho em?”

“Không,” anh nói, bởi vì cô xứng đáng không gì hơn toàn bộ sự thành thật, “Anh có muốn nó. Đó là giấc mơ của anh. Nhưng là giấc mơ em đã trao anh.”

“Không có nghĩa là em có thể lấy nó đi.”

“Em không có.”

“Có, em...”

“Không,” anh nói mạnh mẽ, “Em không có. Và để công việc của anh được xuất bản... À, nó không giữ một ngọn nến cho giấc mơ thực sự của anh, thứ mà đang tồn tại phần đời còn lại của anh với em.”

“Anh sẽ luôn có điều đó.” cô nói nhẹ nhàng.

“Anh biết,” anh mỉm cười, và rồi trở nên khá vênh vao, “Vậy thì chúng ta có gì để mất nào?”

“Có thể nhiều hơn chúng ta có thể đoán ra.”

“Và có thể ít hơn.” anh nhắc cô, “Đừng quên rằng anh là một Bridgerton. Và em bây giờ cũng thế. Chúng ta nắm một chút quyền lực trong thành phố này.”

Mắt cô mở rộng “Ý anh là gì?”

Anh nhún vai kiểu cách, “Anthony đã chuẩn bị cho em đầy đủ sự trợ giúp của anh ấy.”

“Anh đã nói với anh Anthony?” cô thờ gấp.

“Anh phải nói với anh Anthony. Anh ấy là chủ gia đình. Và có rất ít người trên mặt đất này dám qua mặt anh ấy.”

“Ồ.” Penelope cắn môi dưới của cô, suy xét tất cả những điều này. Và rồi, bởi vì cô phải biết: “Anh ấy đã nói gì?”

“Anh ấy đã ngạc nhiên.”

“Em mong đợi nhiều như thế.”

“Và khá hài lòng.”

Gương mặt cô sáng lên, “Thật sao?”

“Và thích thú. Anh ấy nói anh ấy ngưỡng mộ một người có thể giữ một bí mật như thế trong quá nhiều năm. Anh ấy nói anh ấy không thể đợi để nói cho Kate nghe.”

Cô gật đầu, “Em cho là anh sẽ phải đưa ra thông báo bây giờ. Bí mật đã bị lộ.”

“Anthony sẽ giữ ý định của anh ấy nếu anh bảo anh ấy làm” Colin nói, “Điều đó không có gì phải liên quan tới tại sao anh muốn nói với thế giới sự thật.”

Cô nhìn vào anh mong đợi, thận trọng.

“Sự thật là,” Colin nói, nắm tay cô và kéo cô vào gần, “anh đúng hơn là tự hào về em”

Cô thấy mình đang mỉm cười, và nó thật là lạ, bởi vì chỉ vài phút trước, cô còn không thể tưởng tượng là mình lại có thể mỉm cười.

Anh cúi xuống đến khi mũi anh chạm vào cô, “Anh muốn mọi người biết anh tự hào thế nào về em. Vào lúc mà anh trải qua, sẽ không chỉ một người ở London nhận ra em thông minh như thế nào.”

“Họ có thể vẫn ghét em” cô nói

“Họ có thể,” anh đồng ý, “nhưng điều đó sẽ là vấn đề của họ, không phải của chúng ta.”

“Ồi, Colin,” cô thờ dài, “Em yêu anh. Nó là một việc tuyệt vời, thật đấy.”

Anh cười toe toét, “Anh biết.”

“Không, em nói thực đấy. Em nghĩ em yêu anh trước đây, và em chắc là em có, nhưng nó không có gì giống với những gì em đang cảm thấy bây giờ.”

“Tốt,” anh nói, một tia sở hữu lấp lánh xuất hiện trong mắt anh, “đó là cách mà anh thích nó. Giờ đi với anh.”

“Đi đâu?”

“Tới đây.” anh nói, đẩy cánh cửa mở ra.

Trước sự sững sờ của Penelope, cô thấy mình trên một ban công nhỏ, nhìn xuống toàn bộ phòng vũ hội, “Ồi. Anh yêu. Chúa ơi.” cô nuốt vào, cố gắng kéo anh trở lại bóng tối trong căn phòng phía sau họ. Chưa có ai nhìn thấy họ cả, họ vẫn có thể là sự đào thoát.

“Tsk, tsk,” Anh mắng, “Can đảm lên, em yêu của anh.”

“Anh không thể thông báo điều gì đó bằng giấy à?” cô thì thầm gấp gấp, “Hay chỉ nói với ai đó và để cho tin đồn lan rộng?”

“Không có gì như một biểu thị lớn để cho thời điểm này trôi qua.”

Cô nuốt vào dữ dội. Như khi những biểu thị đi qua, điều này sẽ trở nên to lớn. “Em không ổn để trở thành trung tâm của sự chú ý.” cô nói, cố gắng nhớ làm sao để thở trong nhịp điệu bình thường.

Anh nắm chặt tay cô. “Đừng lo. Anh ổn.” Anh nhìn ra qua đám đông đến khi mắt anh tìm thấy những người chủ của bữa tiệc, anh rẽ anh, công tước Hasting. Với cái gật đầu của Colin, công tước bắt đầu di chuyển tới dàn nhạc.

“Simon biết?” Penelope thở dốc.

“Anh nói với anh ấy khi anh đến.” Colin lơ đãng lẩm bẩm, “Em nghĩ làm thế nào anh biết cách làm sao để tìm một căn phòng có ban công?”

Và rồi việc đáng ghi nhớ nhất xảy ra. Một đội ngũ thực sự của những người giữ cửa xuất hiện như thể từ nơi vô định và bắt đầu mang những ly sâmpanh cao cho mọi người khách.

“Đây là cho chúng ta.” Colin nói hài lòng, lấy lên hai ly đang đợi trong góc, “Đúng như anh yêu cầu.”

Penelope yên lặng cầm lấy ly của cô, vẫn còn không thể hiểu tất cả điều gì đang bày ra quanh cô.

“Có thể là một chút phẳng lặng bây giờ.” Colin nói trong một kiểu thì thầm bí ẩn mà cô biết nó có nghĩa đặt cô vào sự thoải mái, “Nhưng nó là điều tốt nhất anh có thể làm trong hoàn cảnh này.”

Như Penelope nắm chặt tay Colin trong khủng hoảng, cô nhìn bất lực khi Simon làm yên lặng dàn nhạc và hướng dẫn đám đông trong bữa tiệc quay sự chú ý của họ sang anh và chị của anh trên ban công.

Anh và chị của anh ấy, cô nghĩ trong kinh ngạc. Người nhà Bridgerton thực sự tạo nên mối ràng buộc. Cô không bao giờ nghĩ cô sẽ nhìn thấy một ngày khi một công tước coi cô như một chị em của anh ấy.

“Thưa các quý bà quý ông,” Colin thông báo, giọng mạnh mẽ, tự tin của anh vang vọng qua cả đại sảnh, “Tôi muốn đề nghị nâng ly chúc mừng cho một phụ nữ sáng giá trên thế giới.”

Một sự thì thầm lan rộng qua căn phòng, và Penelope đứng đông cứng, xem mọi người đang ngấm nhìn cô.

“Tôi là một người mới cưới,” Colin tiếp tục, hấp dẫn những người dự tiệc bằng nụ cười nhếch miệng, “và vì thế các ngài được yêu cầu nuông chiều tôi trong những cách tương tự của tôi.”

Tiếng cười thân thiện rì rào qua đám đông.

“Tôi biết rằng nhiều người trong các ngài ngạc nhiên khi tôi hỏi Penelope Featherington trở thành vợ tôi. Tôi cũng ngạc nhiên với chính mình.”

Vài tiếng cười rúc rích kém tử tế thoảng qua trong không trung, nhưng Penelope giữ cho mình đứng thẳng một cách hoàn hảo, hoàn toàn tự hào. Colin sẽ nói những điều đúng. Cô biết anh sẽ. Colin luôn nói những điều đúng.

“Tôi không ngạc nhiên là tôi phải lòng cô ấy,” anh nói sâu sắc, cho đám đông một cái nhìn khiến họ không dám có ý kiến, “nhưng đúng hơn là nó đã mất quá lâu. Tôi đã biết cô ấy rất nhiều năm rồi, các ngài thấy đấy,” anh tiếp tục, giọng anh dịu dàng, “và cách nào đó tôi chưa bao giờ có thời gian để nhìn vào bên trong, để thấy vẻ xinh đẹp, rực rỡ, hóm hỉnh mà cô ấy đã trở thành.”

Penelope có thể cảm thấy nước mắt đang rơi xuống mặt cô, nhưng cô không thể chuyển động. Cô chỉ có thể thở. Cô đã mong đợi anh tiết lộ bí mật của cô, và thay vào đó anh đang trao cho cô món quà lạ thường này, sự tuyên bố ngoạn mục về tình yêu này.

“Cho nên,” Colin nói, “với tất cả mọi người ở đây như nhân chứng cho tôi, tôi sẽ muốn nói – Penelope – “ anh quay sang cô, nắm lấy tay còn tự do của cô trong tay anh và nói “Anh yêu em. Anh ngưỡng mộ em. Anh tôn sùng mảnh đất mà em bước trên.” Anh quay lại đám đông, nâng ly của anh và nói “Vi vớ tôi!”

“Vi vớ anh!” tất cả họ cùng bùng lên, nắm bắt lấy sự mê hoặc của khoảnh khắc.

Colin uống, và Penelope uống, mặc dù cô không thể giúp nhưng thắc mắc khi nào anh sẽ nói với họ tất cả lý do thật sự của sự thông báo này.

“Đặt ly của em xuống, em yêu,” anh thì thầm, kéo nó ra từ những ngón tay cô và đặt nó sang một bên.

“Nhưng...”

“Em cắt ngang đủ rồi.” anh la lối, và rồi anh cuốn cô vào một nụ hôn mãnh liệt, ngay ở đó trên ban công trước mặt toàn thể *giới thượng lưu*.

“Colin!” cô thở gấp, ngay khi anh cho cô cơ hội để thở.

Anh cười toe toét tinh quái khi khán giả của họ gầm lên đồng tình.

“Ồ, và một việc cuối cùng,” anh gọi đám đông.

Họ bây giờ đứng giậm chân trên chân họ, chờ đợi từng chữ của anh.

“Tôi đang sớm rời khỏi bữa tiệc. Ngay bây giờ, như một sự thật.” Anh bắn cho cô một cái cười toe toét xấu xa, “Tôi chắc là quý vị sẽ hiểu.”

Những người đàn ông trong đám đông huýt sáo và hò la khi Penelope trở nên đỏ bừng.

“Nhưng trước khi tôi đi, tôi có một điều cuối cùng muốn nói. Một việc cuối cùng nhỏ thôi, trong trường hợp quý vị vẫn không tin tôi khi tôi nói với quý vị vợ tôi là người hóm hỉnh, thông minh, người phụ nữ mê hoặc nhất trong tất cả ở London.”

“Khôôôông!” mọi giọng vang lên từ phía sau, và Penelope biết đó là Cressida.

Nhưng dù Cressida không hợp với đám đông, không ai trong số họ sẽ cho cô ta đi qua, hay ngay cả nghe cô ta kêu lên đau khổ.

“Quý vị có thể nói rằng vợ tôi có hai tên thời con gái.” anh nói thận trọng, “Di nhiên tất cả quý vị đã biết cô ấy như Penelope Featherington, cũng như tôi. Nhưng điều quý vị không biết, và điều mà ngay cả tôi cũng không đủ thông minh để tìm ra cho đến khi cô ấy tự nói với tôi...”

Anh ngưng lại, chờ cho sự im lặng lắng xuống trong căn phòng.

“... là cô ấy cũng rất sáng chói, người hóm hỉnh, người hấp dẫn tuyệt diệu—Ồ, tất cả quý vị đều biết tôi đang nói về ai.” anh nói, tay anh vung ra qua đám đông.

“Tôi trao cho quý vị vợ tôi!” anh nói, tình yêu và sự kiêu hãnh của anh chảy tràn qua căn phòng, “Lady Whistledown!”

Trong một khoảnh khắc không có gì ngoài sự im lặng. Nó gần như thể không có ai ngay cả đám thờ.

Và rồi nó đến. Clap. Clap. Clap. Chậm và cẩn thận, nhưng với sức mạnh và sự căm quyết mà mọi người phải quay lại và nhìn xem ai dám phá vỡ con số im lặng đó.

Đó là Lady Danbury.

Bà xô chiếc gậy của bà vào cánh tay một người khác và giữ tay bà trên cao, vỗ tay lớn và tự hào, rạng rỡ với kiêu hãnh và vui thích.

Và rồi ai đó khác bắt đầu vỗ tay. Penelope giật phắt đầu cô sang một bên để nhìn xem ai... .

Anthony Bridgerton.

Và rồi Simon Basset, công tước Hasting.

Và rồi những phụ nữ nhà Bridgerton, và rồi những phụ nữ nhà Featherington, và rồi người khác và người khác và hơn nữa và hơn nữa cho đến khi toàn thể căn phòng đang cổ vũ.

Penelope không thể tin điều đó.

Ngày mai họ có thể nhớ ra để tức giận với cô, để cảm thấy bị chọc tức vì trở nên ngốc nghếch trong biết bao nhiêu năm, nhưng đêm nay...

Đêm nay tất cả những gì họ có thể làm là ngưỡng mộ và cổ vũ.

Cho một người phụ nữ đã hoàn thành tất cả những thành tựu của cô trong bí mật, nó là mọi thứ mà cô có thể mơ tới.

À, gần như mọi thứ.

Mọi thứ cô đã thật sự mơ ước đang đứng cạnh bên cô, tay anh vòng quanh eo cô. Và khi cô nhìn lên anh, vào khuôn mặt yêu dấu của anh, anh đang mỉm cười xuống cô với tình yêu và niềm kiêu hãnh khiến hơi thở cô giữ lại trong cổ.

“Chúc mừng, Lady Whistledown.” anh thì thầm.

“Em là bà Bridgerton.” cô trả lời.

Anh cười toet toét, “Sự chọn lựa tuyệt vời.”

“Chúng ta có thể đi không?” cô thì thầm

“Ngay bây giờ ư?”

Cô gật đầu.

“Ồ, phải.” anh nói thấu hiểu.

Và không có ai nhìn thấy họ trong vài ngày.

Bạn đang đọc truyện *Một Minh Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Phần kết 1

Quảng trường Bedford,

Bloomsbury, London, 1825

“Nó đây rồi! Nó đây rồi!” Penelope nhìn lên từ những trang giấy trải rộng trên mặt bàn của cô. Colin đang đứng trong ngưỡng cửa văn phòng nhỏ của cô, nhảy từ chân này sang chân kia như một cậu học trò.

“Cuốn sách của anh!” cô kêu lên, nhảy lên nhanh chóng như cơ thể khá lỏng lẻo của cô cho phép, “Ồ, Colin, cho em xem. Cho em xem. Em không thể chờ.”

Anh không thể kìm lại cái cười xé đến mang tai khi anh đưa cho cô cuốn sách của anh.

“Ồ,” cô nói cung kính, nắm lấy cuốn sách bọc da mỏng manh trong tay cô, “Ồ, của em.” Cô đưa cuốn sách lên mặt cô và hít vào thật sâu, “Anh không yêu mùi của những cuốn sách mới à?”

“Nhìn đây này, nhìn đây này.” anh nói thiếu kiên nhẫn, chỉ vào tên anh trên bìa trước.

Penelope rưng rưng, “Nhìn vào đó. Và nó cũng rất trang nhã.” Cô chạy những ngón tay cô qua các chữ khi cô đọc, “*Một người Anh ở Italy*, bởi Colin Bridgerton.”

Anh nhìn sẵn sàng nổi tung với niềm kiêu hãnh, “Nó nhìn tốt, phải không?”

“Nó nhìn còn hơn cả tốt, nó hoàn hảo! Khi nào thì *Một người Anh ở Cyprus* sẽ sẵn sàng?”

“Nhà xuất bản nói mỗi sáu tháng. Họ muốn phát hành cuốn *Một người Anh ở Scotland* sau đó.”

“Ồi Colin. Em rất tự hào về anh.”

Anh kéo cô vào vòng tay anh, đặt cằm anh trên đỉnh đầu cô. “Anh không thể hoàn thành nó mà không có em.”

“Có, anh có thể.” cô trung thành trả lời.

“Hãy chỉ lặng yên và chấp nhận lời ca ngợi thôi.”

“Rất tốt,” cô nói, cười toe toét mặc dù anh không thể thấy mặt cô, “anh không thể. Rõ ràng là, anh có thể không bao giờ xuất bản nếu không có người biên tập tài năng như thế.”

“Em sẽ không nghe bất cứ lời bất đồng nào từ anh.” anh nói dịu dàng, hôn lên đỉnh đầu cô trước khi anh thả cô ra, “Ngồi xuống đi,” anh nói, “em không nên đứng quá lâu.”

“Em ớn mà.” cô cam đoan với anh, nhưng dù sao cô cũng ngồi xuống. Colin trở nên quá bảo vệ cô kể từ khoảnh khắc đầu tiên cô nói với anh cô mang thai, bây giờ cô chỉ còn một tháng là đến kỳ hạn, anh trở nên không chịu đựng nổi.

“Những trang giấy này là gì?” anh hỏi, liếc nhìn xuống những chữ viết vội vàng của cô.

“Cái này?Ồ, không gì cả.” cô bắt đầu vờ chúng vào một đồng, “Chỉ là một ít dự án mà em đang làm thôi.”

“Thật à?” anh ngồi xuống đối diện cô, “Cái gì thế?”

“Nó là... à... thực ra...”

“Cái gì thế, Penelope?” anh hỏi, nhìn cực kỳ thích thú với sự lấp bắp của cô.

“Em đang mất phương hướng từ khi em biên tập xong những nhật ký của anh,” cô giải thích, “và em thấy là em khá nhớ việc viết lách.”

Anh đang mỉm cười khi anh vươn tới, “Em đang làm về cái gì thế?”

Cô đỏ mặt, cô không hoàn toàn chắc tại sao, “*Một tiểu thuyết.*”

“*Một tiểu thuyết?* Tại sao, điều đó thật chói sáng, Penelope.”

“Anh nghĩ thế à?”

“Dĩ nhiên là anh nghĩ thế. Nó được gọi là gì?”

“À, em mới chỉ viết vài chục trang,” cô nói, “và có rất nhiều việc phải làm, nhưng em nghĩ, nếu em không quyết định thay đổi nó nhiều, thì em sẽ gọi nó là *The Wallflower*.”

Mắt anh trở nên ảm áp, gần như mơ hồ, “Thực sao?”

“Nó hơi có một chút tự truyện,” cô thừa nhận

“Chỉ một chút thôi ư?” anh hỏi lại.

“Chỉ một chút.”

“Nhưng nó có kết thúc có hậu chứ?”

“Ồ, vâng,” cô nói nồng nhiệt, “Nó *phải* có.”

“Nó *phải* có?”

Cô vói tay qua mặt bàn và đặt trên tay anh. “Kết thúc hạnh phúc là tất cả em có thể làm” cô thì thầm. “Em sẽ không thể biết làm sao để viết khác đi.”

Hết

Bạn đang đọc truyện *Một Minh Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Phần kết 2

“*Anh đã không nói với cô ấy?*”

Penelope Bridgeton lẽ ra có thể nói nhiều hơn, và thực tế là lẽ ra muốn nói nhiều hơn, nhưng những lời nói thật khó khăn với cái miệng cô đang hé ra yếu ớt. Chồng cô vừa mới trở về từ một chuyến lao đi như điên ngang qua miền Nam nước Anh với ba anh em trai của anh, trong sự truy nã em gái anh Eloise, người đã, vì tất cả những lý do, chạy trốn với...

Ôi, Chúa lòng lành.

“Cô ấy cưới chưa?” Penelope điên cuồng hỏi.

Colin quẳng chiếc mũ của anh lên một chiếc ghế với một chút xoay cổ tay khéo léo, một góc miệng của anh nhếch lên trong một nụ cười hài lòng khi nó xoáy trong không khí trên một trục ngang hoàn hảo, “Vẫn chưa.” anh trả lời.

Vậy là cô ấy đã không trốn theo trai. Nhưng cô ấy *đã* bỏ trốn. Và cô ấy đã bí mật làm điều đó. Eloise, người là bạn thân nhất của Penelope. Eloise, người nói cho Penelope nghe mọi chuyện. Eloise, người hình như đã *không* nói cho Penelope nghe mọi chuyện, đã bỏ trốn khỏi nhà đến nhà của một người đàn ông mà không ai trong số họ biết, để lại một tin nhắn đảm bảo với gia đình cô rằng tất cả sẽ ổn thôi và không phải lo lắng gì cả.

Đừng lo lắng???

Chúa trên cao, người ta sẽ nghĩ Eloise Bridgerton biết gia đình cô rõ hơn thế. Họ đã phát cuồng lên, mỗi một người trong bọn họ. Penelope đã ở lại với mẹ chồng mới của cô trong khi những người đàn ông đang kiếm tìm Eloise. Violet Bridgerton đã bày ra một diện mạo tốt, nhưng da bà rõ ràng là tái mét, và Penelope không thể giúp nhưng nhận ra cách mà tay bà run lên với mọi chuyển động.

Và giờ Colin đã về, hành động như thể không có gì sai, không trả lời một câu hỏi nào mà làm cô hài lòng, và trên tất cả những điều đó...

“Làm sao anh có thể không nói với cô ấy?” cô lại nói, nhưng nhằng theo sát gót chân anh.

Anh nằm ườn ra trên một chiếc ghế và nhún vai, “Nó thật sự không phải thời điểm thích hợp.”

“Anh đã đi những năm ngày!”

“Phải, ờ, không phải tất cả là với Eloise. Một ngày đi đường cho cả hai chiều, sau tất cả.”

“Nhưng... nhưng...”

Colin tập hợp chỉ vừa đủ năng lượng để liếc chùng xung quanh căn phòng, “Không cho là em đã yêu cầu trà?”

“Vâng, dĩ nhiên.” Penelope nói theo phản xạ, vì nó không cần nhiều hơn một tuần để biết rằng khi có chuyện gì đến với chồng cô, luôn luôn tốt nhất là có thức ăn sẵn sàng. “Nhưng, Colin...”

“Anh đã vội vàng trở về, em biết đó.”

“Em có thể thấy điều đó.” cô nói, sờ vào trong mái tóc ẩm ướt, rồi bù vì gió của anh, “Anh đã cười ngửa?”

Anh gật đầu.

“Từ Gloucestershire à?”

“Thực ra từ Wiltshire. Bọn anh nghỉ ở nhà của Benedict.”

“Nhưng...”

Anh mỉm cười làm nguôi giận, “Anh nhớ em.”

Và Penelope không quá quen với tình cảm của anh mà cô không bị đỏ mặt, “Em cũng nhớ anh, nhưng...”

“Tôi ngồi với anh.”

Ở đâu? Penelope gần như đã hỏi. Bởi vì chỗ phẳng duy nhất là lòng anh.

Nụ cười của anh, cái mà đã trở thành hiện thân của sức mê hoặc, trở nên nóng bỏng hơn, “Anh nhớ em ngay bây giờ.” anh thì thầm

Quá nhiều cho sự bối rối vô cùng của cô, cái nhìn chăm chăm của cô chuyển ngay tới phía trước hông anh. Colin thốt ra một tiếng phì cười, và Penelope khoanh tay cô lại. “*Đừng*, Colin.” Cô cảnh cáo.

“Đừng gì?” anh hỏi, với tất cả sự vô tội.

“Ngay cả nếu chúng mình đang không ở trong phòng khách, và ngay cả nếu mấy tấm màn che không mở...”

“Một sự phiền toái dễ dàng có biện pháp.” Anh cho ý kiến với một cái liếc qua những cái cửa sổ.

“Và ngay cả,” cô khoát ra, giọng cô trở nên trầm hơn, nếu không hẳn là đủ nghe, “không phải chúng ta đang mong đợi một cô hầu vào đây bất cứ lúc nào, vật tội nghiệp bước loạng choạng dưới sức nặng của chiếc khay trà cho anh, sự thật của vấn đề là...”

Colin thốt ra một tiếng thở dài.

“... *anh đã không trả lời câu hỏi của em!*”

Anh chớp mắt, “Anh hoàn toàn quên mất nó là cái gì rồi.”

Tròn mười giây trôi qua trước khi cô nói. Và rồi: “Em sẽ giết anh.”

“Về điều đó, anh chắc chắn.” anh nói một cách thoải mái, “Thật đấy, câu hỏi duy nhất là khi nào.”

“Colin!”

“Có lẽ sớm thì tốt hơn là trễ.” Anh lẩm bẩm, “Nhưng sự thực thì, anh nghĩ anh sẽ bị một chứng ngất máu, mang lại bởi một hành vi xấu.”

Cô nhìn chăm chăm vào anh.

“Hành vi xấu của *em*.” Anh làm rõ ra.

“Em không có hành vi xấu trước khi em gặp anh.” Cô trả đũa.

“Ô hô hô.” anh cười giòn giã, “Bây giờ điều đó thật phong phú.”

Và Penelope buộc phải ngậm miệng cô lại. Bởi vì, phóng đại hay không, anh đã đúng. Và đó là tất cả những gì về việc này, khi nó xảy ra. Chồng cô, sau khi vào trong sảnh, rũ ra khỏi áo khoác của anh, và hôn cô khá đầy đủ (trước mặt người quản gia!), đã vô tình thông báo với cô, “Ồ, và nhân thể, anh chưa từng nói với nó em là Whistledown.”

Và nếu có bất cứ gì có thể tính là hành vi xấu, đã hàng mười năm như là tác giả của tờ *Thời báo xã hội của Quý bà Whistledown* nổi tiếng bây giờ.

Qua hơn một thập kỷ, trong lốt vỏ bút danh của cô, Penelope đã sử dụng để xúc phạm đến mọi người trong xã hội, ngay cả bản thân cô. (Chắc chắn, giới thượng lưu lẽ ra sẽ nuôi sự nghi ngờ nếu cô không bao giờ chăm chọc hài hước vào bản thân cô, và bên cạnh đó, cô thực sự đã nhìn như một quả cam chín nẫu trong những màu vàng và màu cam khủng khiếp mà mẹ cô đã luôn bắt cô phải mặc).

Penelope đã “về hưu” chỉ ngay trước đám cưới của cô, nhưng một tối hậu thư mưu hại đã thuyết phục được Colin rằng cách giải quyết tốt nhất là nên tiết lộ bí mật của cô trong một dịp quan trọng, và do đó anh đã tuyên bố danh tính của cô trong vũ hội của em gái anh Daphne. Nó đã rất là lãng mạn và rất, à, *tuyệt*, nhưng vào lúc cuối của đêm nó đã trở thành rõ ràng là Eloise đã biến mất.

“Thăng thần thì,” Colin nói, giọng anh giữ một điệu không đặc trưng của sự cáu kỉnh, “ít hơn là nó đáng được hưởng sau những gì nó bắt tội anh trải qua.”

“À, vâng,” Penelope thì thầm, cảm thấy khá không trung thực ngay cả khi cô nói. Nhưng tất cả phe phái nhà Bridgerton đã điên lên vì lo lắng. Eloise đã để lại một tin nhắn, nó là sự thực, nhưng cách nào đó nó bị lẫn vào giữa đám thư từ của mẹ cô, và đã cả một ngày trôi qua trước khi gia đình được chắc chắn rằng Eloise đã không bị cuốn đi. Và ngay cả khi đó, không trí óc người nào được thanh thoi, Eloise có thể đã rời đi vì ý muốn của riêng cô, nhưng phải mất thêm một ngày nữa xé nát giường ngủ của cô trước khi họ tìm thấy một bức thư từ Ngài Phillip Crane trong đó có chỉ dấu ngụ ý nơi mà cô có thể chạy tới.

Xem xét tất cả những điều đó, Colin đã có vài thứ của một ý kiến.

“Chúng ta phải quay lại đó trong vài ngày cho đám cưới,” anh nói, “Chúng ta sẽ nói với nó khi đó.”

“Ồ, nhưng chúng ta không thể!”

Anh ngưng lại. Rồi anh mỉm cười, “Và điều đó là tại sao?” anh hỏi, mắt anh thư thái trên cô với nhận thức hết sức sâu sắc.

“Đó sẽ là ngày cưới của cô ấy,” Penelope giải thích, cảnh giác là anh đã hy vọng cho một lý do còn xa hơn cả hiểm ác, “Cô ấy phải là trung tâm của mọi sự chú ý. Em không thể nói với cô ấy những việc như thế *này*.”

“Hơi một chút vị tha hơn anh thích,” anh trầm ngâm, “nhưng kết quả cuối cùng cũng vậy thôi, nên em có sự chuẩn y của anh...”

“Em không cần sự chuẩn y của anh,” Penelope chen vào.

“Nhưng vô nghĩa, em có nó.” Anh nói trôi chảy, “Chúng ta sẽ giữ Eloise trong bóng tối.” Anh gõ gõ những đầu ngón tay với nhau và thờ dài với sự hài lòng có thể nghe rõ. “Nó sẽ là một đám cưới xuất sắc nhất.”

Người hầu gái mới vào tức thì, mang theo một cái khay trà nặng trĩu. Penelope cố gắng không chú ý rằng cô ta đã thốt ra một tiếng cầu nhàu nho nhỏ khi cuối cùng cô ta có thể đặt nó xuống.

“Cô có thể đóng cánh cửa phía sau cô,” Colin nói, một khi cô hầu gái đã đứng thẳng lên.

Mắt Penelope bắn tới cánh cửa, rồi tới chồng cô, người đã đứng lên và đang khép lại những tấm rèm cửa.

“Colin!” cô kêu ăng ẳng, vì những cánh tay anh đã bắt thành linh vòng quanh cô, và môi anh đã trên cổ cô, và cô có thể cảm thấy chính mình đang gần như tan chảy trong vòng ôm của anh. “Em đã nghĩ anh muốn thức ăn.” Cô thở hắt hắt.

“Anh có.” Anh lăm bắm, kéo mạnh vạt trên chiếc áo dài của cô, “Nhưng anh muốn em nhiều hơn.”

Và khi Penelope chìm vào những tấm nệm lót bằng cách nào đó tìm thấy đường của chúng tới tấm thảm lông bên dưới, cô cảm thấy thực sự rất yêu.

Vài ngày sau đó, Penelope đang ngồi trong một cỗ xe, nhìn chăm chăm ra cửa sổ và đang tự la mắng mình.

Colin đang ngủ.

Cô là một con vịt trời macera cho những cảm xúc quá hồi hộp về việc gặp lại Eloise. Eloise, vì Chúa an lành. Họ đã thân thiết như những chị em gái cho hơn một thập kỷ. Thân hơn. Ngoại trừ, có thể... không hoàn toàn gần gũi với nhau như đã nghĩ thế. Họ đã giữ những bí mật, cả hai bọn họ. Penelope muốn vặn cái cổ của Eloise vì đã không nói với cô về người cầu hôn của cô ấy, nhưng thực ra, cô đã không đứng trên một phía. Khi Eloise tìm ra rằng Penelope là Quý bà Whistledown...

Penelope nhún vai. Colin có thể trông đợi đến thời khắc ấy – anh rõ ràng là quý quái trong niềm vui sướng của anh – nhưng cô cảm thấy khá là buồn bệnh, khá thăng thần đấy. Cô đã không ăn cả ngày nay, và cô *không* phải kiểu người bỏ qua bữa ăn sáng.

Cô rút tay ra, vươn dài cổ để có tầm nhìn tốt hơn bên ngoài cửa sổ – cô nghĩ họ có thể đã quay lại trên chuyến đi tới Romney Hall, nhưng cô không hoàn toàn chắc chắn, rồi nhìn trở lại Colin.

Anh vẫn còn đang ngủ.

Cô đá anh. Nhẹ thôi, dĩ nhiên, vì cô không nghĩ mình quá bạo lực, nhưng thực ra, nó không công bằng là anh ngủ như một đứa trẻ từ lúc cỗ xe bắt đầu lăn bánh. Anh đã ổn định trong chỗ ngồi, hỏi thăm sự thoải mái của cô, rồi, trước khi cô ngay cả sử dụng chữ *anh* trong “Rất tốt, cảm ơn anh.” Mắt anh đã nhắm lại.

Ba mươi giây sau anh đã đang ngáy.

Nó thực sự là không công bằng. Anh luôn luôn rơi vào giấc ngủ trước khi cô cũng ngủ trong đêm.

Cô lại đá anh, lần này mạnh hơn.

Anh lăm bằm gì đó trong giấc ngủ, nhấc khỏi vị trí chỉ một chút xíu, và sụm vào trong góc.

Penelope lên qua. Gần hơn, gần hơn...

Rồi cô khoanh khuỷu tay cô thành một góc nhọn và thọc vào sườn anh.

“Gi...” Colin bắn thẳng lên tỉnh dậy, chớp mắt và ho, “Gi? Cái gì? Cái gì hả?”

“Em nghĩ chúng ta đến rồi.” Penelope nói.

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi nhìn lại vào cô, “Và em cần phải thông báo cho anh điều này bằng cách chĩa một vũ khí vào người anh à?”

“Đó là khuỷu tay của em.”

Anh liếc xuống cánh tay cô, “Em, em yêu của anh, sở hữu những khuỷu tay quá xương xẩu đấy.”

Penelope gần như chắc chắn những khuỷu tay của cô – hay bất cứ phần nào của cô, cho vấn đề đó – không có ít nhất một chút xương xẩu nào, nhưng cô về như chỉ có một chút xíu thắng lợi trong việc phủ nhận anh, nên cô nói lại, “Em nghĩ chúng ta đến rồi.”

Colin vươn tới tấm kính với một hai cái chớp mắt buồn ngủ, “Anh nghĩ em đúng.”

“Nó thật đáng yêu.” Penelope nói, nhắm vào những khoảnh khắc được gìn giữ trang nhã. “Sao anh nói với em là nó đang xuống cấp.”

“Nó đang.” Colin trả lời, đưa cho cô khăn choàng, “Đây này.” Anh nói với một nụ cười cộc lốc, như thể anh vẫn chưa quen với việc chăm sóc cho một người khác trong cách mà anh đã làm cho cô. “Trời sẽ vẫn còn giá lạnh.”

Trời vẫn còn khá sớm vào buổi sáng, quán trọ nhỏ nơi họ đã ngủ chỉ cách một giờ đi ngựa. Hầu hết gia đình đã ở lại với Benedict và Sophie, nhưng nhà họ không đủ rộng cho tất cả mọi Bridgertons. Bên cạnh đó, Colin đã giải thích, họ là cặp đôi mới cưới. Họ cần sự riêng tư của mình.

Penelope ghi chặt tấm khăn len mềm vào người cô và dựa vào anh để có cái nhìn tốt hơn ra ngoài cửa sổ. Và, để thành thực, chỉ bởi vì cô thích dựa vào anh. “Em nghĩ nó nhìn đáng yêu.” Cô nói, “Em chưa bao giờ nhìn thấy những bông hồng như vậy.”

“Nó xinh đẹp bên ngoài hơn là bên trong.” Colin giải thích, khi cỗ xe đánh tới một trạm nghỉ, “Nhưng anh mong đợi Eloise sẽ thay đổi điều đó.”

Anh tự mở cửa và nhảy ra, rồi đưa tay anh để giúp đỡ cô xuống, “Tới đây, Quý bà Whistledown...”

“Bà Bridgerton.” Cô chỉnh lại.

“Bất cứ gì em muốn gọi chính mình,” anh nói với một nụ cười rộng mở, “em vẫn là của anh. Và đây là bài hát thiên nga của em.”

Khi Colin bước qua ngưỡng cửa của cái mà sẽ trở thành nhà của em gái anh, anh bị đập vào với một cảm giác của sự khuấy khỏa mà nó không ngạc nhiên cũng như không mong đợi. Cho tất cả những sự phát cáu lên với cô, anh đã yêu anh gái anh. Họ đã không đặc biệt gần gũi khi lớn lên, anh đã gần gũi về tuổi hơn với Daphne, và Eloise đã thường có vẻ như không có gì quá nhiều như một ý nghĩ rầy rà này ra quá muộn. Nhưng năm vừa rồi đã mang họ đến gần hơn, và nếu nó không đã là như thế với Eloise, anh có thể không bao giờ phát hiện ra Penelope.

Và không có Penelope, anh sẽ là...

Nó thật nực cười. Anh không thể hình dung anh sẽ thế nào khi không có cô.

Anh nhìn xuống người vợ mới của mình. Cô đang liếc nhìn xung quanh sảnh vào, cố gắng không tỏ ra quá rành mạch về nó. Gương mặt cô trầm tĩnh, nhưng anh biết cô đang tiếp nhận mọi thứ. Và ngày mai, khi họ suy tưởng về những sự kiện xảy ra của ngày, cô sẽ nhớ lại mọi chi tiết còn đọng lại.

Trí óc như một kỳ quan, cô có nó. Anh đã yêu điều đó.

“Ngài Bridgerton,” người quản gia nói, chào đón họ với một cái gật đầu nhẹ. “Chào mừng trở lại Romney Hall.”

“Một sự hài lòng, Gunning.” Colin lăm bằm, “Rất xin lỗi về lần cuối cùng.”

Penelope nhìn vào anh ngờ vực.

“Bọn anh vào khá là... đột ngột.” Colin giải thích.

Người quản gia phải nhìn thấy biểu hiện cảnh báo của Penelope, vì ông ta nhanh chóng thêm vào, “Tôi đã bước ra khỏi đường đi.”

“Ồ,” cô bắt đầu nói, “tôi rất...”

“Ngài Phillip đã không.” Gunning cắt ngang.

“Ồ.” Penelope lúng túng ho, “Ngài ấy có ổn cả chứ?”

“Hơi bị sưng phồng lên quanh cổ.” Colin nói lãnh đạm, “Anh mong rằng giờ anh ta đã khá hơn.” Anh bắt lấy cái liếc nhìn của cô xuống tay anh và thốt ra một tiếng cười lục khục, “Ồ, không phải anh đâu.” Anh nói, nắm lấy tay cô để dẫn cô xuống sảnh, “Anh chỉ xem thôi.”

Cô nhăn mặt, “Em nghĩ điều đó có thể còn tệ hơn.”

“Rất có thể.” Anh nói với sự vui vẻ lớn. “Nhưng tất cả đều trở nên tốt đẹp vào lúc cuối. Anh khá là thích anh bạn đó bây giờ, và anh khá là... A, Mẹ, mẹ đây rồi.”

Và dù chắc, Violet Bridgerton đang hồi hả đi xuống sảnh, “Con tới trễ.” Bà nói, dù Colin khá là chắc rằng họ không. Anh cúi xuống hôn lên bên má chìa ra của bà, rồi bước sang một bên khi mẹ anh tiến tới để nắm cả hai tay Penelope trong tay bà. “Con yêu, chúng ta cần con ở phía sau. Sau tất cả, con là phụ dâu chính của nó.”

Colin đột nhiên trông thấy một cảnh – một bầy những phụ nữ nhiều chuyện quảng quạc, tất cả đang nói với một người khác về những chi tiết vụn vặt mà anh không thể bắt đầu để ý, và hiểu ít hơn rất nhiều. Họ nói cùng nhau về mọi thứ, và...

Anh trở nên sắc nhọn. “Đừng,” anh cảnh cáo, “nói một từ nào.”

“Em xin lỗi anh.” Penelope thốt ra một chút xiu giận dỗi của sự phẫn nộ ngay thẳng, “Em là người nói rằng chúng ta không thể nói với cô ấy ngay trong ngày cưới của cô ấy.”

“Anh đang nói với mẹ anh.” Anh nói.

Violet lắc đầu, “Eloise sẽ giết chúng ta.”

“Nó đã gần giết chúng ta rồi, chạy trốn như một con cóc.” Colin nói với tính khí ngắn gọn không điển hình, “Con đã chỉ thị những người khác giữ miệng họ ngâm chặt lại rồi.”

“Kể cả Hyacinth?” Penelope nghi ngờ hỏi.

“Đặc biệt là Hyacinth.”

“Con có mua chuộc nó không?” Violet hỏi, “Vì sẽ không được việc trừ khi con hối lộ nó.”

“Chúa tể,” Colin cầu nài, “Người ta sẽ nghĩ con mới gia nhập gia đình ngày hôm qua. Tất nhiên là con đã dứt lốt cho nó rồi.” Anh quay sang Penelope, “Không phản đối những thêm vào vừa rồi.”

“Ồ, không ai đâu.” bà nói, “Con đã cho nó cái gì?”

Anh nghĩ về cuộc mặc cả của anh với đứa em gái nhỏ nhất và gần như nhún vai, “Hai mươi bảng.”

“Hai mươi bảng?” Violet kêu lên, “Con có điên không?”

“Con cho là con có thể làm tốt hơn.” anh đáp trả, “Và con chỉ đưa ra cho nó một nửa. Con sẽ không tin tưởng con bé đó xa hơn là con có thể ném nó đi. Nhưng nếu nó giữ miệng nó ngâm chặt lại, con sẽ nghèo đi thêm mười bảng nữa.”

“Em thắc mắc là anh *có thể* ném cô ấy đi bao xa.” Penelope trầm ngâm.

Colin quay sang mẹ anh, “Con đã cố cho mười, nhưng nó sẽ không lay chuyển.” và rồi với Penelope: “Không đủ xa thế đâu.”

Violet thở dài, “Mẹ nên mắng con vì điều đó.”

“Nhưng mẹ sẽ không.” Colin nhá cho bà một cái cười toe.

“Thượng đế giúp tôi.” chỉ là câu trả lời của bà.

“Thượng đế giúp bất cứ gã nào đủ điên mà cưới nó.” anh ghi chú.

“Em nghĩ có nhiều cho Hyacinth hơn là hai so với sự cho phép của anh.” Penelope chen vào, “Anh không nên đánh giá thấp cô ấy.”

“Chúa lòng lành.” Colin trả lời, “Chúng ta không làm điều đó.”

“Con thật ngọt ngào.” Violet nói, vươn tới để cho Penelope một cái ôm tùy hứng.

“Nó chỉ hoàn toàn là sức mạnh của may mắn khi cô ấy không nắm quyền kiểm soát thế giới.” Colin lẩm bẩm.

“Lờ nó đi.” Violet nói với Penelope, “Và con,” bà thêm vào, quay sang Colin, “phải ngay lập tức đi tới nhà thờ. Những người đàn ông còn lại đã đi xuống đó rồi. Chỉ mất có năm phút đi bộ thôi.”

“Mẹ đang định đi bộ ư?” anh nghi ngờ hỏi.

“Dĩ nhiên là không,” mẹ anh tùy tiện trả lời, “và chúng ta chắc chắn không thể chia sẻ cỗ xe cho con.”

“Con sẽ không mơ mà hỏi điều đó cho một người.” Colin trả lời, quyết định rằng một chuyến tản bộ một mình qua không khí trong lành buổi sáng là nhất định đáng ưa hơn một cỗ xe chật chội với những người phụ nữ liên quan với anh.

Anh cúi xuống hôn lên má vợ mình. Ngay gần tai cô. “Hãy nhớ,” anh thì thầm, “không nói.”

“Em có thể giữ một bí mật.” cô trả lời.

“Nó dễ dàng để giữ một bí mật từ một ngàn người hơn là giữ nó từ chỉ một người.” anh nói, “Xa thì càng ít hồi lỗi dính vào.”

Má cô đỏ bừng lên, và anh lại hôn lên gần tai cô, “Anh biết em rất rõ mà.” anh lẩm bẩm.

Anh có thể đặc biệt nghe tiếng răng cô nghiến lại khi anh rời đi.

*

“Penelope!”

Eloise bắt đầu nhảy từ chỗ ngồi của cô ấy để chào đón cô, nhưng Hyacinth, người đang coi sóc việc trang hoàng tóc cho cô, ấn tay cô ấy lên vai cô với một giọng thấp, gần như đe dọa, “Xuống.”

Và Eloise, người lẽ ra thường giết Hyacinth với một cái nhìn trừng trừng, ngoan ngoãn trở lại chỗ ngồi của cô.

“Nó đã là một buổi sáng dài.” Daphne nói.

Penelope đi bộ tới, nhẹ nhàng đẩy qua Hyacinth, và cẩn thận ôm Eloise để không làm lộn xộn kiểu tóc của cô. “Trông cậu hạnh phúc.” cô nói.

“Cảm ơn cậu.” Eloise trả lời, nhưng môi cô run run và mắt cô ẩm ướt đe dọa tràn ra bất cứ lúc nào.

Hơn bất cứ thứ gì, Penelope muốn đến bên cô và nói với cô rằng mọi thứ sẽ ổn cả thôi, và cô không phải cưới Ngài Phillip nếu cô không muốn thế; nhưng khi tất cả đã được nói ra và làm xong, Penelope đã không biết rằng mọi chuyện sẽ trở nên tốt đẹp, và cô khá nghi ngờ rằng Eloise phải cưới Ngài Phillip của cô ấy.

Cô đã nghe đủ loại chuyện, Eloise đã ở lại cư trú tại Romney Hall hơn một tuần mà không có người đi kèm. Danh tiếng của cô ấy sẽ bị xé vụn nếu nó lọt ra ngoài, điều mà chắc chắn sẽ. Penelope biết rõ hơn bất cứ ai sức mạnh và sự dai dẳng của tin đồn. Thêm vào, Penelope đã nghe rằng Eloise và Anthony đã có ‘Một cuộc nói chuyện’.

Vấn đề của đám cưới, nó có vẻ như, là chuyện cuối cùng.

“Tớ rất mừng vì cậu ở đây.” Eloise nói.

“Ồn trời, cậu biết tớ sẽ không bao giờ để lỡ đám cưới của cậu.”

“Tớ biết.” môi Eloise rung rung, và gương mặt cô có biểu hiện mà người ta tạo ra khi họ cố gắng có vẻ can đảm và thực sự nghĩ rằng người ta có thể thành công. “Tớ biết.” cô lại nói, một chút công bằng hơn, “Dĩ nhiên cậu sẽ không. Nhưng điều đó không bớt đi sự hài lòng của tớ thấy cậu ở đây.”

Nó là một câu nói cứng nhắc kỳ lạ với Eloise, và trong một khoảnh khắc Penelope quên mất những bí mật của riêng cô, những lo sợ của chính cô và cả những lo lắng. Eloise là người bạn thân nhất của cô. Colin là tình yêu của cô, sự say mê của cô và linh hồn cô, nhưng nó là Eloise, hơn bất cứ ai, người đã định hướng cuộc sống trưởng thành của cô. Penelope không thể hình dung ra mười năm vừa qua sẽ trở thành như thế nào nếu không có nụ cười mỉm của Eloise, tiếng cười lớn của cô ấy và sự cố vũ không biết mỗi một của cô.

Hơn cả gia đình của chính cô, Eloise đã yêu cô.

“Eloise,” Penelope nói, cúi mình xuống bên cạnh cô ấy để cô có thể đặt tay quanh vai cô ấy. Cô làm thông cổ, hầu hết bởi vì cô đang chuẩn bị hỏi một câu hỏi mà câu trả lời có thể không thành vấn đề. “Eloise,” cô lại nói, giọng cô rơi xuống gần thành tiếng thì thầm, “cậu có muốn điều này không?”

“Đĩ nhiên.” Eloise trả lời.

Nhưng Penelope không chắc là cô tin cô ấy. “Cậu có y...” cô giữ mình lại. Và cô làm việc nhỏ đó với miệng cô để cố trở thành một nụ cười. Và cô hỏi, “Cậu có thích anh ấy không? Ngài Phillip của cậu ấy?”

Eloise gật đầu, “Anh ấy... phức tạp.”

Điều đó làm Penelope ngồi xuống, “Cậu đang đùa.”

“Vào lúc như thế này á?”

“Không phải cậu là người luôn nói rằng đàn ông là những sinh vật đơn giản sao?”

Eloise nhìn vào cô với một biểu hiện lạc lõng bất lực, “Tớ đã nghĩ họ là thế.”

Penelope dựa vào, cảnh giác rằng những kỹ năng nghe của Hyacinth rất thính nhạy, “Anh ấy có thích cậu không?”

“Anh ấy nghĩ tớ nói quá nhiều.”

“Cậu có nói quá nhiều.” Penelope trả lời.

Eloise bắn cho cô một cái nhìn, “Cậu ít nhất có thể mỉm cười.”

“Nó là sự thật. Nhưng tớ thấy nó đáng miễn.”

“Tớ nghĩ anh ấy cũng thế.” Eloise nhăn mặt, “Một vài lúc.”

“Eloise!” Violet gọi từ hướng cửa, “Chúng ta thực sự phải lên đường rồi.”

“Chúng ta sẽ không muốn chú rể nghĩ chị đang bỏ chạy.” Hyacinth châm biếm.

Eloise đứng lên và ưỡn thẳng vai cô, “Chị hiện thời đã làm khá đủ cho việc bỏ trốn rồi, em sẽ không nói thế à?” Cô quay sang Penelope với một nụ cười khôn ngoan, có vẻ khao khát, “Nó là lúc tớ bắt đầu chạy tới và chấm dứt bỏ chạy từ đó.”

Penelope tò mò nhìn vào cô, “Cậu nói gì thế?”

Nhưng Eloise chỉ lắc đầu, “Nó chỉ là vài thứ tớ vừa mới nghe nói.”

Nó là một phát biểu gây tò mò, nhưng đây không phải lúc để moi móc xa thêm, nên Penelope dời đi theo phần còn lại của gia đình. Tuy nhiên, sau khi bước vài bước cô ngưng lại vì âm thanh của giọng Eloise.

“Penelope!”

Penelope quay lại. Eloise vẫn còn trong ngưỡng cửa, mười bước tốt lành phía sau cô. Cô ấy có một cái nhìn lạ lùng trên mặt, một điều mà Penelope không hoàn toàn có thể dịch nổi. Penelope chờ, nhưng Eloise không nói gì cả.

“Eloise?” Penelope lặng lẽ nói, vì nó nhìn như thể Eloise *ước muốn* nói gì đó, chỉ không chắc làm thế nào. Hay có lẽ cái gì.

Và rồi...

“Tớ xin lỗi.” Eloise bật thốt ra, những từ ngữ chạy qua môi cô ấy với một tốc độ đáng ghi nhận, ngay cả với cô.

“Cậu xin lỗi,” Penelope lặp lại, hầu như ngoài cả ngạc nhiên. Cô đã không thực sự xem xét rằng Eloise có thể nói trong khoảnh khắc này, nhưng một lời tạ lỗi sẽ không nằm trên đầu danh sách, “cho cái gì?”

“Vì đã giữ những bí mật. Điều đó không phải là làm tốt lắm với tớ.”

Penelope nuốt vào. *Lạy Chúa.*

“Tha thứ cho tớ nhé?” giọng Eloise mềm mại, nhưng mắt cô khẩn thiết và Penelope cảm thấy như một loại gian lận tồi tệ nhất.

“Đĩ nhiên,” cô lắp bắp, “nó không có gì.” Và nó *là* không có gì, ít nhất khi so sánh với những bí mật của chính cô.

“Tớ lẽ ra nên nói với cậu về những bức thư của tớ với Ngài Phillip. Tớ không biết tại sao tớ đã không làm lúc bắt đầu.” Eloise tiếp tục, “Nhưng rồi sau đó, khi cậu và Colin phải lòng nhau... tớ nghĩ nó là... tớ nghĩ nó chỉ bởi vì nó là *của tớ*.”

Penelope gật đầu. Cô biết một mối quan hệ lớn về muốn thứ gì đó của một ai đó.

Eloise thốt ra một tiếng cười lớn hồi hộp, “Và giờ thì nhìn vào tờ.”

Penelope nhìn, “Cậu nhìn thật xinh đẹp.” Nó là sự thật. Eloise không phải là một cô dâu trầm lặng, nhưng cô là một cô dâu rực rỡ, và Penelope cảm thấy những lo lắng của cô được nhắc lên, nhẹ đi và cuối cùng biến mất. Tất cả sẽ tốt thôi. Penelope không biết nếu Eloise sẽ có kinh nghiệm về cùng niềm vui sướng trong hôn nhân của cô ấy như cô đã tìm thấy, nhưng cô ấy ít nhất sẽ hạnh phúc và bằng lòng.

Và cô là ai để nói rằng cặp đôi mới cưới sẽ không rơi vào tình yêu điên cuồng? Những việc lạ đã xảy ra.

Cô khoác tay cô với Eloise và lái cô ấy ra ngoài sảnh, nơi Violet đã cao giọng lên đến một âm vang không thể hình dung trước đây.

“Tớ nghĩ mẹ cậu muốn tụi mình nhanh chân lên.” Penelope thì thầm.

“Eloiseeeeeee!” Violet quả quyết gầm vang. “BÂY GIỜ!”

Mày Eloise nhướng lên khi cô đưa cho Penelope một cái liếc nghiêng, “Bất cứ gì khiến cậu nghĩ thế?”

Nhưng họ chẳng vội vàng. Tay trong tay họ lượn xuống sảnh, như thể nó là những hàng ghế nhà thờ vậy.

“Ai sẽ nghĩ chúng ta sẽ cưới cách nhau trong vòng vài tháng chứ?” Penelope trầm ngâm, “Không phải chúng ta có ý trở thành những bà già cùng với nhau sao?”

“Chúng có thể vẫn là những bà già.” Eloise hoan hỉ trả lời, “Chúng ta sẽ đơn giản là những bà già đã cưới.”

“Nó sẽ là hay tuyệt.”

“Rất cừ.”

“Kỳ diệu.”

“Chúng ta sẽ những người dẫn đầu thời trang của các bà già.”

“Những người phân xử khẩu vị của lớp già.”

“Cái gì,” Hyacinth đòi hỏi, tay trên hông, “mà hai bọn chị đang nói về thế?”

Eloise nhắc cằm lên và nhìn xuống mũi vào cô, “Em còn quá trẻ để hiểu.”

Và cô và Penelope hầu như đổ sập vào rộ lên trận cười khúc khích.

“Họ đã bị điên rồi, Mẹ.” Hyacinth tuyên bố.

Violet chăm chăm nhìn đầy yêu thương vào con gái và con dâu bà, cả hai bọn họ đã đạt đến độ tuổi không còn thời trang của tuổi hai mươi tám trước khi trở thành những cô dâu. “Để mặc bọn họ đi, Hyacinth.” bà nói, lái cô đi tới cỗ xe đang chờ. “Họ sẽ đi theo ngay thôi.” Và rồi bà thêm vào, gần như một ý nghĩ chợt nảy ra, “Con còn quá trẻ để mà hiểu.”

*

Sau buổi lễ, sau sự tiếp đón, và sau khi Colin đã có thể đảm bảo với mình một lần và cho tất cả rằng Ngài Phillip Crane sẽ thực sự là một người chồng chấp nhận được cho em gái anh, anh cố gắng tìm một góc yên lặng để anh có thể kéo vợ anh vào đó và nói riêng với cô.

“Nó có nghi ngờ không?” anh hỏi, cười toe toét.

“Anh thật kinh khủng.” Penelope trả lời, “Đây là *đám cưới* của cô ấy.”

Cái đó không phải là một trong hai câu trả lời theo lệ thường cho một câu hỏi có–hay–không. Colin chống lại sự thôi thúc thốt ra một hơi thở thiếu kiên nhẫn, và thay vào đó đưa ra một câu khá êm dịu và tao nhã hơn: “Điều này ý em là...?”

Penelope nhìn chăm chăm vào anh trong đầy mười giây, rồi cô lăm bắm, “Em không biết Eloise đang nói về cái gì. Những người đàn ông là những sinh vật vô cùng đơn giản.”

“À... *phải*.” Colin đồng ý, vì nó rõ ràng quá lâu với anh là đầu óc phụ nữ là một bí ẩn hoàn toàn và trọn vẹn. “Nhưng điều đó có làm được với bất cứ thứ gì không?”

Penelope liếc nhìn qua cả hai vai trước khi hạ giọng xuống một tiếng thì thầm khó nghe, “Tại sao cô ấy lại ngay cả nghĩ về Whistledown vào lúc như thế này chứ?”

Cô đã ghi một điểm ở đó, miễn cưỡng như Colin thừa nhận nó. Trong tâm trí anh, điều này đã chấm dứt tất cả với Eloise bằng cách nào đó trở nên cảnh báo rằng cô là người duy nhất mà không biết bí mật của danh tính quý bà Whistledown.

Thứ mà mực cười để trở thành chắc chắn, nhưng vẫn còn, một giấc mơ ban ngày thỏa mãn.

“Hmmm” anh nói.

Penelope nhìn anh nghi ngờ, “Anh đang nghĩ gì thế?”

“Em có chắc chúng ta không thể nói với nó vào ngày cưới của nó không?”

“Colin...”

“Bởi vì nếu chúng ta *không*, nó chắc chắn sẽ tìm ra từ một *ai-đó*, và không có vẻ công bằng khi chúng ta không hiện diện để thấy mặt nó.”

“Colin, *không*.”

“Sau tất cả những gì em trải qua, em sẽ không nói em xứng đáng nhìn thấy phản ứng của nó à?”

“Không.” Penelope chậm rãi nói, “Không. Không, em sẽ không.”

“Ồ, em tự bán mình rẻ quá, em yêu của anh.” Anh nói, mỉm cười nhân hậu với cô, “Và bên cạnh đó, nghĩ về Eloise.”

“Em không thấy cái gì khác đi những gì em vẫn đang làm mọi buổi sáng.”

Anh lắc đầu, “Nó sẽ bị tàn phá. Nghe sự thật kinh khủng từ một người hoàn toàn xa lạ.”

“Nó không phải là kinh khủng.” Penelope bắn trả lại, “và làm sao anh biết đó sẽ là một người lạ?”

“Chúng ta đã bắt cả gia đình thế giữ bí mật. Ai khác mà nó biết trong vùng nông thôn tiêu điều này chứ?”

“Em khá là thích Gloucestershire.” Penelope nói, rằng cô giờ nghiêng lại hấp dẫn, “Em tìm thấy nó thú vị.”

“Phải,” anh nói điềm đạm, nhắm vào lông mày nhăn lại của cô, cái miệng mím chặt và đôi mắt nheo hẹp lại, “Em nhìn rất thích thú.”

“Anh đã không phải người khẳng khái rằng chúng ta giữ cô ấy trong bóng tối lâu như khả năng con người ta có thể à?”

“Khả năng con người ta có thể đã trở nên câu thành ngữ,” Colin trả lời, “Con người *này*,” – điệu bộ của anh khá là không cần thiết với chính anh – “thấy nó gần như không thể để duy trì sự im lặng của anh ta.”

“Em không thể tin là anh lại thay đổi ý kiến của anh.”

Anh nhún vai, “Không phải nó là một đặc quyền của đàn ông sao?”

Với điều đó môi cô hé ra, và Colin thấy mình đang ước anh đã tìm được một góc riêng tư cũng như yên lặng, bởi vì cô thực tế đang nài xin được hôn, dù cô có biết điều đó hay không.

Nhưng anh là một người kiên nhẫn, và họ vẫn có căn phòng thoải mái đó được giữ trước ở quán trọ, và đó vẫn còn là trò quá tình nghịch để làm ngay ở đây trong đám cưới. “Ồi, Penelope,” anh nói khàn khàn, vươn tới trong một sự còn hơn là đứng đắn, ngay cả với vợ một người, “em không muốn có một vài trò vui à?”

Cô đỏ bừng, “Không ở đây.”

Anh cười lớn vào điều đó.

“Em đã không đang nói về chuyện đó.” Cô lẩm bẩm.

“Anh cũng không, như một sự việc thực tế,” anh trở lại, hoàn toàn không thể giữ cho vẻ hài hước ra khỏi khuôn mặt anh, “nhưng anh hài lòng *là* nó đã đến trong đầu quá dễ dàng.” Anh giả vờ liếc quanh căn phòng, “Khi nào em nghĩ sẽ là lịch sự để rời đi?”

“Dứt khoát là chưa.”

Anh giả vờ suy nghĩ, “Mmmmm, ừ, em có lẽ đúng về điều đó. Thật tiếc. Nhưng...” – với điều đó anh giả vờ tươi tỉnh lên – “nó cho chúng ta thời gian để làm trò ranh mãnh.”

Lần nữa, cô lặng thinh. Anh thích thế. “Chúng ta sẽ chứ?” anh lẩm bẩm.

“Em không biết em đang làm cái gì với anh.”

“Chúng ta cần tiến hành việc này.” anh nói, lắc nhẹ đầu một cái, “Anh không chắc em hiểu đầy đủ những kỹ năng của một câu hỏi có–hay–không.”

“Em nghĩ anh nên ngồi xuống.” cô nói, mắt cô giờ đang nắm lấy tia sáng đỏ của sự thận trọng hết mức thường để dành cho những đứa trẻ nhỏ.

Hay những kẻ lớn ngốc nghếch.

“Và rồi,” cô tiếp, “em nghĩ anh sẽ ở lại chỗ ngồi của anh.”

“Vô hạn định?”

“Phải.”

Chỉ để tra tấn cô, anh ngồi xuống. Và rồi...

“*Khôôôông*, anh nghĩ anh sẽ thích làm trò tinh quái hơn.”

Trở lại trên chân anh, và đang sải bước đi tìm Eloise trước khi Penelope có thể ngay cả thử nhào tới anh.

“Colin, *đừng!*” cô gọi to lên, giọng cô ngân ra giữa những bức tường của phòng tiếp tân. Cô đã cố để hét – dĩ nhiên – chính xác vào khoảnh khắc khi mọi người khách khác trong đám cưới ngưng lại để lấy một hơi thở.

Một căn phòng lấp đầy những Bridgertons. Cái gì mà lạ lùng thế chứ?

Penelope ép một nụ cười trên mặt cô khi cô nhìn xem hai tá cái đầu xoay lại theo hướng cô. “Không có chuyện gì đâu.” cô nói, giọng cô thốt ra bị nén xuống và hoạt bát, “Rất xin lỗi đã làm phiền.”

Và hình như gia đình Colin đã quen với việc dẫn mình vào việc gì đó đòi hỏi câu phản đối “Colin, đừng!” bởi vì tất cả họ trở lại cuộc trao đổi của họ với cái liếc nhìn rộng không vào hướng cô.

Ngoại trừ Hyacinth.

“Ồi, đồ trời đánh.” Penelope cầu nài dưới hơi thở của cô, và cô chạy đua tới.

Nhưng Hyacinth quá nhanh. “Có chuyện gì thế?” cô ấy hỏi, bước dài bên cạnh Penelope với sự nhanh nhẹn rõ rệt.

“Không có gì.” Penelope trả lời, bởi vì việc cuối cùng mà cô muốn là Hyacinth thêm vào thảm họa.

“Anh ấy sẽ đi nói với chị ấy, phải không?” Hyacinth cố chấp, thốt ra một tiếng “ừ” và một “Xin thứ lỗi.” khi cô ấy đẩy qua một trong những người anh của cô.

“Không.” Penelope kiên quyết nói, lao vòng qua những đứa trẻ của Daphne, “anh ấy không.”

“Anh ấy có.”

Penelope thực tế đã dừng lại trong một khắc và quay sang, “Có bất cứ ai trong các người có bao giờ chịu lắng nghe người khác không?”

“Không phải em.” Hyacinth vui vẻ nói.

Penelope lắc đầu và di chuyển tới, Hyacinth nóng trên những gót chân cô. Khi cô tới được Colin, anh đang đứng bên cạnh cặp đôi mới cưới và tay anh khoác tay Eloise và mỉm cười xuống cô ấy như thể anh chưa bao giờ một lần xem xét: A) Dạy cô ấy bơi bằng cách ném cô ấy vào trong một cái hồ. B) Cắt 3 in-sơ tóc cô ấy trong khi cô ấy đang ngủ. C) Buộc cô ấy vào một cái cây để cô ấy không đi theo anh đến một quán trọ công cộng.

Thứ dĩ nhiên anh đã có, tất cả ba điều trên, và hai anh đã thực sự làm. (Dù Colin sẽ không dám làm điều gì quá lâu dài như một cái kéo).

“Eloise.” Penelope nói có gì đó nín thở từ cổ găng để rũ bỏ Hyacinth.

“Penelope.” Nhưng giọng Eloise nghe có vẻ tò mò. Thứ mà không làm ngạc nhiên Penelope; Eloise không phải đứa ngốc, và cô ấy đã cảnh giác rằng những lỗi cư xử bình thường của anh trai cô ấy không bao gồm những nụ cười sung sướng về hướng cô.

“Eloise.” Hyacinth nói, không phải cho lý do mà Penelope có thể suy luận ra.

“Hyacinth.”

Penelope quay sang chồng cô, “Colin.”

Anh nhìn có vẻ thích thú, “Penelope, Hyacinth.”

Hyacinth toe toét, “Colin.” Và rồi: “Ngài Phillip.”

“Các quý cô.” Ngài Phillip có vẻ như thích sự ngắn gọn.

“Dừng lại đi!” Eloise bùng ra, “Chuyện gì đang diễn ra thế?”

“Penelope có vài điều nói với em.” Colin nói.

“Em không có.”

“Chị ấy có.”

“Chị có.” Penelope nói, suy nghĩ nhanh chóng. Cô vội đi tới, nắm lấy tay Eloise trong tay cô, “Chúc mừng. Tớ rất hạnh phúc cho cậu.”

“Đó là điều cậu cần nói à?” Eloise hỏi.

“Ừ.”

“Không.”

Và từ Hyacinth: “Em hết sức tự mình tận hưởng.”

“Er, các cô thật là tử tế khi nói vậy.” Ngài Phillip nói, nhìn một chút khó hiểu vào sự cần thiết đột ngột để chúc mừng chủ tiệc. Penelope nhắm mắt lại trong một khắc ngắn ngủi và thốt ra một tiếng thở dài mệt mỏi; cô sẽ cần kéo người đàn ông tội nghiệp sang một bên và chỉ dẫn cho anh ta những điểm tốt đẹp hơn của việc kết hôn vào gia đình Bridgerton.

Và bởi vì cô biết những mối quan hệ mới của cô quá rõ, và cô đã biết rằng không có cách nào cô sẽ tránh tiết lộ bí mật của cô, cô quay sang Eloise và nói, “Tớ có thể có một lúc riêng chứ?”

“Với tớ à?”

Nó đủ để biến Penelope ước bốp cổ một ai đó. Bất cứ ai. “Ừ,” Cô kiên nhẫn nói, “với cậu.”

“Và anh.” Colin chen vào.

“Và em.” Hyacinth thêm.

“Không có em.” Penelope nói, không cả phiên nhìn vào cô.

“Nhưng vẫn có anh.” Colin thêm vào, móc cánh tay tự do của anh qua tay Penelope.

“Việc này có thể chờ không?” Ngài Phillip hỏi lịch sự, “Đây là đám cưới của cô ấy, và tôi mong rằng cô ấy không muốn bỏ lỡ nó.”

“Tôi biết.” Penelope kiệt sức nói, “Tôi rất xin lỗi.”

“Nó ổn thôi.” Eloise nói, giải phóng khỏi cái nắm của Colin và quay sang người chồng mới của cô. Cô lăm bắm vài từ với anh mà Penelope không thể nghe, rồi nói, “Có một phòng khách nhỏ chỉ ngay qua cái cửa đó. Chúng ta sẽ đi chứ?”

Cô dẫn lối đi, cái mà phù hợp với Penelope vì nó cho cô thời gian để nói với Colin, “Anh sẽ không nói gì.”

Anh làm cô ngạc nhiên khi gạt đầu. Và rồi, duy trì sự im lặng của anh, anh mở cánh cửa cho cô khi cô đi vào trong phòng phía sau Eloise.

“Nó sẽ không mất thời gian lâu.” Penelope nói với vẻ biết lỗi, “Ít nhất, tôi hy vọng nó sẽ không.”

Eloise không nói gì cả, chỉ nhìn vào cô với một biểu hiện như là, Penelope chỉ có đủ tâm trí để ghi nhận, sự yên lặng không điển hình.

Hôn nhân phải đồng ý với cô ấy, Penelope nghĩ, bởi vì Eloise mà cô đã biết lẽ ra sẽ háo hức để biết vào thời khắc như thế này. Một bí mật lớn, một bí ẩn để tiết lộ – Eloise thích những kiểu như thế.

Nhưng cô ấy chỉ đứng đó, bình tĩnh chờ đợi, một nụ cười nhẹ chạm vào nét mặt cô. Penelope nhìn tới Colin trong bối rối, nhưng anh hình như đang nhận lấy những chỉ dẫn của cô vào tim, và miệng anh khép lại kiên quyết.

“Eloise.” Penelope bắt đầu.

Eloise mỉm cười. Một chút. Chỉ ở góc miệng, như thể cô ấy muốn mỉm cười nhiều hơn. “Ừ?”

Penelope thông cổ cô, “Eloise,” cô lại bắt đầu, “có vài thứ tớ phải nói với cậu.”

“Thật sao?”

Mắt Penelope nheo lại. Chắc chắn khoảnh khắc này không mời gọi lời chế nhạo. Cô lấy một hơi thở, nhét xuống thoi thúc phải dập tắt lời đối đáp khô khan, và nói, “Tớ đã không muốn phải nói với cậu trong ngày cậu cưới,” – về điều này cô xiên chồng cô với một cái liếc mắt – “nhưng có vẻ như tớ chẳng có lựa chọn nào.”

Eloise chớp mắt vài lần, nhưng khác hơn điều đó, thái độ điềm tĩnh của cô đã không thay đổi.

“Tớ có thể nghĩ không có cách nào khác để nói nó ra,” Penelope bước đi chậm chậm, cảm thấy rõ ràng muốn bênh, “nhưng trong khi cậu đi... Đó là nói rằng, cái đêm cậu rời đi, khi sự việc thực tế...”

Eloise vươn tới. Chuyển động rất nhẹ, nhưng Penelope bắt được nó, và trong một khoảnh khắc cô nghĩ – À, cô đã không nghĩ gì rõ ràng cả, chắc chắn không có gì mà cô có thể biểu lộ trong một câu nói thích đáng. Nhưng cô đã có một cảm giác không thoải mái – một loại không thoải mái khác hơn cái mà cô đã cảm thấy rồi. Nó là loại không thoải mái đáng ngờ, và...

“Tớ là Whistledown,” cô buột ra, vì nếu cô đợi thêm chút nào nữa, cô nghĩ đầu cô có thể nổ tung.

Và Eloise nói, “Tớ biết.”

Penelope ngồi xuống vật rắn chắc gần nhất, cái tình cờ là một cái bàn, “Cậu biết.”

Eloise nhún vai, “Tớ biết.”

“Làm sao?”

“Hyacinth nói với tớ.”

“*Cái gì?*” Lần này là từ Colin, nhìn vừa vặn như bị trói. Hay có lẽ chính xác hơn, vừa để trói Hyacinth.

“Em chắc là nó đang ở cánh cửa,” Eloise lăm bắm với một cái gạt, “trong trường hợp anh muốn để...”

Nhưng Colin đã một bước trước cô, đang gạt mạnh mở cánh cửa vào phòng khách nhỏ. Dù chắc chắn, Hyacinth ngã bổ nhào vào trong.

“Hyacinth!” Penelope nói không hài lòng.

“Ôi, vui lòng” Hyacinth trả miếng, đang vuốt phẳng áo cô, “Anh đã không nghĩ em sẽ nghe trộm, phải không? Anh biết em rõ hơn thế.”

“Anh sẽ vặn cái cổ em xuống.” Colin nghiêng ra, “Chúng ta đã có thỏa thuận.”

Hyacinth nhún vai, “Em không thực sự cần hai mươi bảng, khi nó xảy ra.”

“Anh đã *đưa* cho em mười rồi.”

“Em biết.” Hyacinth nói với một nụ cười vui vẻ.

“Hyacinth!” Eloise kêu lên.

“Thứ mà không nói,” Hyacinth tiếp tục nhún nhặn, “rằng em không *muốn* mười bảng khác.”

“Nó nói với em đêm qua.” Eloise giải thích, mắt cô nheo lại nguy hiểm, “nhưng chỉ sau khi thông báo cho em biết ai là Quý bà Whistledown, và trong thực tế cả toàn xã hội đã biết, nhưng đó là kiến thức sẽ tốn của em hai mươi *lăm* bảng.”

“Nó đã không xuất hiện với cậu,” Penelope hỏi, “rằng nếu cả xã hội đã biết, thì cậu có thể chỉ đơn giản phải hỏi một ai khác ư?”

“Toàn xã hội đã không ở trong giường ngủ của tớ vào lúc hai giờ sáng.” Eloise nạt.

“Em đang nghĩ việc mua một chiếc mũ,” Hyacinth dăm chiêu, “hay có lẽ là một con ngựa nhỏ.”

Eloise bắn cho cô một cái nhìn câu kinh khó chịu, rồi quay sang Penelope, “Cậu có thực sự là Whistledown không?”

“Tớ là.” Penelope thừa nhận, “Hay đúng hơn...” Cô nhìn qua Colin, không chính xác chắc chắn tại sao cô đang quá phản đối là cô yêu anh rất nhiều, và anh biết cô quá rõ, và khi anh nhìn thấy nụ cười hơi lưỡng lự bất lực của cô, anh sẽ mỉm cười đáp lại, không thành vấn đề anh nổi giận thế nào với Hyacinth.

Và anh đã làm thế. Cách nào đó, ở giữa mọi thứ, anh biết được cái gì cô cần. Anh luôn biết.

Penelope quay trở lại Eloise, “Tớ *đã* là.” cô sửa lại, “Không còn nữa. Tớ đã nghỉ hưu.”

Nhưng dĩ nhiên Eloise đã biết điều đó rồi. Lá thư rút lui của Quý bà W đã lưu hành lâu trước khi Eloise rời khỏi thành phố.

“Cho điều tốt,” Penelope thêm vào, “mọi người đã yêu cầu, nhưng tớ sẽ không bị xui khiến để lại cảm lên cây bút lông ngỗng của tớ nữa.” Cô ngừng lại, nghĩ về những dòng viết ngoáy cô đã bắt tay vào ở nhà. “Ít nhất là không phải như là Quý bà Whistledown” Cô nhìn Eloise, người đã ngồi xuống bên cạnh cô trên cái bàn. Gương mặt cô ấy có cái gì đó trống rỗng, và cô đã không nói bất cứ gì trong *hàng bao nhiêu năm trời* – à, những năm cho Eloise, ít nhất thế.

Penelope cố mỉm cười, “Thực ra, tớ đang nghĩ về việc một cuốn tiểu thuyết.”

Vẫn không có gì từ Eloise, dù cô ấy chớp mắt khá nhanh chóng, và lông mày cô ấy chau lại như thể cô ấy đang nghĩ về việc gì thật khó khăn.

Và rồi Penelope nắm lấy một bàn tay cô ấy và nói một điều cô thực sự cảm thấy, “Tớ xin lỗi, Eloise.”

Eloise vẫn đang nhìn chăm chăm khá trống rỗng vào cuối cái bàn, nhưng ở điều đó, cô quay lại, mắt cô tìm thấy Penelope. “Cậu đang xin lỗi?” cô lặp lại, và cô nghe có vẻ mơ hồ, như thể lời xin lỗi không thể là mối xúc cảm chính xác, hay ít nhất, không *đủ* về nó.

Trái tim Penelope chìm xuống. “Tớ rất xin lỗi,” cô lại nói, “tớ lẽ ra nên nói với cậu. Tớ lẽ ra nên...”

“Cậu *điên* à?” Eloise hỏi, cuối cùng làm ra vẻ chớp lấy sự chú ý, “*Dĩ nhiên* là cậu không nên nói với tớ. Tớ có thể không bao giờ giữ được một bí mật như thế này.”

Penelope đã nghĩ nó đúng hơn là điều phi thường của cô để thừa nhận nó.

“Tớ rất *tự hào* về cậu.” Eloise tiếp tục, “Quên đi việc viết lách trong một khoảnh khắc – tớ không thể ngay cả thăm dò việc chuẩn bị cho tất cả nó, và một ngày – khi nó không phải là ngày cưới của tớ – tớ sẽ nhất định phải nghe đến mọi chi tiết.”

“Vây, cậu đã ngạc nhiên?” Penelope lẩm bẩm.

Eloise cho cô một cái nhìn khá là khô khan, “Nói thật trọng.”

“Em đã phải lấy cho chị ấy một cái ghế.” Hyacinth cung cấp.

“Chị đã ngồi xuống sẵn rồi.” Eloise nghiêng ra.

Hyacinth vẫy tay cô trong không khí, “Dù sao đi nữa.”

“Lờ nó đi.” Eloise nói, kiên quyết tập trung vào Penelope, “Thật ra, tớ không thể bắt đầu nói với cậu tớ bị ấn tượng như thế nào – bây giờ khi tớ đã vượt qua cú sốc, là thế đấy.”

“Thật sao?” Nó không nảy đến với Penelope cho đến tận khoảnh khắc đó chỉ là cô đã ước biết bao nhiêu cho sự chấp thuận của Eloise.

“Giữ tất cả bọn tớ trong bóng tối quá lâu.” Eloise nói, lắc đầu với một sự thần phục chậm chậm, “Từ tớ. Từ *nó*.” Cô chỉ một ngón tay vào hướng Hyacinth. “Đó thực sự là một việc được làm rất tốt của cậu.” Với điều đó cô vươn tới và bao bọc Penelope trong một cái ôm ấm áp.

“Cậu không giận tớ?”

Eloise lui lại và mở miệng cô, và Penelope có thể thấy rằng cô ấy định nói “Không”, có lẽ sẽ theo sau là “Dĩ nhiên không.” Nhưng những từ ngữ nằm lại trong miệng Eloise, và cô ấy chỉ ngồi đó, nhìn hơi chút suy tư và ngạc nhiên cho đến khi cô ấy nói... “Không.”

Penelope cảm thấy mày cô nhấc lên, “Cậu chắc chắn chứ?” Bởi vì Eloise đã không nghe có vẻ chắc chắn. Thành thực mà nói, cô ấy nói giọng không giống Eloise lắm.

“Nó sẽ khác đi nếu tớ vẫn còn ở London,” Eloise nói lặng lẽ, “mà chẳng có gì khác đi được. Nhưng điều này...” Cô liếc nhìn xung quanh căn phòng, làm một điệu bộ khá lơ đãng về phía cửa sổ. “*Ở đây*. Chỉ là nó không giống thế. Nó là một cuộc sống khác.” cô lặng lẽ nói, “Tớ là một người khác. Một chút thôi, ít nhất thế.”

“Phu nhân Crane.” Penelope nhắc cô.

Eloise mỉm cười, “Tốt cho cậu là nhắc tớ về điều đó, Bà. Bridgerton.”

Penelope gần như cười lớn, “Cậu có thể tin nó không?”

“Của cậu, hay tớ?” Eloise hỏi.

“Cả hai.”

Colin, người vẫn đang giữ một khoảng cách tôn trọng – một tay vững chắc khép quanh cánh tay Hyacinth để giữ *cô ấy* ở một khoảng cách tôn trọng – bước tới. “Chúng ta có lẽ nên quay lại.” anh nói lặng lẽ. Anh đưa tay ra và giúp Penelope trước, rồi tới Eloise đứng lên. “Em,” anh nói, vươn tới để hôn lên má em gái anh, “*chắc chắn* nên quay lại.”

Eloise mỉm cười bằng khuôn, cô dâu thẹn thùng một lần nữa, và gật đầu. Với cái siết cuối cùng của tay Penelope, cô quét qua Hyacinth (đảo tròn mắt cô ấy khi cô làm thế) và lấy đường quay lại tiệc đám cưới của cô.

Penelope xem cô ấy đi, móc tay cô vào cánh tay Colin và nhẹ nhàng dựa vào anh. Cả hai bọn họ đứng đó trong sự im lặng bằng lòng, vẫn vờ nhìn xem ngưỡng cửa bây-giờ-đã-trống, lắng nghe những âm thanh của bữa tiệc thoảng đưa trong không khí.

“Em có nghĩ nó sẽ là lịch thiệp nếu chúng ta rời đi?” anh rì rầm.

“Có lẽ không.”

“Em có nghĩ Eloise sẽ để ý?”

Penelope lắc đầu.

Cánh tay Colin siết chặt quanh cô, và cô cảm thấy môi anh nhẹ nhàng quét qua tai cô. “Đi thôi.” Anh nói.

Cô không tranh cãi.

*

Vào ngày hai mươi lăm tháng Năm, trong năm 1824, chính xác một ngày sau đám cưới của Eloise Bridgerton với Ngài Phillip Crane, ba lá thư được giao tới căn phòng của Ông và Bà Colin Bridgerton, khách tại quán trọ Hoa hồng và Bụi gai, gần Tetbury, Gloucestershire. Chúng đến cùng nhau, tất cả từ Romney Hall.

“Chúng ta sẽ mở cái nào trước?” Penelope hỏi, trải rộng chúng trước cô trên giường.

Colin kéo giật ra chiếc áo somi anh đã mặc để ra trả lời tiếng gõ cửa. “Anh theo sự đánh giá tốt của em như luôn thế.”

“Như luôn thế?”

Anh trườn vào trong giường bên cạnh cô. Cô thật đáng yêu khác thường khi cô trở nên mĩa mai. Anh không thể suy nghĩ về một tâm trí khác người có thể mang điều đó đi. “Như bất cứ khi nào nó phù hợp với anh.” Anh sửa lại.

“Vây, mẹ anh.” Penelope nói, kéo lên một trong những lá thư ra khỏi khăn trải giường. Cô mở niêm và cẩn thận mở nếp gấp tờ giấy.

Colin xem cô đọc. Mắt cô mở rộng, rồi mày cô nhướng lên, rồi môi cô hơi nhúm lại ở góc, như thể cô đang mỉm cười bất chấp bản thân cô.

“Bà ấy phải nói cái gì thế?” anh hỏi.

“Bà tha thứ cho chúng ta.”

“Anh không cho là nó sẽ có bất cứ ý nghĩa gì với anh để hỏi cho cái gì.”

Penelope cho anh một cái nhìn nghiêm khắc, “Cho việc rời khỏi đám cưới sớm.”

“Em nói với anh Eloise sẽ không để ý.”

“Và em chắc chắn cô ấy không. Nhưng đây là *mẹ* của anh.”

“Viết trả lại và cam đoan với bà ấy rằng nếu bà sẽ tái hôn, anh sẽ ở lại chịu đựng cho đến phút cuối cùng.”

“Em sẽ không làm việc đó đâu.” Penelope trả lời, đảo tròn mắt cô, “em không nghĩ bà mong đợi một hồi đáp, trong bất cứ trường hợp nào.”

“Thật sao?” bây giờ anh tò mò, vì mẹ anh luôn mong đợi trả lời. “Cái gì làm chúng ta có được sự tha thứ của bà vậy?”

“Er, bà nói đến vài thứ về thời gian có những đứa cháu.”

Colin toe toét, “Em đang đỏ mặt à?”

“Không.”

“Em có.”

Cô thúc khuỷu tay vào sườn anh, “Em không. Đây, tự đọc nó cho anh nếu anh quá có thiên hướng. Em sẽ đọc thư của Hyacinth.”

“Anh không cho là nó sẽ trả lại mười bảng của anh.” Anh lầm bầm.

Penelope mở tờ giấy và lắc nó ra. Chẳng có gì vỡ cánh rơi xuống.

“Con nhóc hồn xược đó may mắn nó là em gái của anh.” anh cầu nhàu.

“Anh thật là một anh chàng xấu làm sao.” Penelope quở trách, “Cô ấy tốt nhất với anh, và cũng khá là sáng chói.”

“Ồi, vui lòng.” anh giễu cợt, “Anh không thấy em khen ngợi sự xảo quyệt của nó chiều hôm qua.”

Cô vẫy sự chống đối của anh đi. “Vâng, à, vài thứ dễ nhìn thấy hơn trong nhận thức muộn màng.”

“Nó có nói gì thế?” Colin hỏi, dựa qua vai cô. Biết Hyacinth, nó có thể là vài ý đồ để moi thêm tiền ra từ túi của anh.

“Nó khá là ngọt ngào, thực sự.” Penelope nói, “Chẳng có gì bất chính cả.”

“Em có đọc cả hai mặt không?” Colin nghi ngờ hỏi.

“Cô ấy chỉ viết trên có một mặt thôi.”

“Sự lãng phí không giống nó chút nào.” anh thêm vào với chút ngờ vực.

“Ồi trời ạ, Colin, nó chỉ là một báo cáo về đám cưới sau khi chúng ta rời đi. Và em phải nói rằng, cô ấy có một con mắt rất khá về sự hài hước và chi tiết. Cô ấy sẽ là một Quý bà Whistledown tốt.”

“Chúa giúp tất cả chúng ta.”

Lá thư cuối cùng là từ Eloise, và không giống như hai lá kia, nó được ghi địa chỉ riêng cho Penelope. Colin tò mò, dĩ nhiên – ai sẽ không nào? Nhưng anh rời đi để cho phép Penelope được đọc riêng. Tình bạn của cô với em gái anh là thứ gì đó anh giữ trong cả kính sợ và kính trọng. Anh thân với các anh em trai anh – thân vô cùng. Nhưng anh chưa bao giờ thấy một cam kết tình bạn nào quá sâu đậm như giữa Penelope và Eloise.

“Ồ!” Penelope thốt ra khi cô lật tờ giấy. Lá thư của Eloise xuất sắc dài hơn so với hai lá trước, và cô đã xoay sở để điền đầy hai tờ giấy, cả mặt trước và mặt sau. “Con nhóc đó.”

“Nó đã làm gì?” anh hỏi.

“Ồ, không có gì đâu.” Penelope trả lời, mặc dù biểu hiện của cô khá là bị chọc tức. “Anh không ở đó, nhưng buổi sáng của đám cưới cô ấy đã xin lỗi vì giữ những bí mật, và nó chưa bao giờ nảy ra với em là cô ấy đang cố gắng để làm em thừa nhận em cũng đang giữ những bí mật của chính em. Đã làm cho em cảm thấy khó sỡ, cô ấy đấy.”

Giọng cô nhạt đi khi cô đọc qua một trang khác. Colin ngả ra sau dựa vào những cái gối phủ lông tơ, mắt anh thư thái ngồi nghỉ trên gương mặt vợ anh. Anh thích nhìn xem mắt cô di chuyển từ trái qua phải, theo những con chữ. Anh thích nhìn xem môi cô chuyển động khi cô mỉm cười hay cau lại. Nó khá là sững sốt, thực sự, anh cảm thấy hài lòng ra sao, đơn giản chỉ là nhìn xem vợ anh đọc.

Cho đến khi cô thở gấp, nó là thế, và chuyển sang hoàn toàn trắng bệch.

Anh đẩy mình dậy trên hai khuỷu tay, “Cái gì thế?”

Penelope lắc đầu và rên rỉ, “Ồi, cô ấy là kẻ láu cá.”

Sự riêng tư khôn kiếp. Anh giật lấy lá thư, “Nó đã nói gì?”

“Đuối đó,” Penelope nói, khỏ sở chỉ vào phần dưới cùng, “ở cuối ấy.”

Colin quét ngón tay anh ra và bắt đầu đọc, “Chúa lòng lành, nó dài dòng thật.” anh lẩm bẩm, “Anh không thể lần ra đầu hay đuôi.”

“Sự trả thù.” Penelope nói, “Cô ấy nói bí mật của em lớn hơn của cô ấy.”

“Nó là thế.”

“Cô ấy nói cô ấy sở hữu một ân huệ.”

Colin cân nhắc điều đó, “Có lẽ nó có.”

“Ngay cả để ghi nợ.”

Anh vỗ vỗ tay cô. “Anh e rằng đó là cách những người nhà Bridgerton bọn anh nghĩ. Em chưa bao giờ chơi trò chơi với bọn anh, phải không?”

Penelope than thở, “Cô ấy nói cô ấy sẽ đi tư vấn ở *Hyacinth*.”

Colin cảm thấy máu rời khỏi mặt anh.

“Em biết,” Penelope nói, lắc lắc đầu. “Chúng ta sẽ không bao giờ an toàn nữa.”

Colin trượt tay anh quanh cô và kéo cô lại gần. “Không phải chúng ta đã nói chúng ta sẽ đi thăm Italy à?”

“Hay Ấn độ.”

Anh mỉm cười và hôn trên mũi cô. “Hay chúng ta chỉ cần ở lại đây.”

“Tại Hoa hồng và Bụi gai?”

“Chúng ta được cho là khởi hành sáng hôm nay. Nó là nơi cuối cùng Hyacinth sẽ nhìn tới.”

Penelope liếc nhìn anh, mắt cô trở nên ảm áp và có lẽ có một chút ranh mãnh, “Em không có cuộc hẹn áp lực nào ở London trong ít nhất hai tuần.”

Anh lăn tròn lên trên cô, lôi kéo cô xuống cho đến khi cô nằm thẳng trên lưng cô, “Mẹ anh đã nói bà sẽ không tha thứ cho chúng ta trừ khi chúng ta sản sinh một đứa cháu.”

“Bà không đặt nó trong những điều kiện không thỏa hiệp.”

Anh hôn cô, ngay trên điểm nhạy cảm sau trái tai cô mà luôn làm cô tan chảy. “Giả vờ là bà có đi.”

“À, trong trường hợp đó... ồ.”

Môi anh trượt xuống bụng cô. “Ồ?” anh rì rầm.

“Chúng ta tốt nhất là phải... ời.”

Anh nhìn lên, “Em đang nói gì?”

“Làm việc.” cô chỉ cố gắng vừa đủ để thốt ra.

Anh lại mỉm cười trên da cô. “Người phục vụ của bà, Bà Bridgerton. Luôn luôn.”

Bạn đang đọc truyện *Một Minh Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.